

உஸ்லுல் பிக்ஹின் வளர்ச்சி

ஆரம்ப கால வரலாற்றுக் கண்ணோட்டம்

கலாநிதி முஹம்மத் யுஸூப் பாஹகி

ஆய்வு மற்றும் அபிவிருத்திக்கான

செரன்டீப் நிறுவனம்

சென்னை லிபரரி

புத்தக அறவை

சென்னை லிபரரி

சென்னை லிபரரி

உஸூலுல் பீக்ஷுன் வளர்ச்சி

ஆரம்ப கால வரலாற்றுக் கண்ணோட்டம்

கலாநிதி முஹம்மத் யூசுப் பாருகி

ஆய்வு மற்றும் அபிவிருத்திக்கான
செரன்தீப் நிறுவனம்

DEVELOPMENT OF USUL AL-FIQH

AN EARLY HISTORICAL PERSPECTIVE

Dr. Muhammad Yusuf Faruqi

Shariah Academy
International Islamic University
Islamabad, Pakistan

First published in Pakistan in 1995
by the Shariah Academy
International Islamic University, Islamabad

Translator : A.B.M. Musthaffa (Islahi)
Editors : A.T.M. Nowfal
R. Abdullah Azzam (islahi)

ISBN 955-8765-04X

Printed by : **A.A. Prints**
Beruwala.
Tel : 034-4288055

உள்ளடக்கங்கள்

முன்னுரை (1) -

முன்னுரை (2) -

முகவுரை -

அறிமுகம் -

0.1. இந்த ஆய்வின் நோக்கம்

02. ஆய்வின் வழிமுறை

0.3. ஆய்வின் ஆரம்ப மூலங்கள் (அடிப்படைகள்)

0.3.1. ஹதீஸ் துறையில் உருவாக்கப்பட்ட பிரதான ஆக்கங்கள்

0.3.2. முக்கிய தபஸ்ர் நூல்கள்

0.3.3. முக்கியமான இஸ்லாமிய சட்ட நூல்கள்

0.3.4. உஸூலுல் பிக்ஹ் துறையில் எழுதப்பட்ட நூல்கள்

0.3.5. வரலாற்று நூல்கள்

அத்தியாயம்: 1

சுன்னாவின் சட்டவாக்கத்தன்மை (அதிகாரத்தன்மை)

1.1 இஸ்லாமிய சட்ட அறிஞர்களின் கலந்துரையாடல்கள்

அத்தியாயம்: 2

இஜ்மா என்ற அடிப்படை மூலாதாரம்

2.1. குலபாஉர் ராஷிதூன்கள் இஜ்மாவை பிரயோகித்ததற்கான உதாரணங்கள்

2.2. இஸ்லாமிய சட்ட அறிஞர்களது இஜ்மா பற்றிய கருத்துக்கள்

2.3. இஐமாவின் வகைகள்

2.4. இஐமாவினது தவறிழைக்காத, பிழைக்காத தன்மை

அத்தியாயம்: 3

இஐதிஹாதின் வளர்ச்சி

3.1. குலபாக்களது தீர்ப்புக்களும் இஐதிஹாதின் வளர்ச்சியும்

அத்தியாயம்: 4

இஐதிஹாதின் வளர்ச்சியில் ஆரம்பகால சட்ட அறிஞர்களது பங்களிப்பு

- 4.1. ஹனபி மத்ஹப் சட்ட அறிஞர்களும் இஐதிஹாதும்
- 4.2. மாலிகி மத்ஹப் சட்ட அறிஞர்களும் இஐதிஹாதும்
- 4.3. ஷாபிஈ மத்ஹப் சட்ட அறிஞர்களும் இஐதிஹாதும்
- 4.4. ஹனபி மத்ஹப் சட்ட அறிஞர்களும் இஐதிஹாதும்

அத்தியாயம்: 5

உர்பை (சமூக வழக்கத்தை) கவனத்தில் கொள்ளல்

5.1 குலபாக்களது தீர்ப்புக்கள்

5.2 சட்ட அறிஞர்களது கருத்துக்கள்

உசாத்துணைகள்

கலைச் சொல் பட்டியல்

முன்னுரை

மனித பகுத்தறிவுடன், அல்லாஹுத்தஆலா இறக்கிய அல்குர்ஆன் மற்றும் நபி (ஸல்) அவர்களது சுன்னா என்பன இணைந்திருப்பது இஸ்லாமிய பிக்ஹுக்கு உரித்தான தனியான சிறப்பம்சங்களுள் ஒன்றாகும். அல்குர்ஆன், சுன்னா, முஸ்லிம் அறிஞர்களது சட்ட அறிவு என்பன இஸ்லாமிய பிக்ஹுக்குரிய அத்தியவசிய உறுதித்தன்மையை வழங்கியிருக்கின்றன.

அல்குர்ஆன், சுன்னாவின் வரையறையினுள் வளர்ச்சியடைந்த முஸ்லிம் சட்ட அறிஞர்களது சட்ட, சட்டவாக்க அறிவும், தெளிவும் காலத்துக்குக் காலம் உபயோகப் பொருத்தப்பாட்டிலும் வரலாற்றுத் தொடர்ச்சியிலும் உறுதியாக பிணைக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

அல்லாஹ்வின் வழிகாட்டல்களைப் பெற்று வாழ்க்கையின் நடைமுறைகளில் அதனைப் பிரயோகித்த நபி (ஸல்) அவர்களது நபித்துவத்துக்கே உரித்தான இயல்பு நபி (ஸல்) அவர்களது மரணத்தைத் தொடர்ந்து, வஹியின் வருகை நின்றவுடன் ஏற்பட்ட பெரும் இடைவெளியை ஏலவே நிரப்பியது.

அல்குர்ஆனில் சில முக்கிய விடயங்கள் விளக்கப்படாது நபி (ஸல்) அவர்கள் அவற்றை விளக்க வேண்டுமென விட்டுவிடப்பட்டுள்ளன. இது அல்லாஹ்வின் கட்டளையாகும். அதேபோன்று அல்குர்ஆன், சுன்னாவிலுள்ள சட்டங்களில் சில அம்சங்கள் அவற்றில் விளக்கமாக இல்லை. அவற்றை மனிதன் தனது பகுத்தறிவு மூலமாக விளங்கி எப்போதும் மாற்றமடைந்து கொண்டிருக்கும் மனித சமூகத்தினது நிலைமைகளுக்கு ஏற்ற விதத்தில் அவற்றை பிரயோகிக்க வேண்டுமென்பதும் அல்லாஹ்வின் திட்டத்தில் உள்ளது. இவ்வாறாக நபி (ஸல்) அவர்கள் மனித வாழ்வின் பல்வேறு பிரச்சினைகளுக்கு உரிய தீர்வுகளை வழங்கியது மட்டுமன்றி, தனது தோழர்களை அறியப்பட்ட மூலாதாரங்களின் உதவியுடன் அறியப்படாத விடயங்களை இஜ்திஹாத் செய்வதற்குப் பயிற்றுவித்தார்கள். இதன் காரணமாக இஸ்லாமிய வரலாறு பூராவும்

முஸ்லிம் சட்ட அறிஞர்களது முக்கிய கவனத்தை ஸஹாபாக்கள் பெற்றிருந்த சட்ட அறிவு, தெளிவு ஈர்த்தது.

இஸ்லாமிய சட்ட அறிஞர்களது இஜ்திஹாத் முடிவுகள் மூலமாக இஸ்லாமிய பிக்ஹின் உயிரோட்டமுள்ள, மிக முக்கிய பரிமாணங்களை ஒழுங்காக விளங்கிக் கொள்ளலாம். மேலும் ஷரீஆவின் பொதுக்கருத்தை விளங்கி, ஷரீஆவின் கட்டளைகளை அடிக்கடி மாற்றமடைகின்ற வாழ்க்கையின் நிலைமைகளுக்கு எவ்வாறு ஸஹாபாக்கள் பிரயோகித்தார்கள் என்பது அவர்கள் வழங்கினார்கள் என்பதற்கு அல்குர்ஆனில் பல ஆதாரங்களைக் காணலாம்.

இவ்வாறாக, நபி (ஸல்) அவர்களின் சட்டத்துறையில் தேர்ச்சி பெற்ற ஸஹாபாக்களால் கைக்கொள்ளப்பட்ட வழிமுறைகளை ஆராய்வதற்கு இஸ்லாமிய சட்டக்கல்வியில் இருக்கின்ற நீண்ட காலம் நிலைத்திருக்கின்ற ஒரு முயற்சியே இஜ்திஹாதாகும்.

குலபாக்களும் இஜ்திஹாத் பணியை வெற்றிகரமாக மேற்கொண்டு அக்கால முஸ்லிம் சமுதாயத்தின் பிரச்சினைகளைத் தீர்த்தனர். இவர்கள் தமது இஜ்திஹாத் பணியில் உரிய விதத்தில் குர்ஆன், சுன்னாவினது வழிகாட்டலைப் பெற்றதோடு தமது பகுத்தறிவையும் பயன்படுத்தினர்.

கலாநிதி முஹம்மத் யூஸுப் பாருக்கி மிகவும் திறமையாகவும் சிறப்பாகவும் திரும்பவும் ஒரு தடவை இந்தப் பக்கங்களில் இந்த கருப்பொருளை ஆராய்கிறார். குலபாக்களது காலப்பிரிவில் எழுந்த பல்வேறு பிரச்சினைகள் தொடர்பில் அவர்களால் முன்வைக்கப்பட்ட இஜ்திஹாதின் அடிப்படையிலான தீர்ப்புக்களையும் முடிவுகளையும் கருத்துக்களையும் இவர் ஒன்று திரட்டியிருக்கிறார். மேலும் குலபாக்கள் பகுத்தறிவையும் குர்ஆன், சுன்னா வழிகாட்டல்களையும் ஒன்று சேர்த்து இஜ்திஹாத் செய்ததனையும் இந்த நூலில் எழுத்தாளர் காட்ட முயற்சித்து இருக்கிறார்.

மிகவும் அறிவுபூர்வமாக கலாநிதி பாருக்கி மேற்கொண்ட

இந்த ஆக்கப்பணி போன்று, இந்த இஐத்திஹாத் முடிவுகள் பற்றிய ஒரு பகுப்பாய்வானது, எப்போதும் மாற்றமடைகின்ற மனித சமூகத்தின் வரலாற்று நிலைமைகள் வேண்டி நிற்பவைகளோடு அல்குர்ஆனுக்கும் நபிகள் (ஸல்) இஐத்திஹாத் செய்ய அனுமதித்தவற்றுக்கும் உள்ள பொருத்தப்பாட்டுக்கு உந்துதலாக, வலு சேர்க்கக் கூடியதாக அமையும்.

கலாநிதி மஹ்முத் அஹ்மத் காஸி
பணிப்பாளர் நாயகம், ஷரீஆ அகடமி
(சர்வதேச இஸ்லாமிய பல்கலைக்கழகம்
இஸ்லாமாபாத் - பாகிஸ்தான்)
21/01/1995

முன்னுரை

தற்காலத்தில் இஸ்லாமிய அறிவை பெற்றுக் கொள்வதற்கான ஆர்வம் மக்கள் மத்தியில் அதிகரித்து வருகிறது. அதேபோல் அவ்வறிவைப் பெற்றுக் கொள்வதற்கான வசதி வாய்ப்புக்களும் பெருகிக் காணப்படுகின்றன. அறிஞர் பெருமக்களின் பங்களிப்பு இத்துறையில் அளப்பரியதாய் இருப்பதுபோல் இலத்திரனியல் ஊடக மற்றும் பத்திரிகைத் துறைகள் பாராட்டத்தக்க பங்களிப்பை வழங்கி வருகின்றன. நாட்டின் இஸ்லாம் பாடப்புத்தகங்கள் கூட முன்னெவிட தரமானதாகவே காணப்படுகின்றன. மக்கள் இஸ்லாத்தின் பொதுவான விடயங்களை கற்பதில் ஆர்வங்காட்டுவது போன்று அதன் சிறப்பான பகுதிகளையும் ஆராய்ந்து கற்பதில் ஆர்வம் காட்டுவதை நாம் அவதானிக்கிறோம். இத்தறுவாயில் உஸூலுல் பிக்ஹ் எனும் பிக்ஹுச் சட்டத்தின் அடிப்படை விதிகள் பற்றி மக்கள் வாசிப்பதற்குத் தேவையான வாய்ப்பை ஏற்படுத்திக் கொடுப்பதற்குத் தேவையான வாய்ப்பை ஏற்படுத்திக் கொடுப்பது முக்கியமானதும் முன்னுரிமைப் பணியும் கூட. ஏனெனில் தமிழ் மொழியில் உஸூலுல் பிக்ஹ் துறைசார்ந்த தரமான நூல்கள் இதுவரை வெளியிடப்படாமை ஒரு பெரும் குறையாகவே காணப்படுகிறது. எமது இப்பணிவான முயற்சி அக்குறையை நிவர்த்தி செய்யும் என நம்புகிறோம்.

இந்நூலானது ஷரீஆத்துறை மாணவர்கள், பாடசாலை மாணவர்கள், உயர்கல்வி மாணவர்கள் மற்றும் இத்துறையை கற்பதில் ஆர்வம் காட்டும் பொதுமக்கள், இஸ்லாமிய ஆய்வுகளில் ஈடுபடுவோர் அத்தோடு ஊடகத்துறையைச் சேர்ந்தவர்கள் அனைவருக்கும் பிரயோனசமுடையது. இந்நூல் அடிப்படையில் ஆங்கில மொழியில் எழுதப்பட்டது. இதில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ள இஸ்லாமிய கலைச் சொற்களை சரியான விதத்தில் மொழிபெயர்த்து வாசகர் விளங்கிக் கொள்ளும் பாணியில் முன்வைப்பதற்கு அதிக பிரயத்தனம் எடுக்கப்பட்டது. ஏனெனில் அத்தகைய பல கலைச்சொற்கள் தமிழ் மொழியில் புழக்கத்தில் இல்லை. ஆகையால் புதிதாக அறிமுகப்படுத்தப்பட வேண்டிய தேவை ஏற்பட்டது.

இந்நூலை எழுதியவர் கலாநிதி, முஹம்மத் யூஸுப் பாருக்கி ஆவார். இவர் பாகிஸ்தானைச் சேர்ந்தவர். எஹிப்தின் அல் அஸ்ஹர் பல்கலைக்கழகத்தில் கற்றுத்தேறி இங்கிலாந்தில் கலாநிதிப் பட்டம் பெற்றுள்ளார். இஸ்லாமாபாத்திலுள்ள சர்வதேச இஸ்லாமியப் பல்கலைக்கழக விரிவுரையாளர் பீடத்தின் சிரேஷ்ட உறுப்பினராக இருப்பதோடு அதன் கீழ் இயங்கும் ஷரீஆ அகடமியின் பணிப்பாளர் நாயகமாகவும் செயற்படுகிறார். இவர் ஷரீஆ சட்டத்துறையில் தேர்ச்சிபெற்ற ஓர் அறிஞர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

இந்நூலை தமிழ் மொழிக்கு மொழிபெயர்த்துத் தந்த சகோதரர் ஏ.பீ.எம். முஸ்தபா இஸ்லாஹி அவர்களுக்கும் சிரமம்பாராது மொழிபெயர்ப்பை பரிசோதித்து திருத்தங்களை மேற்கொண்ட அல்ஹஸனாத் இஸ்லாமிய இலட்சியக் குரல் ஆசிரியர் சகோதரர் ஏ.ரீ.எம். நௌபல் அதன் துணை ஆசிரியர் சகோதரர் அப்துல்லாஹ் அஸ்ஸாம் இஸ்லாஹி ஆகியோருக்கு எமது மனமார்ந்த நன்றிகளைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம். அதேபோல் இதனை தமிழில் மொழிபெயர்த்து வெளியிட அனுமதி வழங்கி ஊக்கமளித்த பேராசிரியர் முஹம்மத் யூஸுப் பாருக்கி அவர்களுக்கும் பாகிஸ்தானின் ஷரீஆ அகடமி நிர்வாகத்துக்கும் நன்றிகளைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறோம். மேலும் இதன் அட்டைப்படத்தை வடிவமைத்து அச்சிட்டுத்தந்த அச்சகத்தாருக்கும் மற்றும் இதற்காக உழைத்த நிறுவனத்தின் உத்தியோகத்தர்களுக்கும் நன்றிகள் உரித்தாகும்.

இந்நூலின் நோக்கம் நிறைவேறுவதற்கும் இதற்காக உழைத்த அனைவருக்கும் உதவிபுரியுமாறும் அல்லாஹ் வைப்பிரார்த்திக்கிறேன்.

வஸ்ஸலாம்

ஆய்வு மற்றும் அபிவிருத்திக்கான செரன்திப் நிறுவனம்
20, ஏப்ரல் 2005

முகவுரை

நபி (ஸல்) அவர்களது காலப்பிரிவைத் தொடர்ந்து வந்த ஆரம்ப காலப்பகுதியில் ஏற்பட்ட சட்ட வழிமுறைகளின் படிப்படியான வளர்ச்சி இஸ்லாமிய சட்டக் கல்வியில் உள்ள மிக முக்கியமான விடயங்களுள் ஒன்றாகும்.

பல்வேறு மதஹுப்புகளது வேறுபட்ட சட்ட ரீதியான சிந்தனைப் பாங்குடன் இஸ்லாமிய பிக்ஹின் கட்டங்கட்டமான வளர்ச்சி உருவானது. இந்த சட்டத்துடன் தொடர்பான வேறுபட்ட சிந்தனைப்போக்குக்கு குலபாக்களது காலப்பிரிவில் எடுக்கப்பட்ட இஜ்திஹாத் முடிவுகளே அடிப்படையாகும். எனவே இஸ்லாமிய சட்டக்கல்வியின் கோட்பாட்டு அடிப்படைகள் பற்றிய அறிவை, தெளிவைப் பெற்றுக் கொள்ள குலபாக்களது காலப்பிரிவில் காணப்பட்ட இந்த சிந்தனையின் வேர்களை, அடிப்படைகளை விளங்கிக் கொள்வது இன்றியமையாததாகும்.

அல்குர்ஆன் மற்றும் அதன் விளக்கவுரையான சுன்னா என்ற சட்ட மூலாதாரங்கள் உலகெங்கும் பரவியிருக்கின்ற ஆன்மீக, ஒழுக்க, சமூக ஒழுங்கிற்கான நிபந்தனைகள் மதஹுப் சட்ட அறிஞர்களும் இஜ்திஹாதும் இருக்கின்றன. இந்த ஒழுங்கு ஒரு மனிதனது இம்மை, மறுமையுடன் தொடர்பான முழு நிகழ்ச்சி நிரலிலும் தாக்கம் செலுத்துகிறது.

அல்குர்ஆன், சுன்னா என்ற மூலாதாரங்களில் உள்ளடங்கியுள்ள சட்ட முக்கியத்துவமுடைய இஸ்லாத்தின் கட்டளைகளை ஒரு முழுமையான சட்ட வரையறையினுள் கொண்டுவரவேண்டிய தேவையை நபி (ஸல்) அவர்களது சட்டத்துறையில் தேர்ச்சி பெற்ற ஸஹாபாக்களும் அவர்களை தொடர்ந்து வந்தவர்களும் உணர்ந்து செயற்பட்டனர்.

நபி (ஸல்) அவர்களால் உருவாக்கப்பட்ட இவ்வாறான இஸ்லாமிய சமூகமும் அவர்களை அடுத்து வந்த தலைவர்களும் அல்குர்ஆன், சுன்னா ஒளியில் தாம் எதிர்நோக்கிய பல்வேறு

பிரச்சினைகளுக்கான தீர்வுகளைப் பெற முயற்சித்தபோது அவர்கள் தமது இஜ்திஹாதை பயன்படுத்தினர். அவர்களது இந்த முயற்சி இஸ்லாமிய சட்ட சிந்தனையின் பொதுவான வளர்ச்சிக்கு உதவியது.

இன்று எமக்குக் கிடைத்திருக்கின்ற செழுமையான இஸ்லாமிய சட்டப்பாரம்பரியம் ஸஹாபாக்களாலும் அவர்களைத் தொடர்ந்து வந்தவர்களாலும் ஆரம்பித்து வைக்கப்பட்ட வரலாற்று செயன்முறையின் மொத்த வடிவமாகும். இந்தச் செயன்முறை அவர்கள் எதிர்நோக்கிய பல்வேறுபட்ட பிரச்சினைகளுக்கு அல்குர்ஆன், சுன்னாவிலுள்ள மார்க்க கட்டளைகளை சரிவர விளங்கி, அவற்றைப் பிரயோகிப்பதை நோக்கமாகக் கொண்டிருந்தது. எனவே இது இஸ்லாமிய சட்டங்களை படிக்கின்ற மாணவர்களுக்கு அல்குர்ஆன், சுன்னாவின் வரையறைகளுள் நின்று ஆரம்ப மற்றும் பின்னைய இஸ்லாமிய சட்ட அறிஞர்கள் மூலமாக வளர்ச்சியடைந்த பிக்ஹின் கோட்பாட்டுக் கட்டமைப்பினது தன்மையை விளங்கிக் கொள்வதற்கு உதவுகின்ற நிலையான முக்கியத்துவத்தைப் பெற்றுள்ள ஒரு ஆய்வாகும்.

ஸஹாபாக்களாலும் அவர்களைத் தொடர்ந்து வந்த இஸ்லாமிய சட்ட அறிஞர்களாலும் மேற்கொள்ளப்பட்ட பல்வேறுபட்ட இஸ்லாமிய சட்டக்கோட்பாடுகளையும், அவற்றின் வகைகளையும் அடைகின்ற செயன்முறையை இந்நூலில் ஆய்வு செய்ய நான் முயன்றுள்ளேன்.

1992 மற்றும் 1993ம் ஆண்டுகளில் வேறுபட்ட ஆய்வுச் சஞ்சிகைகளில் வெளியிடப்பட்ட எனது சில ஆய்வுக்கட்டுரைகளின் திருத்திய அமைப்பே இந்த நூலாகும்.

இந்த ஆய்வுக் கட்டுரைகளில் சில ஒழுக்கவியல் சம்பந்தமாக நடாத்தப்பட்ட கருத்தரங்குகளில் சமர்ப்பிக்கப்பட்டவையாகும்.

இந்த கருத்தரங்குகள் நான் 1990 முதல் 1993 வரை மலேஷியாவில் தங்கியிருந்தபோது மலேஷிய சர்வதேச இஸ்லாமிய பல்கலைக்கழகத்தின் ஆய்வு நிலையமும் குர்ஆன், சுன்னா மற்றும் மானிடவியல் கலைகளுடன் தொடர்பான பீடமும் ஒழுங்கு

செய்தவையாகும்.

இந்தக் கருத்தரங்குகளில் நடாத்தப்பட்ட கலந்துரையாடல்கள் மூலமாகவும், அவற்றிலே பங்குபற்றியவர்களால் சொல்லப்பட்ட குறிப்புக்கள், கருத்துக்கள் மூலமாக எனது இந்த நூலில் தேவையான திருத்தங்கள் செய்யப்பட்டுள்ளன.

இந்த ஆய்வுக்கட்டுரைகளது திருத்தம் செய்யப்பட வேண்டிய ஆரம்ப பிரதிகளை வெளியிட்டமைக்காக பல்வேறு ஆய்வுச் சஞ்சிகைகளின் பிரதம ஆசிரியர்களுக்கு நான் நன்றி பாராட்ட கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

ஐக்கிய இராச்சியத்தில் அமைந்துள்ள Exeter பல்கலைக்கழகத்தின் பேராசிரியர் அஸீஸ் அல் அஸ்மஹ் (Aziz al-Azmeh) அவர்களுக்கு எனது மனமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவிப்பதில் நான் மகிழ்ச்சியடைகிறேன். இவர்தான் இந்த எழுத்துப்பணியை நான் மேற்கொள்ள எனக்கு ஆர்வமுட்டியும் இது தொடர்பில் அடிக்கடி உதவி செய்தும் ஆலோசனை வழங்கியும் பெறுமதியான விமர்சனங்களைக் கூறியும் என்னை தூண்டினார். இவரது இந்த பெறுமதியான உதவியால் இந்தப்பணியை என்னால் செய்ய முடிந்தது.

மேலும் நான் பேராசிரியர் ஷரீப் முஜாஹித் அவர்களது பெரும் உதவிக்காகவும் பயனுள்ள ஆலோசனைகளுக்காகவும் அவருக்கு நன்றியுடையவனாக இருக்கிறேன். அவ்வாறே எனது விஷேட நன்றிகள் பேராசிரியர் M.A. காஸி அவர்களுக்கு உரித்தாகின்றன. அவர் எனது இந்த நூலை நான் எழுதுவதற்காக நான் பார்க்க வேண்டிய நூல்களை எனக்கு சிபாரிசு செய்தார். மேலும் கலாநிதி முஹம்மத் அல்-கஸ்ஸாலி அவர்களுக்கும் எனது விஷேட நன்றிகளை தெரிவிக்கிறேன். அவர் இந்த நூலின் சில அத்தியாயங்களை வாசித்து இந்த நூலின் மொழிநடை தொடர்பில் அதிகமான பிரயோசனமுள்ள கருத்துக்களை முன்வைத்தார்.

நான் எனது மனைவி அஸ்ரா நாஸிம் பாருக்கி அவர்களுக்கும்

எனது நன்றிகளையும் பாராட்டையும் தெரிவிக்கிறேன். அவரே இந்த நூலினது அச்சுப் பிரதியின் பல ஆரம்பப் பிரதிகளை வாசித்து, சரிபிழை பார்ப்பதில் எனக்கு பெரிதும் உதவினார்.

நான், மிகுந்த ஆர்வத்தோடு இந்த நூலை வெளியிடுகின்ற, பதிப்பிக்கின்ற பொறுப்பை மேற்கொண்டமைக்காக ஷரீஆ அகடமிக்கு எனது இதயபூர்வமான நன்றிகளை அவசியம் தெரிவிக்க வேண்டும்.

எல்லாம் வல்ல அல்லாஹ் அவர்களது முயற்சிகளில் அருள் புரிந்து அவர்களது பேருதவிக்காகவும் ஒத்துழைப்புக்காகவும் அவர்களுக்கு நிறைவான கூலியை வழங்குவனாக.

மூலாதார நூல்களை அடிப்படையாக வைத்து எழுதப்பட்ட இந்த நூல் இஸ்லாமிய சட்டக்கலையைக் கற்கின்ற மாணவர்களுக்கு உதவியாக அமையும் என எதிர்ப்பார்க்கிறேன்.

முஹம்மத் யூஸுப் பாருக்கி

அறிமுகம்

குலபாஉர் ராஷிதீன்களது காலப்பிரிவின் ஆரம்ப இஸ்லாமிய முன்மாதிரியை பின்னணியாகக் கொண்டு, ஆரம்பகால இஸ்லாமிய சட்ட அறிஞர்கள் ஆராய்ந்த சட்ட அடிப்படைகளையும் வழிமுறைகளையும் ஆராய்வதற்கான ஒரு முயற்சியே இந்த ஆக்கமாகும்.

நாம், ஸஹாபாக்களால் வகுக்கப்பட்ட சட்ட அடிப்படைகள், வழிமுறைகள் மற்றும் முன் உதாரணங்களை ஆராய்வோம். அதன் மூலமாக ஹிஜ்ரி இரண்டாம், மூன்றாம் நூற்றாண்டுகளில் வாழ்ந்த இஸ்லாமிய சட்ட அறிஞர்களது கருத்துக்களில் ஸஹாபாக்கள் எவ்வளவு தூரம் செல்வாக்குச் செலுத்தியுள்ளார்கள் என்பதை நாம் விளங்கலாம்.

பல்வேறுபட்ட சட்ட அடிப்படைகளை வகுக்கும்போது, ஆரம்பகால இஸ்லாமிய சட்ட வரலாற்றை ஒரு முன்னுதாரணமாகக் கொண்டு, அதிலே எவ்வளவு தூரம் இஸ்லாமிய சட்ட அறிஞர்கள் தங்கியிருந்தார்கள் என்பதையும் நாம் காட்டுவோம்.

ஆரம்பகால முஸ்லிம்கள் நபி (ஸல்) அவர்களது காலப்பிரிவையும், குலபாக்களது காலப்பகுதியையும் இஸ்லாமிய வரலாற்றிலே மிகச் சிறந்த காலமாகவும், நம்பத்தகுந்த பொற்காலமாகவும் (கைரூல் குரூன்) கருதினார்கள்.

இணைந்த இவ் இரு காலப்பிரிவையும் பூமியில் மனித வாழ்விற்கான இலட்சியவாத முன்னுதாரணமாகவும் அவர்கள் கருதினார்கள். அத்தோடு அல்லாஹ் மற்றும் இதர உயிரினங்கள் தொடர்பில் சரியான போக்கைப் பேணக்கூடிய ஒரு வழிகாட்டியாகவும் அவர்கள் இந்த காலப்பிரிவை கருதினார்கள்.

ஆகவே அவர்கள் இந்த உதாரணத்தை தங்களால் முடிந்தளவு தமது சமூக, பொருளாதார, அரசியல், நிர்வாக விடயங்களில் சிரத்தையோடு பின்பற்றினார்கள்.

உதாரணமாக, வரலாறு பதிந்து வைத்திருக்கின்ற அபூபக்கர் (ரழி) அவர்களுடன் தொடர்புடைய உதாரணத்தைக் கூறலாம். அவர் கலீபாவாக நியமிக்கப்பட்ட மாத்திரத்தில் தான் ரசூல் (ஸல்) அவர்கள் காட்டித்தந்த வழிகாட்டல்களை பின்பற்றுபவரேயன்றி, மார்க்கத்திலே புதிய நூதனமான விடயங்களை புகுத்துபவரல்ல என்பதை பிரகடனப்படுத்தினார்கள்.⁽¹⁾ அவ்வாறே இரண்டாவது கலீபா உமர் ரழி அவர்களும் நபி (ஸல்) அவர்கள் காட்டித்தந்த வழியையும், அபூபக்கர் சென்ற வழியையும், பின்பற்றினார்கள். “உமர் (ரழி) அவர்கள், தனக்கு முந்தைய இரு ஆட்சியாளர்களின் சுன்னாவையும் எவ்வாறு ஒரு ஒட்டகக்குட்டி தனது தாயைப் பின்தொடர்ந்து செல்லுமோ அவ்வாறு பின்பற்றினார்கள்” என இப்னு குதைபா (ரஹ்) அவர்கள் குறிப்பிடுகிறார்கள்.⁽²⁾

இஸ்லாமிய சட்ட அறிஞர்கள் ஸஹாபாக்களது செயற்பாடுகளிலும் கருத்துக்களிலும் அவர்களது தீர்ப்புக்களிலும் கூடிய கவனம் செலுத்தினார்கள். புகஹாக்கள் இவ்வாறு நடந்துகொண்டது நியாயமுள்ளதாக இருந்தது. ஏனெனில் ஸஹாபாக்கள் அல்குர்ஆன் இறங்கிய காலப்பிரிவில் வாழ்ந்தவர்கள். அத்தோடு நபி (ஸல்) அவர்கள் அல்குர்ஆனின் கட்டளைகளையும் வழிகாட்டலையும் நடைமுறைப்படுத்துவதை மிக உன்னிப்பாக அவதானித்தவர்கள். நபி (ஸல்) அவர்கள் மிகக் கரிசனையுடன் தனக்கு வஹி மூலம் கிடைத்த அறிவை ஸஹாபாக்களுக்கு கற்றுக் கொடுத்தார்கள்.

அல்குர்ஆனில் சொல்லப்பட்டுள்ள உதாரணங்கள் போன்ற தெளிவற்ற வசனங்களையும், கஷ்டமான பகுதிகளையும் நபி (ஸல்) அவர்கள் ஸஹாபாக்களுக்கு விளக்கிவைத்தார்கள்.

மேலும் ஸஹாபாக்களது நாணயம், ஆர்வம் மற்றும் இஸ்லாத்துக்கும் நபி (ஸல்) அவர்களுக்கும் அர்ப்பணமாகக் கூடிய தன்மை என்பவற்றிற்கு அல்குர்ஆன் சாட்சியாக அமைகிறது.⁽³⁾

நபி (ஸல்) அவர்களும் தனது தோழர்களது தியாகத்தையும், அர்ப்பணத்தையும் அல்லாஹ்வுடைய பாதையில் அவர்கள்

போராடுகின்ற தன்மையையும் நன்கு அறிந்திருந்தார்கள்.

அதிகமான ஹதீஸ் கிரந்தங்கள் ஸஹாபாக்களது சிறப்புக்களைக் கொண்ட முழுமையான அத்தியாயங்களை உள்ளடக்கியுள்ளன. அவற்றின் மூலமாக ஸஹாபாக்களது ஒழுக்க மேம்பாடும் அவர்களது இஸ்லாம் பற்றிய ஆழ்ந்த விளக்கமும் தெளிவும் புலப்படுகின்றன.⁽⁴⁾ நபிகளாரின் சீடர்களாக அபூபக்கர் (ரழி) வும், உமர் (ரழி) வும் பிரபலமானார்கள்.⁽⁵⁾

உமர் (ரழி) அவர்கள் இஸ்லாத்தைத் தழுவியபோது முஸ்லிம்கள் கௌரவத்தையும் மரியாதையையும் பெற்றுக் கொண்டனர். என்பதை ஆமோதித்து, ஸஹாபாக்கள் உமர் (ரழி) வின் உயர் அந்தஸ்தை ஏற்றுக் கொண்டார்கள்.⁽⁶⁾ சில விடயங்களில் உமர் (ரழி) அவர்களின் கருத்துக்களை அல்குர்ஆன் உறுதிப்படுத்தியதன் மூலம், சஹாபாக்கள் மத்தியில் அவர்களது தீர்ப்புக்களின் சிறப்பை உயர்த்தியது.⁽⁷⁾

பைஅதுர் ரிழ்வான் என்ற உடன்படிக்கையின் முக்கிய கதாநாயகனாக உஸ்மான் (றழி) அவர்கள் இருந்தார்கள்.

நபி (ஸல்) அவர்களது இரு புதல்விகளான ருகையா (ரழி), உம்மு குல்தாம் (ரழி) ஆகியோரை ஒருவர் பின் ஒருவராக உஸ்மான் (ரழி) அவர்கள் திருமணம் செய்ததன் மூலம் அவருக்கு கிடைக்கப்பெற்ற கண்ணியம் சுட்டிக்காட்டப்படுகிறது. நபி (ஸல்) அவர்களது வாழ்வுகாலம் முழுவதும் உஸ்மான் (றழி) அவர்களது கொடைவழங்கும் தன்மையும் பரோபகாரமும் முஸ்லிம்களுக்கும் இஸ்லாமியப் பணிக்கும் பெரிதும் உதவியது.

இன்னொரு புறம் அலி (ரழி) அவர்கள் நபி (ஸல்) அவர்களது வீட்டிலேயே வளர்ந்தார்கள். அவர்கள் ரசூல் (ஸல்) அவர்களுக்கு மிகவும் நெருக்கமானவராக இருந்து அவர் மூலமாக குர்ஆனையும் சுன்னாவையும் கற்றுத் தேர்ந்தார்கள். அலி (ரழி) அவர்களது இஸ்லாமிய அறிவும் தெளிவும் மிகவுமே பரவலாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட ஒன்றாகும்.

இவ்வாறாக இந்த ஸஹாபாக்களது முக்கிய பங்களிப்பும் நபி (ஸல்) அவர்களுடனும் அவர்களது சாதனைகளுடனும் இவர்கள் கொண்டிருந்த நெருக்கமான உறவும் முஸ்லிம் சமூகத்தால் அங்கீகரிக்கப்பட்டன.

மிகவும் இறைபக்தி உள்ளவர்களாக, நாணயமிக்கவர்களாக, அறிவுள்ளவர்களாக கருதப்பட்ட குலபாஉர் ராஷிதூன்கள் மீது முஸ்லிம் சமூகம் பெரிதும் நம்பிக்கை வைத்திருந்தது.

குலபாக்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்ற ஒரு பிரபல்யமான ஹதீஸ், அவர்களது வழிமுறையைப் பின்பற்ற வேண்டியதன் அவசியத்தை வலியுறுத்துகின்றது.⁽⁸⁾ இந்த ஹதீஸ் எப்போதும் புகஹாக்களை ஊக்குவித்து அவர்களை வழிநடாத்தியிருக்கிறது.

நபி (ஸல்) அவர்கள் கூறியதாக ஒரு ஹதீஸை ஹதீஸ்கலை அறிஞர்கள் அறிவிக்கிறார்கள்.

“எனது வழிமுறையையும் (சுன்னா) நேர்வழிகாட்டப்பட்ட குலபாஉர் ராஷிதூன்களது வழிமுறையையும் பற்றிப் பிடியுங்கள். அவர்களை நெருக்கமாகப் பின்பற்றுங்கள்.”

இஸ்லாமிய சட்டக்கலை அறிஞர்கள் இந்த ஹதீஸை உஸூலுல் பிக்ஹ் நூல்களில் குறிப்பிடுகின்றார்கள்.⁽⁹⁾

இந்த ஹதீஸ்கள் மீது சார்ந்திருக்கும் இஸ்லாமிய சட்ட அறிஞர்கள், நபி (ஸல்) அவர்களது தோழர்களின் முன்மாதிரிக்கு கணிசமான முக்கியத்துவத்தை வழங்கினார்கள். அவர்களது செயல்களையும், நடைமுறைகளையும் ‘கியாஸை’ விட நம்பத்தகுந்த நட்ட முன்னுதாரணங்களாக புகஹாக்கள் கருதினார்கள். இஸ்லாமிய சட்ட அறிஞர்களின் ஒரு குழுவினர் ஸஹாபாக்களது இஜ்மாவை (ஏகோபித்த முடிவு) மாத்திரம் சட்டப்பெறுமதியுள்ள ஒரு அடிப்படையாகக் கருதினர். இந்த ஹதீஸ்களின் வெளிச்சத்தில், (பின்னணியில்) தான் இதனை அவர்கள் செய்தார்கள்.⁽¹⁰⁾

அனைத்து புகஹாக்களும் குர்ஆன், சுன்னாவுக்கு அடுத்தபடியாக உள்ள முஸ்லிம்களுக்குரிய மிகவும் வலுவான சட்ட மூலாதாரமாக ஸஹாபாக்களது இஜ்மாவை ஏற்றுக் கொள்வதில் உடன்படுகின்றனர். ஸஹாபாக்களது இஜ்மா 'பாரம்பரிய அறிவுக்குத் தேவையான நம்பகத்தன்மையை அளிக்கின்றது.

இமாம் ஷாதிபி (ரஹ்) (இறப்பு 790ஹி) ஸஹாபாக்களது செயற்பாடுகளுக்கான முக்கியத்துவத்தை சுருக்கமாகச் சொல்கிறார். அத்தோடு குறிப்பாக குர்ஆனுக்கான விளக்கவுரை விடயத்தில் அவர்களது கருத்துக்களுக்கு உரிய பெறுமானத்தைக் கொடுக்கின்றார். ஸஹாபாக்களுக்கு ஏனையோரை விட முன்னுரிமையை தான் கொடுப்பதற்கான காரணங்களையும் வாதங்களையும் அவர் முன்வைக்கிறார். அவற்றில் ஒன்றே அல்குர்ஆன் எந்த மொழியில் இறக்கப்பட்டதோ அதே மொழியையே ஸஹாபாக்களும் பேசினார்கள் என்பதாகும். அவர்கள் பாரம்பரிய, செம்மை அறபு மொழியை உச்சரிப்பதிலும் உரைநடையிலும் மிகுந்த புலமையைப் பெற்று இருந்தார்கள். குர்ஆன், சுன்னாவை விளங்குவதற்கும் விளக்குவதற்கும் தேவையான மொழி ஆற்றலை இந்த அறிவு அவர்களுக்கு வழங்கியது.

இரண்டாவது காரணமாக ஸஹாபாக்கள் அல்குர்ஆனின் வேதவாக்குகள் தொகுக்கப்பட்ட சூழலில் வாழ்ந்தமையைக் கூறலாம். அவர்கள் அல்குர்ஆன் வசனங்கள் இறங்கியதற்கான காரணங்களை, சந்தர்ப்ப சூழ்நிலைகளை, நிகழ்வுகளைக் கண்டார்கள். மேலும் அவற்றை அறிந்தும் வைத்திருந்தார்கள்.

ஆகையால் குர்ஆன், சுன்னாவுடன் நேரடியான தொடர்பை ஸஹாபாக்கள் கொண்டிருந்தமையால் அவர்களது அனுபவம் பின்வந்த சந்ததிகளது அனுபவங்களை விட மேம்பட்டதாக இருந்தது.

(11)

இதனாற்தான், இமாம் அஹ்மத் இப்னு ஹன்பல் (ரஹ்) அவர்கள், ஏனையோரது கியாஸை, ரஃஈயை, கருத்தை, ஸஹாபாக்களது கருத்துக்களை, ரஃஈயை, கியாஸை விட கட்டுப்படுத்தக்கூடியதாகக்

கருதுவதில்லை என்பதை நாம் காண்கிறோம்.

ஒரு குறிப்பிட்ட விடயத்தில் ஸஹாபாக்கள் கருத்து முரண்பட்டால் அவர்களது கருத்துக்களைப் பதிவு செய்வதோடு இமாம் அஹ்மத் இப்னு ஹன்பல் (ரஹ்) (இறப்பு 241ஹி) அந்த விடயம் தொடர்பில் நின்று விடுவார்.

அவரது கருத்தின்படி, 'ஒருவர் எப்போதும் ஸஹாபாக்களது கருத்துக்களை கட்டாயம் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும். மேலும் ஒரு கருத்துவேறுபாடு நிலவும்போது குர்ஆன், சுன்னாவுக்கு நெருக்கமான கருத்தை அந்த விடயம் தொடர்பில் நாம் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும்'.⁽¹²⁾

இமாம் இப்னுல் கையூம் (ரஹ்) (இறப்பு ஹி751) இமாம் ஹன்பல் (ரஹ்) அவர்களது பத்வா (மார்க்கத்தீர்ப்பு) வழங்குவதற்கான அடிப்படைகளை ஆராயும்போது குறிப்பிடுகிறார், "ஸஹாபாக்களது பத்வா மிகவும் சிறந்ததாக, உயர்வானதாக கருதப்பட வேண்டும் என்பது ஹன்பலி மத்ஹபின் ஒரு அடிப்படையாக பேணப்பட்டது. இருந்த போதிலும் ஸஹாபாக்களது கருத்துக்கள் ஒரு விடயத்தில் முரண்பட்டு அந்தக் கருத்துக்கள் பதிவு செய்யப்பட்டிருந்தால் இமாம் ஹன்பல் (ரஹ்) அல்குர்ஆன், சுன்னாவுக்கு நெருங்கிய கருத்தை ஏற்றுக் கொள்வார். அவர் அரிதாகவே ஸஹாபாக்களது கருத்துக்களைப் புறக்கணிப்பார்."⁽¹³⁾

ஸஹாபாக்களது கருத்துக்கள் தொடர்பில் இஸ்லாமிய சட்ட அறிஞர்களது அபிப்பிராயங்களை கதீப் அல் பக்தாதியும் (இறப்பு 463 ஹி) ஆராய்கின்றார்.

ஒரு ஸஹாபியினது கருத்தை ஆணித்தரமானதாக, உறுதியானதாகக் (ஹுஜ்ஜா) கருதும் இஸ்லாமிய சட்ட அறிஞர் குழுவொன்றினது கருத்தை இவர் குறிப்பிடுகிறார். 'ஒன்றில் இந்த ஸஹாபியினது கருத்து நபி (ஸல்) அவர்களால் அங்கீகரிக்கப்பட்டு இருக்கலாம்; அல்லது அந்தக் கருத்து அவரது சொந்த

இஜ்திஹாதாக இருக்கலாம். அது நபி (ஸல்) அவர்களால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டிருந்தால் அதுவே உறுதியானதும் கியாஸை விட மேலானதுமாகும். ஆனால் அது அவரது சொந்த இஜ்திஹாதாக அல்லது ரஃயாக இருந்தால் அந்தக் கருத்து ஏனையோரது இஜ்திஹாதை விட பலம் வாய்ந்ததாக இருக்கும். ஏனெனில் அந்த ஸஹாபி, நபி (ஸல்) அவர்களுடன் இருக்கின்ற பாக்கியத்தையும் அவர்களிடமிருந்து நேரடியாக கற்றுக் கொள்ளும் பாக்கியத்தையும் பெற்றவர். ஆகையால் ஒரு ஸஹாபியினது தெளிவே, விளக்கமே தாபிஈன்களது கருத்தை விட உயர்ந்ததாகும்.’⁽¹⁴⁾

இமாம் கஸ்ஸாலி (இறப்பு 505 ஹி) அவர்கள், ‘எப்போதாவது ஸஹாபாக்கள் மத்தியில் கருத்துவேறுபாடுகள் நிலவும்போது, குலபாக்களது கருத்தே அதிகம் ஏற்றுக் கொள்ளப்படக்கூடியது’ (ஹுஜ்ஜா) என்பவர்களது அபிப்பிராயத்தை அறிவிக்கிறார். மேலும் “சில விடயங்களில் குலபாக்கள் கருத்து வேறுபாடுபட்டால், அபூபக்கர் (ரழி) மற்றும் உமர் (ரழி) ஆகியோரது கருத்தே விரும்பப்பட்டது” எனவும் இமாம் கஸ்ஸாலி (ரஹ்) கூறுகிறார்.⁽¹⁵⁾

இமாம் ஷாபிஈ (ரஹ்) (இறப்பு ஹி 150) ஸஹாபாக்களை தக்லீத் செய்யும்படி (கருத்துக்களை ஆராயாமல் எடுத்துக்கொள்ளல்) சிபாரிசு செய்யவில்லை. ஆனால் அவர்களது கருத்துக்களையே அவர் பின்பற்றவும் விரும்பவும் செய்தார்.

அபூபக்கர் (ரழி), அவர்களும் உமர் (ரழி) அவர்களும் உடன்பட்டுள்ள (யுத்த நடவடிக்கைகள், பாதுகாப்பு போன்ற) விடயங்களில் அவர்களுக்கு முரணாக நான் செல்ல மாட்டேன் என நபி (ஸல்) கூறியதாக வரும் ஹதீஸ் ஒன்றை இமாம் கஸ்ஸாலி (ரஹ்) அவர்கள் குறிப்பிடுகின்றார்.⁽¹⁶⁾

‘முஸல்லம் அத்துபூத்’ என்ற நூலின் ஆசிரியர், ஹனபி மற்றும் ஹன்பலி மதஹப்களை சேர்ந்த சட்ட அறிஞர்களின் கருத்தொன்றை தனது நூலில் குறிப்பிடுகின்றார். அதாவது, ‘எந்தவொரு ஸஹாபியும் தனது நடவடிக்கைகளில் நீதமானவராக, தேவையான அறிவைப்

பெற்றவராக இருப்பின், அவரது செயற்பாட்டின் அடிப்படையில் ஒரு பொதுவான விதியின் வரையறையை அந்த புகஹாக்கள் ஏற்றுக் கொள்வார்கள்' என்பதாகும்.⁽¹⁷⁾

ஏற்கனவே குறிப்பிட்டதுபோல, அனைத்து 'அஹ்லுஸ் ஸுன்னாவல் ஜமாஆ' வைச் சேர்ந்த மத்ஹபுகளும் ஏகமனதாக, 'ஸஹாபாக்களது இஜ்மா ஒரு தீர்மானிக்கும் அதிகாரமுள்ள ஒன்று' என்பதை ஏற்றுக் கொண்டுள்ளன.

இஸ்லாமிய சட்ட அறிஞர்கள், ஒரு ஸஹாபி மாத்திரம் அறிவித்த பத்வாவை (மார்க்கத்தீர்ப்பு) கட்டாயம் பின்பற்ற வேண்டுமா, இல்லையா என்பதிலும், அது இஸ்லாமிய சட்ட அறிஞர்களது இஜ்திஹாதை விட கூடிய முக்கியத்துவம் கொடுத்து நோக்கப்பட வேண்டுமா என்பதிலும் மட்டும் கருத்து வேறுபாடு கொள்கின்றனர்.

இமாம் இப்னுல் கையூமின் (ரஹ்) கருத்தின் பிரகாரம், பெரும்பான்மையான ஹனபி புகஹாக்கள், 'ஒரு தனிமனிதனது (ஸஹாபி) பத்வாவும் ஒரு பெறுமானமுள்ள சட்ட அதிகாரமுள்ளதாக இருப்பதற்கு ஏற்புடையது' என்பதை ஏற்றுள்ளனர். மேலும் அவர்கள், 'ஒரு குறிப்பிட்ட விடயத்தில் ஒரு ஸஹாபி மார்க்கத்தீர்ப்பைக் கூறியிருந்தால் அவ்விடயத்தில் எந்தவொரு சட்ட அறிஞரது கருத்தையும் அவர்கள் ஏற்றுக்கொள்வதில்லை.'⁽¹⁸⁾

ஸஹாபாக்கள் மத்தியில் குலபாஉர் ராஷிதூன்கள் ஒரு விஷேட அந்தஸ்தைப் பெற்று இருந்தார்கள். அவ்வாறே அவர்கள் இஸ்லாமிய சட்ட அறிஞர்களால் நம்பத்தகுந்த தலைவர்களாக குறிப்பாக அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ளார்கள்.

குலபாக்களது அறிவும், வாழ்வும், சட்டப்பிரச்சினைகள் தொடர்பில் அவர்களது கருத்துக்களும் அவர்களது தீர்மானங்களும் இஸ்லாமிய சட்ட வரலாற்றிலே ஒரு ஆழ்ந்த தாக்கத்தை பெற்று இருக்கின்றன. இஸ்லாமிய வரலாற்றாசிரியர்களும் குலபாக்களது காலப்பிரிவை இஸ்லாத்தின் பொற்காலமாகக் கருதுகின்றனர்.

ஏனெனில் குலபாக்கள் நபி (ஸல்) அவர்களது முன்மாதிரிகளையும் வாழ்க்கைப் பாணியையும் முழுமையாகப் பின்பற்றினார்கள். அவ்வாறே ஒரு இஸ்லாமிய சமூகத்தையும் வெற்றிகரமாக அவர்கள் கட்டியெழுப்பினார்கள். குலபாக்கள் எப்போதும் வாழ்வின் எல்லாக் கட்டங்களிலும் நபி (ஸல்) அவர்களை முழுமையாகப் பின்பற்றினார்கள். அவர்கள் இஸ்லாத்தின் அர்த்தத்தையும் தன்மையையும் விளங்கி அவர்களது அறிவுக்கு ஏற்ப இஸ்லாத்தை தமது வாழ்வின் வழிகாட்டியாக எடுத்துக் கொண்டார்கள். இந்தக் கண்ணோட்டத்திலேயே இஸ்லாமிய சட்ட அறிஞர்கள் குலபாக்களை அவதானித்தார்கள்.

உதாரணமாக, ஷாஹ் வலியுல்லாஹ் திஹ்லவி (இறப்பு 1176 ஹி) அவர்கள், 'முஸ்லிம் சமூகத்திலே காணப்படும் சமூக மற்றும் அரசியல் அமைப்பு, குலபாக்களது முன்மாதிரியை நடைமுறைப்படுத்துவதிலும், அதற்கு கட்டுப்படுவதிலும் தங்கியிருப்பதாக' எழுதுகிறார். ஏனெனில் குலபாக்கள் சமூக, அரசியல் விவகாரங்களிலும், யுத்தத்தை ஆரம்பிப்பதிலும் இஜ்திஹாதைப் பயன்படுத்தியதாக இமாம் திஹ்லவி குறிப்பிடுகிறார்.⁽¹⁹⁾

ஸஹாபாக்களது காலப்பிரிவிற்கும் ஆரம்ப இஸ்லாமிய சட்ட அறிஞர்களது காலப்பிரிவிற்கும் மத்தியில் இவ்விரு காலப்பிரிவையும் வரையறை செய்யக்கூடிய ஒரு துல்லியமான கோட்டை வரைவது கஷ்டமானதாகும். உண்மையில் அவ்வாறு வரையறுப்பதை விடவும் கடினமான பணி பகீஹ் என்ற கலைச்சொல்லைப் பயன்படுத்தி யாரை சுட்டிக்காட்டுவது என்பதாகும். அவ்வாறே தனது சொந்த தீர்மானங்களுக்கு வருவதில் எந்த வழிமுறையை அந்த சட்ட அறிஞர் பிரயோகித்தார் என்பதைச் சொல்வதும் கடினமான பணியாகும்.

எவ்வாறு இருந்த போதிலும் புகஹாக்கள் ஆரம்பத்தில் ஸஹாபாக்களை அடுத்து தோன்றியவர்களான தாபிஈன்களில் இருந்தே உருவானார்கள் என வரலாறு சொல்கிறது. அவர்களுக்கு

ஸஹாபாக்கள் நேரடியாக தமது அறிவைக் கற்றுக் கொடுத்தார்கள். தாபிஈன்களை அடுத்து வந்த புகஹாக்கள், தாபிஈன்களது கருத்துக்களைக் குறிப்பிட்டு அவர்களை புகஹாக்களாகக் கருதினர். உதாரணத்துக்கு இமாம் அபூஹனீபா (ரஹ்) கூறியதாக அறிவிக்கப்பட்டுள்ளது. அவர் ஒரு விடயம் தொடர்பாக தெளிவைப் பெறுவதற்கு குர்ஆனை முதலில் அணுகுவார். பிறகு நபி (ஸல்) அவர்களது சுன்னாவைப் பார்ப்பார். அவர் இவ்விரு சட்ட மூலாதாரங்களிலும் தெளிவான, மிகச் சரியான விடையை காணாதவிடத்து ஸஹாபாக்களது கருத்துக்களை அந்த விடயம் தொடர்பில் ஆராய்வார். ஸஹாபாக்கள் மத்தியில் கருத்து வேறுபாடுகள் காணப்படும்போது அந்தக் கருத்துக்களில் மிகச்சிறந்ததாக காணப்படுவதை ஏற்றுக் கொள்வார். ஆனால் அவர்களது கருத்துக்களுக்கு அப்பால் செல்வதை அவர் விரும்பவில்லை.

எவ்வாறு இருந்தபோதிலும், இப்ராஹீம் நகா, அஷ்ஷஃபீ, ஹஸன் பஸரி, இப்னு ஸீர்ன், ஸஈத் இப்னு முஸய்யீப் ஆகிய சட்ட அறிஞர்கள், ஒரு விடயம் அவர்களது கவனத்துக்கு வரும்போது இஜ்திஹாதைப் பயன்படுத்தி, தேவையான சந்தர்ப்பங்களில் தம் கருத்துக்களை முன்வைத்தனர். இமாம் அபூ ஹனீபா (ரஹ்) அவர்களும் இதே மட்டத்தில் இஜ்திஹாதைப் பயன்படுத்தினார்கள். ⁽²⁰⁾ இந்தக் குறிப்பு, இந்த தாபிஈன்கள் புகஹாக்களாக அங்கீகரிக்கப்பட்டார்கள் என்பதனையும் குர்ஆனிலும், ஸுன்னாவிலும் தெளிவாகக் குறிப்பிடப்படாத விடயங்களில் தீர்வு அவசியப்படும் போது இஜ்திஹாதை மேற்கொள்ள தகுதிபடைத்தவர்கள் எனக்கருதப்பட்டார்கள் என்பதனையும் காட்டுகின்றது.

இதேபோன்று மதீனாவின் பிரபல்யமான ஏழு சட்ட அறிஞர்களும் ⁽²¹⁾ தேவை எழும்போது இஸ்லாமிய சட்ட விடயங்களில் தங்களது சொந்தக் கருத்துக்களையும் தீர்மானங்களையும் பெறுவதற்கு தகுதி பெற்றவர்களாகக் கருதப்பட்டனர்.

உதாரணத்துக்கு இமாம் இப்ராஹீம் அந்நகஇ (இறப்பு 96 ஹி), அவரது மாணவரான ஹம்மாத் இப்னு அபீ சுலைமான் (இறப்பு 120 ஹி) கூபாவிலும், ஹஸன் பஸரி மற்றும் முஹம்மத் இப்னு ஸீரீன் (இறப்பு 110 ஹி) பஸராவிலும், சஈத் இப்னு முஸையிப் (மரணம் 94 ஹி) மற்றும் காஸிம் இப்னு முஹம்மத் (இறப்பு 107 ஹி) மதீனாவிலும், அதா இப்னு அபீரபாஹ் (இறப்பு 114 ஹி) மக்காவிலும் பிக்ஹின் வளர்ச்சிக்கு முக்கிய பங்களிப்பை தத்தமது பகுதிகளில் வழங்கினார்கள்.⁽²²⁾

இப்ராஹீம் நகஇயும் இமாம் அபூஹனீபாவின் ஆசிரியரான ஹம்மாதும் புகஹா என்ற சொல்லுக்கு ஏற்ற இஸ்லாமிய சட்ட அறிஞர்களாக இருந்தனர்.

ஹம்மாத் இப்னு அபீ ஸுலைமான் கூறுகிறார். “கியாஸைப் பிரயோகிப்பதைப் பொறுத்த வரையில் தான் சந்தித்த மிகச் சிறந்த அறிஞர் இப்ராஹீம் அந்நகஇ ஆவார்.”⁽²³⁾

இப்ராஹீம் நகஇ அவர்களே கூறுகிறார். “அவர் நபி (ஸல்) அவர்களது ஒரு ஹதீஸை உன்னிப்பாக செவிமடுப்பார். பிறகு (சட்டப் பிரச்சினைகளைத் தீர்ப்பதற்காக) அனுமானம் மூலமாக நூற்றுக்கணக்கான பிரச்சினைகளை உருவாக்குவார்.”⁽²⁴⁾

இவ்வாறாக, தாபிஈன்கள் மத்தில், இந்த “புகஹாக்களை, (சட்ட அறிஞர்களை), மத்ஹபுகள் உருவாவதற்கு நீண்டகாலத்துக்கு முன்பே நாம் காண்கிறோம்.

அவர்கள் குர்ஆன், சுன்னா தொடர்பில் பரந்த அறிவையும் இஸ்லாம் தொடர்பாக ஒரு ஆழ்ந்த புலமையையும் பெற்றிருந்தார்கள்.

இந்த தாபிஈன் புகஹாக்களில் சிலர் பிற்காலத்தில் மத்ஹபுகளைத் தோற்றுவித்த சட்ட அறிஞர்களுக்கு ஆசிரியர்களாக இருந்தனர்.

இவ்வாறாக ஸஹாபாக்களிடமிருந்து நேரடியாக தாபிஈன்களுக்கும் அவர்கள் மூலமாக இஸ்லாமிய சட்ட

அறிஞர்களுக்கும் அறிவைக் கடத்துவதில் இருந்த தொடர்ச்சியான தன்மையையும் ஒரு நெருங்கிய தொடர்பையும் நாம் காண்கிறோம்.

ஆகையால் முதலாவது தலைமுறை புகஹாக்களது ஆசிரியர்களை உள்ளடக்கியிருந்தது.

பிற்கால அறிஞர்கள் முதலாவது பரம்பரை தங்களுக்கு சமர்ப்பித்த மரபுகளை கடத்தும் தொடரில் அவர்களைக் குறிப்பிட்டுள்ளனர்.

இவ்வாறாக ஸஹாபாக்கள், புகஹாக்களை நேரடியாகக் காணாவிட்டாலும், இந்த ராவி வரிசையினுடைய (அறிவிப்பாளர் வரிசையினுடைய) ஒரு வழியாக இருப்பதன் மூலம் புகஹாக்கள் மத்தியில் ஆழ்ந்த செல்வாக்கைச் செலுத்தினர்.

0.1 இந்த ஆய்வின் நோக்கம்

பிக்ஹும் உஸுலுல் பிக்ஹும் முஸ்லிம்களால் மிக முக்கிய கலைகளாக கருதப்பட்டு வந்துள்ளன. இந்தக் கலைகள் மூலமாக முஸ்லிம்கள் பெருமிதப்படுகின்றார்கள். இந்த ஆய்வின் நோக்கம் ஆரம்ப இஸ்லாமிய வரலாற்றை ஆராய்வதாகும். அதாவது புகஹாக்களது தீர்மானங்கள் மற்றும் சில அடிப்படைக் கோட்பாடுகளை உருவாக்குவதில் குறிப்பாக புகஹாக்கள் குலபாஉர் ராஷிதூன்களது தீர்மானங்களும் பொதுவாக ஸஹாபாக்களது தீர்மானங்களும் எந்த அளவுக்கு தாக்கம் செலுத்தின என்பதை உறுதிப்படுத்திக் கொள்ள இவ்வரலாறு ஆராயப்பட வேண்டும். இந்த சட்ட அடிப்படைகளை ஆராய்வதும் பகுப்பாய்வு செய்வதும் வரலாற்று நோக்கில் செய்யப்பட்டதாகும். மேலும் எமது தற்போதைய ஆய்வானது எவ்வாறு புகஹாக்களால் ஆரம்ப இஸ்லாமிய வரலாறு ஒரு நம்பத்தகுந்த வடிவமாகவும் முஸ்லிம் சட்டத்தினது பெறுமதியான மூலமாகவும் மற்றும் ஒரு தேவையாகவும் கருதப்பட்டது என்பதைக் கண்டு கொள்வதற்கான ஒரு முயற்சியாகும்.

பிக்ஹையும் இஸ்லாமிய சட்ட வரலாற்றையும் இதுவரை ஆராய்ந்த பெரும்பாலான அறிஞர்கள் ஹிஜ்ரி இரண்டாம் மூன்றாம்

நூற்றாண்டுகளுக்கே கூடிய கவனத்தைச் செலுத்தியுள்ளனர்.

முஸ்லிம் சட்டக்கலைகளின் வளர்ச்சியில் பாரம்பரிய சட்ட அறிஞர்களது முக்கிய பங்கைப் பற்றி கலந்துரையாடுவதில் அவர்கள் தமது கவனத்தை ஒரு முகப்படுத்தியுள்ளனர்.

இஸ்லாமிய சட்ட முறையின் வரலாற்றை ஆராய்ந்த அந்த அறிஞர்களால் ஹிஜ்ரி முதலாம் நூற்றாண்டு புறக்கணிக்கப்பட்டது. ஆகையால் இந்த ஆய்வு இஸ்லாமிய சட்ட வரலாற்று ஆய்வில் காணப்படும் இந்த இடைவெளியை நிரப்புவதற்கு உதவியாக அமையும் என எதிர்பார்க்கப்படுகிறது. அதே நேரத்தில் இந்த ஆய்வு இஸ்லாமிய சட்ட வரலாற்றுக்கு ஒரு புதிய தோற்றத்தை வழங்கும் எனவும் எதிர்பார்க்கப்படுகிறது.

0.2 ஆய்வுமுறை

இது புகஹாக்களால் விவரிக்கப்பட்ட சட்டவகைகள் மற்றும் அவர்களால் ஆராயப்பட்ட நடைமுறைகள், அடிப்படைகள் மற்றும் ஆரம்ப இஸ்லாமிய வரலாற்றிலிருந்து எடுக்கப்பட்ட வரலாற்று ஆதாரங்கள் என்பவற்றுக்கு மத்தியிலான தொடர்பு பற்றிய ஒரு ஆய்வாகும்.

ஷரீஆவின் முக்கிய அடிப்படைகளுடன் தொடர்பான உஸூலுல் பிக்ஹின் மூலங்களை எமது ஆய்வுக்காக நாம் தெரிவு செய்துள்ளோம். இவ்வாறாக ஒரு சட்டவாக்கு ஆய்வுடன் சில விவரங்களில் எமது கருத்தை மிகவும் தெளிவாகக் காட்டியுள்ளோம்.

ஒவ்வொரு அத்தியாயமும் இரு பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. முதற் பகுதியில் குலபாக்கள் மற்றும் ஸஹாபாக்களது வாழ்வின் பதிவுகளில் இருந்து பெறப்பட்டுள்ள வரலாற்று ஆதாரங்களை ஆராய்ந்துள்ளோம். இரண்டாம் பகுதியில் புகஹாக்களது கருத்துக்களையும் அவர்களது வாதங்களையும் ஆராய்ந்துள்ளோம். எங்கள் கைவசமுள்ள மூலாதார நூல்களுக்கு ஏற்ப அனைத்து ஸ்திரமான ஸூன்னி மதஹப்புகளது சட்ட

அறிஞர்களின் கருத்துக்களை ஆராய ஒரு முயற்சி இங்கு மேற்கொள்ளப்பட்டது.

இந்த அணுகுமுறையைக் கைக்கொள்வதன் மூலமாக, ஆரம்பகால புகஹாக்களால் பதிவு செய்யப்பட்ட நடைமுறைகளும், அடிப்படைகளும் குலபாஉர் ராஷிதூன்களது அடுத்துவந்த நபித்தோழர்களதும் வார்த்தைகள், செயற்பாடுகளிலிருந்து பெறப்பட்டு இருக்கின்றன என்பதை ஆராய்வதற்குரிய சாத்தியக்கூறு எவ்வாறு உண்டாகும். என்றாலும் இஸ்லாமிய சட்ட அறிஞர்கள் அவற்றை ஒரு மிகவும் திட்டமிட்ட முறையில் முன்வைத்தார்கள்.

புகஹாக்களால் அதிகாரபூர்வமானவையாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட மூலாதாரங்களோடு மாத்திரம் இந்த ஆய்வு மட்டுப்படுத்தப்பட்டுள்ளதால் மூல விமர்சனத்துடன் தொடர்பான கேள்விகள் இங்கு கையாளப்படவில்லை.

அல்குர்ஆனை இந்த ஆய்வில் நாம் ஆராயவில்லை. ஏனெனில் அது ஒரு சட்டப்பெறுமதியுள்ள சட்ட மூலாதாரம் என்ற வகையில் அதனது அதிகாரபூர்வத்தன்மை அனைத்து பிக்ஹு மத்ஹப்களாலும் அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ளது. இந்த ஆய்விலே குர்ஆன் வசனங்களை அடிக்கடி நாம் குறிப்பிட்டுள்ளோம். ஒரு குறிப்பிட்ட வசனத்தொகுதியின் கருத்தினது தேவையான விளக்கத்தைப் பெற்றுக் கொள்ள மூன்று அல்லது நான்கு வித்தியாசமான குர்ஆன் மொழி பெயர்ப்புக்களை பொதுவாக நாம் பார்த்துள்ளோம்.

0.3 இந்தநூலை எழுதுவதற்காக பயன்படுத்தப்பட்டுள்ள முதலாந்தர மூலாதாரங்கள்

அடிப்படையில் அறபு மொழியில் காணப்பட்ட குர்ஆன், ஹதீஸ், ஸீரா, தப்ஸீர், பிக்ஹு, உஸூல், வரலாறு, இலக்கியம் என்பவற்றின் மூல முதலாந்தர நூல்களை எங்களால் முடிந்தளவு பயன்படுத்த முயன்றுள்ளோம்.

இரண்டாந்தர மூலாதார நூல்கள் மிகவும் அரிதாகவே இங்கு பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. போதுமான அளவு தரவுகளை

புகஹாக்களது பாரம்பரிய நூல்களிலிருந்து திரட்டப்பட்டுள்ளதே இதற்கான காரணமாகும். அதன் மூலமாக புகஹாக்கள் தங்களது அடிப்படைகளை பதிவு செய்யும்போது ஆரம்ப இஸ்லாமிய வரலாற்றைக் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள் என்பதை தெளிவுபடுத்தலாம். அவ்வாறே புகஹாக்கள் ஆரம்பகால இஸ்லாமிய வரலாற்றை ஒரு மூலாதாரமாகவும் வழிமுறையாகவும் கருதியுள்ளனர்.

0.3.1 ஹதீஸ் துறையில் எழுதப்பட்டுள்ள முக்கிய நூல்கள்

அல்முவத்தா: இது இமாம் மாலிக் (ரஹ்) (மரணம் 189ஹி) அவர்களால் தொகுக்கப்பட்டது. இந்த ஆக்கத்திலே இமாம் மாலிக் (ரஹ்) அடிப்படையான நபி (ஸல்) அவர்களது ஹதீஸ்களையும், ஸஹாபாக்களது செயற்பாடுகளின் மரபுகளையும், மதீனாவாசிகளது செயற்பாடுகளையும் திரட்டியுள்ளார்கள். இந்தத் திரட்டல் மூலமாக ஆரம்பகால முஸ்லிம் சமூகத்தின் ஆட்சிவழிமுறையையும் வாழ்க்கைப்பாணியையும் அவர்கள் பதிவு செய்துள்ளார்கள்.

இந்த நூல் பிகஹுப் பாணியில் தொகுக்கப்பட்டுள்ளது. அத்தோடு ஆரம்ப இஸ்லாமிய காலப்பிரிவின் சமூக, சட்ட வரலாற்றை ஆராய்வதற்கு ஒரு சிறந்த மூலநூலாகவும் இது காணப்படுகிறது.

அல்முஸன்னப்: இந்த நூல் இமாம் அப்துர் ரஸ்ஸாக் ஸன்ஆனி (ரஹ்) (இறப்பு 211 ஹி) என்பவரால் பல பாகங்களைக் கொண்டதாக தொகுக்கப்பட்டுள்ளது. இது ஹதீஸ் துறையில் காணப்படும் மிக முக்கிய தொகுப்பாகும். இந்த நூலின் ஆசிரியர் இப்னு ஜுரைஜ் (மரணம் 150 ஹி), மஃமார் (6 ஹி 153), சுபியான் அத்தவரி (மரணம் 160 ஹி), ஸஹ்த் இப்னு ஸஃத் (மரணம் 175 ஹி) ஆகியோரது தொகுப்புக்களை இதில் இணைத்துள்ளதாகத் தோன்றுகிறது.

அப்துல் ரஸ்ஸாக் (ரஹ்) அடிக்கடி இம்மேதைகளை மேற்கோளாக குறிப்பிடுவார். இவர்கள் பிரபல் யமிக்க முஹத்திதீன்களாக காணப்பட்டதோடு, இவர்கள் தனிப்பட்ட ரீதியில்

ஹதீஸ் தொகுப்புக்களை கோர்வை செய்தனர்.

அல்முஸன்னப் என்ற இந்தத் தொகுப்பு இஸ்லாமிய வரலாறு மற்றும் பிக்ஹ் ஆய்வுகளுக்குத் தேவையான சிறந்த முதல்தர மூலாதார நூலாக காணப்படுகிறது.

அல் முஸ்னத்: இது இமாம் அஹ்மத் இப்னு ஹன்பல் (ரஹ்) அவர்களால் நபி (ஸல்) அவர்களது ஹதீஸ்களையும் ஸஹாபாக்களது செயற்பாட்டின் மரபுகளையும் (ஆதார்) கொண்டு உருவாக்கப்பட்ட ஒரு பெரிய தொகுப்பாகும்.

ஸிஹாஹ் ஸித்தா: இமாம் புஹாரி (மரணம் 256 ஹி), இமாம் முஸ்லிம் (மரணம் 261 ஹி), இமாம் திர்மிதி (மரணம் 279ஹி), இமாம் அபூதாவுத் (மரணம் 275ஹி), இமாம் இப்னு மாஜா (மரணம் 295ஹி), இமாம் நஸாஈ (மரணம் 303ஹி) ஆகியோரது நூல்கள் ஹதீஸ் துறையில் காணப்படும் தலைசிறந்த தொகுப்புக்களே இவையாகும். இந்த நூலில் தொடர்ச்சியாக அடுத்த ஹதீஸ் கிரந்தங்களிலுள்ள ஹதீஸ்கள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது போன்று ஸிஹாஹ் ஸித்தா விலுள்ள ஹதீஸ்களும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

ஸீறாவில் எழுதப்பட்டுள்ள மிக முக்கிய நூலாக அடிக்கடி குறிப்பிடப்படுவது அப்துல் மாலிக் ஹிஷாம் (ரஹ்) (மரணம் 218 ஹி) அவர்களால் எழுதப்பட்ட ஸீறா நபவிய்யா என்பதாகும். இந்த நூல் நபி (ஸல்) அவர்களது வாழ்க்கை வரலாறு பற்றிய தகவல்களைப் பெறுவதற்குரிய ஆரம்பகாலத்தில் எழுதப்பட்ட ஒரு மூல நூலாகும்.

0.3.2 தப்ஸீர் கலையில் எழுதப்பட்டுள்ள முக்கிய நூல்கள்

ஜாமிஉல் பயான் பீதப்ஸீரில் குர்ஆன்: இமாம் அபுஜஃபர் முஹம்மத் ஜரீர் தபரி (இறப்பு 310 ஹி) அவர்கள் இந்த தப்ஸீரை எழுதினார். இந்த தப்ஸீரில் மற்றும் ஸஹாபாக்களது ஆதார் ஒளியில் குர்ஆன் வசனங்களுக்கு விளக்கவுரை வழங்குகிறார்.

இமாம் தபரி (ரஹ்) அல்குர்ஆன் வசனங்கள் இறங்கிய குறிப்பிட்ட நிலைமைகளின் வரலாற்றுக் கண்ணோட்டத்தையும் முக்கிய சந்தர்ப்பங்களையும் பொதுவாகப் பதிவு செய்கிறார். அதன் மூலமாக இந்த வசனங்களது அடிப்படைக்கருத்தையும் முக்கியத்துவத்தையும் அவர் விளக்குகிறார்.

அல் ஜாமி.:. லிஅஹ்காமில் குர்ஆன்: இமாம் அபு அப்துல்லாஹ் முஹம்மத் இப்னு அஹ்மத் அல் குர்துபி (இறப்பு 671ஹி) இந்த தப்ஸீரை எழுதியுள்ளார். அவர் குர்ஆன் வசனங்களுக்குப் பொருத்தமான ஹதீஸ்களையும் புகஹாக்களது கருத்துக்களையும் இங்கு குறிப்பிடுகிறார்.

0.3.3 பிக்ஹ் துறையில் எழுதப்பட்டுள்ள முக்கிய நூல்கள்

இமாம் அபுயூஸூப் (ரஹ்) (மரணம் 182ஹி) கிதாபுல் கராஜ் என்ற நூலை எழுதியுள்ளார். அத்தோடு கிதாபுல் கராஜ் என்ற அதே பெயரில் இமாம் யஹ்யா பின் அல் குரைஷி (இறப்பு 203 ஹி) எழுதியுள்ளார்.

இந்த இரு நூல்களும் இஸ்லாத்தின் நிதி முறை மற்றும் நிலவரியை சேகரித்தலோடு தொடர்பான ஒழுங்குவிதிகளைப் பற்றிப் பேசுகின்றன.

கலீபா ஹாருன் ரஷீதின் ஆட்சிக் காலத்தில் பிரதம நீதியரசராக பணியாற்றிய இமாம் அபுயூஸூப் (ரஹ்) குறிப்பாக புதிதாக கைப்பற்றப்பட்ட பிரதேசங்களை ஆட்சி செய்வது தொடர்பிலும் நிதிப்பிரச்சினைகளைத் தீர்க்க கலீபாவுக்கு உதவும் நோக்கோடும் இந்த நூலை எழுதினார்.

இமாம் முஹம்மத் பி இதரீஸ் (இறப்பு 204 ஹி) ஷாபிஈ (ரஹ்), அவர்கள் பிக்ஹ் கருத்துக்களை முன்வைப்பதை நோக்காகக் கொண்டு தனது 'கிதாபுல்உம்' என்ற நூலை எழுதினார்.

இமாம் ஷாபிஈ (ரஹ்) இந்த நூலிலே தனது சட்டக் கருத்துக்களைச் சொல்வதோடு தனது பிக்ஹ் அடிப்படையாகக்

கொண்டுள்ள அடிப்பாடை விதிகளையும் கலந்துரையாடுகிறார்.

ஸஹாபாக்களதும், தாபிஈன்களதும் கருத்துக்கள் மற்றும் பிரபல்யமிக்க சட்ட அறிஞர்களான அபூஹனீபா, இப்னு அபீலைலா, அவ்ஸாஈ, அபூ யூஸுப், ஷைபானி ஆகியோருக்கு மத்தியிலுள்ள கருத்துக்களும் பத்வாக்களும் இந்த நூலிலே பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன.

இமாம் ஷாபிஈ (ரஹ்) அவர்களது அறிவிப்பாளர் வரிசை ஊடாக ஆரம்பகால மூலாதார நூல்களிலிருந்து அதிகமான ஹதீஸ்களும் ஆதாரங்களும் இந்த பெறுமதியான ஆக்கத்தில் இருப்பதை எம்மால் கண்டுகொள்ள முடியும்.

இமாம் அபூயூஸுப் மற்றும் இமாம் யஹ்யா இப்னு ஆதம் ஆகியோர் எழுதிய 'கிதாபுல் கராஜை'விட முழுமையானதாகவும், தரவுகள் மிகுந்ததாகவும் இமாம் அபூ உபைத் அல் காஸிம் இப்னு ஸல்லாம் (இறப்பு 224 ஹி) அவர்கள் எழுதிய 'கிதாபுல் அம்வால்' என்ற நூல் காணப்படுகிறது.

இந்த நூல் பெரும்பாலும் நிதிப் பிரச்சினைகள் பற்றி ஆராய்கிறது. இந்தப் புத்தகம் குலபாஉர் ராஷிதூன்களது காலப்பிரிவின் அரசியல் மற்றும் பொருளாதார வரலாறு தொடர்பான அனைத்து ஆய்வுக்கும் ஒரு சிறந்த மூலாதார நூலாகக் காணப்படுகிறது.

இமாம் அபுல் ஹஸன் அலி இப்னு முஹம்மத் மாவர்தி (ம 450 ஹி) 'அல் அஹ்காம் அல் சுல்தானிய்யா' என்ற நூலையும் இமாம் அபூ யஹ்யா இப்னு அல் பர்ரா (ம 458 ஹி) 'அல் அஹ்காம் அல் சுல்தானிய்யா' என்ற நூலையும் எழுதினார்கள். இவ்விரு நூல்களும் அரசாங்கம் மற்றும் நிர்வாகத்தை நடத்துவது தொடர்பான விதிகளை ஆராய்கின்றன.

இமாம் மாவர்தி (ரஹ்) ஏனைய புகஹாக்களது கருத்துக்களை தனது நூலில் குறிப்பிட்டபோதும் இமாம் ஷாபிஈ அவர்களது கருத்துக்களையே மேலானதாகக் கருதுகிறார்.

இமாம் இப்னு பர்ரா, ஹன்பலி மத்ஹபின் வாதங்களையும் கருத்துக்களையும் ஆதரிக்கிறார்.

ஒரு தலைசிறந்த ஹனபி சட்ட அறிஞரான இமாம் அபுபக்கர் முஹம்மத் இப்னு அல்ஸரக்ஸி (ம 490ஹி) 'அல் மப்ஸூத்' என்ற நூலை எழுதினார். இது 30 பாகங்களைக் கொண்டுள்ளது. இந்த நூலிலே இமாம் ஸரக்ஸி ஹனபி சட்ட அறிஞர்களது வாதங்களையும் பிக்ஹ் விதிகளையும் விரிவாக ஆராய்கிறார். இவர் பொதுவாக மற்றைய புகஹாக்களது கருத்துக்களையும் இங்கு குறிப்பிடுகிறார். இந்த நூல் இமாம் அல்அவ்ஸாஈ அவர்களது கருத்துக்களைச் சொல்லும் ஒரு பிரயோசனமான மூல நூலாகும்.

0.3.4 உஸூலுல் பிக்ஹ் துறையில் எழுதப்பட்டுள்ள நூல்கள்

இமாம் ஷாபிஈ எழுதிய அல்-ரிஸாலா எனும் கிரந்தம் அவர்களது மாணவர்களுக்கும் பெயர் குறிப்பிடப்படாத அடுத்த மத்ஹப்களது புகஹாக்களுக்கும் மத்தியில் நடந்த கலந்துரையாடல் வடிவில் எழுதப்பட்டுள்ளது. அபுல் ஹுஸைன் பஸரி (ம 436 ஹி) அவர்களால் எழுதப்பட்டுள்ள 'அல்மு.:தமத் பீ உஸூலில் பிக்ஹ்' என்ற நூல் உஸூலுல் பிக்ஹ் துறையில் உள்ள ஒரு சிறந்த மூலாதார நூலாகும். இதிலே இமாம் ஷைபானியினது சில கருத்துக்களும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. இந்தக் கருத்துக்கள் எங்களுக்கு வந்துசேராத இமாம் ஷைபானி அவர்கள் எழுதிய உஸூலுல் பிக்ஹ் நூலில் இருந்து சிலவேளை பெறப்பட்டிருக்கலாம். இமாம் பஸரி ஒரு மு.:தஸிலா அறிஞராவார். உஸூலுல் பிக்ஹ் துறையில் இவரது பணி உஸூலுல் பிக்ஹின் வளர்ச்சியில் ஒரு ஆழ்ந்த தாக்கத்தை செலுத்தியுள்ளது.

இமாம் கஸ்ஸாலி (ரஹ்) அவர்களால் எழுதப்பட்டுள்ள 'அல்முஸ்தஸ்பா மின் இல்மில் உஸூல்' என்ற நூல் புகஹாக்களால் ஆராயப்பட்ட அனைத்து சட்டப் பிரச்சினைகளையும் பெரும்பாலும் உள்ளடக்கியுள்ளது.

உஸூலுல் பிக்ஹ் துறையில் எழுதப்பட்டுள்ள மிக முக்கிய நூல்களில் ஒன்றே இமாம் சைபுத்தீன் ஆமிதி (ம 631ஹி) அவர்களது அல் இஹ்காம் பீ உஸூலில் அஹ்காம் என்ற நூலாகும்.

உஸூலுல் பிக்ஹ் துறையில் எழுதப்பட்டுள்ள மிக முக்கிய நூலே இமாம் அபு இஸ்ஹாக் இப்ராஹீம் இப்னு மூஸா சாதிபி (மர 790 ஹி) அவர்களது 'அல்முலாபகாத்' என்ற புத்தகமாகும்.

இந்த நூலின் ஆசிரியரது பாணி அடுத்த புகஹாக்களது பாணியை விட வேறுபட்டது. இவர் ஆரம்பமாக ஷரீஆவின் நோக்கங்களையும், இலக்குகளையும் தர்க்கரீதியாக ஆராய்கிறார். பிறகு 'அல் மஸாலிஹ் அல் முர்ஸலா' என்ற கோட்பாட்டை வளர்ச்சியடையச் செய்கிறார். மேலும் இவர் உர்புக்கும் (வழமை) ஆதாருக்கும் (மரபு) கணிசமான அளவு முக்கியத்துவத்தை வழங்குகிறார். மேலும் இவற்றை ஒரு சட்ட மூலதாரமாகவும் அவர் கருதுகிறார்.

0.3.5 வரலாற்றுக் கலையில் எழுதப்பட்டுள்ள முக்கிய நூல்கள்

இமாம் அபுஐ.பர் தபரி அவர்களது 'தாரிஹூர் ரஸூல் வல்முலூக்' மற்றும் இப்னு அ.தாம் அல் கூபி (மர 314 ஹி) அவர்களது 'கிதாபுல் புதாஹ்' என்ற இவ்விரு நூல்களுமே வரலாற்றுக் கலையில் எழுதப்பட்டுள்ள முக்கிய ஆக்கங்களாகும். இந்த ஆய்வை ஆரம்பித்தபோது மேற்படி நூல்கள் வரலாற்றுத் தகவல்களைப் பெற்றுக்கொள்வதற்காக உரிய விதத்தில் ஆராயப்பட்டன.

Faint, illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page.

முதலாம் அத்தியாயம்

சுன்னாவின் சட்டவலு

ஸுன்னா என்ற சொல், மொழி ரீதியாக, முன்மாதிரி (Norm) என்ற கருத்தையும், ஒரு தனி மனிதனின் அல்லது ஒரு மக்கள் கூட்டத்தின் மரபுகள் அல்லது வழமையான நடைமுறைகளினால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட வழக்கம் என்ற கருத்தையும் தருகிறது. எனினும், முற்று முழுதாக அல்லாஹ்வின் தூதருடைய நடைமுறைகளைக் குறிப்பதாகவே ஆரம்பகால ஹதீஸ்துறை, பிக்ஹுத்துறை அறிஞர்களின் கிரந்தங்களில் இச்சொல் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இஸ்லாத்தின் ஆரம்பகாலப்பகுதியில் ஸஹாபாக்களின் அல்லது ஒரு குறிப்பிட்ட மக்களின் அல்லது கோத்திரங்களின் ஸுன்னாக்களிலிருந்து ரஸூல் (ஸல்) அவர்களின் ஸுன்னாவை தனித்து நோக்கும் நடைமுறை வழக்கில் இருக்கவில்லை. இருந்த போதும், ஆரம்பகால ஹதீஸ் கிரந்தங்கள் பற்றிய ஆய்வு, “ரஸூல் (ஸல்) அவர்களின் ஸுன்னா” என்ற ஒரு பதப்பிரயோகத்தை பயன்படுத்தும் வழக்கம் அதிகரித்து வந்திருப்பதையும், இது அடிக்கடி இடம்பெற்றுள்ளதையும் சுட்டிக்காட்டுகின்றது. பிக்ஹுத்துறை அறிஞர்களின் காலத்திலே ‘அஸ்ஸுன்னா’ என்பது அல்லாஹ்வின் தூதரினது வழிகாட்டலை மாத்திரம் குறிப்பிடும் பதமாக நன்கு நிலைபெற்றிருந்தது.

அபூபக்கர் (ரழி)

அபூபக்கர் (ரழி) அவர்கள் கலீபாவாக தெரிவு செய்யப்பட்டபோது, அல்லாஹ்வின் வேதத்தையும், ரஸூல் (ஸல்) அவர்களின் ஸுன்னாவையும் பின்பற்றுவதில் தனக்குள்ள ஆர்வத்தை வெளிப்படுத்துவதில் அவர்கள் சிறிதும் பின்னிற்கவில்லை. “நான் அல்லாஹ்வுக்கும் அவனது தூதருக்கும் கட்டுப்படும் காலமெல்லாம் நீங்கள் எனக்குக் கட்டுப்படுங்கள். நான் அல்லாஹ்வுக்கும் அவனது

தூதருக்கும் கட்டுப்பாடாத வேளை நீங்கள் எனக்கு கட்டுப்பட வேண்டுமென்ற கடப்பாடு உங்கள் மீதில்லை⁽¹⁾ எனக் குறிப்பிட்டார்கள். இதை செவிமடுத்துக் கொண்டிருந்த அன்ஸாரிகளும், முஹாஜிரின்களும் இக்கூற்றை வரவேற்றனர். இது அபூபக்கர் (ரழி) அவர்கள் மாத்திரமன்றி, இந்த வரலாற்று நிகழ்வின்போது சமூகம் கொடுத்திருந்த தோழர்கள் அனைவருமே ஸுன்னா பின்பற்றப்படவேண்டும் என்று கருதுபவர்களாகவே இருந்தனர் என்பதனையே வெளிக்காட்டியது. இப்பினு அப்து ரபீய்ஹ் (ரஹ்) அவர்களின் அறிவிப்பின்படி அல்லாஹ்வின் தூதரை பின்பற்றுமாறு மக்களை வழிப்படுத்தி அபூபக்கர் (ரழி) அவர்கள் (குத்பா) பிரசங்கமொன்று நிகழ்த்தினார்கள். அதிலே அவர்கள் தூதருக்கு கட்டுப்படுவது உண்மையில் அல்லாஹ்வுக்கு கட்டுப்படுவதாகும் என்பதை வலியுறுத்தும் அல்குர்ஆன் வசனங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு விளக்கினார்கள்.⁽²⁾

அபூபக்கர் (ரழி) அவர்கள் கலீபாவாக பதவி வகித்த காலப்பகுதியில் ஸுன்னாவை அவர்கள் உறுதியாக பின்பற்றியமை மறுதலிக்கப்பட முடியாததாகவே இருந்தது. இதற்கு உதாரணமாக அவர் எடுத்த தீர்மானத்தைக் குறிப்பிடலாம். கலீபா என்ற வகையில் அவர் முதன் முதலாக மேற்கொண்ட தீர்மானம், நிராகரிப்புக்குத் திரும்பிய கோத்திரங்களுக்கு எதிராக உஸாமா (ரழி) அவர்களின் தலைமையின் கீழ் படை ஒன்றை அனுப்புவதாகும். “அன்றைய அரசியல் நிலமை மிகவும் கூர்மையடைந்திருந்தது; கூடிய முன் எச்சரிக்கையை அது வேண்டி நின்றது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இவை மாத்திரமன்றி ரஸூல் (ஸல்) அவர்கள் மரணிப்பதற்கு சிறிது காலத்துக்கு முன் இஸ்லாத்தை ஏற்றுக் கொண்டு, போதுமான அளவு தமது நம்பிக்கை விசுவாசத்திற்கு தம்மை அர்ப்பணிக்காத அநேக கோத்திரங்கள் ரஸூல் (ஸல்) அவர்களின் இறப்பின் பின்

1. இப்பினு ஹிஷாம், ‘அஸ்ஸீராஹ் அந்நபவிய்யா’, கலீல் ஹராஸ் (கெய்ரோ மக்தபதுல் ஜம்ஹூரிய்யா) பாகம் 4, 457; அத்தபரி ‘தாரீஹ்’ (கெய்ரோ தாருல் மஆரிப் 1961) பகுதி 3, 210; இப்பினு குதைபா ‘உயூனூல் அக்பார்’ (கெய்ரோ : அல் முஅஸ்ஸஸா அல்மிஸ்ரிய்யா அல் ஆம்மா 1383 ஹி.பின்) பாகம் 2.234.
2. இப்பினு அப்து ரப்பிஹ் “அல் இக்த் அல் பரீத்” (கெய்ரோ: லஜ்னதுத் தஃலீப் வல் தர்ஜுமா, 1384 ஹி.பி) பாகம் 1,61.

மீண்டும் நிராகரிப்புக்குத் திரும்பின. கஸ்ஸான், பனூ அஸத், பனூ ஹன்பா போன்ற ஏனைய சில கோத்திரங்களைச் சேர்ந்தவர்கள் இஸ்லாமிய அணியுடன் சேர்ந்து இருந்தாலும், ஸகாத்தை கல்பாவிடம் கொடுப்பதற்கு மறுத்தனர். இவர்கள் கல்பாவின் அதிகாரத்திற்கு எதிராக கிளர்ச்சி செய்தனர். உருவாகி வரும் நிலமையானது சில மூத்த ஸஹாபிகளைக் கூட அதறியப்படுத்தக் கூடியளவுக்கு இருந்தது. இவர்கள் அபூபக்கர் (ரழி) அவர்களிடம், சூழ்நிலையைக் கவனத்திற் கொண்டு உஸாமா (ரழி) அவர்களின் தலைமையில் படையனுப்புவதை தற்போதைக்கு தள்ளிப் போடுமாறு ஆலோசனை வழங்கினர். உமர் (ரழி) உள்ளிட்ட இந்த ஸஹாபிகள் மதீனாவின் பாதுகாப்புக்கே முன்னுரிமை கொடுத்தனர். நிகழ்க்கூடிய ஏதாவது தாக்குதலிலிருந்து, மதீனாவைப் பாதுகாப்பதற்காக, படையை கல்பா மதினாவில் வைத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்பதையே இவர்கள் விரும்பினர்.

எனினும், அபூபக்கர் (ரழி) அவர்கள் ரசூல் (ஸல்) அவர்களின் ஸுன்னா என்று தான் கருதியவற்றிலிருந்து சிறிதும் விலகிவிடவிரும்பவில்லை. அவர்கள் கூறினார்கள்: “எனது ஆத்மாயார் கையில் இருக்கின்றதோ அவன்மீது சத்தியமாக, என்னை ஒரு, பயங்கர மிருகம் பிடித்துக்கொண்டு போய் விடும் என்று எனக்கு நன்கு தெரிந்தாலும் கூட, ரஸூல் (ஸல்) அவர்கள் கட்டளையிட்டவாறு உஸாமாவின் படையை அனுப்பியே தீருவேன்”⁽³⁾ இங்கு “ரசூல் (ஸல்) அவர்கள் கட்டளையிட்டவாறு” என்ற வார்த்தையானது ரஸூல் (ஸல்) அவர்களின் ஸுன்னாவைப் பின்பற்றுவதில் அபூபக்கர் (ரழி) அவர்களது தளராத உறுதியைச் சுட்டிக்காட்டுகின்றது. இந்த முக்கியத்துவமிக்க பிரகடனமானது இதே அளவு முக்கியத்துவமிக்க மற்றொன்றின் மூலம் பூரணப்படுத்தப்படுகின்றது. அதாவது, “நகரத்தில் தான் மாத்திரம் தனியாக விடப்பட்டாலும், உஸாமாவின் படையை அனுப்பியே தீருவது” என அவர்கள் தீர்மானித்திருந்தார்கள்.⁽⁴⁾

3. அல் தபரி, ‘தாரீஹ்’ பாகம் 3, 225 ; இப்னு அல் அதீர், ‘அல் காமில்’ (பைருத் தாருல் கிதாப் அல் அரபி 1387 ஹி.பி) பாகம் 2, 334; அல் தஹபி, எம் பீ. அஹ்மத் ‘தாரீஹ் அல் இஸ்லாம்’ (கெய்ரோ: மக்தபதுல் குத்ஸ்) பாகம் 3, 14-15)

4. அத்தபரி, ‘தாரீஹ்’ பாகம் 3,225

உஸாமா (ரழி) சுமார் இருபது வயதுடைய இளைஞனாக இருப்பதாலும், அவரின் தலைமை பல வயது முதிர்ந்த ஸஹாபிகளை உள்ளடக்கி இருப்பதன் காரணத்தினாலும் படையை வழிநடத்துவதற்கு உஸாமாவுக்குப் பதிலாக வயது முதிர்ந்த, அனுபவத்தில் கூடிய ஒருவரை நியமிக்கும்படி வேண்டி சில ஸஹாபிகள் கலீபாவிடம் கேட்ட போது, அபூபக்கர் (ரழி) அவர்கள் ரஸூல் (ஸல்) அவர்களின் கட்டளைகளைப் பின்பற்றுவதில் உள்ள அவரது உறுதியை தெளிவாக எடுத்துக் காட்டினார்கள். உஸாமாவின் தலைமையில் படையை அனுப்புவதற்கான ரஸூல் (ஸல்) அவர்களின் முடிவில் எந்த மாற்றத்தையும் செய்வதற்கு அபூபக்கர் (ரழி) அவர்கள் மறுத்துவிட்டார்கள்.⁽⁵⁾ இதே போன்றே இஸ்லாத்தை விசுவாசித்து, நம்பிக்கையிலும் இருப்பதாக உறுதியளித்த போதும் கலீபாவிடம் ஸகாத்தை கொடுக்க மறுத்த கோத்திரங்களுக்கு எதிரான தனது நிலைப்பாட்டில் அபூபக்கர் (ரழி) அவர்கள் மிக உறுதியாக இருந்தார்கள். அவர்களது கோரிக்கையை திடமாக மறுத்துரைத்தார்கள். “நீங்கள் ஸகாத்தாக கொடுக்க கடமைப்பட்ட ஒட்டகம் கட்டுகின்ற கயிற்றையாவது கொடுக்க மறுத்தாலும் அதற்கு எதிராக நான் உங்களுடன் போராடுவேன்” எனக் கூறிவிட்டார்கள்.⁽⁶⁾ இவ்வாறு ஸக்காத்தைச் சேகரித்து, நிறுவனப்படுத்தும் முறையை மீண்டும் கொணர்ந்தார்கள்.

அபூபக்கர் (ரழி) அவர்கள் ஸுன்னாவின் மீது கொண்டிருந்த பற்றுதலுக்கு மற்றொரு உதாரணமாக, ரஸூல் (ஸல்) அவர்களின் தோட்டத்தின் வாரிசுரிமை தொடர்பில் ஏற்பட்ட பிரச்சினையைக் குறிப்பிடலாம். பொதுவான ஷரீஆ சட்டங்களுக்கேற்ப அது சட்டரீதியான வாரிசுகளுக்கு மத்தியில் பகிர்ந்தளிக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். ஆனால் அபூபக்கர் (ரழி) அவர்கள் “அல்லாஹ்வின் தூதர்களினது சொத்துக்கள் தருமமாகத்தான் பகிர்ந்தளிக்கப்பட

5. அத்தபரி, ‘தாரீஹ்’ பாகம் 3,226: இப்னு அல்அதீர் ‘அல் காமில்’ பாகம் 2,335

6. முஸ்லிம்: ‘சஹீஹ்’ பாகம் 1, 38 : அத்தபரி, ‘தாரீஹ்’ பாகம் 3, 244 இப்னு அல் அதீர் ‘அல்காமில்’ பாகம் 2.335.

வேண்டும்⁽⁷⁾ என்ற ஹதீஸை தமது தீர்ப்பின் அடிப்படையாகக் கொண்டார்கள். அப்பாஸ் (ரழி)வும், பாத்திமா (ரழி)வும் பதக், ஹைபர் நிலங்களிலிருந்து தமது பங்கைப் பெற்றுக் கொள்வதற்கு அபூபக்கர் (ரழி) அவர்களை அணுகியபோது, “அல்லாஹ்வின் தூதர்கள் எவரும் எவரையும் அவர்களது சொத்துக்களுக்கு வாரிசாக்கவில்லை; அவர்கள் விட்டுச் செல்வது எதுவாக இருந்தாலும் அது ஸதகாவாகவே கருதப்படும்” என்று ரஸூல் (ஸல்) அவர்கள் குறிப்பிட்டிருந்ததை அவர்களுக்கு ஞாபகப்படுத்தினார்கள். அத்தபரி அவர்களின் கருத்துப்படையும், ரஸூல் (ஸல்) அவர்களின் ஸுன்னாவைப் பின்பற்றுவதில் அபூபக்கர் (ரழி) எந்தளவு திடமாக இருந்தார்கள் என்றால் “ரஸூல் (ஸல்) எதனைச் செய்ய நான் கண்டேனோ அவற்றை அப்படியே செய்வேன்” என அவர்கள் சத்தியப்பிரமாணமே செய்து கொண்டார்கள்.⁽⁸⁾

அல்தாரமி (ரஹ்) அவர்கள், சமூக, சட்ட விவகாரங்களைக் கையாளுவதில் அபூபக்கர் (ரழி) அவர்களின் அணுகு முறையை விதந்துரைக்கிறார்கள். இது பிற்பட்ட காலப்பகுதியில் பிக்ஹு துறை அறிஞர்களால் கைக்கொள்ளப்பட்டதை ஒத்ததாகவே இருந்தது. ஏனெனில் இவர்கள் குலபாஉர் ராஷிதூன்களின் முன்மாதிரியையே பின்பற்றினர்.

மஹ்றான் இப்னு மைமுன் (ரஹ்) அவர்களின் ஆதாரத்தின் அடிப்படையில் அறியக் கிடைப்பது யாதெனில், ஏதாவது சர்ச்சைகள் தோன்றினால் அல்லது தீர்வுக்காக ஏதேனும் பிரச்சினைகள் அபூபக்கர் (ரழி) அவர்களிடம் கொண்டுவரப்பட்டால் அவர்கள் முதலில் அல்குர்ஆனை ஆராய்வார்கள்; அதில் தீர்வு காணப்படாத பட்சத்தில் அவர்கள் ரஸூல் (ஸல்) அவர்களின் ஸுன்னாவை அணுகி அதற்கேற்ப தீர்வைக் காணுவார்கள். ஏதாவது குறிப்பிட்ட விடயத்தில் தனக்கு ஸுன்னா பற்றி போதிய அறிவு இல்லை

7. மாலிக் பின் அனஸ் ‘அல் முவத்தா’ : (கெய்ரோ : முஸ்தபா அல் பாபி அல் ஹலபீ) பாகம் 1, 335 : முஹம்மது பின் அலி அஷ் ஷவ்கானி, ‘நைலுல் அவ்தார்’ (பெய்ரூத் தாருல் ஜீல். 1973) பாகம் 6 196-97

Z-I அன்ஸாரி ‘சூபாவில் பிக்ஹின் ஆரம்பகால வளர்ச்சி’ கலாநிதி பட்டத்திற்காக எழுதப்பட்ட ஆய்வு மெக்கில் பல்கலைக்கழகம் 1966) 67-68)

8. அத்தபரி, ‘தாரீஹ்’ - பாகம் 3, 207-8

என்று கருதும் வேளையில், ஸஹாபித் தோழர்களை அழைத்து, அந்த குறிப்பிட்ட விடயத்தில் ரஸூல் (ஸல்) அவர்களின் வழிகாட்டல் எவ்வாறிருந்தது என வினவுவார்கள். பின்னர் ஸுன்னாவின் வழிகாட்டலுக்கு ஏற்ப அந்த விடயத்தைத் தீர்மானிப்பார்கள். இருப்பினும் இவ்வாறான விடயங்களில் ஒரு முடிவுக்கு வரமுடியாவிட்டால், அல்லது, தோழர்களும் ரஸூல் (ஸல்) அவர்களின் எந்தவொரு கூற்றையும் மேற்கோளாக எடுத்துக்கூற முடியாவிட்டால் தலைவர்களுக்கும் முக்கியஸ்தர்களுக்கும் அழைப்பு விடுத்து வரவழைத்து இது தொடர்பாக அவர்களுடன் கலந்துரையாடுவார்கள்.⁽⁹⁾

அபூபக்கர் (ரழி) அவர்கள் ஸுன்னாவைத் தெரிந்து கொள்வதற்காக தோழர்களிடம் ஆலோசனை கேட்ட சில சந்தர்ப்பங்களை அல் மாவர்தி அவர்கள் குறிப்பிடுகின்றார்கள். உதாரணமாக, ஒரு தந்தையின் தாயுடைய (Grand mother) வாரிசு சொத்துப் பங்கு தொடர்பாக கேட்ட சந்தர்ப்பத்தில், ரஸூல் (ஸல்) அவர்கள் தந்தையின் தாய்க்கு ஆறிலொரு பங்கு கொடுத்ததாக அபூபக்கர் (ரழி) அவர்களுக்கு கூறப்பட்டது. இதற்கேற்ப அவர்கள் தீர்மானத்திற்கு வந்தார்கள். இந்த விடயத்தை இமாம் ஷெளகானி (ரஹ்) அவர்கள் விபரமாக விளக்குகின்றார்கள். ஒரு மூதாட்டி (தாயின் அல்லது தந்தையின் தாய்) அபூபக்கர் (ரழி) அவர்களிடம் வந்து வாரிசுச் சொத்தில் தமது பங்கைத் தரும்படி வேண்டிய போது, அபூபக்கர் (ரழி) அவர்கள் “குர்ஆனில் தங்களுக்கு கொடுக்கக்கூடிய எந்தப் பங்கையும் காணவும் இல்லை; அத்துடன் ஸுன்னாவிலும் இவ்வாறு ஏதும் இருப்பதாகவும் தெரியவில்லை” என்று அப்பெண்மணிக்குக் கூறினார்கள். இருந்தபோதும் சில நாட்கள் கழித்து வரும்படி அப்பெண்ணிடம் வேண்டிக் கொண்டார்கள். அதே நேரம் தோழர்களை அழைத்து ஆலோசித்தார்கள். அப்போது ஒரு மூதாட்டிக்கு வாரிசுத் சொத்தில் ஆறிலொரு பங்கு ரஸூல் (ஸல்) அவர்கள் வழங்கியபோது அங்கு தான் பிரசன்னமாகி இருந்ததாக முகீரத் இப்னு ஷஃபா (ரழி) அவர்களால்

9. அத்தாரிமி அபூ முஹம்மது ‘அப்துல்லாஹ் சுனனுத்தாரிமி’ (பைரூத் தாருல் குதூபுல் இல்மிய்யா) பாகம் 1, 58 : இப்னுல் கையூம் ‘இ.லாமும் முவக்கியீன்’, முஹியித்தீன் அப்துல் ஹாமித் (பைரூத் தாருல் ஜீல் 1390 ஹி.பி) பாகம் 1, 62.

சொல்லப்பட்டது. அப்போது அபூபக்கர் (ரழி) அவர்கள், “முதாட்டிக்கு ஆறிலொரு பங்கு ரஸூல் (ஸல்) கொடுத்ததற்கு ஆதாரமாக வேறுயாரும் அங்கு இருந்தார்களா” என முகீராவிடம் கேட்டார்கள். அதற்கு முஹம்மத் பின் முஸ்லிமாஹ் (ரழி) குறிப்பிட்ட ஸுன்னாவுக்கு சாட்சியாக தான் இருப்பதாக உறுதிப்படுத்தினார்கள். எனவே அபூபக்கர் (ரழி) அவர்கள் வாரிசுச் சொத்தில் ஆறிலொரு பங்கை அந்தப் பெண்ணுக்குக் கொடுத்தார்கள்.

உமர் (ரழி)

உமர் (ரழி) அவர்களும் அவரது கிலாபத் காலப்பகுதியில் இது போன்ற விடயத்தில் இந்த முடிவையே எடுத்துக் கூறினார்கள் என்று இமாம் ஷௌக்கானி (ரஹ்) அவர்கள் குறிப்பிடுகின்றார்கள்.⁽¹⁰⁾

ஒருமுறை ‘மஜூஸிகளை (நெருப்பு வணங்கிகளை) எவ்வாறு நடத்த வேண்டும்’ என்ற விடயம் ஆலோசனைக்கு வந்தபோது, அபூபக்கர் (ரழி) அவர்கள் இந்த விடயத்தை தோழர்களுடன் ஆலோசித்தார்கள். மஜூஸிகளை ‘அஹ்லுல் கிதாபாக’ நடத்தப்பட வேண்டும் என்று குறிப்பிடுகின்ற ஒரு ஹதீஸ் அப்துல் றஹ்மான் இப்னு அவ்ப் (ரழி) அவர்களால் எடுத்துக் காட்டப்பட்டது. அப்போது அபூபக்கர் (ரழி) அவர்கள் இஸ்லாத்தின் கீழ் அஹ்லுல் கிதாபுகள் அனுபவிக் கின்ற கடமைகளையும், உரிமைகளையும் மஜூஸிகளுக்கும் அனுமதித்தார்கள்.⁽¹¹⁾

“அபூபக்கர் (ரழி) அவர்கள் அல்குர்ஆன், ஸுன்னா ஆகிய இரண்டு அடிப்படை மூலாதாரங்களிலிருந்தும் விடை காண முடியாத சந்தர்ப்பங்களில் மாத்திரம்தான் தனது விவேக சிந்தனையையும் சொந்தக் கருத்துக்களையும் (ரஃயு) பயன்படுத்துவார்கள்” என இப்னு ஸீரீன் (ரஹ்) அவர்கள் குறிப்பிடுகின்றார்கள்.⁽¹²⁾

உமர் இப்னு கத்தாப் (ரழி) அவர்களும், ‘ஸுன்னா, சட்ட ரீதியாக கட்டுப்படுத்தக்கூடியது’ என்று கருதியதோடு முன்னவரைப் போன்று

10. அஷ் ஷவ்கானி ‘நைலுல் ஒளத்தார்’ பாகம் 6, 175

11. அலி இப்னு ஹபீப் அல் மாவர்தி ‘ஆதாபுல் காதி’, முஹ்யீ ஹிலால் அஸ்ஸர்ஹான் (பக்தாத் 1971) பாகம், 1, 614-15.

12. இப்னுல் கையூம் ‘இஃலாம்’ பாகம் 1.54

அவற்றைப் பின்பற்றினார்கள். “அபூபக்கர் (ரழி) அவர்கள் பின்பற்றிய அதே வழியில்தான் உமர் (ரழி) அவர்களும் ஸுன்னாவைப் பின்பற்றினார்கள்” என்று மஹ்ரான் இப்னு மைமுன் (ரஹ்) அவர்கள் குறிப்பிடுகின்றார்கள்.⁽¹³⁾ இப்னு குதைபா (ரஹ்) வின் அவதானிப்பின்படி, உமர் (ரழி) அவர்கள் தமது இரு முன்னோர்களான ரசூல் (ஸல்), அபூபக்கர் (ரழி) ஆகியோரைப் பின்பற்றுவதில் மிகத் தீவிரமாக இருந்தார்கள். புதிதாக பால்குடி மறக்கடிக்கச் செய்யப்பட்ட ஒட்டகக்குட்டி, அதன் தாயைப் பின்தொடர்ந்து செல்வதைப் போன்று உமர் (ரழி) அவர்கள் இருவரையும் பின்தொடர்ந்து சென்றார்கள்.⁽¹⁴⁾ பிரச்சினைகளைத் தீர்ப்பதற்கு உமர் (ரழி) அவர்கள் ஸுன்னாவை உதவிக்கு எடுத்த பல்வேறு உதாரணங்களை ஆரம்பகால பிக்ஹ் துறை அறிஞர்கள் குறித்து வைத்திருக்கின்றார்கள்.

அல் ஆமிதி (ரஹ்) அவர்கள் ஒரு உதாரணத்தைக் குறிப்பிடுகின்றார்கள். இது உமர் (ரழி) அவர்கள் பிரச்சினைகளைத் தீர்ப்பதில் பின்பற்றிய நடைமுறையை தெளிவுபடுத்துகின்றது. ‘ஒரு மனிதன் தனது மனைவியுடன் உடல் உறவில் ஈடுபட்டு இந்திரியம் வெளியேறாமல் உடல் உறவை முடித்துக் கொண்டால் குளிக்க வேண்டுமா, தேவையில்லையா?’ என்ற போது, சில தோழர்கள் குளிக்க வேண்டும் என்றும், மற்றும் சிலர் தேவை இல்லை என்றும் குறிப்பிட்டனர். அப்போது உமர் (ரழி) அவர்கள் இந்த விடயத்தில் ரஸூல் (ஸல்) அவர்களின் நடைமுறை எவ்வாறிருந்தது என்பதை அறிந்து கொள்வதற்காக ஒரு பெண்மணியை அன்னை ஆயிஷா (ரழி) அவர்களிடம் அனுப்பினார்கள். அப்போது ‘இவ்வாறான வேளையில் ரஸூல் (ஸல்) அவர்கள் குளிப்பவராக இருந்தார்கள்’ என்று அவருக்குச் சொல்லப்பட்டது. எனவே உமர் (ரழி) அவர்களும் ஏனைய தோழர்களும் இதே நடைமுறையைக் கைக்கொண்டனர்.⁽¹⁵⁾

13. அத்தாரிமி ‘சுனன்’ பாகம் 1, 58 இப்னுல் கையூம் ‘இ.லாம்’ பாகம் 1, 62 அல் முத்தகி அல் ஹிந்தி, ‘கன்சல் உம்மால்’ (ஹைதராபாத்: தாயிரத் அல் மஆரிபல் உதுமானிய்யா, 1374 ஹி.பி) பாகம் 5.348-49

14. அப்துல்லா பின் முஸ்லிம், இப்னு குதைபா, ‘அல் இமாமா வல் சியாசா’ ed. தாஹாM அல் சைனீ (பைரூத் முஅஸ்ஸஸா அல் ஹலபி, கைய்ரோ 1967 பதிப்பின் மீள் பதிப்பு) பாகம் 1.26.

15. அல் ஆமிதி அபு அல் ஹஸன் இப்னு அபூ அலி, ‘அல் இஹ்காம் பீ உஸூலுல் அஹ்காம்’ (மக்தபா அல் மஆரீப் கெய்ரோ, 1332 கிபி.) பகுதி 1,253-54)

இமாம் ஷாபி (ரஹ்) அவர்கள், உமர் (ரழி) அவர்கள் அறிவித்ததாகக் குறிப்பிடுகின்றார்கள்: ‘பெருவிரலை இழந்த ஒருவருக்கு 15 ஒட்டகங்கள் நஷ்டஈடாக கொடுக்கப்பட வேண்டும் என்றும், ஏனைய ஒவ்வொரு விரலுக்கும் வித்தியாசமான எண்ணிக்கையை கொடுக்க வேண்டும்’ என்றும் தெரிவித்தார்கள். இதன் பிறகு அம்ர் பின் ஹஸ்ம் (ரழி) குடும்பத்திடம், ‘ஒவ்வொரு விரலுக்கும் 10 ஒட்டகங்கள் கொடுக்கப்பட வேண்டும்’ என்று தெரிவிக்கும் எழுதப்பட்ட ஹதீஸைக் கண்டவுடன், உமர் (ரழி) அவர்கள், உடனே தனது கருத்தை மீளப் பெற்றுக் கொண்டதோடு, ரஸூல் (ஸல்) அவர்களின் முடிவை அமுல்படுத்தினார்கள்.⁽¹⁶⁾

உமர் (ரழி) அவர்கள் ஸுன்னாவை நடைமுறைப்படுத்தியதோடு மட்டுமன்றி தமது ஆளுநர்களுக்கும், நீதிபதிகளுக்கும் இவற்றை நடைமுறைப்படுத்துமாறு அறிவுறுத்தினார்கள். பிரச்சினைகளுக்கான தீர்வினை எவ்வாறு தீர்மானிக்க வேண்டும் என்று அறிவுறுத்தல்களை கொடுத்தபோது, உமர் (ரழி) அவர்கள் அபூ முஸா அல் அஷ்அரீ (ரழி) அவர்களுக்கு பின்வருமாறு எழுதினார்கள். “நீங்கள் முதலில் குர்ஆனைப் பார்க்க வேண்டும். அடுத்து ரஸூல் (ஸல்) அவர்களின் வழிகாட்டலைப் பார்க்க வேண்டும். குர்ஆனிலும் ஸுன்னாவிலும் தீர்வைக் காணத்தவறும் பட்சத்தில் இந்த இரண்டு மூலங்களிலிருந்தும் தற்போதைய பிரச்சினையை ஒத்த, இதற்கு முந்திய ஏதாவது விடயங்கள் இருக்கின்றனவா என்பதைப் பார்க்க முயல வேண்டும். பின்னர் அவற்றை ஒப்பிட்டுப் பிரச்சினைக்கான தீர்வினைக் காண வேண்டும்.”⁽¹⁷⁾ இது போன்றே, உமர் (ரழி) அவர்களால் நீதிபதியாக நியமிக்கப்பட்ட ஷுரைஹ் (ரழி) அவர்களுக்கு எழுதிய கடிதத்திலும் குர்ஆன், ஸுன்னாவை அடிப்படையாகக் கொண்டு விடயங்களைத் தீர்ப்பதற்கும், நீதி வழங்குவதற்கும் தெளிவான வழிகாட்டல்களையும் அவருக்கு

16. முஹம்மது இப்னு இதரீஸ் அஸ்ஷாபியி, ‘அர்ரிஸாலத்’ (கெய்ரோ முஸ்தபா அல்பாபி அல் ஹலபி 1969) 183; அல் காதிப் அல் பக்தாதி ‘அல் பிக்ஹ்’ பாகம் 1, 134-35.

17. அபூ உதுமான் ஆமிர் பின் பஹ்ர் அல் ஜாஹிஸ், ‘அல் பயான் வ அத்தப்யீன்’ ed. A.ஸலாம் M. ஹாருன், முஅஸ்ஸஸத் அல் கான்ஜி, 1367 ஹி.பி) பாகம் 2, 49.; அல்மாவர்தி, ‘அல் அஹ்காம் வஸ் சுல்தானிய்யா’ (கெய்ரோ முஸ்தபா அல்பாபி அல் ஹலபி) 71; முஹம்மத் பின் ஹலப் வாக்கி, ‘அஹ்பாருல் குதாத்’ (பைருத், ஆலம் அல் குதுப். n.d) பாகம் 1, 238-84, அலி இப்னு உமர் அல் தாரக்குத்னி, ஸுன்னூல் தாரகுத்னி (பைருத் தாருல் முஹாசின் 1386 ஹி. பி) பாகம் 4. 206,7.

கொடுத்திருந்தார்கள் என்று அல்த் தாரமி (ரஹ்) குறிப்பிடுகின்றார்கள்.⁽¹⁸⁾

மேற்குறிப்பிட்ட அவையனைத்தும் ஸுன்னா பாதுகாக்கப்பட்டு, நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டது என்பதை உறுதிப்படுத்துவதற்கு உமர் (ரழி) அவர்கள் மேற்கொண்ட ஈடுபாட்டின் அளவினை சுட்டிக் காட்டுகின்றது. ஆளுநர்களும், நிருவாகிகளும் மார்க்கத்தையும், ஸுன்னாவையும் மக்களுக்கு படிப்பிப்பதற்கான கடப்பாட்டின் கீழ் இருந்தனர்.

இமாம் அபு யூசுப் (ரஹ்), அத்தபரி (ரஹ்) போன்றோரின் அறிவிப்பின்படி, ஒரு நாள் உமர் (ரழி) அவர்கள் தனது வெள்ளிக்கிழமை பிரசங்கத்தில், மார்க்கத்தையும் ஸுன்னாவையும் மக்களுக்கு படிப்பிப்பதற்காக பல்வேறு நகரங்களிலும் ஆளுநர்களை பணித்திருப்பதாக குறிப்பிட்டார்கள்.⁽¹⁹⁾

ஹிஜ்ரி 17 இல் உமர் (ரழி) அவர்கள் அபுமுஸா அல் அஷ்அர் (ரழி) அவர்களை பஸ்ராவுக்கான ஆளுநராக நியமித்து, ஸுன்னாவை பலமாக பற்றிப்பிடித்துக் கொள்ளுமாறு ஆலோசனை வழங்கினார்கள், அப்போது அபுமுஸா (ரழி) அவர்கள் மக்களுக்கு படிப்பிப்பதற்காகவும் அவருக்கு உதவி செய்வதற்காகவும் சில ஸஹாபிகளை தம்முடன் அனுப்புமாறு வேண்டினார்கள். பஸ்ராவுக்கு அவருடன் அழைத்துச் செல்வதற்கு அவர் விரும்புகின்றவர்களை தெரிவு செய்து கொள்வதற்கு உமர் (ரழி) அவர்கள் அனுமதியளித்தார்கள். அபு முஸா (ரழி) அவர்கள் அனஸ் இப்னு மாலிக் (ரழி), இம்ரான் இப்னு ஹுஸைன் (ரழி), ஹாஷிம் இப்னு ஆமிர் (ரழி) உட்பட 29 தோழர்களைத் தெரிவு

18. அத்தாரிமி 'சுனன்' பாகம் 1, 60; வாக்கி, 'அக்பாருல் குதாத்' பாகம் 2, 189-90; அல்பைஹகி 'அஸ்கனனுல் குப்ரா' (ஹைதராபாத் டக்கான் தாருத் அல் மஆரிப் 1344 ஹி.பி) பாகம் 10, 110; இப்னு அல் கையிம் 'இ.லாம்' பாகம் ஹி.1:61-62; அபு இஸ்ஹாக் இப்ராஹீம் இப்னு முஸா அஸ்ஸாதிபி, 'அல் முவாபகாத்' (கெய்ரோ மத்பஆ மு. அலி ஸாபிஹ் 1969/ 70) பாகம் 4.6; அல் முத்தகி அல் ஹிந்தி, 'கன்ஸூல் உம்மால்' பாகம் 5,481-82.

19. அபு யூசுப், 'கிதாப் அல் ஹரஜ்' (கெய்ரோ மக்தபதுஸ்ஸலபிய்யா 1976) 15; அத்தபரி தாரிஹ் பகுதி 4. 204 இப்னு ஸ.த், 'அத் தபகாத் அல் குப்ரா' (கெய்ரோ, தார் அத்தஹ்ரீர், 1388 ஹி.பி) பாகம் 3. 201; இப்னு தைமிய்யா "அல் ஸியாஸா அஷ் ஷரீஆ" ed அலி பி. முஹம்மத் அல் ம.ரிபி (குவைத், தாருல் அர்க்கம்; 1406 ஹி.பி) 39.

செய்தார்கள்.⁽²⁰⁾

அரேபிய தீபகற்பத்திலிருந்து நஜ்ரான் கோத்திரத்தை உமர் (ரழி) வெளியேற்றியபோது, “இந்த முடிவானது ரஸூல் (ஸல்) அவர்களின் விருப்பத்திற்கிணங்கவே எடுக்கப்பட்டதாகும்” என்பதைத் தெளிவுபடுத்தினார்கள். “அரேபிய தீபகற்பத்தில் இரண்டு மார்க்கங்கள் இருக்கக்கூடாது” என⁽²¹⁾ ரஸூல் (ஸல்) அவர்கள், அவர்களது வாழ்வின் இறுதிநாளில் சொன்னதாக அறிவிக்கப்படுகின்றது.

அலி (ரழி)

அலி (ரழி) அவர்கள் கலீபாவாகத் தெரிவு செய்யப்பட்டபோது மதீனா முனவ்வராவில் அவர் நிகழ்த்திய முதலாவது வெள்ளிக்கிழமை பிரசங்கத்தில் இதே போன்று அல்குர்ஆனையும் ஸுன்னாவையும் பலமாக பற்றிப்பிடித்துக் கொள்ளுமாறு ஏவினார்கள். இவர்களும் அபூபக்கர் (ரழி), உமர் (ரழி) ஆகியோர் எவ்வளவு தீவிரத்துடன் ஸுன்னாவைப் பின்பற்றினார்கள் என்பதுபற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள்.⁽²²⁾

ஸஹாபிகள்

குலபாஉர் ராஷிதீன்களைப் போன்று ஏனைய முக்கியமான சஹாபிகளும் ஸுன்னாவை பின்பற்றுமாறு வலியுறுத்தினார்கள். உதாரணமாக, அப்துல்லாஹ் பின் உமர் (ரழி) அவர்கள் அவரது குடும்பத்தினருக்கு சொந்தமான விவசாய நிலத்தை வாடகைக்குக் கொடுத்திருந்தார்கள். இவ்வாறு வாடகைக்குக் கொடுப்பது அனுமதிக்கப்பட்டதா அல்லது அனுமதிக்கப்படவில்லையா என்பது தொடர்பில் அவர் நிச்சயமற்றவராக இருந்தார். அப்போது அவர்களுக்கு ராபி இப்னு கதீஜ் (ரழி) என்பவர் மூலம், ‘அவ்வாறு வாடகைக்கு கொடுப்பதானது ரஸூல் (ஸல்) அவர்களால் தடை செய்யப்பட்டிருந்தது’ என்று சொல்லப்பட்டது. உடனே அப்துல்லாஹ்

20. அத்தபரி, ‘தாரிஹ்’ பாகம் 4, 70-71; இப்னு அல் அதிர், ‘அல் காமில்’ பாகம் 2, 541.

21. அத்தபரி, ‘தாரிஹ்’ பாகம் 4, 446.

22. அல் முத்தகி அல் ஹிந்தி, ‘கன்சுல் உம்மால்’ பாகம் 4, 445 இப்னு அப்து றப்பிஹ், ‘அல் இக்த்’ பாகம் 4, 66.

(ரழி) அவர்கள் அவரது நிலத்தை வாடகைக்கு விடுவதை கைவிட்டு விட்டார்கள்.⁽²³⁾ இதே போன்று அப்துல்லாஹ் இப்னு அப்பாஸ் (ரழி) அவர்கள் பணம் மாற்றுகின்ற (பைஉஸ் ஸர்ப்) விடயத்தில் தமது சொந்தக் கருத்தைக் கொண்டிருந்தார்கள். ஆனால் இது தொடர்பான ஹதீஸ் ஒன்றை அபூ ஸஈத் அல் குத்ரி (ரழி) விடம் இருந்து கேட்டவுடன் அவர்கள் தங்கள் கருத்தை மாற்றிக் கொண்டார்கள். அபூ ஸஈத் அல் குத்ரி (ரழி) விடம் இருந்த ஹதீஸ் பின்வருமாறு: “பணக் கைமாற்றலானது சமமான அளவுடையதாக கைக்கு கை மாற வேண்டும்.”⁽²⁴⁾

இஸ்லாமிய விளக்கத்தில் மிக உறுதியாக இருந்த தோழர்களும், ஷரீஆ (மார்க்கச்சட்டம்) விடயத்தில் கருத்துக்கள் தெரிவிக்கின்ற நிலையிலிருந்த ஸஹாபிகளும், பின்பற்றி நடப்பதற்கு மிகவும் சிறந்த வழி ‘ஸுன்னா’தான் என்று கருதுபவர்களாகவே இருந்தனர்.

தீர்ப்புக்களை வழங்குகின்ற நிலையில் இருக்கின்றவர்களுக்கு, அவர்களின் முடிவுகளை ‘அல்குர்ஆன், அஸ் ஸுன்னாவுக்கு ஏற்ப வழங்க வேண்டும்’ என அப்துல்லாஹ் பின் மஸ்ஊத் (ரழி) அவர்கள் ஆலோசனை வழங்கியதாக அறிவிக்கப்படுகின்றது.⁽²⁵⁾ மற்றொரு முக்கியமான ஸகாபித் தோழரான அப்துல்லாஹ் பின் அப்பாஸ் (ரழி) அவர்களிடம் கேள்வி கேட்கப்படும்போதெல்லாம் அல்குர்ஆன், அல் ஹதீஸ் ஆகியவற்றிலிருந்து பதிலளிப்பவர்களாகவே இருந்தார்கள். அபூபக்கர் (ரழி), உமர் (ரழி) ஆகியோரின் தீர்ப்புக்கள் அனைத்தும் அல்குர்ஆனையும் அஸ் ஸுன்னாவையும் அடிப்படையாக கொண்டவை என்பதில் இப்னு அப்பாஸ் (ரழி) அவர்கள் உறுதியாக இருந்ததன் காரணத்தினால் அவற்றையும் எடுத்துக் கொண்டார்கள்.⁽²⁶⁾

இப்னு அப்பாஸ் (ரழி), அப்துல்லாஹ் இப்னு மஸ்ஊத் (ரழி) ஆகிய இருவரும் குலபாஉர் ராஷிதீன் காலத்தைய பிக்ஹு

23. அல் காதிப் அல் பக்தாதி, ‘அல்பகீஹ்’ பாகம் 1, 140.

24. மேலுள்ள நூல் 140 - 41.

25. அத்தாரமி ‘சுனன்’ பாகம் 1, 59; அஸ்ஷாதிபி ‘அல்முலாபகாத்’ பாகம் 4, 6

26. மேலுள்ள நூல்.

அறிஞர்களாக கருதப்படுகின்றனர்.⁽²⁷⁾ மற்றொரு நாயகத் தோழரான பிக்ஹு அறிஞர் முஆத் இப்னு ஜபல் (ரழி) அவர்கள், ஷரீஆவின் தீர்ப்புகளுக்கு ஆதாரமாகவும் மூலாதாரமாகவும் ஸுன்னாவைக் கொள்வதோடு பின்பற்றவும் வேண்டும் என்றும் ரஸூல் (ஸல்) அவர்களால் ஆலோசனை வழங்கப்பட்டார்கள்.⁽²⁸⁾

இது தொடர்பாக மற்றோர் உதாரணம், “திருமணம் செய்த ஒருவர் விபசாரம் செய்தால் அவருக்கு சாகும்வரை கல்லடிக்க வேண்டும்” என்ற தண்டனை விடயத்தில் காணப்படுகின்றது. இத்தண்டனை குர்ஆனால் நிர்ணயிக்கப்பட்டதல்ல. மாறாக இது ரஸூல் (ஸல்) அவர்களின் ஸுன்னாவில் தான் காணப்படுகின்றது. இவற்றை கலீபாக்கள் கைவிடாது செயற்படுத்தினர். திருமணம் செய்த ஒருவன் விபசாரம் செய்தால் அவன் இறக்கும்வரை கல்லடிப்பதை உமர் (ரழி) அவர்கள் வலியுறுத்தினார்கள். இதே போன்று அலி (ரழி) அவர்களும், “இது ஸுன்னாவினால் அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ளது” என்று கூறி இத்தண்டனையை அமுல்படுத்தினார்கள்.⁽²⁹⁾

இப்னு ஹஸம் (ரஹ்) அவர்கள் குறிப்பிடுகின்றார்கள்: எல்லா நபித் தோழர்களும் அவர்களுக்கு பின் உள்ளவர்களும் ஸுன்னாவின் சட்ட வலுவை ஏற்றுக் கொண்டே இருந்தனர். ஏதாவதொரு சம்பவமும் நிகழ்ந்தபோதெல்லாம் ஸஹாபிகள் அந்த குறிப்பிட்ட விடயம் தொடர்பாக ரஸூல் (ஸல்) அவர்கள் மூலம் ஏதாவது தீர்ப்பு வழங்கப்பட்டுள்ளதா என்று தேடுபவர்களாக இருந்தார்கள். அத்தோடு அந்த முன்மாதிரியை பின்பற்றுபவர்களாகவும் இருந்தனர்.⁽³⁰⁾

27. அஹ்மத் பின் அபி யாகூப் அல் யாகூபி, ‘தாரிஹ் அல் யாகூபி’ (பெய்ரூத் தார் சாதிர் 1379 ஹி. பி) பாகம் 2, 138 - 61.

28. முஹம்மத் பின் ஈஸா அத்திர்மிதி, ‘சுனனுத்திர்மிதி’ (தாருத் த.:வா) பாகம் 5. 8-9: அபு தாவுத் ‘சுனனு அபீ தாவுத்’ ed. இஸ்ஸத் உபைத் (M. அலி அஸ்ஸெய்யித் 1388 ஹி.பி) பாகம் 4, 18-19 அத்தாரமி, ‘சுனன்’ பாகம் 1, 60.

29. அல் புகாரி, ‘ஸஹீஹ்’ பாகம் 3 பகுதி 8, 204; அல்தாரிமி ‘சுனன்’ பாகம் 2, 179. பிக்ஹு கலை அறிஞர்களின் கருத்துக்களுக்கு பார்க்க மாலிக் ‘அல்முஅத்தா’ பாகம் 2, 165 - 68, அல் மாவர்தி, ‘அல் அஹ்காம் அல் சுல்தானிய்யா’ 223 - 25; அபு ய.:வலா இப்னு அல் பர்ராஹ் ‘அல் அஹ்காம் அஸ்ஸுல்தானிய்யா’ ed M.H. அல் பிகி (கெய்ரோ, முஸ்தபா அல் பாபி அல் ஹலபி 1386 ஹி.பி) 263-64 முஹம்மத் பின் அஹ்மத் அஸ்ஸரக்ஷி ‘அல் மப்கூத்’ (பெய்ரூத் தாரல் மஆரிபா n.d) பாகம் 9, 37-52.

பிக் ஹின் அடிப்படை மூலாதாரமாக விளங்குவதற்கான ஸுன்னாவினது நம்பகத்தன்மை, சட்டவலு பற்றி ஸஹாபிகளினது கருத்தொருமைப்பாட்டை பதிவு செய்கின்ற அல் ஆமிதி (ரஹ்) அவர்களால் இக்கூற்று உறுதிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.⁽³¹⁾

ஆரம்பகால ஹதீஸ் கலை அறிஞரான அஸ்ஸுஹ்ரி (ரஹ்) அவர்கள் (இறப்பு ஹி 125) சொல்கின்ற போது, “எனக்கு முன்னர் மார்க்கத்தில் ஆழ்ந்த விளக்கம் பெற்றிருந்த, ரஸூல் (ஸல்) அவர்களை மிக நெருங்கிய விதமாக பின்பற்றிய அனைவரும் ஸுன்னாவை உறுதியான முறையில் பின்பற்றுவதன் மூலம்தான் மறு உலகில் வெற்றி பெற முடியும் என்று திடமாக நம்பினார்கள்” என்று குறிப்பிடுகின்றார்கள்.⁽³²⁾ இதன் மூலம் கருதுவதாவது, ஸஹாபிகளும் அவர்களுக்கு பின்வந்த தாபிஈன்களும் ஸுன்னாவுக்கு உரிய முக்கியத்துவத்தைக் கொடுத்ததோடு அதற்கேற்ப தம் பொறுப்புக்களையும் விளங்கிக் கொண்டார்கள் என்பதாகும். அல்குர்ஆன் குறிப்பிடுகின்றது: “யார் அல்லாஹ்வையும், அவனது தூதரையும் ஈமான் கொள்ளவில்லையோ நிச்சயமாக நாங்கள் அத்தகைய மறுப்பாளர்களுக்கு நரகத்தை சித்தப்படுத்தி வைத்துள்ளோம்.”(48:13)⁽³³⁾ அல் காதிப் அல் பக்தாதி (ரஹ்) அவர்களின் கூற்றுப்படி, “அல்லாஹ்வையும், இறுதிநாளையும் உறுதியாக நம்புகின்றவர்களுக்குரிய அழகிய முன்மாதிரி நிச்சயமாக அல்லாஹ் வின் தூதரிடமே உங்களுக்கு இருக்கின்றது” (33:21) எனும் அல்குர்ஆன் வசனமானது அவர்களை (ஸஹாபிகளை) தெளிவான கட்டளைகள் இல்லாத எல்லாப் பிரச்சினைகளிலும் நபி (ஸல்) அவர்களின் செயற்பாடுகளை கருத்திற் கொள்ளச் செய்தது. ஏனெனில் ரஸூல் (ஸல்) அவர்களின் செயற்பாடுகள் ஷரீஆவின் உள்ளடக்கமாக ஸஹாபிகளால் கொள்ளப்பட்டன.⁽³⁴⁾ உதாரணமாக அலி (ரழி) அவர்கள் ‘ஸதகா,

30. முஹம்மத் பின் அலி இப்னு ஹஸம், ‘அல் இஹ்காம் பீ உசூலில் அஹ்காம்’ ed. அஹ்மத் ஷாகிர் (கெய்ரோ, மத்பஅ அல் ஆசிமா 1968) பாகம் 1, 102.

31. அல் ஆமிதி : ‘அல் இஹ்காம்’ பாகம் 1, 253 -54.

32. அல் தாரமி, ‘சுனன்’ பாகம் 1, 45.

33. அல்குர்ஆன் 48:13

34. அல் காதிப் அல் பக்தாதி, ‘அல்பாகிஹ்’ பாகம் 1, 131 ; அல்குர்ஆன் 33:21.

ஸகாத் மற்றும் தருமங்கள் பற்றிய சட்டதிட்டங்களை விரிவான முறையில் எழுத்து மூலம் பதிந்து வைத்திருந்தார்கள்.⁽³⁵⁾ அதனை ஸஹீபா என அழைத்தார்கள். அதிலிருந்துதான் ஸகாத் பற்றிய சட்டதிட்டங்களை நிர்வாகம் செய்வார்கள், படிப்பிப்பார்கள். இந்த ஏடானது அலி (ரழி) அவர்களின் மிகவும் பெறுமதிவாய்ந்த சொத்தாக இருந்தது. அதை அவர்கள் தம் உடைவாளை வைக்கும் உறையினுள் போட்டு எப்போதும் தன்னுடன் வைத்துக் கொள்பவராகவே இருந்தார்கள்.

குலபாஉர் ராஷிதீன்களும், ஸஹாபிகளும் அவர்களது நாளாந்த வாழ்வில் ஸுன்னாவைப் பாதுகாத்ததை இதிலிருந்து நாம் காண்கிறோம். அஹ்மது இப்னு ஹன்பல் (ரஹ்) அவர்கள் இம்ரான் இப்னு ஹுஸைன் (ரஹ்) அவர்கள் குறிப்பிட்டதாகக் கூறுகிறார்கள்: “குர்ஆன் ரஸூல் (ஸல்) அவர்களுக்கு இறக்கப்பட்டது; ஸுன்னா அவர்களால் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. அத்துடன் அவை ஸஹாபிகளால் பாதுகாக்கப்பட்டன. ஆகையால் மக்கள் அவற்றை அவசியம் பின்பற்ற வேண்டும். அல்லாஹ்வின் மீது சத்தியமாக, மக்கள் இவ்வாறு செய்யவில்லையானால் அவர்கள் நிச்சயமாக வழி தவறிவிடுவார்கள்.”⁽³⁶⁾ ஸஹாபிகள் ஸுன்னாவைப் பாதுகாத்ததோடு மட்டுமன்றி அவர்களைச் சூழ இருந்த ஏனையவர்களுக்கும் அதை எத்திவைத்ததோடு, கற்றும் கொடுத்தனர். ரஸூல் (ஸல்) அவர்களின் வாழ்நாளில் அவரது ஸுன்னா பின்பற்றப்பட்டது; அல்குர்ஆன் மனனம் செய்யப்பட்டது; அது இறக்கப்பட்ட அதே வடிவில் ஏனையவர்களுக்கும் எடுத்துச் சொல்லப்பட்டது.

அஹ்மத் இப்னு ஹன்பல் (ரஹ்) அவர்கள் குறிப்பிடுகின்றார்கள்: அப்துல் கைஸ் கோத்திரத்தின் ஒரு தூதுக்குழுவினர் ஹிஜ்ரத் 10 ஆம் வருடம் இஸ்லாத்தைத் தழுவிக்கொண்டனர். இவர்கள் ரஸூல் (ஸல்) அவர்களிடமும் ஸஹாபிகளிடமிருந்தும் இஸ்லாத்தைப் படிப்பவர்களாக முஸ்லிம்களுடன் மதீனத்துல் முனவ்வராவில் சுமார் 10 நாட்கள் தங்கினர்.⁽³⁷⁾ ஒரு நாள் ரஸூல் (ஸல்) அவர்கள்,

35. அஹ்மத் இப்னு ஹன்பல், ‘முஸ்னத்’ பாகம் 1, 100.

36. மேலுள்ள நூல் 445

அவர்களின் தரிப்பு பற்றியும் மதீனாவாசிகளின் கவனிப்புப் பற்றியும் இவர்களிடம் கேட்டார்கள். அதற்கு அப்துல் கைஸின் அந்த கூட்டத்தினர் தாம் மிகவும் சிறந்த சகோதர்களை சந்தித்திருப்பதாகவும், அவர்கள் இவர்களுக்கு சௌகரியமான இருப்பிடத்தையும், ருசிகரமான உணவையும் அளிப்பதாகவும், இவையாவற்றுக்கும் மேலாக அல்குர்ஆனையும் அஸ்ஸுன்னாவையும் கற்றுக்கொடுப்பதில் அவர்கள் தம் இரவையும் பகலையும் செலவிடுவதாகவும் கூறினார்கள்.⁽³⁸⁾ அறிவையும், நடைமுறையையும் ஏனையோருக்கு பரிமாற்றம் செய்யும் (எத்திவைக்கும்) நடைமுறையானது, எவ்விடயம் தொடர்பிலும் கவனத்துடன் ஸுன்னாவைத் தேடி ஆராய்வதையும், அதற்கேற்ப அவற்றைச் செயல்படுத்துவதையும் ஸஹாபிகளுக்கும், குலபாஉர் ராஷிதீன்களுக்கும் இலகுவாய் ஆக்கியது. தன்னிடமிருந்து பெற்றுக் கொண்ட அறிவை, அது ஒரு வசனமாயினும் சரி, பிறருக்கு எத்திவைக்கும்படி ரஸூல் (ஸல்) அவர்களே மக்களுக்குப் பணித்துள்ளார்கள்.⁽³⁹⁾ இறுதி ஹஜ்ஜின்போது அறபா மைதானத்தில் கூடி இருந்த கூட்டத்தில் ரஸூல் (ஸல்) அவர்கள் ஒரு பிரசங்கம் செய்தார்கள். அந்தப் பிரசங்கத்திலே தம்மிடமிருந்து செவிமடுத்த விடயங்களை அங்கு சமூகமளிக்காதவர்களுக்கு எத்திவைக்குமாறு கட்டளையிட்டார்கள்.⁽⁴⁰⁾

அப்துல்லாஹ் இப்னு மஸ்ஹத் (ரழி) அவர்கள் அறிவித்ததாக இமாம் அஷ்ஷாபிஈ (ரஹ்) அவர்கள் ஒரு ஹதீஸைக் குறிப்பிட்டார்கள். “எனது வார்த்தைகளை செவிமடுத்து, அவற்றைப் பாதுகாத்து, அவர் செவிமடுத்ததற்கு ஏற்ப எவ்விதமான கூடுதல் குறைத்தல் இன்றி மற்றவர்களுக்கு எத்திவைப்பவரை அல்லாஹ்

37. அல் புகாரி ‘அஸ்ஸஹீஹ்’ பாகம் 1. பகுதி 1:32 இப்னு ஹஜர் அஸ்கலானி ‘பத்ஹூல் பாரி’ (கெய்ரோ, முஸ்தபா அல்பாபி அல்ஹலபி 1378 ஹி.பி.) பாகம் 1, 193; பாகம் 16,373; இப்னு அப்துல் வஹாப், நஹாயத், அல்நுவைரி, அஹ்மத், ‘அல் அரப் பீ புனூனூல் அதப்’ (முஅஸ்ஸஸத் அல் மிஸ்ரிய்யா அல் ஆம்மா, கெய்ரோ n.d. பாகம் 18:65,67

38. அஹ்மத் இப்னு ஹம்பல் ‘முஸ்னத்’ பாகம் 4, 206

39. அல்புகாரி ‘அஸ்ஸஹீஹ்’ பகுதி 1, 207

40. மேலுள்ள நூல் 26

அருளால் நிரம்பச் செய்வானாக”⁽⁴¹⁾

1.1 பிக்ஹு கலை அறிஞர்களது கலந்துரையாடல்கள்:

ஆரம்பகால பிக்ஹு கலை அறிஞர்கள் கூட, சட்டத்தின் தனித்துவமான அல்லது அசலான மூலாதாரமாக சுன்னாவை ஏற்றுக் கொண்டே இருந்தனர். இமாம்களான ஹனபி, மாலிகி, ஷாபியி, ஹன்பலி சட்ட நிபுணர்கள் அனைவரும் குர்ஆனுக்கு அடுத்ததாக ஸுன்னாவின் சட்டவலுவைப் பின்பற்றுதலை ஏகமனதாக ஏற்றுக் கொண்டுள்ளனர். ஏனெனில் “எவர் அல்லாஹ்வின் தூதருக்கு கட்டுப்பட்டார்களோ அவர்கள் அல்லாஹ்வுக்கு கட்டுப்பட்டவராவர்” என்று அல்குர்ஆனை கூறுகிறது. இதே போன்று சுன்னாவின் சட்ட வலுவை ஏற்றுக் கொள்ளுமாறு முஸ்லிம்களுக்கு கட்டளையிடும் வேறு பல வசனங்களும் காணப்படுகின்றன.⁽⁴²⁾

ஆரம்பகால பிக்ஹு கலை அறிஞரான இப்னு அபீ லைலா (ரஹ்) (இறப்பு : 148 ஹி.பி.) (இவரது பிக்ஹு சிந்தனைகள் அநேகமானவை அல் ஷரக்ஷி (ரஹ்) மற்றும் இப்னு குதாமா (ரஹ்) ஆகியோரினால் பதியப்பட்டுள்ளன) அவர்கள் ஷரீஆவின் ஓர் மூலாதாரமாக சுன்னாவை இனம் காண்கின்றார்கள்.⁽⁴³⁾ இதே போன்று இமாம் அபூ ஹனீபா (ரஹ்), இமாம் மாலிக் (ரஹ்), அபீ லைலா (ரஹ்) போன்றவர்களின் காலத்தில் வாழ்ந்த ஸெய்த் பின் அலி (ரஹ்) (இறப்பு 122 ஹி.பி) அவர்கள் சட்டத்தின் ஓர் அடிப்படை மூலாதாரமாக சுன்னா இருக்க வேண்டும் என்பதை ஏற்றுக் கொண்டுள்ளார்கள். இவர்களால் எழுதப்பட்ட ‘அல்மஜ்மூ:’ என்ற நூல், சுன்னாவானது, இவரிடத்தில் ஓர் அடிப்படை மூலாதாரமாக இருந்துள்ளது என்பதை தெளிவுபடுத்துகின்றது; மேலும் இவரது சட்ட வியாக்கியானங்கள் அநேகமாக அலி இப்னு அபிதாலிப் (ரழி) அவர்கள் வாயிலாக வந்த ஹதீஸ்களையே அடிப்படையாகக்

41. அஷ்ஷாபி ‘அர்ரிஸாலத்’ 175, அத்தாரிமி, ‘ஸுன்னன்’ பாகம் 1, 75 முஹம்மது பின் யஸீத் இப்னு மாஜா, ‘சுன்னு இப்னு மாஜா’ (கெய்ரோ, தார் இஹ்யா குதுபுல் அரபிய்யா, 1372 ஹி.பி) பாகம் 1:84: அஹ்மது பின் ஹம்பல், ‘முஸ்னத்’ பாகம் 1, 437

42. அல்குர்ஆன் 4:80

43. அஸ்ஸரக்ஷி ‘அல்மப்கூத்’ பாகம் 13, 13 பாகம் 15, 134

கொண்டுள்ளன.⁽⁴⁴⁾

இமாம் அபு ஹனீபா (ரஹ்)

அபு ஹனீபா (ரஹ்) (இ.150 ஹி.பி.) அவர்கள் தொடர்பாக குறிப்பிடப்படுவது யாதெனில், இவர் தனது கருத்தைத் தெரிவித்த அனைத்து விடயங்களிலும் முதலில் குர்ஆனிலும் இரண்டாவது ஸுன்னாவிலும் ஆதாரங்களைத் தேடுவார்கள்.⁽⁴⁵⁾ இவர்கள் ‘கியாஸை விட, பலவீனமான ஹதீஸ்களை அதிகம் விரும்புவார்கள்.’⁽⁴⁶⁾ இவரைப் பொறுத்தவரையில் இவர் அனைத்து விடயங்களிலும் முதலாவதாக அல்குர்ஆனையே உசாவுவார். அல்குர்ஆன், நேரடியாக குறிப்பிட்ட விடயத்தை கையாளாவிட்டால் சுன்னாவின் பக்கம் தமது பார்வையைத் திருப்புவார்கள். சுன்னாவும் இந்த விடயத்தில் அமைதியாக இருக்குமிடத்தில் மாத்திரம் சஹாபிகளின் முடிவுகளை தேடிப்பிடித்து அதிலிருந்து வழிகாட்டலைப் பெற்றுக் கொள்வார்கள். முதல் மூன்று மூலாதாரங்களிலிருந்தும் விடையைக் காணத்தவறும் நேரத்தில் மாத்திரம்தான் இவர்கள் இஜ்திஹாதை மேற்கொள்வார்கள்.⁽⁴⁷⁾

கலீபா ஹாருன் அல் றஷீத் அவர்களது வழிகாட்டலுக்காக இமாம் அபு ஹனீபாவின் மாணவரும், ஹனபி பிக்ஹின் முக்கியஸ்தர்களுள் ஒருவருமான அபுயூசுப் (ரஹ்) (இ.182) அவர்கள் எழுதிய ‘கிதாப் அல்ஹராஜ்’ எனும் நூலின் முன்னுரையில் இஸ்லாமிய ஷரீஆவில் ஸுன்னாவின் முக்கியத்துவத்தினை வலியுறுத்துகின்றார். ‘உமர் (ரழி) அவர்களது காலப்பகுதியில் மக்களுக்கு மார்க்கத்தையும் சுன்னாவையும் போதிப்பதற்கு கவர்னர்கள் கடமைப்பட்டிருந்தார்கள்’ என்று அபு யூசுப் (ரஹ்)

44. செய்த பின் அலி: ‘முஸ்னத் செய்த பின் அலி’ (பெய்ருத், தாருல் குத்புல் இல்மிய்யா 1403 ஹி.பி)

45. ஹுசைன் பின் அலி அல் ஸைமறி ‘அஹ்பார் அபீ ஹனீபா வஅஸ்ஹாபுஹு’ (பெய்ருத் தாருல் கிதாபுல் அரபி 1976) 10,11. நூ.:மான் இப்னு தாபித் அபு ஹனீபா ‘முஸ்னத் அல் இமாம் அபிஹனீபா’ e.d. ஸப்வா அல் ஸகா (மக்தபா அல்ராபி, அலப்போ 1382 ஹி.பி) 4-5

46. இப்னு கையூம், ‘இ.:லாம்’ பாகம் 1, 77

47. அபுஹனீபா முஸ்னத் 4-5

அவர்கள் குறிப்பிடுகின்றார்கள்.⁽⁴⁸⁾ அத்துடன் சுன்னாவின் மீதான தனது அழுத்தத்துக்கு ஆதாரமாக ஹதீஸ்களை மேற்கோள் காட்டுகின்றார்கள். உதாரணமாக, கனீமத் பங்கீட்டை எடுத்துக் கொண்டால், இந்த விடயத்தில் ரஸூல் (ஸல்) அவர்கள் நடந்து கொண்ட விதத்தை விளக்கும் ஹதீஸைக் குறிப்பிடுகின்றார்கள்.⁽⁴⁹⁾ அவரது அனைத்து நூல்களுமே அவரது கோட்பாட்டுக்கு ஆதாரமான ஹதீஸ்களால் நிறைந்து காணப்படுகின்றன. ஹனபி மத்ஹபின் மற்றொரு முக்கியஸ்தரான முஹம்மது பின் அல் ஹஸன் அல்ஷைபானி (ரஹ்) (இ. 185 கி.பி) அவர்களும் சுன்னாவை பின்பற்றியதுடன் தனது நியாய வாதங்களிலும் பிரதிவாதங்களிலும் ஹதீஸ்களுக்கு உரிய கவனத்தை கொடுத்துள்ளார்கள்.⁽⁵⁰⁾

ஆரம்பகால பிக்ஹ் மற்றும் ஹதீஸ் துறை அறிஞரான, அல் அவ்ஸாயி (ரஹ்) (இ.157 ஹி.பி) அவர்கள் சொல்கின்றார்கள்: “ஒரு சட்ட வல்லுனரின் அபிப்பிராயமும், அவரது செயற்பாடும் ஹதீஸ்களை அனுசரித்துப் போவது அவசியமானதாகும். அத்துடன் ஒரு பக் கீஹுக்கு (சட்டவல்லுனர்) தெளிவான ஹதீஸ் கிடைத்திருக்கும்போது வேறு எந்த நியாயவாத முறைகளையும் பிரயோகிப்பதற்கு எந்தத் தேர்வுக்கும் இடம் கிடையாது.”⁽⁵¹⁾

அல் அவ்ஸாயி (ரஹ்) அவர்கள் சுன்னாவைப் பின்பற்றுவதில் மிகக்கூடிய கவனம் செலுத்துபவர்களாக இருந்தார்கள். இமாம் அவ்ஸாயி (ரஹ்) அவர்கள் ‘முன்கதீ’ ஆன ஹதீஸ்களையும் ஏற்றுக் கொண்டார்கள்⁽⁵²⁾ என்று இமாம் ஷாபிஈ (ரஹ்) அவர்களும் இவர்கள் முர்ஸலான ஹதீதுகளையும் ஏற்றுக் கொள்பவராக

48. அபு யூஸூப், ‘அல் கரஜ்’, 19-20

49. மேலுள்ளது 19-20

50. முஹம்மது பின் அல் ஹஸன் அஷ்ஷைய்பானி, ‘கிதாப் அல் அஸ்ல்’ e.d. அபு அல் வபா அல் அப்கானி (ஹைதராபாத் தாயிரத் அல் மஆரிப் அல் நு.:மான்யியா 1386 ஹி.பி) பாகம் 3, 40-45, 74ff)

51. பல்தாஜி முஹம்மது, ‘மனாஹிஜித் தஸ்ரீ:’ (நியாத், ஜாமியா அல் இமாம் இப்னு சுஹத் 1397 ஹி.பி) பாகம் 1,445

52. அஷ்ஷாபியி, ‘அல் உம்மு’ (பைருத், தாருல் மஆரிப் 1393 ஹி.பி) பாகம் 7, 342, ‘முன்கதி’ ஹதீதை ஷாபி: (ரஹ்) ஏற்றுக்கொள்வதில்லை என்பது இங்கு அவதானிக்கத்தக்கது

இருந்தார்கள். என்று இப்னு ஹிஷாம் (ரஹ்) அவர்களும் கூறுகின்றனர்.⁽⁵³⁾ அவ்ஸாயி (ரஹ்) அவர்கள் ஷரீஆ தொடர்பான தனது கருத்தை விளக்குகின்றார்கள். அத்தோடு அல்குர்ஆனிலிருந்தும் அஸ்ஸுன்னாவிலிருந்தும் ‘நஸஸை’ முன்வைக்கின்றார்கள். “இமாமின் அனுமதி இன்றி அல்லது அவரால் பதவியிலமர்த்தப்பட்ட அமீரின் அனுமதி இன்றி வெள்ளிக்கிழமை தொழுகையை யாரும் நடத்த முடியாது என்பது ரஸூல் (ஸல்) அவர்களின் காலத்திலும், குலபாஉர் ராஷிதீன் காலத்திலும் நடைமுறையாக இருந்ததன் காரணத்தினால், ஆட்சியாளர் அல்லது பிரதி ஆட்சியாளர் அல்லது இமாமை பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் யாராவது ஒருவர் இல்லாமல் வெள்ளிக்கிழமை தொழுகை செல்லுபடியாகாது” என்ற இமாம் அபூ ஹனீபா (ரஹ்) அவர்களின் கருத்துடன் இவர் இயைந்து போகின்றார்.

ஜாபிர் (ரழி) அவர்கள் வாயிலாக அறிவிக்கப்படும் ஒரு ஹதீஸை வைத்து இந்த விடயத்தை அவ்ஸாயி (ரஹ்) அவர்கள் வலியுறுத்தினார்கள்.⁽⁵⁴⁾ அல் அவ்ஸாயி (ரஹ்) அவர்கள் தனது கருத்தைத் தெரிவிக்கும் ஷரீஆ சட்டங்களுக்குத் தேவையான ஆதாரமாக ஹதீஸையே எப்போதும் மேற்கோள் காட்டுகின்றார். அல்குர்ஆனை விளங்குவதில் சுன்னாவைப் பின்பற்றுவது முற்றிலும் அவசியமான ஒன்று என அல் அவ்ஸாயி (ரஹ்) அவர்கள் கருதினார்கள் என இப்னு அப்துல் பர் (ரஹ்) அவர்கள் குறிப்பிடுகின்றார்கள்: வேறு வார்த்தையில் சொல்வதாக இருந்தால், அவரைப் பொறுத்தவரை “சுன்னாவானது குர்ஆனில் இருந்து பிரிக்க முடியாத ஒன்றும் அல்குர்ஆனின் நடைமுறை ரீதியான வியாக்கியானமுமாகும்.”⁽⁵⁵⁾

53. இப்னு ஹஸம், ‘அல் முஹல்லாஹ்’ (கெய்ரோ, மக்தபாத் அல் ஜும்ஹிரிய்யா அல் அரபிய்யா 1387 ஹி.பி) பாகம் 2, 256

54. அப்துல் றஹ்மான் அல் அவ்ஸாயி, ‘பிக்ஹ் அல் இமாம் அல்அவ்ஸாயி’ தொகுப்பு அப்துல்லா முஹம்மது அல்ஜபூரி (பக்தாத், மக்தபா அல் இர்ஷாத் 1397 ஹி.பி) பாகம் 1, 260-61

55. இப்னு அப்துல் பர் ‘ஜாமி: பயான் அல் இல்ம்’ (அல்மதீனா அல் முனவ்வரா, மக்தபா அஸ்ஸலபிய்யா அல்மதீனா 1388 ஹி.பி) பாகம் 2, 234

இமாம் மாலிக் (ரஹ்)

இமாம் மாலிக் (ரஹ்) (இறப்பு 179 ஹி.பி) அவர்களும் மாலிகி மத்ஹபைச் சேர்ந்த பிக்ஹ் கலை அறிஞர்களும் பிக்ஹின் இன்றியமையாத ஒரு மூலமாக சுன்னாவைக் கருதுகின்றார்கள். மாலிக் (ரஹ்) அவர்கள் ஆதாரபூர்வமான ஹதீஸ்களில் மாத்திரமே சார்ந்திருக்கின்றார். ஒரு குறிப்பிட்ட சுன்னா, மதீனாவாசிகளால் பின்பற்றப்படுமானால் அந்த ஹதீஸின் அறிவிப்பாளர் வரிசையின் நம்பகத்தன்மை பற்றி அவர் வினவுவதில்லை. அதே நேரம் மதீனா வாசிகளால் நடைமுறைப்படுத்தப்படாத ஹதீஸை அவர் நிராகரித்துவிடுகின்றார். உதாரணமாக ஒரு ஹதீஸை எடுத்து நோக்கலாம். “தேர்வுக் (optional) கொடுக்கல் வாங்கல் (பைஅல் கியார்) தவிர்ந்த வியாபாரக் கொடுக்கல் வாங்கலில் வியாபாரத்தில் ஈடுபடும் இருதரப்பினரும் பிரிந்து விடாமல் இருக்கும் வரையில் தமது வியாபார பரிமாற்றத்திலிருந்து பின்வாங்கிக் கொள்ள உரிமை இருக்கின்றது.” இந்த ஹதீஸின் அறிவிப்பாளர் வரிசையானது, (மாலிக் (ரஹ்) அவர்கள் நாபி.: (ரஹ்) இடமிருந்து; நாபி.: (ரஹ்) அவர்கள் அப்துல்லாஹ் இப்னு உமர் (ரழி) அவர்களிடமிருந்து; இவர் அல்லாஹ்வின் தூதரிடம் இருந்தும்) மிகவும் நம்பகத்தன்மை கொண்ட ஒன்றாகும். ஆனால் இமாம் மாலிக் (ரஹ்) இந்த ஹதீஸை ஏற்க மறுக்கின்றார். ஏனெனில் அவரைப் பொறுத்தவரை இந்த ஹதீஸ் மதீனாவாசிகளால் நடைமுறைப் படுத்தப்படவில்லை.⁽⁵⁶⁾ எனவே மதீனாவாசிகளின் அமல் (செயற்பாடு) ஒரு ஹதீஸை ஏற்றுக்கொள்வதற்கும் அல்லது மறுப்பதற்குமான ஓர் அளவுகோலாக இவரிடம் இருந்திருக்கின்றது.

இமாம் மாலிக் (ரஹ்) அவர்கள், தமது பிரசித்தமான நூலான அல் முஅத்தாவில் தமது கருத்துக்களை உறுதிப்படுத்துவதற்காக சுன்னா, சஹாபிகளின் நடைமுறை ஆகியவற்றின் நிழலில் அமைந்த மதீனாவாசிகளின் அமலை (செயற்பாட்டை) ஆதாரமாகப் பதிவு செய்துள்ளார்கள். குர்ஆனில் உள்ளவற்றை எவ்வாறு ஸுன்னா நடைமுறையில் தெளிவாக்கியது அல்லது பூரணப்படுத்தியது என்பதற்கு பல உதாரணங்கள் இருக்கின்றன. உதாரணமாக

56. மாலிக், ‘அல் முஅத்தா’ 2, 79

ஒன்றைக் குறிப்பிடலாம். மாலிக் (ரஹ்) அவர்கள் குறிப்பிடுகின்றார்கள்: காலித் பின் ஆசித் (ரழி) அவர்கள் அப்துல்லாஹ் பின் உமர் (ரழி) அவர்களிடம், “அச்சத் தொழுகை (ஸலாதுல் கௌப்) பற்றியும், தரித்திருக்கும் போது தொழுவதைப் பற்றியும் (ஸலாதுல் ஹதர்) குர்ஆனில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளதைக் கண்டுள்ளீர்களா?” எனக் கேட்டார்கள். “பிரயாணத் தொழுகை பற்றி குறிப்பிடப்பட்டுள்ளதை நான் குர்ஆனில் காணவில்லையே” என்றார்கள். அதற்கு அப்துல்லாஹ் பின் உமர் (ரழி) அவர்கள் “எல்லாம் வல்ல அல்லாஹ் முஹம்மதை (ஸல்) எங்களுக்கு தூதராக அனுப்பினான். அவர் எதை செய்வதை நாங்கள் கண்டோமோ அதை நாங்கள் செய்கின்றோம்” என்றார்கள்.⁽⁵⁷⁾

இமாம் மாலிக் (ரஹ்) அவர்கள் மேலும் குறிப்பிடுகின்றார்கள்: “இராணுவப் படையெடுப்பின் போது பெண்கள், பிள்ளைகள், வயது முதிர்ந்தவர்களை கொல்வது அனுமதிக்கப்பட்டது அல்ல”. இவரது இந்தக் கருத்தை உறுதிப்படுத்துவதற்கு இமாம் மாலிக் (ரஹ்) அவர்கள் பல ஹதீதுகளையும், ரஸூல் (ஸல்) அவர்களின் நடைமுறைகளையும், அபூபக்கர் (ரழி), உமர் (ரழி) போன்றோரின் நடைமுறைகளையும் மேற்கோள் காட்டுகின்றார்கள்.⁽⁵⁸⁾

இதே போன்று பெண்களை முஸ்லிம் இராணுவத்துடன் அழைத்துச் செல்வதற்கு அனுமதியளித்துள்ளார்கள். ஏனெனில் ரஸூல் (ஸல்) அவர்களின் காலத்தில் காயப்பட்டவர்களுக்கும் நோய்வாய்ப்பட்டவர்களுக்கும் சிகிச்சை அளிப்பதற்கு ரஸூல் (ஸல்) அவர்களுடன் பெண்களும் செல்வது வழக்கமாக இருந்தது.⁽⁵⁹⁾

இமாம் மாலிக் (ரஹ்) அவர்களைத் தொடர்ந்து மாலிகி மத்ஹபின் மிக முக்கிய பகீஹான அல் ஷாதிபி (ரஹ்) அவர்கள் சுன்னாவின் சட்டவலு பற்றி ஆராய்கின்றார். அவர் முதலில் ஸஹாபிகளின் நடைமுறைகளை சுட்டிக் காட்டுகின்றார். “ஸுன்னாதான், ஷரீஆவின் மூலாதாரமாகவும், நடத்தைகளுக்கான

57. மாலிக், ‘அல் முஅத்தா’ 124

58. மாலிக், ‘அல் முதவ்வனா அல்குப்ரா’ Version of Sahnun (பக்தாத், மத்பஅ அல் முதன்னா 1970) பாகம் 2, 6-7 ‘அல் முவத்தா’ பாகம் 1, 297-98

59. மாலிக், ‘அல் முதவ்வனா’ பாகம் 2,5-6

இன்றியமையாத வழிமுறையாகவும் அவர்களால் கருத்திற் கொள்ளப்பட்டது” என்பதை இது காட்டி நிற்கிறது. இதைத் தொடர்ந்து, முஆத் இப்னு ஜபல் (ரழி) அவர்களின் ஹதீதை எடுத்துக் காட்டுகின்றார். இது முஆத் பின் ஜபல் (ரழி) அவர்களால் விளக்கப்பட்டு, ரஸூல் (ஸல்) அவர்களால் உறுதிப்படுத்தப்பட்ட, சுன்னாவின் சட்ட அந்தஸ்தை சஹாபிகள் விளங்கிக் கொண்டார்கள் என்பதை சுட்டிக் காட்டுகின்றது. “குர்ஆன், சுன்னாவிற்கு ஏற்பவே தீர்ப்பளிக்க வேண்டும்” என்று கட்டளையிட்டு உமர் (ரழி) அவர்கள் காழி சுரைணி (ரஹ்) ற்கு எழுதிய கடிதத்தையும், “தீர்ப்பளிக்கும் அதிகாரம் அளிக்கப்பட்டிருக்கும் எவராக இருந்தாலும், அவரிடம் தீர்ப்புக்கு வரும் விடயங்களை, குர்ஆன், சுன்னாவுக்கு ஏற்பவே தீர்மானிக்க வேண்டும்” என்ற அப்துல்லாஹ் இப்னு மஸ்ஊத் (ரழி) அவர்களின் கூற்றையும் இவர் மேற்கோள் காட்டுகின்றார்.⁽⁶⁰⁾ எப்போதும் அல்குர்ஆன், சுன்னாவுக்கு ஏற்பவே மார்க்கத் தீர்ப்புகளை வழங்குவார் என கூறப்படும் அப்துல்லாஹ் இப்னு அப்பாஸ் (ரழி) அவர்களின் நடைமுறையையும் இவர் குறிப்பிட்டுக் காட்டுகின்றார்⁽⁶¹⁾ இமாம் ஷாத்திபி (ரஹ்) அவர்கள் சஹாபிகளின் நடைமுறைகளைக் குறிப்பிடுவதோடு, சட்ட அந்தஸ்தை தெளிவாக்கும் பின்வரும் அல்குர்ஆன் வசனங்களையும் மேற்கோள் காட்டுகின்றார்கள்:

“அல்லாஹ்வுக்கும் அவனது தூதருக்கும் கட்டுப்படுங்கள். (அவனது தூதருக்கு கட்டுப்படாதிருப்பதனால் ஏற்படும் தீங்கை விட்டும்) எச்சரிக்கையாய் இருங்கள்.”⁽⁶²⁾

“அல்லாஹ்வுடைய (தூதரின்) கட்டளைக்கு யார் மாறு செய்கின்றார்களோ அவர்களை துன்புறுத்தும் வேதனை பிடித்துக் கொள்ளும்.”⁽⁶³⁾

“அல்லாஹ் வின் தூதர் எவற்றை உங்களுக்குக் கொடுத்தாரோ அவற்றை நீங்கள் எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். எவற்றை விட்டும் உங்களைத் தடுத்தாரோ அவற்றிலிருந்து

60. அல் ஷாதிபி, ‘அல்முவாபகாத்’ பாகம் 4,5,6.

61. அல் குர்ஆன் 5:92

62. அல்குர்ஆன் 24:63

63. அல்குர்ஆன் 59:7 அஷ்ஷாதிபி, ‘அல் முவாபகாத்’ பாகம் 4,10

தவிர்ந்து கொள்ளுங்கள்.” (64)

ஆகவே அஷ்ஷாதிபி (ரஹ்) அவர்களைப் பொறுத்தவரை, சட்டத்தின் மூலாதாரமாக சுன்னா இருந்து வருகின்றது என்பது குர்ஆனின் கட்டளைகளினால் மட்டுமன்றி, சஹாபிகளின் நடைமுறை என்ற காரணத்தினாலுமாகும். இமாம் மாலிக் (ரஹ்) மேற்கோள் காட்டும், நன்கு அறியப்பட்ட ஒரு ஹதீதினால் இந்நிலைப்பாடு சுருக்கமாக தொகுத்துக் காட்டப்படுகிறது. ரஸூல் (ஸல்) அவர்கள் கூறினார்கள்: “நான் அல்குர்ஆனையும், அஸ்ஸுன்னாவையும் மக்களுக்கு விட்டுச் சென்றுள்ளேன். இதை அவர்கள் பின்பற்றுகின்ற காலமெல்லாம் அவர்கள் வழிதவறமாட்டார்கள்.”⁽⁶⁵⁾

இமாம் ஷாபிஈ (ரஹ்)

பிக்ஹின் அடிப்படைகளை விஞ்ஞான ரீதியாக முதன் முதலில் முன்வைத்த அறிஞர் என கருதப்படும் இமாம் ஷாபிஈ (ரஹ்) அவர்கள், சுன்னாவின் பாரிய முக்கியத்துவத்தை முன்வைக்கின்றார்கள். அவர் ஸுன்னாவின் சட்டவலுவுக்கு ஆதாரமான அல்குர்ஆன் (ஹதீதினதும்) வசனங்களை மேற்கோள் காட்டி ஸுன்னாவை விரிவாக ஆராய்கிறார். அல்லாஹ்வின் வேதத்தையும் அவனது தூதரின் ஸுன்னாவையும் பின்பற்றுமாறு அல்லாஹ் மனிதர்களுக்கு கட்டளையிட்டுள்ளான் எனவும் கூறுகின்றார்.⁽⁶⁶⁾ இவரைப் பொறுத்தவரை, சுன்னா, அல்குர்ஆனைப் போன்று ஒதிக் காண்பிக்கப்படாவிட்டாலும் கூட, அல்லாஹ்விடமிருந்து அருளப்பட்டதேயாகும். எவ்வாறாயினும் அதன் அதிகாரப் பரப்பானது எவ்வித சந்தேகத்துக்கும் அப்பாற்பட்டதாகும். எனவே மக்கள் அதற்கு கட்டுப்படுவதற்கு கடமைப்பட்டுள்ளனர். சில அல்குர்ஆன் வசனங்கள், ரஸூல் (ஸல்) அவர்களுக்கு கட்டுப்பட்டு (இதாஅத்) அவரைப் பின்பற்றுமாறு (இத்திபா) மக்களுக்கு மிகத் தெளிவாக கட்டளையிடுகின்றன.

64. மாலிக், ‘அல் முஅத்தா’ பாகம் 10. 2, 202

65. அஷ்ஷாபியீ, ‘அர்ரிஸாலா’ 44

66. மேலுள்ளது 46-51

இமாம் ஷாபிஈ (ரஹ்) அவர்கள், குர்ஆனில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கும் 'அல்கிதாப்' என்பது அல் குர்ஆனை குறிப்பிடுவதாகவும் 'அல்ஹிக்மா' என்பது சுன்னாவைக் குறிப்பிடுவதாகவும் வியாக்கியானம் செய்கின்றார்கள். அல்கிதாப், அல்ஹிக்மா ஆகிய இரண்டு வார்த்தைகளும் ஒன்றாக இடம்பெற்றுள்ள 7 குர்ஆன் வசனங்களை இவர்கள் எடுத்துக்காட்டுகின்றார்கள்.⁽⁶⁷⁾

இமாம் ஷாபிஈ (ரஹ்) அவர்கள் சுன்னாவை பின்பற்றுவதன் அவசியத்தை அறிவியல் ரீதியில் வலியுறுத்துவதோடு, மாத்திரமல்லாமல் ஷரீஆவின் தேவைக்கேற்றவாறு அதிகாரப்பரப்பை உத்தரவாதப்படுத்துகின்ற ஒன்றாக ஹதீதைக் குறிப்பிடுகின்றார்கள். பிக்ஹ் தொடர்பில் விரிவாக எழுதப்பட்டுள்ள அவரது ஆய்வு நூலான 'அல் உம்' என்ற நூலில் சிறந்த பல உதாரணங்களை முன்வைக்கின்றார்கள்: உதாரணமாக, இவர்கள் மேற்கோள் காட்டும் ஹதீதின் அடிப்படையில், பழங்கள் சிறந்த முறையில் கனிந்து வருவதற்கு முன்னர் அவற்றை விற்பனை செய்வதற்கு இவர்கள் அனுமதியளிக்கவில்லை.⁽⁶⁸⁾ மற்றோர் உதாரணத்தையும் நோக்கலாம். பருவ வயதைத் தீர்மானிப்பது தொடர்பில் "முஸ்லிம்கள், பருவ வயதை அடைந்ததன் பின்னரே ஷரீஆவை பின்பற்றுவதற்கு கடமைப்பட்டுள்ளதோடு, அவர்களது செயற்பாடுகளுக்கு பொறுப்பாளிகளாகவும் ஆக்கப்பட்டுள்ளார்கள்" என்ற அப்துல்லாஹ் பின் உமர் (ரழி) வாயிலாக அறிவிக்கப்படும் ஹதீஸின் நிலைப்பாட்டில் இருக்கின்றார்கள். இருந்த போதும் பருவ வயதின் சரியான வருடத்தைக் கணிப்பது சர்ச்சைக்குரியதாகவே இருக்கின்றது. ஏனெனில் மக்கள் வித்தியாசமான வயதில் பருவ வயதை அடைகின்றனர். "அப்துல்லாஹ் பின் உமர் (ரழி) அவர்கள் உஹத் யுத்தத்தில் கலந்து கொள்வதற்கு விரும்பினார்கள். அப்போது அவரது வயது பதினான்கு ஆகும். ஆனால் யுத்தத்திற்குப் போவதற்கு அவர் அனுமதிக்கப்படவில்லை. ஹந்தக் யுத்தத்தில் கலந்து கொள்வதற்கு ரஸூல் (ஸல்) அவர்களிடம் மீண்டும் அனுமதி வேண்டினார்கள். அப்போது அவர் பதினைந்து வயதுடையவராக

67. மேலுள்ளது 44-45; மேலும் பார்க்க குர்ஆன் வசனங்கள்- அல் பகறா 2: 129, 151, 231; ஆல இம்ரான் 3:164, அந்நிஸா 4:113, அல் அஹ்ஸாப் 33:34, அல் ஜும்ஆ 62:2

68. அஷ்ஷாபிஈ, 'அல்உம்மு' பாகம் 3, 83

‘இருந்ததனால் அனுமதிக்கப்பட்டார்கள்.’” இந்த ஹதீஸை அடிப்படையாக வைத்து இமாம் ஷாபிஈ (ரஹ்) அவர்கள் பருவமடைதலின் வயது 15 எனத் தீர்மானிக்கிறார்கள்.⁽⁶⁹⁾

மற்றொரு உதாரணம், விதவைகள் மறுமணம் செய்வது தொடர்பானது. கணவன் இறந்த ஒரு மனைவி 4 மாதமும் 10 நாட்களும் இத்தா இருக்க வேண்டும் என்று அல்குர்ஆன் விதந்துரைக்கின்றது. இது தொடர்பில் அல்குர்ஆன் வேறு எந்த நிபந்தனைகளும் விதிக்காத போதும் கூட, இமாம் ஷாபிஈ அவர்கள், குறிப்பிட்ட ஒரு ஹதீஸின் அடிப்படையில், இக்காலப்பகுதியில் விதவைகள் வாசனைத் திரவியம் பூசுவதையும், அலங்கரிப்பதையும் தடைசெய்கின்றார்கள்.⁽⁷⁰⁾

இமாம் ஹன்பல் (ரஹ்)

சுன்னாவைப் பின்பற்றுவதில் முதல்தரமான பிக்ஹ் துறை அறிஞர்களுள், மிக கண்டிப்பானவர்களில் ஒருவராக இமாம் அஹ்மத் இப்னு ஹன்பல் (இ.241 ஹி.பி) விளங்கினார்கள்.⁽⁷¹⁾ இவரிடத்தில் சுன்னா இஸ்லாமிய ஷரீஆவின் இன்றியமையாத ஒரு மூலாதாரமாக இருக்கின்றது. இவர் ஒரு ஹதீஸ் துறை அறிஞராக இருந்ததன் காரணத்தால் பிக்ஹ் துறைக்கு கூடிய கவனத்தைக் கொடுக்கவில்லை. பிக்ஹ் கலை அறிஞர் (பகீஹ்) என்ற இவரது நிலை சர்ச்சைக்குரியதாகும். எனினும் ஹன்பலி மத்ஹபைச் சேர்ந்தவர்கள் இவருக்கு பிக்ஹிலும் முக்கிய இடம் இருப்பதாக வலியுறுத்துகின்றனர். இவர் எப்போதும் தனது கருத்துக்களை ஒரு ஹதீஸின் அடிப்படையில் நிறுவுவதற்கு பிரயத்தனம் எடுத்துள்ளார். அந்த ஹதீஸ் பலவீனமானதாக இருந்த போதிலும் சரியே. இவர் முஸ்னத் என்ற ஒரு ஹதீஸ் கிரந்தத்தை தொகுத்துள்ளார். இக்கிரந்தத்தில் சுன்னாவின் இயல்பையும் அதன் முக்கியத்துவத்தையும் அவர் வலியுறுத்துகின்றார். உதாரணமாக

69. மேலுள்ளது பகுதி 4, 162

70. அஷ்ஷாபிஈ, ‘அர்ரிசாலா’ 97

71. அபூ சுஹ்ரா அஹ்மது இப்னு ஹம்பல் (தார் அல்பிகர் அல் அரபி 1367/1947) 220

ஆயிஷா (ரழி) அவர்கள் வாயிலாக பின்வரும் ஹதீதைக் குறிப்பிடுகின்றார்கள்: அதாவது ரஸூல் (ஸல்) அவர்கள் சபா மர்வாவுக்கு இடையில் ச.:ஈ செய்யும் ஸுன்னாவை நிறுவினார்கள். எனவே எவரும் இவற்றுக்கிடையில் ச.:ஈ செய்யாதிருக்கக் கூடாது என்பது இவரது முடிவாகும்.⁽⁷²⁾ இம்ரான் இப்னு ஹுஸைன் (ரழி) அவர்களிடம் இருந்து வந்த ஹதீதையும் இவர்கள் குறிப்பிடுகின்றார்கள். அதாவது அல்குர்ஆன் இறக்கியருளப்பட்டது; சுன்னா ரஸூல் (ஸல்) அவர்களால் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது; இதை சஹாபிகள் பாதுகாத்துள்ளனர்; இவற்றை நாம் பின்பற்றாவிட்டால் வழிதவறிப் போய்விடுவோம்.⁽⁷³⁾ இத்தகைய ஹதீஸ்களை குறிப்பிடுவதன் மூலம் சுன்னாவின் சட்டரீதியான செல்லுபடியாகும் தன்மையை அஹ்மத் இப்னு ஹன்பல் (ரஹ்) அவர்கள் வலியுறுத்துகின்றார்கள்.

இங்கு குறிப்பிடத்தக்க மற்றோர் ஹதீஸை அஹ்மத் இப்னு ஹன்பல் (ரழி) அவர்கள் விவரிக்கின்றார்கள். அபூ வாயில் (ரழி) அவர்கள் அப்துர்ரஹ்மான் இப்னு அவ்ப் (ரழி) அவர்களிடம், 'ஏன் நீங்கள் அலி (ரழி) அவர்களுக்கு பைஅத் செய்யாமல் உஸ்மான் (ரழி) அவர்களுக்கு பைஅத் செய்தீர்கள்?' எனக் கேட்டார்கள். அதற்கு அப்துர் ரஹ்மான் இப்னு அவ்ப் (ரழி) அவர்கள் 'அது அலி (ரழி) அவர்களின் தவறு ஆகும்.' என்றார்கள். ஏனெனில், அல்லாஹ்வின் வேதத்தையும், ரஸூல் (ஸல்) அவர்களின் சுன்னாவையும், அபூபக்ர் (ரழி), உமர் (ரழி) ஆகியோரது போக்குகளையும் (சியார்) பின்பற்ற வேண்டும் என்ற நிபந்தனைகளுடன் அவர்கள் முதலில் தனது பைஅத்தை அலி (ரழி) அவர்களுக்கே வழங்கினார்கள். ஆனால் அலி (ரழி) அவர்களோ தான் முடியுமானவைகளைத்தான் பின்பற்ற முடியும்" என்று சொல்லி விட்டார்கள். அதன் பின்னரே அப்துல்லாஹ் இப்னு அவ்ப் (ரழி) அவர்கள், தன்னால் எடுத்துச் சொல்லப்பட்ட நிபந்தனைகளை ஏற்றுக் கொண்ட உஸ்மான் (ரழி) அவர்களுக்கு பைஅத் செய்தார்கள்.⁽⁷⁴⁾

72. அஹ்மது இப்னு ஹம்பல், 'முஸ்னத்' பாகம் 6, 144

73. மேலுள்ளது. பாகம் 1, 75

இந்த வரலாற்று முக்கியத்துவமான நிகழ்வை ஹதீஸ் கலை அறிஞர்களும் வரலாற்று அறிஞர்களும் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள். இந்த நிபந்தனைகளுக்கு பொதுமக்களிடமிருந்தோ அல்லது 'அஹல் அல் ஹால் வல் அக்த்'களிடம் இருந்தோ எவரும் எதிர்ப்புத் தெரிவித்ததாக அறிவிக்கப்படவில்லை. இந்த ஹதீஸை அஹ்மத் இப்னு ஹன்பல் (ரஹ்) அவர்கள் குறிப்பிடுவதானது, ஸுன்னாவின் நடைமுறை மிகச் சிறந்த முறையில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருந்தது என்பதையும், அத்துடன் சுன்னாவைப் பின்பற்றுவதில் சஹாபிகளுக்கு மத்தியில் கருத்தொருமைப்பாடு இருந்ததையும் சுட்டிக்காட்டுகின்றது. அபூபக்கர் (ரழி) அவர்கள் கலீபாவாக தெரிவு செய்யப்பட்டதன் பின்னர் பிரகடனப்படுத்தியமை இதுவாகத்தான் இருந்தது. “*ஓ மக்களே! நான் உங்களுக்கு மத்தியில் மிகச் சிறந்தவனாக இல்லாத போதும் உங்கள்மீது கலீபாவாக தெரிவு செய்யப்பட்டுள்ளேன். நான் அல்லாஹ்வையும் அவனது தூதரையும் பின்பற்றும் காலம் எல்லாம் நீங்கள் என்னைப் பின்பற்றுங்கள். ஆனால் நான் அல்லாஹ்வுக்கும் ரஸூலுக்கும் கட்டுப்படாவிட்டால் அப்போது நீங்கள் எனக்கு கட்டுப்பட வேண்டிய எந்தக் கடமைப்பாடும் கிடையாது.*”⁽⁷⁵⁾

இப்னு கையூம் அல் ஜவ்ஸிய்யா (ரஹ்), இப்னு தைமியா (ரஹ்) போன்ற பிற்கால ஹன்பலி பிக்ஹ் கலை அறிஞர்கள் கூட சுன்னாவை பின்பற்றுவதன் அவசியத்தில் உயர்ந்த அழுத்தத்தை முன்வைக்கின்றனர். இது தொடர்பில் இப்னு தைமியா (ரஹ்) அவர்கள் அல்குர்ஆனையும், ரஸூல் (ஸல்) அவர்களின் ஹதீஸையும், சஹாபிகளின் நடைமுறைகளையும், குறிப்பாக உமர் (ரழி) அவர்களின் நடைமுறையையும் விளக்கத்தையும் குறிப்பிடுகின்றார்கள்.⁽⁷⁶⁾ இமாம் இப்னு தைமியா (ரஹ்) அவர்களைப் பொறுத்தவரை குர்ஆனும், சுன்னாவும் எந்தவொரு சூழ்நிலையையும் கையாள்வதற்கு தாராளமாகப் போதுமானது ஆகும்⁽⁷⁷⁾ என்கிறார்கள். இப்னுல்கையூம் (ரஹ்) அவர்கள் சுன்னாவின் சட்ட அதிகாரத்திற்கான

74. அத்தபரி, 'தாரீஹ்' பாகம் 3, 210: இப்னு ஸஃத் 'அத்தபாகத்' பாகம் 3, 129

76. இப்னு தைமியா: 'பதாவா இப்னு தைமியா' (மக்கா அல் முகர்ரமா, 1399 ஹி.பி) பாகம் 19, 174-75

77. மேலுள்ளது 176

நியாயங்களைத் தருகின்றார்கள். அத்துடன் அல்குர்ஆன் எதுவும் குறிப்பிடாது மௌனமாக இருக்கும் பல விடயங்களில் சுன்னாவை மாத்திரம் ஆதாரமாகக் கொண்டு பிரச்சினைகள் தீர்க்கப்பட்ட பல சந்தர்ப்பங்களையும் கலந்துரையாடுகின்றார்கள்.⁽⁷⁸⁾

இதன் முதல் பகுதியில் ரஸூல் (ஸல்) அவர்களின் சுன்னா தொடர்பில் சஹாபிகள், குறிப்பாக குலபாஉர் ராஷிதீன்களினது நிலைப்பாடு பற்றி நாம் விரிவாக கலந்துரையாடியுள்ளோம். முஸ்லிம்களின் பின்வந்த சந்ததியில் தோன்றிய புகஹாக்களின் மனோநிலையானது குலபாஉர் ராஷிதீன்களை விட வித்தியாசமானதாக இருக்கவில்லை. சுன்னாவை ஏற்றுக் கொள்வதில் அவர்கள் நேர்வழி நடந்த கல்பாக்களையே பின்பற்றினர். அத்துடன் சட்டரீதியான பிரச்சினைகளின் தீர்வில் இந்த மூலத்தையும், அதிகாரத்தையும் உசாவியுள்ளனர். இவர்களும் குலபாஉர் ராஷிதீன்களைப் போன்றே வழிகாட்டல்களைப் பெற்றுக் கொள்வதற்காக முதலில் அல்குர்ஆனையும், அடுத்து சுன்னாவையும் நோக்கினர். குலபாஉர் ராஷிதீன்கள் சுன்னாவை சட்ட மூலாதாரமாகப் பார்த்த அதே முறையிலேயே புகஹாக்களும் சுன்னாவை சட்ட மூலாதாரமாகக் கொண்டனர்.

முரண்பாடுகள் வரும் போது.....

குலபாஉர் ராஷிதீன்களைப் போன்றே புகஹாக்களும் அவர்களது கருத்துக்கு முரண்படும் விதமாக ரஸூல் (ஸல்) அவர்களின் ஹதீஸைக் காணுகின்றபோது, அவர்களது சொந்தக் கருத்தை வாபஸ் பெற்றுக் கொண்டுள்ளனர். உதாரணமாக இமாம் ஷாபிஈ (ரஹ்) அவர்கள் “தாம் எழுதிய ஏதாவதொன்று, சுன்னாவுக்கு முரண்பட்டதாக இருப்பதைக் கண்டால், அப்போது மக்கள் தனது கருத்தைப் புறக்கணித்து விட்டு சுன்னாவையே பின்பற்ற வேண்டும்” என்று சொன்னதாக அறிவிக்கப்படுகின்றது. இமாம் ஷாபிஈ (ரஹ்) அவர்கள் பிக்ஹ் விடயத்தில் தனது சொந்த அபிப்பிராயத்தை தெரிவித்திருந்த எந்தவொரு விடயத்திலும், அந்த விடயத்துடன்

78. இப்னுல் கையூம், ‘இ.:லாம்’ பாகம் 2, 288-90

ஹதீஸ் ஒத்துப் போகாத நிலையைக் கண்ட போது உடனே தனது கருத்தை வாபஸ் பெற்றுக் கொண்டு, சுன்னாவை தாம் ஏற்றுக் கொண்டதாக ஒத்துக் கொண்டார்கள்.⁽⁷⁹⁾ ஸகாத்தைப் பெறுவதற்கு தகுதியானவர்கள் யார் என்ற கேள்விக்கு விடையளிப்பதில் கையாண்ட முறையில் இந்த அணுகுமுறைக்கு சிறந்த உதாரணம் ஒன்று காணப்படுகின்றது. ஸகாத் பெறுவதற்கு தகுதியான எட்டுக் கூட்டத்தாரை அல்குர்ஆன் குறிப்பிடுகின்றது. இந்தக் கூட்டத்தாரில் ஹஜ் நிறைவேற்ற அல்லது ஜிஹாதில் கலந்து கொள்வதற்காகச் செல்கின்ற, அல்லாஹ்வின் பாதையில் பிரயாணம் செய்கின்றவர்களும் (பீஸபீலில் லாஹ்) உள்ளடங்குகின்றனர். இந்த அல்குர்ஆன் வசனம் பொதுவானதாகும். (முத்லக்) மேற்சொன்ன நோக்கத்திற்காக பிரயாணம் செய்கின்ற அனைவரையும் அது உள்ளடக்குகின்றது. அவர்கள் பணக்காரர்களாகவோ, ஏழைகளாகவோ இருந்தாலும் சரியே. இருந்த போதும் ஹனபி மத்ஹபின் புகஹாக்கள் “முஸ்லிமான செல்வந்தர்களிடமிருந்து ஸகாத் எடுக்கப்பட்டு அவர்களில் உள்ள ஏழைகளுக்கு கொடுக்கப்பட வேண்டும்”⁽⁸¹⁾ என்று குறிப்பிடுகின்ற ஹதீஸை அடிப்படையாகக் கொண்டு, ஏழைகளுக்கே ஸகாத்தை கொடுப்பதற்கு, வரையறை செய்துள்ளார்கள்.

இந்த அணுகுமுறைக்கு மற்றோர் உதாரணத்தை ‘அல் முஹல்லா’ வில் காண முடியும். இப்னு ஹஸம் (ரஹ்) அவர்கள், நபிகளாரின் ஹதீஸ், தமது கருத்துக்கு முரணாக இருப்பதைக் காணும்போது அவரது கருத்தை வாபஸ் பெற்றுக் கொள்கிறார். நிஸாபை (ஸகாத் கொடுப்பதற்கு வாஜிபாகும் மாடுகளின் ஆகக் குறைந்த எண்ணிக்கை) இதற்கு உதாரணமாக எடுத்துக் கொள்ள முடியும். நம்பகமான மூலங்களின் ஊடாக மஸ்றூக் (ரஹ்) அவர்கள் அறிவித்த ஹதீஸ் அவர்களை அடையும் முன்னர் இப்னு ஹஸம் அவர்கள் தான் யூகித்த தனது சொந்தக் கருத்தை இந்த விடயத்தில் சொன்னார்கள்.⁽⁸²⁾ அந்த ஹதீஸ் உண்மையானது என்று

79. இப்னுல் கையூம், ‘இ:லாம்’ பாகம் 4, 233

80. அல்குர்ஆன் 9:60

81 மஹ்முத் அல்பாபர்தி, ‘சரஹ் அல் இனாயாஹ்’ ‘ஷரஹ் பத்ஹுல் காதீர் ஒரு விளக்கம்’ (புலாக், 1315 ஹி. பி) பாகம் 2:18

உறுதிப்படுத்தப்பட்டபோது அவரது கருத்தை மாற்றிக் கொண்டார்கள்.⁽⁸³⁾ புகஹாக்களது முடிவினைப் பாதிக்கும், சுன்னாவின் எழுத்துருவிலான பதிவுகளின் முக்கியத்துவத்திற்கு இன்னொரு உதாரணம், ஓர் அமீர் வகிக்கும் பாகம் பற்றிய இவர்களது கலந்துரையாடலில் காணப்படுகின்றது.

தொழுகையை முன்னின்று நடத்துவதற்கு மிகவும் தகுதியான ஒருவராக அமீரையே சட்டவல்லுனர்கள் கருதுகின்றனர். அத்துடன் தொழுகையை நடாத்துவதற்கு அவரால் அனுமதி வழங்கப்பட்டால் அன்றி அவர் பிரசன்னமாகியிருக்கும் நேரத்தில் வேறொருவருக்கு தொழுகை நடத்த முடியாது என்றும் கருதுகின்றனர் - ஒரு தனியான வீட்டில் நடத்தப்படும் ஒரு கூட்டுத் தொழுகையாயினும் சரியே.⁽⁸⁴⁾

இதே போன்று ஜம்ஆத் தொழுகை செல்லுபடியாவதற்கும் அமீர் அல்லது அவரது பிரதிநிதி அங்கு சமூகமளிப்பது அவசியமானதோடு அது அமீர் அவர்களால் அல்லது அவரது பிரதிநிதியால் நடாத்தப்படவும் வேண்டும்.⁽⁸⁵⁾ “நஸ்”ஸிலிருந்து (குர்ஆன், ஹதீஸில் இருந்து எடுக்கப்படும் மூலக் குறிப்பு) இந்த கருத்துக்கு ஆதாரமாக எந்த சான்றுகளையும் ஹனபி சட்ட வல்லுனர்கள் முன் வைக்கவில்லை. எனினும் இந்த நடைமுறையானது, ரஸூல் (ஸல்) அவர்களது காலத்தில் செயற்பாட்டில் இருந்தது என்பதை வரலாற்றுப் பதிவுகள் தெளிவுபடுத்துகின்றன.

ரஸூல் (ஸல்) அவர்களே தொழுகையை நடாத்தும் இமாமாக இருந்துள்ளார்கள். இதே போன்று அவரால் நியமிக்கப்பட்ட ஆளுநர்களும், அல்லது இந்த நோக்கத்துக்காக ரஸூல் (ஸல்) அவர்களால் நியமிக்கப்பட்டவர்களும் தொழுகையை நடாத்தியுள்ளார்கள். இந்த நடைமுறையானது எவ்வித இடையூறுமின்றி குலபாஉர் ராஷிதீன்கள் காலப்பகுதி முழுவதும்

82. இப்னு ஹஸம், ‘அல் முஹல்லா’ பாகம் 6, 11

83. மேலுள்ளது 16

84. அல் ஷாபியீ, ‘அர்ரிஸாலா’ பாகம் 1, 157

85. அல் ஸரக்ஸி, ‘அல் மப்கூத்’ பாகம் 2, 23-25 இப்னுல் ஹுமாம் ‘ஷரஹ் பத்ஹூல் காதிர்’ பாகம் 2, 54

தொடர்ந்து வந்துள்ளது. குலபாஉர் ராஷிதான்களால் பின்பற்றப்பட்ட இந்த நடைமுறைரீதியான சுன்னாவானது, ஜும்ஆத் தொழுகைக்கு அவசியமான ஒரு அடிப்படையாக அமீர் அவர்களின் பிரசன்னத்தை கருதுகின்ற ஹனபி புகஹாக்களுக்கு முக்கியமான மூலமாக ஆகியது. அத்துடன் ஆட்சியாளர் சமூகம் தந்திருக்கும்போது தொழுகையை நடாத்துவதற்கு அவருக்கு முன்னுரிமை வழங்க ஏனைய புகஹாக்களுக்கும் ஆதாரமாக அமைந்தது.

ஆகவே குலபாஉர் ராஷிதீன்களது நடைமுறையும் அவர்கள் சுன்னாவை பின்பற்றுவதில் காட்டிய அழுத்தங்களும் புகஹாக்களால் அப்படியே பின்பற்றப்பட்டன. அவர்களது நாளாந்த வாழ்க்கையில் எழுந்த சட்ட ரீதியான பிரச்சினைகளை தீர்த்துக் கொள்வதற்கு பிக்ஹின் அடிப்படை மூலமாக சுன்னாவை அவர்கள் மிகவும் சிறந்த முறையில் பிரயோகித்தனர்.

பிற்பட்ட காலம்:

பிற்பட்ட காலப்பகுதியில் வாழ்ந்த புகஹாக்களும், சட்டத்தின் ஒரு மூலாதாரமாக சுன்னாவின் உண்மைத் தகைமையை ஏற்றுக் கொள்கின்றனர். அத்துடன் உஸூலுல் பிக்ஹ் அறிஞர்களும் குர்ஆனுக்கு அடுத்ததாக ஷரீஆவின் அடிப்படை மூலாதாரமாக சுன்னாவை ஏற்றுக் கொள்கின்றனர்.⁽⁸⁶⁾

உதாரணமாக அல் பஸ்தாவி (ரஹ்) அவர்கள் சுன்னாவின் சட்ட அதிகாரத்தைக் குறிப்பிடுவதோடு அதன் நம்பகத்தன்மையின் அளவுகளையும், அதன் வகைகளையும் விளங்கப்படுத்துகின்றார்கள். சுன்னாவின் 'சட்டரீதியாக செல்லத்தக்க தன்மை'யை அவர் எந்தளவு உறுதியாக நம்புகிறாரென்றால், அதன் நம்பகத்தன்மையை நிறுவுவதற்கான அவசியம் அவருக்கிருக்கவில்லை. உதாரணமாக, அவர் சுன்னாவின் வகைகளையும் அது எவ்வாறு சட்டத்தின் விதிகளை நிறுவுகின்றது என்பதையும் மாத்திரமே

86. அல்ஆமிதி, 'அல் இஹ்ராம்' பாகம் 1, 231, இப்னு ஹஸம், 'அல் இஹ்ராம்' பாகம் 1, 87 அல் கஸ்ஸாலி 'அல் முஸ்தஸ்பா' பாகம் 1,129, அலி இப்னு முஹம்மத் அல் பஸ்தாவி 'கன்சல் வுசூல்' (கராச்சி நூர் முகம்மத் n,d.) 149

விவாதிக்கின்றார்.⁽⁸⁷⁾ எனினும் இமாம் கஸ்ஸாலி (ரஹ்) அவர்கள் சுன்னாவின் பங்களிப்பு பற்றி உரையாடுவதற்கு முன்னர் அதன் வலுவை ஸ்தாபிக்க வேண்டும் என வாதிடுகின்றார். இவர் மூன்று விடயங்களைக் குறிப்பிடுகின்றார்.

- * முதலாவது, ரஸூல் (ஸல்) அவர்களின் கூற்றுக்கள் ஆதாரமானவையாகும். ஏனெனில் ரஸூல் (ஸல்) அவர்களது நம்பகத் தன்மையும், உண்மைத் தன்மையும் அவர்கள் செய்து காட்டிய அற்புதங்கள் மூலம் நிரூபிக்கப்பட்டுள்ளன.
- * இரண்டாவது, முஸ்லிம்கள் ரஸூல் (ஸல்) அவர்களைப் பின்பற்றி அவர்களுக்குக் கட்டுப்பட வேண்டும் என அல்லாஹ்வினால் கட்டளை இடப்பட்டுள்ளது.
- * மூன்றாவது அல்லாஹ்விடம் இருந்து வஹியாக கிடைக்கப் பெற்றவற்றை மாத்திரம்தான் ரஸூல் (ஸல்) அவர்கள் மக்களுக்குச் சொன்னார்கள்.⁽⁸⁸⁾ இதே வாதத்தைத்தான் இப்னு குதாமா (ரஹ்) அவர்களும் முன்வைக்கின்றார்கள்.⁽⁸⁹⁾

முதவாத்திர் அல்லது மஷஹூர் ஆன ஹதீஸ்களால் நிறுவப்பட்ட சுன்னாவை மாத்திரமன்றி, புகஹாக்கள், ஆஹாதான ஹதீதுகளையும் ஏற்றுக் கொள்கின்றனர். முதவாதிரான ஸுன்னாவானது நிச்சயமானதை ஊர்ஜிதப்படுத்துகின்றது. அதன் சட்டவலுவானது குர்ஆனின் 'நஸ்' ஒன்றின் சட்டவலுவுக்கு நிகரானது. ஆஹாத் வகை ஹதீஸ்களால் உருவான ஸுன்னாவானது முற்றுமுழுதான நிச்சயத்தன்மையை தராவிடினும், அதிசாத்தியமான அறிவின் மூலத்தை அது கொண்டுள்ளது. இமாம் கஸ்ஸாலி (ரஹ்), இப்னுல்கைய்யும் (ரஹ்) போன்றோர், சுன்னாவை கடைப்பிடிக்கவேண்டிய அவசியத்தை மேலோங்கச் செய்த சஹாபிகளின் நடைமுறைகளிலிருந்து ஆதாரங்களை முன்வைக்கின்றனர். சஹாபிகள் ரஸூல் (ஸல்) அவர்களின் மனைவிமாருடன் ஆலோசித்து, ரஸூல் (ஸல்) அவர்களின் சுன்னா

87. அல் பஸ்தாவி: 'கன்சல் வுசூல்' 149

88. அல் கஸ்ஸாலி: 'அல் முஸ்தஸ்பா' பாகம் 1, 129

89. இப்னு குதாமா, 'ரவ்ழத் அல் நாஸிர்' 46

தொடர்பில் அவதானமாயிருந்த உதாரணங்களைக் குறிப்பிடுகின்றனர். உதாரணமாக அபூபக்கர் (ரழி), உமர் (ரழி) ஆகியோர் பல்வேறு விடயங்களை ரஸூல் (ஸல்) அவர்களின் மனைவிமார்களிடத்தில் கேட்டு, சஹாபிகளால் அல்லது மனைவிமார்களினால் ரஸூல் (ஸல்) அவர்களின் நடைமுறை பற்றி சொல்லப்பட்டதை ஏற்றுக் கொண்டுள்ளனர். அல் கஸ்ஸாலி (ரஹ்), இப்னு குதாமா (ரஹ்) ஆகிய இரு புகஹாக்களும் ஆஹாதான ஹதீஸ்களை அடிப்படையாகக் கொண்ட சுன்னாவை ஏற்றுக் கொள்வதில் சஹாபிகளின் கருத்தொருமைப்பாட்டைக் குறிப்பிடுகின்றனர்.⁽⁹⁰⁾ ஆஹாதான சுன்னாவுக்கு ஆதாரமாக இமாம் அல் கஸ்ஸாலி (ரஹ்) குறிப்பிடுகின்ற நியாயம் பின்வருமாறு: நீதிபதிகளின் தீர்ப்புக்களும் புகஹாக்களின் பத்வாக்களும் அவர்களுக்கு கிடைக்கப்பெறுகின்ற சாத்தியமான தகவல்கள் அல்லது அறிவுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டவையே அன்றி முற்று முழுதான நிச்சயமான அறிவுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டவை அல்ல. இருந்தும், அவை இன்றும் அறிவின் ஒரு மூலமாக கருதப்பட்டு, பின்பற்றப்பட வேண்டியவையாக இருக்கின்றன. ஆகவே அந்த பத்வாக்களையும் தீர்ப்புக்களையும் போன்றே (ஆஹாதான) சுன்னாவும் பின்பற்றப்பட வேண்டியதொன்றே.⁽⁹¹⁾

இமாம் கஸ்ஸாலி (ரஹ்) அவர்கள், முதலாத்திரான சுன்னாவின் நம்பகத்தன்மையை, ஹரத்தை விட்டும் தூரத்திலிருந்து கொண்டு கஃபாவின் திசையை நோக்குகின்ற ஒரு மனிதனின் உண்மைத் தன்மையோடு ஒப்பிடுகின்றார்கள். கஃபாவின் சரியான திசையை நிச்சயமாக அவனால் அறிந்து கொள்ள முடியாதபோது, இயற்கையின் அடையாளங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு, அவனது புலன்களைப் பயன்படுத்தி, இஜ்திஹாதை மேற்கொண்டு, அவன் கஃபாவின் திசையைத் தீர்மானிக்கின்றான். அவன் திருப்தி அடைந்தது எத்திசையாக இருந்தாலும் அத்திசையை நோக்கி

90. அல் கஸ்ஸாலி, 'அல் முஸ்தஸ்பா' பாகம் 1, 148-52 இப்னு குதாமா, 'ரவ்ழத் அல் நாளிர்' 53-56

91. அல் கஸ்ஸாலி, 'அல் முஸ்தஸ்பா' பாகம் 1, 147

அவன் தனது முகத்தைத் திருப்புவதற்கு கடமைப்படுகின்றான். க.:பாவின் திசை பற்றிய அவனது அறிவானது நிச்சயமானதாக இல்லாவிட்டாலும், அவன் தனது இஜ்திஹாதின் முடிவைப் பின்பற்றுவதற்குக் கட்டளையிடப்பட்டுள்ளான். இது போன்றே ஆஹாதான சுன்னாவும் கட்டாயமானதாகும்.⁽⁹²⁾

அல் ஆமிதி (ரஹ்) அவர்களும் சட்டத்தின் இரண்டாவது மூலமாக சுன்னாவை கொள்கின்றார்கள். குர்ஆனின் வசனங்கள் ஹதீஸ்கள் மற்றும் சஹாபிகளின் நடைமுறைகளைக் கலந்துரையாடுவதன் மூலம், சுன்னாவின் சட்டவலுவை நிறுவுவதற்காக விரிவாக ஆராய்கின்றார்.⁽⁹³⁾ இந்த மூன்று வாதங்களையும் ஆமிதி (ரஹ்) அவர்கள் குறிப்பிடுவதற்கு முன் இறை தூதர்களின் “இஸ்மத்” (பாவங்களிலிருந்து பாதுகாக்கப்பட்டவர்கள்) என்ற விடயத்தை முன்வைக்கின்றார். சுன்னாவின் சட்டவலுவை நிறுவுவதற்காகவே இந்த இஸ்மத் என்ற விடயத்தை நிரூபிக்க அவர் விரும்புகின்றார் என்பது அவரது கலந்துரையாடலில் தெரிகின்றது. ‘எல்லா தூதர்களையும் பெரும் பாவத்திலிருந்தும், அவர்களின் போதனைகளுக்கு முரணாக அவர்களது செயற்பாடு அமைவதிலிருந்தும் அல்லாஹ் பாதுகாத்துள்ளான்’ என்ற ஜம்கூர் முதகல்லிமுன்களின் கூற்றை இவர் குறிப்பிடுகின்றார்.

இவரின் கருத்துப்படி சிறு தவறுகள் (கதா) அல்லது மறதி (நிஸ்யான்), என்பன நபிமார்களின் இஸ்மத்தைப் பாதிக்காது. புத்திஜீவிகளுக்கிடையிலான வேறுபாடுகளையும், இஸ்மத் பற்றிய அவர்களது வித்தியாசமான வியாக்கியானங்களையும் இவர் குறிப்பிடுகின்றார். ஆனால் அவைகள் மார்க்க விவகாரத்தில் உள்ளடங்குவதால் இந்தக் கலந்துரையாடலில் அவை இடம் பெறவில்லை.⁽⁹⁴⁾

சுன்னாவின் சட்டவலுவை நிறுவுவதற்கு அல் ஷாதிபி (ரஹ்) அவர்கள் அற்புதத்தையோ (மு.:ஜிஸாத்தையோ) அல்லது இஸ்மத்

92. அல் கஸ்ஸாலி, ‘அல் முஸ்தஸ்பா’ பாகம் 1, 147

93. அல் ஆமிதி, ‘அல் இஹ்காம்’ பாகம் 1. 251-54.

94. மேலுள்ளது. 1, 242-44

என்ற விடயத்தையோ கலந்துரையாடவில்லை. இவரைப் பொறுத்தவரை சுன்னாவின் சட்ட அதிகார எல்லைகளை நிர்ணயம் செய்வதற்கு பத்து அல்குர்ஆன் வசனங்களே போதுமென்கிறார். இந்த அல்குர்ஆன் வசனங்களே ஏனைய சில புகஹாக்களாலும் எடுத்தாளப்பட்டுள்ளன.

எவ்வாறிருப்பினும் ஷாதிபி (ரஹ்) அவர்களால் விஷேடமாக குறிப்பிடப்பட்டிருக்கும் சூறா அல்கலமில் இருந்து ஒரு வசனத்தை இங்கு மேற்கோள் காட்டலாம்.

“*நபியே நிச்சயமாக நீங்கள் சிறந்த நற்பண்புகள் உடையவராக இருக்கின்றீர்கள்.*”⁽⁹⁵⁾

ரஸூல் (ஸல்) அவர்களின் பண்புகள் பற்றி கேட்கப்பட்ட போது, ஆயிஷா (ரழி) அவர்கள் கூறினார்கள்: “*ரஸூல் (ஸல்) அவர்களின் நடத்தை அல் குர்ஆனாகவே இருந்தது.*” அவர்கள் குர்ஆனை செயல்படுத்துபவராகவும், நடைமுறைப்படுத்துபவராகவும் இருந்தார்கள்; இவைதான் சுன்னா என்ற அமைப்பில் பாதுகாக்கப்பட்டுள்ளன.⁽⁹⁶⁾ சுன்னாவின் சட்டவலுவை நிறுவுவதற்கு அல் ஷாதிபி (ரஹ்) அவர்கள் இரண்டு தொகுதி ஹதீஸ்களைக் குறிப்பிடுகின்றார்கள். சுன்னாவைப் புறக்கணிப்பதை மிக மோசமாகக் கண்டிக்கும் ஹதீஸ்களும், சுன்னாவைப் பின்பற்றுவதில் முஸ்லிம்களை ஆர்வமுட்கின்ற ஹதீதுகளுமே அவையாகும்.⁽⁹⁷⁾

அல்குர்ஆன், அல்ஹதீஸ், சிந்தனை மூலம் இஜ்திஹாத் செய்தல் போன்றவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு பிரச்சினைகளைத் தீர்ப்பதற்கு ரசூல் (ஸல்) அவர்கள் முஆத் இப்னு ஜபல் (ரழி) அவர்களுக்கு வழிகாட்டிய அந்த ஹதீஸானது சுன்னாவின் சட்டவலு பற்றிய விடயத்தில் இமாம் ஷாதிபியிடத்தில் முக்கியத்துவம் பெற்ற ஒன்றாகும்.⁽⁹⁸⁾

இன்றியமையாத அத்திபாரம்

95. அல்குர்ஆன் 68:4.

96. அல் ஷாதிபி, ‘அல் முவாபகாத்’ பாகம் 4, 9-10.

97. மேலுள்ளது 10-11.

98. அல் ஷாதிபி, ‘அல் முவாபகாத்’ பாகம் 4, 6-12.

இறுதியாக, இஸ்லாமிய ஷரீஅத்தில் சுன்னாவின் நிலை தொடர்பில் இப்னு ஹஜர் அஸ்கலானி (ரஹ்) அவர்களின் கூற்றை குறிப்பிடுவது பொருத்தமானதாக இருக்கும். அவர்கள் குறிப்பிடுகின்றார்கள்: “மக்களால் மதிக்கப்பட்டு பின்பற்றப்படுகின்ற ஆலிம்கள், சட்டரீதியான தீர்ப்புக்களில், சுன்னா, ஒரு சுதந்திரமான மூலம் என ஏற்றுக் கொண்டுள்ளனர்.”⁹⁹ இப்னு ஹஜர் (ரஹ்) அவர்கள் இதனை ஆதரித்து, இதற்கு ஆதாரமாக குர்ஆன், ஹதீஸ் வசனங்களைக் குறிப்பிடுகிறார்கள்.

மேற்சென்ற கலந்துரையாடலின் வெளிச்சத்தில் “சுன்னாவினது சட்டவலுத்தன்மை மிகச் சிறந்த முறையில் நிலை நிறுத்தப்பட்டுள்ளதோடு, குலபாஉர் ராஷிதீன்கள் உட்பட சஹாபிகளால், “இஸ்லாமிய ஷரீஅத்தின் விதந்துரைக்கப்பட்ட மூலமாக ஸுன்னா கருதப்பட்டுள்ளது” என்ற முடிவுக்கும் வரலாம்.

ஆரம்பகால புகஹாக்களும் இஸ்லாமிய விஞ்ஞானத்தில் புலமை பெற்றவர்களும் இவற்றை மிக உறுதியாக பின்பற்றியுள்ளனர். அவர்கள் ஸுன்னாவின் கட்டுப்படுத்தும் (Legally binding) சக்தியை உயர்த்திப்பிடித்தது மட்டுமன்றி, அதனை இஸ்லாமிய வாழ்க்கை முறைக்கான இன்றியமையாத அத்திபாரமாகவும் கருதினார்கள்.

99. இப்னு ஹஜர், ‘ஹாதி அல் ஸாரி’ பாகம் 1,5.

இரண்டாம் அத்தியாயம்

இஜ்மாவின் (ஏகோபித்த தீர்மானத்தின்) அடிப்படை:

2.1 குலபாஉர் ராஷிதீன்களது நடைமுறைகள்.

‘இஜ்மா’ என்ற அம்சம், ஆரம்பத்தில், ‘ஷரீஆவின் தெளிவான அடிப்படை’ என்பதைக் காட்டிலும், அரச அலுவல்களுக்கு அத்தியாவசியமான ஒன்றாகவே இருந்தது. முதலில் இச்சித்தாந்தம் ஒரு பொதுக் கொள்கையை வகுப்பதற்காகவே பிரயோகிக்கப்பட்டது. அது சமூகத்தில் எழுந்த சில சிக்கலான பிரச்சினைகளை தீர்த்தும் வைத்தது. கிலாபத் பற்றிய விடயத்தை வேறொரு இடத்தில் நாம் தனியாக ஆராய் வோம். அப்போது சஹாபாக்களின் கருத்தொருமைப்பாட்டினூடாக கிலாபா பிரச்சினையை தீர்த்துக் கொள்வதற்கு எவ்வாறான முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன என்பதை நாம் கண்டு கொள்ளமுடியும். ‘தகீபா பனூ சாஇதா’வில் இடம்பெற்ற இவ் வரலாற்று நிகழ்வானது முஸ்லிம் உம்மத்தின் சமூக ஒழுங்கிற்கு ஒரு பாரிய சவாலாக அமைந்தது. எனினும் உம்மத்தின் தலைமைத்துவம், நிலமையை மிகக் கவனமாகக் கையாண்டது. ஆனாலும் எதிர்காலத்தில் எழக் கூடிய ஆபத்தானதொரு நிலை பற்றி அது அவர்களை எச்சரித்தது. இதனால் சஹாபாக்கள் இந்த விடயத்திற்கு உடனடிக் கவனத்தைச் செலுத்தினர். அத்துடன் சமூகத்தின் சமூக, அரசியல் அபிவிருத்திக்கு உதவுவதற்கும், அவர்களை ஐக்கியத்துடன் வைத்திருப்பதற்கும் இத்தகையதொரு சமூக அரசியல் கொள்கையை சமூகம் வேண்டி நிற்கின்றது என்பதையும் அக்கறையுள்ள மக்கள் உணர்ந்தனர்.

குலபாஉர் ராஷிதீன்கள், குறிப்பாக, அபூபக்கர் (ரழி), உமர் (ரழி) போன்றவர்கள், இஜ்மாவை அடைந்து கொள்ள ஒரு வழிமுறையாக இருக்கும் “ஷூரா” என்ற அடிப்படைக்கு பாரிய அழுத்தத்தைக் கொடுத்தனர். இஜ்மாவின் வளர்ச்சியானது சமூகத்தின் ஒருங்கிணைப்பையும், ஒற்றுமையையும், தக்கவைத்துக் கொள்வதற்கான உரிய அணுகுமுறையாகவும், வாய்ப்பாகவும்

அமைந்தது. சமூகத்தின் கருத்தொருமைப்பாட்டின் மூலம் கட்டியெழுப்பப்பட வேண்டிய கிலாபத் பற்றி சஹாபாக்கள் அதிக கவலை உடையவர்களாக இருந்தார்கள். இதனால்தான் உமர் (ரழி) அவர்கள், சமூகத்தின் உசாவுதல் இல்லாமல் கிலாபத்தை நிறுவுவதற்கான எந்த முயற்சியையும் ஏற்க மறுத்து, ஒதுக்கிவிட்டார்கள்.
(1)

பிக்ஹ் கலை அறிஞர்கள், இஜ்மாவின் நியமமான அடிப்படையாக அல்குர்ஆன் வசனங்களையும், ரசூல் (ஸல்) அவர்களது ஹதீதுகளையும் குறிப்பிட்டாலும், பல்வேறு சமூக, சன்மார்க்க விடயங்களில் ஏகோபித்த முடிவை மேற்கொண்ட சஹாபாக்கள், குலபாஉர் ராஷிதீன்கள் போன்றவர்களின் நடைமுறைகளிலேயே இஜ்மாவுக்கான முன் உதாரணங்கள் காணப்படுகின்றன. சஹாபாக்களின் இஜ்மாவானது சட்டத்தின் திட்டவட்டமானதும், பூரணத்துவமானதுமான ஒரு மூலாதாரம் என ஏகமனதாக புகஹாக்கள் ஏற்றுக் கொண்டுள்ளனர். சில புகஹாக்கள் சஹாபாக்களின் இஜ்மாவை மாத்திரமே ஏற்றுக் கொள்கின்றனர்.

(2) அல் ஹாதிப் அல் பக்தாதி (ரஹ்) அவர்கள் அபூஹாதிம் அல்ராசி (ரஹ்) அவர்களின் கருத்தை குறிப்பிடுகின்றார்கள்: “அறிவு என்பது அல்லாஹ்வால் இறக்கியருளப்பட்ட அல்குர்ஆன் மூலம் வந்ததும், அல்லாஹ்வின் தூதரிடமிருந்து ஆதாரபூர்வமாக வந்ததென நிரூபிக்கப்பட்டவைகளும், சஹாபாக்கள் எவற்றில் இணக்கம் கண்டார்களோ அவையுமாகும்.”⁽³⁾ அனைத்து புகஹாக்களும் சஹாபாக்களின் இஜ்மாவில் தமது குறிப்பான கவனத்தை செலுத்தும் அதேவேளை, ஏனைய சில புகஹாக்கள் குலபாஉர் ராஷிதீன்களது இஜ்மாவுக்கு தமது கவனத்தைச் செலுத்துகின்றனர். 4 கலீபாக்களின் உடன்பாடுகள் பரிபாஷையில் இஜ்மாவாக கருதப்பட்டிருக்கா விட்டாலும், சில புகஹாக்கள் இதை ‘ஹுஜ்ஜா’ வாக (அதிகாரபூர்வமானதாக) கொள்கின்றனர். உதாரணமாக இமாம்

-
1. இப்னு ஹிஸாம், “அல் ஸீரா” பாகம் 2, 658
 2. அல் காதிப் அல் பக்தாதி, “அல் பகீஹ்” பாகம் 1, 169 அல் கஸ்ஸாலி, “அல் முஸ்தபா” பாகம் 1, 187 அல் ஆமிதி, “அல் இஹ்காம்”, பாகம் 1, 336
 3. அல் காதிப் அல் பக்தாதி, “அல் பகீஹ்”, பாகம் 1-171

அஹ்மத் இப்னு ஹன்பல் (ரஹ்), இப்னு குதாமா (ரஹ்)வின் கருத்துப்படி இதை அதிகாரபூர்வமானதென கொள்கின்றார்.⁽⁴⁾

இஜ்மா பற்றிய கலந்துரையாடல் இடம்பெற்றிருப்பதை குலபாஉர் ராஷிதீன்கள் காலப்பகுதிவரை முன்னோக்கிப் பார்க்க முடியும். மஹ்ரான் இப்னு மைமுன் (ரஹ்) அவர்கள் வாயிலாக அறிவிக்கப்பட்டுள்ள ஹதீதானது தீர்மானங்களை மேற்கொள்ளும் போது அபூபக்கர் (ரழி) அவர்கள் மேற்கொள்ளும் வழிமுறையை எமக்குச் சொல்கின்றது. இந்த ஹதீதின்படி, அபூபக்கர் (ரழி) அவர்கள் அல்குர்ஆனிலும், அஸ்ஸுன்னாவிலும் சட்டங்களை காண முடியாதபோது தலைவர்களையும், பிரதானிகளையும் அவர்களின் ஆலோசனைகளைப் பெற்றுக் கொள்வதற்காக ஒன்றுகூட்டுவார்கள். அபூபக்கர் (ரழி), இதன் போது ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டதை அமுல்படுத்தினார்கள்.⁽⁵⁾ இது ஏகோபித்த தீர்மானம் ஒன்றை அடைந்து கொள்வதற்கான ஒரு முயற்சியாகவே இருந்தது. புகஹாக்கள் இஜ்மாவின் அடிப்படைகளை நிறுவுவதற்கும் தமது வாதங்களுக்கு உறுதுணையாக இருப்பதற்கும் சஹாபாக்களின் இஜ்மாவான முடிவினை உசாவுகின்றனர்.

“சஹாபாக்களின் இஜ்மா” வுக்கான முதல் உதாரணம் அபூபக்கர் (ரழி) அவர்களின் கிலாபத் ஆகும். இந்த விடயத்தில் ஏகோபித்த முடிவினை அடைந்து கொள்வதற்கு சஹாபாக்கள் முயற்சித்தார்கள். அபூபக்கர் (ரழி) அவர்களின் கிலாபத்தை இஜ்மாவுக்கான உதாரணமாக புகஹாக்கள் கொள்கின்றனர்.⁽⁶⁾

இஜ்மா என்ற கோட்பாட்டை விளக்கும் போது, ஹௌரானி (ரஹ்) அவர்கள் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்கள். “ரஸூல் (ஸல்) அவர்களின் வபாத்தின் பின்னரோ அல்லது அவர் இல்லாத

4. இப்னு குதாமா, ‘ரவ்ழித் அல் நாஸிர்’, 73

5. அல்தாரிமி, ‘ஸுன்னன்’, பாகம் 1,58

6. அபூ யஃலா முஹம்மத் பின் அல்ஹஸன் இப்னு அல் பர்ரா, அல் முஃதமத் பீ உஸூல் அத்தீன்’, ed. w. சைதான் ஹத்தாத் (பெய்ரூத் : தாருல் மஷ்ரீக், 1974); அல் ஆமிதி, ‘அல் இஹ்காம்’, பாகம் 1, 379-80; இப்னு குதாமா, ‘ரவ்ழித் நாஸிர்’ 74, இப்னு குதாமா, ‘அல் முஃனி’ (கெய்ரோ, தாருல் மனார், 1368) பாகம் 2, 730-21

வேளையிலோ ஏகோபித்த முடிவினை மேற்கொள்வதிலிருந்து சஹாபாக்களை ரஸூல் (ஸல்) அவர்கள் அதைரியப்படுத்தினார்கள் என்று நினைப்பதற்கு எந்தக் காரணத்தையும் காணமுடியாது. ஆகையால் முதலாவது கலீபா, ஓர் அமைப்பு ரீதியற்ற கருத்தொருமைப்பாட்டின் மூலம்தான் தெரிவு செய்யப்பட்டார்கள் என்பது சாதாரண விடயமாகும். இந்தத் தனியொரு நிகழ்வு ரஸூல் (ஸல்) அவர்களுக்குப் பின்னர், பல்வேறு நடைமுறைகளுக்கு வாயிலாக அமைந்தது.⁽⁷⁾

அபூபக்கர் (ரழி) அவர்களின் கலீபாத் தெரிவானது அறுதிப் பெரும்பான்மையுடனேயே தான் அடையப்பட்டது. இவ்வம்சமானது, கிலாபத்தின் அதிகாரத்தை நிலைநிறுத்துவதற்கு ஏற்ற அடித்தளமாக இஜ்மாவை அங்கீகரித்த புகஹாக்களின் அளவுகோலை பூரணப்படுத்துகிறது. இதே நேரம் மற்றொரு விடயத்தையும் எமக்கு வரலாறு காண்பிக்கின்றது. அதாவது ஹஸ்ரஜ் கோத்திரத்தின் தலைவரான ஸஃத் இப்னு உப்பாதா (ரழி) அவர்கள் தலைவர் பதவிக்காக அங்கே பிரசன்னமாகியிருந்ததனால் அபூபக்கர் (ரழி) அவர்களுக்கு பைஅத் செய்யவில்லை. அத்துடன் அபூபக்கர் (ரழி) அவர்களின் கிலாபத்தை ஏற்றுக் கொள்ளவும் இல்லை.⁽⁸⁾ உண்மையில் ஸஃது இப்னு உப்பாதா (ரழி) அவர்கள், சமூகத்தின் தலைவர்கள் மத்தியில் உயர் இடத்தில் வைத்து மதிக்கப்பட்டவர்கள். ரசூல் (ஸல்) அவர்கள் கூட முக்கியமான விடயங்கள் தொடர்பில் இவர்களுடன் ஆலோசித்திருந்தார்கள். அவை மட்டுமன்றி இரண்டாவது அகபா உடன்படிக்கையின் போது இவர்களை நாகிபாக நியமித்தார்கள்.⁽⁹⁾ இவரது அந்தஸ்து எவ்வாறிருப்பினும் ஸஃதிப்னு உப்பாதா (ரழி) பைஅத் கொடுக்க மறுத்தமை, அபூபக்கர் (ரழி) அவர்களின் கிலாபத்திற்கான மக்கள் ஆணையில் எந்தவிதமான தாக்கத்தையும் ஏற்படுத்தவில்லை. ஏனெனில், அது ஒரு இஜ்மாவின் (ஏகோபித்த) முடிவாக காணப்பட்டது.

7. G.f. ஹௌரானி, The basis of Authority of consensus in suhhite Islam, Studia Islamica, xxi, 1965, 16.

8. அல் தபரி, 'தாரீக்', பாகம். 3, 222-23

9. இப்னு ஹிஷாம், 'அல் ஸீறா', பாகம் 1, 443-44

சஹாபிகளின் ஏகோபித்த முடிவுக்கு அல் ஆமிதி (ரஹ்) அவர்கள் மற்றோர் உதாரணத்தைக் குறிப்பிடுகின்றார்கள். அதாவது ஆஇஷா (ரழி) அவர்களின் அறையில் ரசூல் (ஸல்) அவர்களின் ஜனாஸாவை அடக்கம் செய்கின்ற விடயத்தில், ஸஹாபாக்கள் தங்களுக்குள் ஒரு கலந்துரையாடலை நடாத்தியபின் இணக்கம் கண்டனர்.⁽¹⁰⁾

அபூபக்கர் (ரழி) :

ஸகாத்தை கலீபாவிடம் கொடுக்க மறுத்தவர்களுக்கு எதிரான அபூபக்கர் (ரழி) அவர்களின் முடிவானது, நீண்ட கலந்துரையாடல், மற்றும் ஆலோசனைகளினூடாகவே ஸஹாபிகளால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது. ஆரம்பத்தில் இந்தவிடயத்தில் வித்தியாசமான கருத்துக்களே காணப்பட்டன. ஆனால் பூரணமான உடன்பாட்டின் பின்னரே இறுதி முடிவு எடுக்கப்பட்டது.⁽¹¹⁾ இந்நிகழ்வினை ஆமிதி (ரஹ்) அவர்கள் இஜ்மாவுக்கான ஒரு மாதிரியாகவும் உதாரணமாகவும் கருதுகின்றார்கள். இவரின் கருத்துப்படி இந்த விடயம் தொடர்பில் சஹாபாக்கள் மத்தியில் கலந்துரையாடலும், நியாயப்படுத்தல்களும் காணப்பட்டன. இதன் விளைவாகவே அவர்களுக்கு எதிராக போர் செய்வதற்கு உடன்பட்டார்கள்.⁽¹²⁾ அல் அய்னி (ரஹ்) அவர்கள் மேலும் குறிப்பிடும் போது, இந்த விடயத்தில் ஒத்த கருத்து இருந்தது எனவும், கோத்திரங்களுக்கு எதிரான, அபூபக்கர் (ரழி) அவர்களின் நடவடிக்கை ஏகோபித்த முடிவின் பெறுபேறாகவே இருந்தது எனவும் கூறுகிறார்.⁽¹³⁾

-
10. அல் ஆமிதி, 'அல் இஹ்காம்', பாகம் 1,396
 11. அல் புகாரி, 'ஸஹீஹ்', பாகம் 1 பகுதி 2, 131; முஹம்மத் பின் அஹ்மத் அல் ஜனி,
 11. 'உம்தாத் அல் காரீ (பெய்ரூத்: தார் இஹ்யா அத் துராஸ் அல் அரபி, n.d.) பாகம் 8, 243-46; அல் மாவர்தி, 'ஆதாப் அல் காதீ' (பக்தாத்: மதஅத் அல் இராத்,1971) பாகம் 1 454-55
 12. அல் ஆமிதி, 'இஹ்காம்'. பாகம் 1, 380; இப்னு குதாமா, 'ரவ்முதுந்நாஸிர்', 74
 13. அல் ஜனி, 'உம்தா' பாகம் 8, 245

உமர் (ரழி)

உமர் (ரழி) அவர்களின் கிலாபத்தும் சஹாபிகளினது உடன்பாட்டின் மூலமே தாபிக்கப்பட்டது. உமர் (ரழி) அவர்களின் கிலாபத் அதிகாரபூர்வமானது என்பதை நிரூபிப்பதற்கு இஜ்மாவைக் குறிப்பிடும் அல்பர்ரா (ரஹ்) அவர்களின் கருத்தை நாம் நோக்குவோம்.⁽¹⁴⁾ உமர் (ரழி) அவர்கள் தீர்மானம் எடுப்பதற்கு முன்னர் விடயங்களை சஹாபிகளுடன் கலந்துரையாடுவதிலும் அவர்களின் ஆலோசனைகளைப் பெற்றுக்கொள்வதிலும் ஆர்வமுடையவர்களாக இருந்தார்கள். இவரது சில முடிவுகள் இஜ்மாவின் தரத்தை அடைந்திருப்பதையும் அவை புகஹாக்களால் குறிப்பிடப்படுவதையும் நாம் காணலாம். இவற்றுள் ஒரு முக்கிய விடயம்தான் தரிசு நில விவகாரமாகும். இவ்விடயம் உமர் (ரழி) அவர்களால் சஹாபிகளுடன் கலந்துரையாடப்பட்டே தீர்க்கப்பட்டது. ஸஹாபிகளும் உமர் (ரழி) அவர்களின் கருத்தை ஏற்றுக் கொண்டனர்.⁽¹⁵⁾ இந்த விடயத்தில் பிலால் இப்னு ரபாஹா (ரழி), உமர் (ரழி) அவர்களின் கருத்தை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை என பதியப்பட்டிருப்பதால் இது பெரும்பான்மையோரின் இஜ்மாவாகவே கருதப்படுகின்றது. இது ஒரு செல்லுபடியான இஜ்மா என்று கருதும் புகஹாக்களின் கருத்துக்கும் இமாம் தபரி (ரஹ்) யின் கருத்துக்கும் தரிசு நிலம் தொடர்பான இஜ்மா ஆதாரமாக அமைகின்றது. பலவந்தத்தினால் கைப்பற்றப்பட்ட நிலத்தை அல்லது தரிசு நிலத்தை வர்த்தக ரீதியாக கைமாற்றுதலை உமர் (ரழி) அவர்கள் தடைசெய்தார்கள். இந்த விடயத்தை ஆராயும் இப்னு குதாமா (ரஹ்), “அந்த நிலங்கள் விற்பனை செய்யப்படுவது தடை செய்யப்பட வேண்டும்” என்ற இஜ்மா ஸஹாபிகளுக்கு மத்தியில் இருந்ததாக குறிப்பிடுகின்றார்கள். மேலும் விளக்குகின்ற போது, “இதைவிட சிறந்த ஓர் இஜ்மாவினை எய்துவதற்கு வேறு வழி இல்லை” என்று குறிப்பிடுகின்றார்கள்.⁽¹⁶⁾

அல் அவ்சாயி (ரஹ்) அவர்கள் இந்த விடயத்தில் மற்றுமோர்

14. இப்னு அல் பர்ரா:., ‘அல் மு.:தமத்’ 28

15. அபு யூஸுப் அல் கராஜ், 26-27, அபு உபைத் அல் காஸிம் பின் ஸல்லாம், ‘கிதாபுல் அம்வால்’, ed. கலீல் ஹர்ராஸ் (கெய்ரோ: மக்தபா குல்லிய்யதுல் அஸ்ஹரிய்யா, 1395/1975) 61-62

16. இப்னு குதாமா, ‘அல் மு.:னி’ பாகம் 2, 720-21

அம்சத்தைக் குறிப்பிடுகின்றார்கள். தரிசு நிலம் திம்மி விவசாயிகளால் பயிரிடப்பட்டுக் கொண்டிருப்பதற்கு உமர் (ரழி) அவர்களுடன் சஹாபிகள் உடன்பட்டார்கள் என்று குறிப்பிடுகின்றார்கள். அல் அவ்ஸாயி (ரஹ்) அவர்களின் கூற்றுக்கேற்ப இந்த முடிவு சஹாபிகளின் கருத்தொருமைப்பாட்டைப் பெற்றுக் கொண்டது.⁽¹⁷⁾

பிக்ஹு விடயங்களில் மாத்திரமான சஹாபாக்களின் இஜ்மாவுக்கான முன்னுதாரணங்கள் புகஹாக்களால் விபரிக்கப்பட்டுள்ளன. மது அருந்துவதற்கு வழங்கப்பட்ட ஆரம்பகால தண்டனையில் மாற்றத்தைக் கொண்டு வருவதற்கு உமர் (ரழி) அவர்கள் விரும்பினார்கள். எனவே இந்த விடயத்தை சஹாபிகளின் கவனத்திற்கு கொண்டு சென்றார்கள். அவர்கள் இவற்றை விரிவான முறையில் கலந்துரையாடி, மது அருந்துபவர்களுக்குத் தண்டனையாக 80 கசையடி கொடுக்க வேண்டும் என்பதில் உடன்பட்டனர். இந்த விடயத்தில் சஹாபிகளாலேயே இஜ்மா முடிவுசெய்யப்பட்டது என்பதை மிகத் தெளிவாக இப்னு ஹஜர் (ரஹ்), அல் ஐனி (ரஹ்) வும் குறிப்பிடுகின்றனர்.⁽¹⁸⁾ புகஹாக்களின் கருத்துப்படி சஹாபிகளின் இஜ்மாவை பெற்றுக்கொண்ட மற்றோர் பிக்ஹு விவகாரம் பற்றி இப்னு குதாமா (ரஹ்) குறிப்பிடுகின்றார்கள். அதாவது ஒரு கணவன் அவனது மனைவியுடன் முழுமையாக தனிமையில் இருப்பதற்கு வாய்ப்பு வழங்கப்படும் போது, அவளுக்கான மஹரை முழுமையாக வழங்க வேண்டிய கடப்பாட்டில் இருக்கின்றான். இப்னு குதாமா (ரஹ்) வின் கருத்துப்படி, இது, குலபாஉர் ராஷிதீன்களினதும் தீர்ப்பாகவே இருந்தது.⁽¹⁹⁾ குர்துபி (ரஹ்) அவர்கள் குறிப்பிடும்போது, 'முஅல்லபதுல் குலூப்' களுக்கு கொடுக்கப்பட்ட பங்கை இடைநிறுத்தியதும் சஹாபிகளால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டதாகும். இது உமர் (ரழி) அவர்களின் தீர்ப்பாகும். அத்துடன் அபூபக்கர் (ரழி) அவர்களாலும் ஏனைய சஹாபிகளாலும் ஆதரிக்கப்பட்டதுமாகும்.⁽²⁰⁾ கொலைக் குற்றத்துக்கான தண்டப்பணம்

17. மேற்படி நூல்

18. இப்னு ஹஜர், 'பத்ஹுல் பாரி,' gh 15, 67-75; அல் ஐனி, 'உம்தா' பாகம் 23, 266

19. இப்னு குதாமா, 'அல் மு.னி, பாகம் 7, 451; 'ரவ்முதுந் நாஸிர் 74

விடயத்தில் ஸஹாபிகளின் இஜ்மாவை அஸ்ஸரக்ஷி (ரஹ்) அவர்கள் குறிப்பிடுகிறார்கள். அதுவும் கூட உமர் (ரழி) அவர்களின் காலத்திலேயே தீர்மானிக்கப்பட்டது. சமூக நிலமைகளில் மாற்றங்கள் இடம்பெற்ற போது புதிய தேவைகளுக்கும் சூழ்நிலைகளுக்கும் ஏற்ப புதிய சட்டங்களை உமர் (ரழி) அவர்கள் அறிமுகப்படுத்தினார்கள். 'தீவான்' முறைமை தாபிக்கப்பட்டதன் பின்னர் கொலைக்குற்றத்திற்கு நஷ்டஈடாக விதிக்கப்படும் பணம் தொடர்பான சட்டத்தில் திருத்தம் செய்யப்பட்டது. இதன்போது உமர் (ரழி) அவர்களுடன் சஹாபிகளும் பிரசன்னமாகி இருந்தனர். அவர்களும் உமர் (ரழி) அவர்களுடன் உடன்பட்டனர். அப்போது இந்த சட்டத்துக்கு எந்தவிதமான எதிர்ப்பும் எழவில்லை. ஆகவே, இஜ்மாவானது தீர்மானிக்கப்பட்டுவிட்டது என்பதே அஸ்ஸரக்ஷி (ரஹ்) அவர்களது கருத்தாகும்.⁽²¹⁾ சஹாபிகளின் இந்த உடன்பாடுதான் 'இஜ்மாஉஸ் சகூத்தி' என்ற கருத்தியலை புகஹாக்களுக்கு கொடுத்தது. ஏனெனில், உமர் (ரழி) அவர்கள் சஹாபிகள் மத்தியில் முடிவைக் கூறிய போது அங்கிருந்த ஒருவரும் அவரை எதிர்க்கவில்லை. அத்துடன் அங்கிருந்தவர்களில் எவரும் வார்த்தைகளினால் கூட முரண்பட்டதாக எந்த ஆதாரமும் பதிவு செய்யப்பட்டிருக்கவில்லை.

உமர் (ரழி) அவர்கள் நீதிபதியான சுரைஹ் (ரஹ்) அவர்களுக்கு அனுப்பிய கடிதத்தில் மிகத் தெளிவாக 'இஜ்மா' என்ற வார்த்தை காணப்படுகின்றது. அல்குர்ஆனிலும், அல்ஹதீஸிலும் சட்டங்களை காண முடியாத வேளைகளில் மக்கள் உடன்பட்டிருந்தவற்றுக்கேற்ப தீர்வைக் காணுமாறு அவர்களை உமர் (ரழி) அறிவுறுத்தினார்கள்.⁽²²⁾

20. முஹம்மத் பின் அஹ்மத் அல் குர்தூபி, 'அல் ஜாமி லி அஹ்காம் அல் குர்ஆன்' (பெய்ருத்: தாருல் கிதாபுல் அரபி' 1387/1967) பாகம் 8,181; முஹம்மத் பின் அஹ்மத் அல் இமாதி அபூ அல் ஸஹத், 'இர்ஷாத் அல் அகல் அல் ஸாலிம்' e.d. அப்துல் காதிர் அஹ்மத் அதா (ரியாத் : மக்தப் அல் ரியாத் அல் ஹதீதா 1391:1971) பாகம் 2, 566-67; அபூபக்கர் அஹ்மத் பின் அலி அல் ஜஸ்ஸாஸ், 'அஹ்காம் அல்குர்ஆன்' (கொன்ஸ்தாந்திநோப்ல்: மத்பஅத் அல் அவ்காப், 1335) பாகம் 3, 123

21. அல் ஸரக்ஸி, 'அல் மப்ஷத்', பாகம் 27,126

உஸ்மான் (ரழி)

முன்றாவது கலீபா உஸ்மான் (ரழி) அவர்களது தெரிவு கூட ஓர் ஏகோபித்த தீர்மானமேயாகும். உஸ்மான் (ரழி) அவர்களது கிலாபத்திற்கான சட்டவலு இஜ்மாவின் அடிப்படையிலேயே அமைந்துள்ளது என்று இப்னு அல் பராஹ் நிரூபிக்கின்ற இந்த விடயம் ஏற்கனவே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.⁽²³⁾ இதே போன்று அல்குர்ஆனை குறைஷிய மொழிநடையில் தொகுப்பதற்கான உஸ்மான் (ரழி) அவர்களது தீர்மானமும் பொதுவான ஆதரவுடன் இஜ்மாவின் அடிப்படையில் தான் நிறைவேறியது.⁽²⁴⁾

அலி (ரழி)

நான்காவது கலீபா அலி (ரழி) அவர்கள் முஸ்லிம்களின் பெரும்பான்மையோரால் தெரிவு செய்யப்பட்டார்கள். இப்னு பர்ரா (ரழி) அவர்கள், அலி (ரழி) அவர்களது தெரிவைக்கூட சஹாபிகளின் இஜ்மா என்றே குறிப்பிடுகின்றார்கள்.⁽²⁵⁾ ஆனால் புகஹாக்களால் ஆராயப்பட்டதற்கேற்ப இது பரிபாஷையில் ஒரு இஜ்மாவாக இருக்கவில்லை. இருந்த போதும் பெரும்பான்மை சஹாபிகள் மூலம் நிறைவேற்றப்பட்ட இஜ்மாவுக்கான ஒரு உதாரணமாக இதனை நாம் கருதலாம். இஜ்மாவைப்பற்றிய பிரஸ்தாபம் அலி இப்னு அபீ தாலிப் (ரழி) அவர்கள் மூலம் அறிவிக்கப்படுகின்ற ஒரு ஹதீதில் காணக்கிடைக்கின்றது. ரஸூல் (ஸல்) அவர்கள் சொன்னதாக அவர்கள் குறிப்பிடுகின்றார்கள்:

-
22. வாகிஃ., 'அஹ்பார்', பாகம் 2, 189-90: இப்னு அப்துல் பர், 'ஜாமி' பாகம் 2,56; இப்னு அல் கையிம், 'இஃலாம்' பாகம் 1, 61-62; அல் முத்தகி அல் ஹிந்தி, 'கன்ஸ்' பாகம் 5, 481
 23. இப்னு அல் பர்ரா, 'அல் முஃதமத்' 229
 24. அல் புகாரி, 'ஸஹீஹ்' பாகம் 2, பகுதி 6,225-26; பத்ர் அத்தீன் முஹம்மத் பின் அப்துல்லாஹ் அல் (Z)ஸர்கஷி, 'அல் புர்ஹான் பீ உலூம் அல்குர்ஆன்', ed.M. அபு அல் பழல் இப்நாஹீம் (கெய்ரோ: ஈஸா அல் பாபி அல் ஹலபி 1391/1972) பாகம் 1, 233-36; இப்னு ஹஜர், 'பத்ஹ்', பாகம் 17, 105-6
 25. இப்னு அல் கபர்ராஃ., 'அல் முதமத்', 231-32

“நபி (ஸல்) அவர்களின் தீர்ப்புக்கள் எல்லாம் அல்குர்ஆன், அஸ்ஸுன்னாவுக்கேற்பவே மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும். ஒரு விடயத்தில் குர்ஆன், அல் ஹதீஸில் தீர்ப்பு இல்லாதபோது நன்நடத்தை உடைய மக்களால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டவற்றிற்கேற்ப தீர்ப்பளித்தல் வேண்டும்.”⁽²⁶⁾

பிக்ஹ் விடயங்களில் சட்டரீதியான தீர்ப்புக்களை ஆராய்கின்ற போது உலமாக்கள் ஸஹாபிகளின் கருத்தொருமைப்பாட்டில் சார்ந்திருப்பர். அத்துடன் அதனை அவர்களது வாதங்களுக்கு ஆதாரமாக முன்வைப்பர். உதாரணமாக, இமாம் ஷாபிஈ (ரஹ்) அவர்களை நாம் எடுத்துக் கொண்டால், ‘முழு முஸ்லிம் உம்மாவுக்கும் ஒரு நேரத்தில் ஒரு கலீபாதான் இருக்க வேண்டும்’ என்று அவர் குறிப்பிடுகின்றார். சஹாபிகளின் நடைமுறையை அடிப்படையாகக் கொண்ட இஜ்மாவை அவர் ஆதாரமாக குறிப்பிடுகின்றார். இமாம் ஷாபிஈ (ரஹ்) குறிப்பிடுவதற்கேற்ப, முஸ்லிம்கள் அவர்களது கலீபாவாக ஒருவரை தெரிவு செய்வதற்கு உடன்பட்டு அபூபக்கர் (ரழி) அவர்கள் கலீபாவாக தெரிவு செய்யப்பட்டார்கள். அத்தோடு தகீபா பனுஸாஇதாவில், சமூகம் தந்திருந்த பொறுப்பு வாய்ந்த தலைவர்கள், ஒரு நேரத்தில் இரு கலீபாக்கள் இருத்தல் என்ற கருத்தியலை மறுதலித்தனர். அபூபக்கர் (ரழி) அவர்கள் தனக்குப் பின் கலீபாவாக உமர் (ரழி) அவர்களை நியமித்தார்கள். அதே போன்று உமர் (ரழி) அவர்கள் தங்களது இறுதி நாட்களில், கலீபாவை, தங்களுக்கு மத்தியில் இருந்து தெரிந்து எடுக்க வேண்டும் என்பதற்காக ஒரு ஷுராவை உருவாக்கினார்கள். ஆகவே சஹாபிகளின் அங்கீகரிக்கப்பட்ட நடைமுறையாகவே இது இருந்தது.⁽²⁷⁾

குறிப்பாக இமாம்களான அல்ஸரக்ஷி (ரஹ்), இப்னு குதாமா (ரஹ்) ஆகியோர் ஸஹாபிகளின் ஏகோபித்த கருத்துக்களை குறிப்பிட்டுக்காட்டுகின்றனர். உதாரணமாக அல்ஸரக்ஷி (ரஹ்) வேறு மதத்திலிருந்து இஸ்லாத்தை கூட்டாகத் தழுவும் கணவன் - மனைவியைப் பற்றி விவாதிக்கிறார். கியாஸ் சட்டத்தின் பிரகாரம்

26. ஸைத் பின் அலி, ‘முஸ்னத்’, 261

27. அல் ஷாபிஈ, ‘அல் ரிஸாலா’ 182

அவர்களுக்கிடையிலான திருமண பந்தம் முறிவடையும். ஆனால் இந்த விடயத்தில் புகஹாக்கள் கியாஸை விட்டு விடுகின்றனர். ஏனெனில், இந்த விடயத்தில் திருமணபந்தம் தொடர்ந்து இருக்கும் என்று சஹாபிகள் இஜ்மாவை நிறுவியுள்ளனர்.⁽²⁸⁾

‘ஸஹாபிகளின் இஜ்மாவே எங்களது வாதம்’ என்று குறிப்பிடும் இப்னு குதாமா (ரஹ்), ஸஹாபிகளின் கருத்தொருமைப்பாட்டை வழமையாக உசாவுபராக இருந்தார். இதே போன்று “சஹாபிகளின் கருத்தொருமைப்பாடு” அல் அவ்ஸாஈ (ரஹ்) அவர்களது பிக்ஹினதும் அச்சாணிக் கொள்கையாக இருக்கின்றது. இப்னு குதாமா (ரஹ்) அவர்கள் தமது நூலான ‘அல் மு:னி’யில் பல பிக்ஹ் விடயங்களில் சஹாபிகளின் இஜ்மாவை ஒரு வாதமாகக் குறிப்பிடுகின்றார்கள்.⁽²⁹⁾ ஒரு விடயத்தில், ஏனைய ஸஹாபிகளது முரண்பட்ட கருத்துக்கள் காணப்படாவிடின், அதனை செல்லுபடியான இஜ்மாவாக அல் அவ்ஸாஈ (ரஹ்) கொள்வார்.

அல் ஆமிதி (ரஹ்) அவர்கள் தான் கருதிகின்ற, ஸஹாபிகள் மூலம் இஜ்மா கிடைக்கப்பெற்றது என்று அவர் கருதுகின்ற, பல விடயங்களை குறிப்பிடுகின்றார்கள். இந்த விடயங்களில் சில, சமூக, அரசியல் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவையாக இருக்கும் அதேவேளை, ஏனையவை பிக்ஹின் இயல்பைக் கொண்டவையாக இருக்கின்றன. அவற்றுள் முக்கியமானவையாக அபூபக்கர் (ரழி) அவர்களின் கலீபா நியமனம் மீதான சஹாபிகளின் உடன்பாடு; ஸகாத் கொடுக்க மறுத்தவர்களுக்கு எதிராக அபூபக்கர் (ரழி) அவர்கள் எடுத்த நடவடிக்கை; ரஸூல் (ஸல்) அவர்கள் வபாத்தான அதே அறையில் அவர்களை நல்லடக்கம் செய்வது தொடர்பான விடயம்; இராணுவத் தளபதியாக காலித் இப்னு வலீத் (ரழி) அவர்களை நியமனம் செய்த விடயம்; மது அருந்துபவர்களுக்கான தண்டனை, பன்றிக் கொழுப்பை தடைசெய்தமை போன்ற விடயங்களில் சஹாபிகளின் உடன்பாட்டை விவாதிக்கிறார். எண்ணெய்யில் அல்லது திரவமொன்றில் எலியொன்று விழுந்து இறந்தால் அது நஜீஸாகும்

28. அல் ஸரக்ஸி, ‘அல் மப்கூத்’ பாகம் 5, 49

29. இப்னு குதாமா, ‘அல் மு:னி’, பாகம் 2,99-100, 720-21

30. மேற்படி நூல் பாகம் 7, 357

என்ற இஜ்மா இருக்கின்றது. புகஹாக்களின் கருத்துப்படி அது வீசப்பட வேண்டும். இந்த விடயமானது எலி ஒன்று விழுந்து இறந்து கிடந்த வெண்ணெய் விடயத்துடன் ஒப்பிட்டு அனுமானித்ததன் வழிமுறை ஊடாகவே இந்த இஜ்மா நிறைவேற்றப்பட்டது. இந்த விடயத்தில் அந்த வெண்ணெய் நஜீஸானதாகும்; அது வீசப்பட வேண்டும். சஹாபிகள் பின்வரும் விடயங்களிலும் உடன்பட்டனர். (ஹஜ் காலத்தில்) வேட்டையாடியதற்கு தண்டப்பணம் கொடுத்தல்; (பழி வாங்குவது சாத்தியம் இல்லாத விடயங்களில்) காயம் விளைவித்ததற்கு குற்றப் பரிகாரத்தை; மதிப்பீடு செய்தல்; நெருங்கிய உறவினர்களுக்கு செலவு செய்யும் செலவுத் தொகையின்;

அளவு; (நபகா) அத்துடன் தலைவர்களினதும் நீதிபதிகளினதும் நேர்மைதான் இஜ்திஹாதின் ஓர் அம்சம் ஆகும்.

என்பனவே அவை. (இந்த விடயங்களுக்கு கணிப்பிடப்பட்ட அளவுத்திட்டங்களோ அல்லது சட்டங்களோ இல்லை. 'அஹ்லுல் ஹால் வல் அக்த்' இனர் இஜ்திஹாத் மூலம் இது பற்றித் தெரிந்திருப்பர் அல்லது தீர்மானிப்பர்.)⁽³¹⁾

இந்த விடயங்கள் அனைத்தும் புகஹாக்களால் ஆராயப்பட்டு உண்மையான இஜ்மாவின் மூலம் தீர்க்கப்பட்டதா என்பது இங்கு முக்கியமானதல்ல. எவ்வாறிருப்பினும் சஹாபிகளது நடைமுறையினை ஏற்றுக் கொண்டதற்கான குறிப்புக்களை மீண்டும் மீண்டும் அவர்கள் முன்வைப்பதானது, சஹாபிகளது கருத்துக்களிலும் நடைமுறைகளிலும் இந்த புகஹாக்கள் முறையாக கவனம் செலுத்தினார்கள் என்பதோடு, அவர்களால் முன்னுதாரணங்களாக வைக்கப்பட்டவற்றை தங்களது சட்டக் கருத்துக்களின் அடிப்படைகளாக அமைத்துக் கொண்டார்கள் என்பதையும் சுட்டிக்காட்டுகின்றது. சஹாபிகளது காலப்பகுதியில் இஜ்மாவுக்கான நடைமுறை மிக இலகுவானதாக இருந்தது.

முஹாஜிர்களும் அன்சாரிகளும் பள்ளிவாயலில் ஒன்றுகூடி விடயத்தை ஆராய்ந்தனர். அதில் ஒவ்வொருவரும் அவரவர் கருத்துக்களை முன்வைத்தனர். இவற்றில் மிகவும் தரம் வாய்ந்த நியாயமான கருத்துக்கள் கல்பாக்களால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டு சட்டமாக அமுல்படுத்தப்பட்டன. இதற்கான அங்கீகாரமானது சில நேரம் வார்த்தைகளால் சொல்வதாகவும் மற்றும் சிலவேளைகளில் மௌனமாக இருப்பதன் மூலமாகவும் வழங்கப்பட்டது. இவ்வாறுதான் வித்தியாசமான கருத்துக்கள் இல்லாவிட்டால் அல்லது கல்பாவால் அமுல்படுத்தப்பட்ட சட்டத்துடன் வெளிப்படையான முரண்பாடு இல்லாவிட்டால் காலப்போக்கில் இஜ்மா முடிவுசெய்யப்பட்டது.

2.2 புகஹாக்களின் நோக்குகள்

இஜ்மா என்பது பிக்ஹின் மிக முக்கியமான இன்றியமையாத துணை மூலாதாரங்களுள் ஒன்றாகும். பெரும்பான்மையான புகஹாக்கள் ஷரீஆவின் ஆதாரமாக இஜ்மாவை ஏற்றுக் கொள்கின்றனர். ஷரீஆவின் சுதந்திரமானதும் மூலமானதுமாக கருதப்படுகின்ற அல்குர்ஆன், அஸ்ஸுன்னாவுக்கு அடுத்து மூன்றாவது மூலாதாரமாக இஜ்மாவை, நான்கு மத்ஹபுகளைத் தோற்றுவித்த சட்ட நிபுணர்களும் கொள்கின்றனர்.

இஜ்மா என்ற கருத்தியலானது ரசூல் (ஸல்) அவர்களின் வபாத்தின் பிறகு ஹிஜ்ரி முதலாம், இரண்டாம் நூற்றாண்டிலேதான் வளர்ச்சி அடைந்தது. இஜ்மாவானது ரசூல் (ஸல்) அவர்கள் காலத்தில் தற்போதைய தலைசிறந்த புகஹாக்களால் வரைவிலக்கணப்படுத்தப்பட்டுள்ளவாறு இஜ்மா ஒரு அமைப்பில் நடைமுறைப்படுத்தப்படவில்லை. அல்குர்ஆன் அஸ்ஸுன்னாவுக்குப் பிறகு மூன்றாவது மூலாதாரமாக இஜ்திஹாதைப் பற்றி பேசுகின்ற முஆத் இப்னு ஜபல் (ரழி) அவர்களின் ஹதீதில் இஜ்மா என்ற சொல் குறிப்பிடப்படவில்லை.⁽³²⁾ ரசூல் (ஸல்) அவர்களது வாழ்க்கைக் காலத்தில் சமூகத்தில் எழுந்த பிரச்சினைகளுக்கு வஹியும் ரஸூல் (ஸல்) அவர்களின் வார்த்தைகளுமே இறுதித் தீர்வாக இருந்தன. ரசூல் (ஸல்) அவர்களது காலத்தில் இஜ்மா ஓர் ஆதாரமாக (ஹுஜ்ஜா) இருக்கவில்லை என அல்ஆமிதி (ரஹ்) அவர்கள் குறிப்பிடுகின்றார்கள்.⁽³³⁾

இமாம் அபுஹனீபா (ரஹ்)

இஜ்மா என்ற கருத்தியலில் படிப்படியான வளர்ச்சியே இருந்தது. அத்துடன் ஹிஜ்ரி 2ம் நூற்றாண்டில் இவற்றை ஒரு சட்டக் கொள்கையாக புகஹாக்கள் வளர்த்தெடுத்தனர். சட்ட மூலமாக இஜ்மாவை முதன் முதலில் ஆராய்ந்த சட்டநிபுணர் யார் என்று குறிப்பிடுவது கஷ்டமானதாகும். இமாம் அபு ஹனீபா (ரஹ்) (ஹி

150.கிபி) அவர்கள் அவரது 'கிதாப் அல் ரை' என்ற நூலில் அவரது மாணவர்களுடன் பிக்ஹின் மூலாதாரமாக இஜ்மாவை ஆய்வு செய்திருக்கலாம் என நாம் கொள்ளலாம்.⁽³⁴⁾ அபூ ஹனீபா (ரஹ்) அவர்களின் மாணவரான முஹம்மது பின் அல் ஹஸன் அல் ஷைபானி (ரஹ்) அவர்கள் இஜ்மாவினை பிக்ஹின் மூலாதாரமாகவும் அதற்கு ஓர் அறிவார்ந்த அடிப்படையை காணுவதற்கும் முயற்சிகளை மேற்கொண்டிருந்ததாகத் தெரிகிறது.

இமாம் மாலிக் (ரஹ்) அவர்களது 'அல்முஅத்தா'விற்கான தனது விரிவுரையில் அல்ஷைபானி (ரஹ்) அவர்கள், ஹதீதின் உதவியுடன் இஜ்மாவுக்கான நியாயங்களை தருகின்றார்கள்.

“முஸ்லிம்கள் நல்லது எனக் கருதுகின்ற எல்லாம் அல்லாஹ்வின் பார்வையிலும் நல்லவைதான். ஒரு முஸ்லிம் கூடாதது என்று கணிக்கின்றவை எல்லாம் அல்லாஹ்வின் பார்வையிலும் கூடாததுதான்.”

அல் ஷைபானி (ரஹ்) யின் கருத்தின்படி (இற.189 ஹி.பி) முஸ்லிம்கள் அதன் மீது ஒன்றுபட்டு அதனை அங்கீகரித்துள்ளார்கள்.⁽³⁵⁾ இவற்றை அல்ஷைபானி (ரஹ்) அவர்கள் அவரது ஆசிரியரான அபூஹனீபா (ரஹ்) அவர்களிடம் இருந்து கற்றிருப்பதற்கு இடம்பாடுள்ளது. துரதிஷ்டவசமாக அபூ யூசுப் (ரஹ்), முஹம்மது அல்ஷைபானி (ரஹ்) ஆகியோர் சேர்ந்து 'உஸூல்' தொடர்பாக எழுதிய புத்தகம் எமக்குக் கிடைக்கவில்லை. உஸூல் விடயத்தில் அபூ அல் ஹுசைன் அல் பஸ்ரி (ரஹ்) அவர்களால் எழுதப்பட்ட மற்றொரு நூல் தற்போது வெளியிடப்பட்டுள்ளது. இந்த புத்தகத்தில், முஹம்மத் அல்ஷைபானி (ரஹ்) அவர்கள் குறிப்பிடுகின்ற பிக்ஹின் அடிப்படைகள் 4 ஆகும் என்று இவர் குறிப்பிடுகின்றார். அவையாவன: அல்குர்ஆன், அல்ஹதீஸ், இஜ்மா, கியாஸ் என்பனவாகும்.⁽³⁶⁾ மேற்படி விடயமானது, அல்ஷைபானி (ரஹ்) யின் காலப்பிரிவில் இஜ்மாவானது ஓர் அடிப்படையாகவும், பிக்ஹின் மூலாதாரமாகவும் இருந்துள்ளது என்பதை தெளிவுபடுத்துகிறது.

இமாம் அபூஹனீபா (ரஹ்) அவர்கள் சட்டவிடயங்களை தீர்ப்பதற்கான ஒரு அடிப்படையாக இஜ்மாவைப் பயன்படுத்தினார்கள் என்று அல்ஷைமீ (ரஹ்) அவர்கள் குறிப்பிடுகின்றார்கள். அல்ஷைமாரீ (ரஹ்) அவர்கள் கலீபா மன்சூருக்கும், அபூஹனீபா (ரஹ்), மாலிக் பின் அனஸ் (ரஹ்), இப்னு அபீ தீப் அல் ஆமிரீ (ரஹ்) ஆகிய மூன்று பெரும் புகஹாக்களுக்கும் இடையில் நடைபெற்ற ஒரு சுவாரஷ்யமான கலந்துரையாடலைக் குறிப்பிடுகின்றார்கள். முஸ்லிம்கள் மீதான தமது ஆட்சியைப்பற்றி இவர்களிடம் கலீபா கேட்டபோது, அபூஹனீபா (ரஹ்) அவர்கள் சொன்னார்கள்: “முஸ்லிம்களை ஆலோசிப்பதன் மூலமும் நம்பிக்கையாளர்களின் இஜ்மாவின் முடிவு மூலமாகவுமே கிலாபத் உருவாக்கப்பட வேண்டும்” என்று குறிப்பிட்டார்கள்.⁽³⁷⁾ சட்டமூலாதாரமாக இஜ்மாவை கருதிய முதலாவது பகீஹாக அபூஹனீபா (ரஹ்) அவர்கள்தான் இருந்தார் என்ற எமது முடிவுக்கு இதுவும் ஆதாரமாக அமைகின்றது. சட்ட அடிப்படையாக இஜ்மாலைக் கருதிய ஆரம்பகால பகீஹுகளுள் இப்னு அபீ தீப் அல் ஆமிரீ (ரஹ்) அவர்களும் ஓரவராவார். ‘அல்லாஹ்வுக்கு பயன்படுகின்ற மக்களின் இஜ்மாவின் மூலம்தான் கிலாபத் தாபிக்கப்பட வேண்டும்’ என்ற குறிப்பிடுகின்றார்கள்.⁽³⁸⁾

இவரது கூற்றை அல் சைமீ (ரஹ்) அவர்கள் எவ்வாறிருப்பினும் ஹனபி புகஹாக்களின் கற்பித்தல்களில் இஜ்மா காணப்படுகின்றது. அபூஹனீபா (ரஹ்)வும் அவரது மாணவர்களான அபூ யூசுப் (ரஹ்) (இ.157 ஹிபி.), முஹம்மது அல்ஷைபானி (ரஹ்) போன்றோர் ஸஹாபிகளின் கருத்தொருமைப்பாடு இருக்கும்போது கியாசை மேற்கொள்ளவில்லை என்பதற்கு ஹனபி கிரந்தங்களில் போதுமான ஆதாரங்கள் இருக்கின்றன.⁽³⁹⁾

இமாம் அல் அவ்ஸாஈ (ரஹ்) (இ157 ஹிபி) அவர்கள் புகஹாக்களால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட சட்டங்களுக்கு இஜ்மா என்ற சொல்லை அடிக்கடி உபயோகிக்கின்றார்கள்.⁽⁴⁰⁾

ஸஹாபிகளினது இஜ்மாவும்,, புகஹாக்களினதும் இஜ்மாவும் சுபியான் அல்தவ்ரி (ரஹ்) அவர்களால் உசாவப்படுகின்றது. அல்தவ்ரி (ரஹ்) அவர்கள் சஹாபிகளினதும் புகஹாக்களினதுமான இரண்டு இஜ்மாவிலும் தமது கவனத்தை செலுத்தியதாக இப்னு குதாமாவும் (ரஹ்) வும் இப்னு ஹஸ்ம் (ரஹ்) வும் சொல்கின்றார்கள்.
(41)

இமாம் மாலிக் (ரஹ்)

இமாம் மாலிக் (ரஹ்) (இற. 179.ஹிபி) அவர்களும் ஷரீஆவின் ஒரு மூலாதாரமாக இஜ்மாவைக் கருதுகின்றார்கள். இஜ்மா மற்றும் மதீனாவாசிகளது செயற்பாடு என்ற அவரது இரு அடிப்படைகளுக்கிடையில் ஒரு சந்தேகம் தோன்றிவிட்டால் இமாம் மாலிக் (ரஹ்) அவர்கள் மதீனாவாசிகளது இஜ்மாவை மட்டுமே முற்படுத்துவார்கள் என குறை கூறப்படுகிறது. ஆனால் முஸ்லிம் சமூகத்தின் ஏதாவதொரு இஜ்மாவை இமாம் அவர்கள் புறக்கணித்தார்கள் என்பதற்கு எந்த ஆதாரமும் இல்லை. மாலிக் மத்ஹபின் சட்ட அடிப்படைகளின் முக்கியஸ்தர்களான அல்பாஜீ (ரஹ்) யும் அல் ஷிங்கீதீ (ரஹ்) யும் இந்த நோக்கை தெளிவாக ஆராய்கின்றனர்.⁽⁴²⁾ எவ்வாறிருப்பினும் புகஹாக்கள் மத்தியில் கருத்துமுரண்பாடான விடயங்களில், இயல்பிலேயே சட்டத்தின் அடிப்படை மூலாதாரமாக இருக்கின்ற மதீனத்து மக்களின் நடைமுறையினை அதற்கான ஒரு தீர்வாக இமாம் அவர்கள் கைக்கொள்கின்றார்கள்.⁽⁴³⁾ அல்பாஜீ (ரஹ்) அவர்கள் இவற்றை இஜ்மாவின் ஒரு வகையாகக் கருதுவதோடு, மதீனத்து புகஹாக்களால் பூரணப்படுத்தப்பட்ட இந்த இஜ்மாவுக்கு சட்ட அதிகாரம் இருப்பதாகவும் ஏற்றுக் கொள்கின்றார்கள். அல்பாஜீ (ரஹ்) அவர்கள் இந்த கருத்தை உயர்த்திப் பிடிப்பதோடு, மாலிக் மத்ஹபின் கொள்கையான மதீனத்து மக்களின் நடைமுறையை அபூ யூசுப் (ரஹ்) அவர்களும் ஏற்றுக் கொள்வதாக

குறிப்பிடுகின்றார்கள். இமாம் மாலிக் அவர்களும் அபூ யூசுப் (ரஹ்) அவர்களும் “சா” என்ற அளவைத் தீர்மானிப்பதற்காக கலீபா ஹாறுான் அல் றஷீத் முன்னிலையில் ஓர் உரையாடலை மேற்கொண்டனர். இதன்போது இமாம் மாலிக் (ரஹ்) அவர்கள் மதீனத்து மக்களின் நடைமுறையிலிருந்து ஓர் ஆதாரத்தை முன்வைத்தார்கள். அதை ஒரு வலிதான வாதமாக அபூ யூசுப் (ரஹ்) அவர்கள் ஏற்றுக் கொண்டார்கள்.⁽⁴⁴⁾

இமாம் ஷாபிஃ (ரஹ்)

இமாம் அஷ்ஷாபிஃ (ரஹ்) (இ.204.ஹிபி) அவர்கள் அவரது நூல்களான “அர்ரிஸாலா” விலும், “அல்உம்” மிலும் இஜ்மா பற்றி ஆராய்கின்றார்கள். இவர்களும் இஜ்மாவை சட்டபூர்வமான கோட்பாடாகவும் பிக்ஹின் மூலாதாரமாகவும் ஏற்றுக் கொள்கிறார்கள். இவர் அல்குர்ஆன், அஸ்ஸுன்னா, சஹாபிகளின் நடைமுறை போன்றவற்றிலிருந்து ஆதாரங்களை முன்வைக்கின்றார். அநேகமாக இமாம் ஷாபிஃ அவர்கள் சுன்னாவிலிருந்துதான் வாதங்களை முன்வைக்கின்றார்கள். முஸ்லிம்கள் சமூகத்தைப் பற்றிப்பிடித்துக் கொள்வதற்கு வலியுறுத்துகின்ற ஹதீதிலும்⁽⁴⁵⁾, அப்துல்லாஹ் பின் மஸ்ஹத் (ரழி) அவர்கள் வாயிலாக அறிவிக்கப்படுகின்ற “ஒரு முஸ்லிமின் உள்ளம் கவலைப்படக் கூடாத முன்று விடயங்கள் இருக்கின்றன. அல்லாஹ்வின் அருளை வேண்டி தனது செயற்பாட்டில் நேர்மையைக் கைக்கொள்ளுதல்; முஸ்லிம்களுக்கு ஆலோசனை கூறுதல்; சமூகத்துடன் இறுக்கமாக இருந்து கொள்ளுதல்” என்ற ஹதீதும் இமாம் ஷாபியி (ரஹ்) னால் குறிப்பாக முன்வைக்கப்படுகின்ற ஹதீதுகளாகும்.

இஜ்மாவை நடைமுறைப்படுத்துவதற்கான உதாரணங்கள் வாரிசுச் சொத்து, மாதவிலக்குக் காலப்பகுதியில் பெண்களால் விடப்படும் தொழுகை, நோன்பு போன்ற விடயங்களில் ஆராயப்பட்டுள்ளன. வாரிசுச் சொத்து சட்டமும், அத்துடன் உயில் பிரகடனம் தொடர்பான சட்டமும் இஜ்மாவின் மூலமே தீர்வு

44. அல் பா (B) ஜி, ‘அல் மின்ஹாஜ்’, 23

45. அல் ஷாபிஃ, ‘அல் ரிஸாலா’, 175-182

காணப்பட்டன. நேரடி வாரிசின் நலன் கருதி மரண சாசனம் செய்யப்பட முடியாது என்ற குர்ஆனிய சட்டத்துடன் சேர்க்கப்பட்டது. இமாம் ஷாபிஈ (ரஹ்) அவர்களின் கருத்துப்படி இந்த இஜ்மாவானது பின்வரும் ஹதீதின் அடிப்படையில்தான் உருவாக்கப்பட்டது என்று குறிப்பிடுகின்றார்கள்: “*வசிய்யத் (உயில் பிரகடனம்) நேரடி வாரிசு அல்லாத ஒருவருக்கு சொத்தில் 1/3 பகுதியை அளிப்பதற்கு அனுமதியளிக்கின்றது.*”⁽⁴⁷⁾

இமாம் ஷாபிஈ (ரஹ்) அவர்கள் ஆராய்கின்ற மற்றோர் உதாரணமாவது மாத விலக்குக் காலப்பகுதியில் ஒரு பெண் நோன்பு நோற்கவோ தொழுவோ அனுமதியளிக்கப்படாதிருப்பதாகும். ஆனால் தொழுகையைப் பொறுத்தவரையில் அவள் மன்னிக்கப்பட்டாள்; அதனை சாதாரண காலங்களில் மீட்டித் தொழ வேண்டியதில்லை. எனினும் நோன்பைப் பொறுத்தவரையில் மாதவிலக்கு காலம் முடிந்ததும் அதனை மீட்டிக்கொள்ள வேண்டும். இந்த சட்டத்தின் அடியாகவே இஜ்மாவும் தீர்மானிக்கப்பட்டுள்ளது.

பொதுவாக புகஹாக்கள் வழக்கமாக குறிப்பிடுகின்ற “*எனது சமூகம் ஒரு போதும் பிளவில் உடன்படாது*”⁽⁴⁹⁾ என்ற இந்த ஹதீஸை இமாம் ஷாபிஈ (ரஹ்) குறிப்பிடவில்லை. ஆனால் பின்வந்த புகஹாக்கள் இந்த ஹதீதை இஜ்மாவுக்கான ஓர் ஆதாரமாக முன்வைத்து ஆராய்ந்துள்ளனர். எனினும் இமாம் ஷாபிஈ (ரஹ்) யும் இதே கருத்தை உடையவராகவே இருந்துள்ளார். “*ரஸூல் (ஸல்) அவர்களின் சுன்னாவுக்கு முரணான ஒன்றின் மீதோ அல்லது பிழையானவற்றின் மீதோ பொதுமக்கள் உடன்படமாட்டார்கள் என்பதை நாம் அறிவோம்*” என இமாம் ஷாபிஈ (ரஹ்) அவர்கள்

46. மேற்படி நூல் 173 (கட்டுரையை பார்க்க 1102)

47. மேற்படி நூல் 20-21, 39-40

48. மேற்படி நூல் 62

49. இப்னு மாஜா, ‘ஸுனன்’, பாகம் 2, 1303; அல் திர்மிதி, ‘ஸுனன்’, பாகம் 4, 416 அஹ்மத் பின் ஹன்பல், ‘அல் முஸ்னத்’, பாகம் 5, 145; அல் மாவர்தி, ‘அதப் அல் காதி’, பாகம் 1, 451; அல் தாரிமி, ‘அல் ஸுனன்’, பார்க்க ‘முகத்திமா’ ஹதீஸ் இல: 8.

50. அல் ஷாபிஈ, ‘அல் ரிஸாலா’, 204

குறிப்பிடுகின்றார்கள். “இஜ்மா என்பது தவறுக்கு உட்பட்டது அல்ல” என்று இமாம் ஷாபிஈ (ரஹ்) அவர்கள் தனது நூலான ‘அல் உம்மு’வில் இதே நோக்கை வெளிப்படுத்தியுள்ளார்கள்.⁽⁵¹⁾ இஜ்மா பற்றிய அவரது கருத்துக்கு ஆதாரமாக அல்உம்முவில் இமாம் ஷாபிஈ அல்குர்ஆனிய வசனங்களையும் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள். ஒரு விடயத்தில் கருத்தொருமைப்பாடு எய்தப்பட்டால், அங்கு ஏற்படும் உடன்பாட்டை இவர் முதன்மைப்படுத்துவார்: முரண்பாட்டை நிராகரித்துவிடுவார். இதனை பின்வரும் அல்குர்ஆனின் வசனங்களை முன்வைத்து நிறுவுகின்றார்கள்: “அவர்களுக்கு தெளிவான ஆதாரங்கள் வந்த பின்னரும் தங்களுக்குள் கருத்து முரண்பாடுபட்டு பிளவுபட்டவர்களைப் போன்று நீங்களும் ஆகிவிட வேண்டாம்.”⁽⁵²⁾ “வேதம் கொடுக்கப்பட்டவர்கள் அவர்களுக்கு தெளிவான விளக்கம் வந்ததன் பின்னரே பிளவுபட்டுக் கொண்டனர்.”⁽⁵³⁾

இமாம் ஷாபிஈ (ரஹ்) அவர்கள் ஒன்றில் அல்குர்ஆனையோ, சுன்னாவையோ அல்லது ஏற்கனவே பெறப்பட்ட இஜ்மாவையோ அடிப்படையாகக் கொண்ட இஜ்மாவையே ஏற்றுக் கொண்டார்கள் என்பது கவனிக்கத்தக்க விடயமாகும். அல்குர்ஆன், அஸ்ஸுன்னாவின் எந்தவோர் அடிப்படையும் இல்லாததும், வெறும் கருத்தை மாத்திரம் அடியாகக் கொண்ட இஜ்மாவை இமாம் அவர்கள் ஏற்றுக் கொள்வதில்லை.⁽⁵⁴⁾ எவ்வாறிருப்பினும், ஷாபிஈ மத்ஹபின் சட்ட நிபுணரான அல்மாவர்தி (ரஹ்) அவர்கள் கியாஸ் அல்லது இஸ்தித்லாலை அடிப்படையாகப் கொண்ட இஜ்மாவை ஏற்றுக் கொள்கின்றார்கள்.⁽⁵⁵⁾

51. அல் ஷாபிஈ, “அல் உம்மு”, பாகம் 7, 276-79

52. குர்ஆன் 3:105

53. குர்ஆன் 98:4: அல் ஷாபிஈ, ‘அல் உம்மு’, பாகம் 7, 285

54. அல் ஷாபிஈ, ‘அல் ரிஸாலா’ 203-204: ‘அல் உம்மு’ பாகம் 7, 276-77, 279

55. அல் மாவர்தி, ‘அதப் அல் காதி’, பாகம் 1, 455

56. அல் ஆமிதி, ‘அல் இஹ்காம்’, பாகம் 1, 328; இப்னு குதாமா, ‘ரவ்ழத் அல் நாஸிர்’ 74

இமாம் ஹன்பல் (ரஹ்)

இஜ்மாவானது ஒரு சட்டமூலாதாரமாக இமாம் அஹ்மது இப்னு ஹன்பல் (ரஹ்) (162-241) அவர்களாலும் அவரது மத்ஹபைச் சேர்ந்த புகஹாக்களாலும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றது. அஹ்மது இப்னு ஹன்பல் (ரஹ்) அவர்களிடமிருந்து இஜ்மா பற்றி இரு வேறு கருத்துக்கள் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. அவரது ஒரு கருத்தின்படி ஸஹாபிகளினது இஜ்மாவை மாத்திரம் அவர் அங்கீகரிக்கின்றார். மற்றைய கருத்துப்படி, ஒவ்வொரு காலப்பகுதியிலும் இஜ்மா கட்டாய சட்டவலுவாகும் என அவர் கருதுகிறார்.⁽⁵⁶⁾ இமாம் ஷாபிஈ (ரஹ்), இமாம் ஷைபானி (ரஹ்) போன்றவர்களால் இஜ்மா அங்கீகரிக்கப்பட்டிருந்தது போல பிற்கால ஹன்பலி புகஹாக்களும் இஜ்மாவை ஏற்றுக்கொண்டனர். ஹன்பலி மத்ஹபின் உயர் சட்ட நிபுணரான காழி இப்னு அல் பராஹ் (ரஹ்) அவர்கள் “இஜ்மாவானது தீர்க்கமானதும், தவிர்க்க முடியாததுமான ஒரு ஆதாரமாகும். எனவே அதை பிக்ஹு விடயங்களில் நாடுவது தவிர்க்க முடியாததாகும்” என்று குறிப்பிடுகின்றார்கள். இப்னு அல் பராஹ் (ரஹ்) அவர்கள் தமது வாதத்தை ஹதீஸ்களை அடிப்படையாகக் கொண்டே முன்வைக்கின்றார். குறிப்பாக, “எனது சமூகம் பிளவில் ஒன்றுபடாது” என்ற ரஸூல் (ஸல்) அவர்கள் சொன்ன ஹதீஸை முன்வைக்கின்றார்கள்.⁽⁵⁷⁾ மேலும் அவர்கள் விளக்கும் போது, குறிப்பிட்ட காலத்தில் வாழ்ந்த முஜ்தஹிதுகளால் இஜ்மா முடிவுசெய்யப்பட்டது என்ற வகையில் அதை ஒரு தீர்க்கமான முடிவாக கருதுகின்றார். முழு முஸ்லிம் உலகிலும் பரந்துபட்டு வாழ்ந்த ஒவ்வொரு முஜ்தஹிதான பகீஹ்களின் வதிவிடங்களை அறிந்து கொள்வதிலுள்ள நடைமுறைச் சிக்கல்கள் பற்றிய பிரச்சினைக்கு அவர் முகம் கொடுக்கிறார். குறிப்பிட்ட விடயங்களில் அவர்களது கருத்துக்களை உறுதியாகப் பெற்றுக் கொள்வது நடைமுறைச் சாத்தியமே என அவர் நினைக்கின்றார்.⁽⁵⁸⁾

57. அல துர்கி, ‘உஸூல்’ மத்ஹப் அல் இமாம் அஹ்மத் (தாருல் குதுப் அல் மிஸ்ரிய்யா) 313 (இப்னு அல் பரராஹ்-வின் ‘அல உத்தா பீ உஸூலுல் பிக்ஹு’ எனும் நூலிருந்து குறிப்பிடுகின்றார் - தாருல் குதுப் அல் மிஸ்ரிய்யா)

58. மேற்படி நூல் 314

இமாம் அஹ்மது இப்னு ஹன்பல் (ரஹ்) அவர்களின் ஒரு கருத்தின்படியும், ளாஹிரி புகஹாக்களும் சஹாபிகளுக்குள்ளேயே இஜ்மாவை வரையறை செய்கின்றார்கள். இவர்கள் இஜ்மாவின் வளர்ச்சிப் போக்கின் நடைமுறை ரீதியான பிரச்சினைகளை கருத்தில் கொண்டே உள்ளனர். இருந்த போதும் ஒரு ஹன்பலி பக்ஹான இப்னு குதாமா (ரஹ்) (இறப்பு 620 ஹிபி) ஒவ்வொரு காலத்திலும் இஜ்மா இருந்ததாக ஏற்றுக்கொண்டுள்ளார். இவர், இஜ்மாவை ஸஹாபிகளது காலத்திற்கு மாத்திரம் உரியதாக வரையறை செய்யவில்லை.⁽⁵⁹⁾ அதே நேரம் பிக்ஹ் விடயங்களை ஆராய்கின்றபோது இப்னு குதாமா (ரஹ்) அவர்கள் ஸஹாபாக்களின் இஜ்மாவை அடிக்கடி குறிப்பிடுவார்கள்.⁽⁶⁰⁾

இமாம் இப்னு ஹஸம் (ரஹ்) (348-456) அவர்கள் சஹாபிகளின் காலத்திற்குப் பிறகுள்ள நடைமுறை பிரச்சினைகள் பற்றி வினா எழுப்புகின்றார்கள். முஸ்லிம்கள் உலகம் முழுவதும் பரந்து சென்றபோது, உலகின் மூலை முடுக்கெல்லாம் இருக்கும் அனைத்து பக்ஹர்களின் கருத்துக்களையும் சேகரிப்பதோ, தெரிந்து கொள்வதோ கஷ்டமாக மாறியது எனக் கூறுகிறார்.⁽⁶¹⁾ இப்னு ஹஸம் (ரஹ்) அவர்கள் தனது சொந்த எண்ணக்கருவை, அதனை விரிவாக கலந்துரையாடுவதன் மூலம் தெளிவுபடுத்துகின்றார்கள். இவர் மூன்று வகையான இஜ்மாவை விளக்குகின்றார்கள். இவரின் கருத்துப்படி நான்காவது வகை இஜ்மா வருவதற்கு எந்த வாய்ப்பும் இல்லை.

* இவர் குறிப்பிடுகின்ற முதலாவது வகை, இஸ்லாத்தின் அடிப்படை விடயங்களான நம்பிக்கை, தொழுகை, நோன்பு நோற்றல் போன்றவற்றில் உருவாக்கப்பட்டிருக்கும் இஜ்மாவாகும். இவை ரஸூல் (ஸல்) அவர்களிடம் இருந்து சந்ததி சந்ததியாக அறிவிக்கப்பட்டு தெளிவான முறையில் (முதவாதிராக) எங்களை வந்தடைந்தவையாகும். இவை ரஸூல் (ஸல்) அவர்களது முதவாத்திரான சுன்னாவில் உள்ளவையாகும். இவற்றுள் சில

59. இப்னு குதாமா., 'ரவ்ழத் அல் நாஸிர்', 74

60. மேற்படி நூல் பாகம் 2, 99-100, 720-21

61. இப்னு ஹஸம், 'அல் இஹ்காம்', பாகம் 4 502: பெர்னாட் ஆலுவிஸ் (ed.), 'இஜ்மா', Encyclopaedia of Islam. (லண்டன்: லுஸாக் & co. 1971)

இஜ்மாவின் தரத்தை அடைந்திருக்கின்றன. உதாரணமாக ரஸூல் (ஸல்) அவர்கள் மக்கள் மத்தியில் அமர்ந்த வண்ணம் தொழுவதைக் கண்டவர்கள், இவ்வாறு அவர்கள் அமர்ந்த வண்ணம் தொழுவதைப்பற்றி அறிவித்ததை குறிப்பிடலாம்.

* மற்றுமொரு வகைக்கு உதாரணத்தையும் இமாம் இப்னு ஹஸம் (ரஹ்) அவர்கள் குறிப்பிடுகின்றார்கள். அதாவது ரஸூல் (ஸல்) அவர்கள் கைபர் நிலத்தை, யஹூதிகளுக்கு, அதில் விளைகின்ற விளைச்சலில் அரைவாசியை மதீனா மக்களுக்கு கொடுக்க வேண்டும் என்ற நிபந்தனையின் கீழ் கொடுத்தார்கள். இவ்வாறான ரஸூல் (ஸல்) அவர்களின் ஏனைய பொதுவான சுன்னாக்களும் ஆகும்.

* இஜ்மாவின் மூன்றாவது வகைதான் ரஸூல் (ஸல்) அவர்களின் பல சுனன்கள் நம்பகமான வழிமுலம் எங்களை வந்தடைவதாகும். இவற்றில் சிலவற்றின் மீது காலப்போக்கில் கருத்தொருமைப்பாடு ஏற்பட்டு விடுகின்றது. அதே நேரம் ஏனையவைகள் கல்விமான்களுக்கு மத்தியில் சர்ச்சைக்குரிய விடயமாக இருந்து வருகின்றது.⁽⁶²⁾

ஏனையோர்

பிற்பட்டகால புகஹாக்களான அபூ ஹுசைன் அல்பஸரி (ரஹ்) (இ436 ஹி.பி) அபூபக்கர் இப்னு அஹ்மது அல் சரக்ஷி (ரஹ்) (இ 490ஹி.பி) அபூ ஹாமித் அல் கஸ்ஸாலி (ரஹ்) (இ. 505. ஹி.பி) அபுல் ஹஸன் அலி அல் ஆமிதி (ரஹ்) (இ 631 ஹி.பி.) போன்றவர்கள் மிக ஆழமாக இஜ்மாவை அறிவியல் ரீதியாக ஆராய்ந்து அதை ஒரு பூரணமான சட்டக்கோட்பாடாக கவனத்துடன் வரையறை செய்து முன்வைத்துள்ளனர்.⁽⁶³⁾

“இஜ்மா என்பது ஒரு ஷரீஆ சட்டத்தீர்ப்பின் மீது அக்காலத்தில் இருக்கும் புகஹாக்களின் ஏகோபித்த

62. இப்னு ஹஸம், ‘அல் இஹ்காம்’, பாகம் 4, 505-6

63. அல் பஸரி, ‘அல் மு.:தமத்’ பாகம் 2, 457-540: அல் கஸ்ஸாலி, ‘அல் முஸ்தபா’, பாகம். 1, 173-216: அல் ஆமிதி, ‘அல் இஹ்காம்’ பாகம் 1 282-406

உடன்பாட்டை குறிக்கும்” என்பது ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட முதல்தர வரைவிலக்கணமாகும்.⁽⁶⁴⁾ இஐமா பற்றிய இந்த வரைவிலக்கணத்தில் புகஹாக்களுக்கு மத்தியில் சிறிய வேறுபாடுகள் இருந்தாலும் மேலே கூறப்பட்ட வரைவிலக்கணம் பொதுவாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டுள்ளது. மத்திய காலப்பகுதியில் வாழ்ந்த புகஹாக்களும், ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட பிக்ஹ் இலக்கியங்களில் காணப்படுவது போன்று ஷரிஆவிலுள்ள சட்டம் தொடர்பான பிரச்சினைகளுக்கு இஐமாவை வரையறை செய்கின்றனர். ஆகவே இஐமாவானது ஒருபுறம் இஸ்லாத்தின் அடிப்படையான விடயங்களில் முஸ்லிம் சமூகத்தின் பொதுவான உடன்பாட்டை கடைப்பிடிப்பதை வேண்டி நிற்பதோடு, ஷரிஆவின் குறிப்பிட்ட சில சட்டங்களில் முடியுமானவரை ஒத்த கருத்துக்களை உருவாக்குவதற்கான வழிசமைப்பதையும் வேண்டி நிற்கிறது. அத்துடன் இஐமாவின் நுணுக்கமான தனித்துவத்தை கருத்தில் கொண்டு இக்கோட்பாடானது இஐத்திஹாதுக்குத் தகுதியான புகஹாக்களுக்கு மாத்திரம் வரையறுக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இதன் காரணத்தினால் தான் புகஹாக்களுக்கு மாத்திரமே வரைவிலக்கணத்தின் மூலம் வரையறுக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இமாம் கஸ்ஸாலி (ரஹ்), அல்ஆமிதி (ரஹ்) ஆகியோர் இஐமாவை உருவாக்கும் நடவடிக்கையில் பங்கு கொண்டு இஐத்திஹாதை மேற்கொள்ளக்கூடிய அறிஞர்களுக்கு “அஹல் அல் ஹால் வ அல் அகத்” என்ற வார்த்தையைப் பிரயோகிக்கின்றனர்.⁽⁶⁵⁾ எவ்வாறிருப்பினும் ஆரம்பகால அறிஞர்கள் ‘உலமா’ அல்லது ‘புகஹா’ என்ற பதங்களை ஏககாலத்தில் பயன்படுத்துகின்றனர். ஆனால் உலமா அரசியலில் ஈடுபட்டு அதிகாரங்கள் சிலவற்றைப் பெறுவதற்கு முயன்ற வேளைகளில் இந்த மாற்றங்கள் பின்னர் ஏற்பட்டிருக்கலாம். “அஹல் அல் ஹால் வல் அகத்” என்ற வார்த்தைப் பிரயோகம் அரசியல் முக்கியத்துவத்தினை சுமந்து நிற்கின்றது.

64. அல் பஸ்ரி, ‘அல் மு.:தமத்’ பாகம் 2, 457; அல் கஸ்ஸாலி, ‘அல் முஸ்தஸ்பா’ பாகம் 1, 173; இப்னு குதாமா, ‘ரவ்ழத் அல் நாஸிர்’, 67; அல் ஆமிதி, ‘அல் இஹ்காம்’ பாகம் 1, 281-82

65. அல் கஸ்ஸாலி, ‘அல் முஸ்தஸ்பா’ பாகம் 1, 181; அல் ஆமிதி, ‘அல் இஹ்காம்’ பாகம் 1, 281

யாருடைய தீர்ப்புகள் (பத்வாக்கள்) மக்களால் ஏற்றுக்கொள்ளப்படுகின்றனவோ, வேறு வார்த்தையில் சொன்னால் யாருடைய அறிவுப் பாண்டித்தியம் மக்களால் மதிக்கப்பட்டு அங்கீகரிக்கப்படுகின்றதோ அத்தகையவர்கள்தான் “அஹ்லுல் ஹால் வல் அக்த்” என்போர் என இமாம் கஸ்ஸாலி (ரஹ்) அவர்கள் வரைவிலக்கணப்படுத்துகிறார்கள்.⁽⁶⁷⁾

2.3 இஜ்மாவின் வகைகள்

இஜ்மாவானது அதனது சட்டவலுவைக் கருத்தில் கொண்டு அது பல்வேறு தரங்களைக் கொண்டுள்ளது. மிக முக்கியத்துவம் வாய்ந்த ஒரு இஜ்மாவாக சகாபாக்களால் முடிவுசெய்யப்பட்ட இஜ்மா காணப்படுகின்றது. ழாஹிரி மத்ஹபைச் சேர்ந்த பிக்ஹ் அறிஞர்கள் ஸஹாபாக்களின் இஜ்மாவை மாத்திரம்தான் ஏற்றுக் கொண்டுள்ளனர் என்பது ஏற்கனவே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. “ஸஹாபாக்களின் இஜ்மாவே மிக உண்மைத்தன்மை கொண்டது; இதன் சட்டவலுவை ஒருவராலும் மறுக்க முடியாது” என்ற முஹம்மது அல் ஷைபானி (ரஹ்) அவர்களின் கருத்தை அல் சரக்ஷி (ரஹ்) அவர்கள் குறிப்பிடுகின்றார்கள். வேறு வார்த்தையில் சொல்வதாக இருந்தால், அல்குர்ஆன், அல்ஹதீஸ் என்பவற்றால் உறுதிப்படுத்தப்பட்ட ஒன்றைப் போன்று இது மிக உண்மைத்தன்மை வாய்ந்த ஒன்றாகும்.⁽⁶⁸⁾ அல் லைத்பின் ஸஃத் (ரஹ்) (இறப்பு - 175 ஹிபி.) அவர்கள் ஸஹாபாக்களின் இஜ்மாவையே தனது பிக்ஹ் கருத்துக்களின் அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளார்.⁽⁶⁹⁾ சில ஸஹாபாக்கள் (பத்வாக்கள்) தீர்ப்புக்களை வழங்கி, அதற்கு

66. அல் மாவர்தி, ‘அதப் அல் காதி’ 450, (அஹ்ல் அல் இல்ம்); அல் காதிப் அல் பக்தாதி, ‘அல் பகீஹ்’ பாகம் 1, 170 (அஹ்ல் அல் இஜ்திஹாத்); இப்னு ஹஸம், ‘அல் இஹ்காம்’ பாகம் 4, 495 (உலமா); இப்னு குதாமா ‘ரவ்ழத் அல் நாஸிர்’ 67 (உலமா); அல் ஸரக்ஸி, ‘உஸூல் அல் ஸரக்ஸி’ ed அபு அல் வபா அல் அப்கானி (பெய்ரூத் : தாருல் மஆரிபா, 1388:1973) பாகம் 1, 311. (ஆலிம் முஜ்தஹித்) தாவுத் ஸாஹிரி ‘புகஹா’ என்ற வார்த்தையைப் பயன்படுத்தினார். பார்க்க அல் பாஜி, ‘அல் மின்ஹாஜ்’ 22.

67. அல் கஸ்ஸாலி., ‘அல் முஸ்தஸ்பா’ பாகம் 1,181

68. அல் ஸரக்ஸி, ‘உஸூல்’, பாகம் 1,318

69. இப்னு ஹஸம், ‘அல் முஹல்லா’ பாகம் , 444

ஏனையவர்கள் அவர்களுடைய வாய்மூலமான சம்மதத்தினை வெளிப்படுத்துவதன் மூலம் ஒப்புதலை அளித்தபோது அது ஒரு முழுமையான இஜ்மாவாக தாபிக்கப்பட்டது. இந்த வகையான இஜ்மா நம் பிக் கையின் உண்மைத் தன்மையை உறுதிப்படுத்துவதோடு அனைத்து முஸ்லிம்களுக்குமான ஒரு தீர்க்கமான ஆதாரமாகவும் இருக்கின்றது. எவ்வாறிருப்பினும் பெரும்பான்மையான புகஹாக்கள் எல்லாக் காலப்பகுதியினதும், தலைமுறையினதும் இஜ்மாவை ஏற்றுக் கொள்கின்றனர். ஒரு காலப்பகுதியைச் சேர்ந்த அனைத்து புகஹாக்களினதும் தெளிவான உடன்பாட்டின் மூலம் தாபிக்கப்பட்ட இந்த இஜ்மாவானது ‘அல் அஸ்மா’ அல்லது ‘இஜ்மா கௌலி’ என அழைக்கப்படுகின்றது. இஜ்மாவின் இவ்வகையான அதிகாரமும், செல்லுபடியாகும் தன்மையும் நான்கு மத்ஹபைச் சேர்ந்த புகஹாக்களாலும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டுள்ளது.⁽⁷⁰⁾

இஜ்மாவின் மற்றொரு வகைதான் இஜ்மா சுக்ஹத்தி (மறுக்கப்படாத இஜ்மா) ஆகும். “ஒரு குறிப்பிட்ட பிக்ஹ் விடயத்தில் சில புகஹாக்கள் தங்களது கருத்தை வெளிப்படுத்தும் போது, ஏனைய புகஹாக்களிடமும் இந்த விடயம் சென்றடைந்து, அவற்றை அவர்கள் கருத்திற் கொள்வதற்கும், அது தொடர்பில் அவர்களுக்கு ஏதாவது கருத்து தெரிவிப்பதற்கும் போதிய அவகாசம் இருந்தும், அவர்கள் அமைதியாக இருப்பதன் ஊடாக” இது உருவாக்கப்பட்டது. அவர்கள் தமது கருத்தை சுதந்திரமாக வெளிப்படுத்துவதை விட்டும் தடுப்பதற்கான எந்த அதிகாரமோ அல்லது அழுத்தமோ இல்லாத நிலையில் அந்த விடயத்தில் அமைதியாக இருப்பது இந்த இஜ்மாவுக்கு அவர்களால் அளிக்கப்பட்ட அங்கீகாரமாகவே கணிக்கப்படுகின்றது. பெரும்பான்மையான ஹனபி புகஹாக்கள், கணிசமான சாபிஈ புகஹாக்கள், அத்துடன் சில சட்ட நிபுணர்கள் போன்றவர்களின் கருத்தின்படி இந்த இஜ்மா நிறுவப்பட்டதும், செல்லுபடியான துமாகவும் இருக்கின்றது.⁽⁷¹⁾

70. அல் ஸரக்ஸி, ‘உஸூல்’ பாகம் 1,303; அலி பின் முஹம்மத் அல் பஸ்தாவி ‘உஸூல் அல் பஸ்தாவி’ (கராச்சி: நூர் முஹம்மத், n.d.) 239.

71. அல் ஸரக்ஸி, ‘உஸூல்’ பாகம் 1 303 (இஜ்மா அல் ருக்ஸா என அல் ஸரக்ஸி பெயரிடுகிறார்); அல் ஆமிதி, ‘அல் இஹ்காம்’ பாகம் 1, 361

‘விடயத்தில் அவர்களுக்கு திருப்தி இருந்ததனால்தான் அவர்கள் அமைதியாக இருந்தார்கள்’ என்பதைச் சுட்டிக்காட்டும் ஏதாவது சூழ்நிலை சார்ந்த ஆதாரங்கள் இருத்தல் என்ற நிபந்தனையுடன் அல்கஸ்ஸாலி (ரஹ்), இப்னு குதாமா (ரஹ்) போன்றவர்கள் இந்த இஜ்மாவை ஏற்றுக் கொள்கின்றனர்.⁽⁷²⁾ இதை மெளன சம்மதம் எனவும் கூறலாம். முஜ்தஹித் தரத்தை அடைந்த புகஹாக்கள் ஏனையவர்களின் அபிப்பிராயங்களை கண்முடித்தனமாகப் பின்பற்ற வேண்டிய அவசியம் இல்லை. ஷரீஆவின் சரியான சட்டத்தைப் பெற்றுக் கொள்வதற்கு அவர்கள் இஜ்திஹாதைப் பயன்படுத்தலாம்.⁽⁷³⁾ ஏனைய புகஹாக்களால் முன்வைக்கப்பட்ட வாதங்களை அளந்து பார்ப்பதற்கும், பரிசோதிப்பதற்கும் அவர்களுக்குத் திறமை இருக்கின்றது. ஏனைய சட்டவல்லுனர்களின் கருத்துக்களை செவிமடுத்துப் பின்னரும் இவர்கள் அமைதியாக இருக்கின்றார்கள் என்றால் அதன் அர்த்தம் அவர்களுடன் இவர்கள் உடன்படுகின்றார்கள் என்பதேயாகும். வழமையாக சட்ட வல்லுனர்கள் அவர்கள் முரண்படுகின்றபோதே தமது கருத்தை வெளியிடுவார்கள். அதாவது ஒரு விடயத்தில் அவர்களிடம் வித்தியாசமான கருத்துக்களுக்கு ஆதரவாக வித்தியாசமான வாதங்கள் இருக்கும்போது அதை அவர்கள் வெளிப்படுத்துவார்கள். எவ்வாறிருப்பினும் ஒத்த கருத்தை அல்லது ஒரேவிதமான வாதங்களை அவர்கள் கொண்டிருப்பின், அந்த விடயம் தொடர்பாக அவர்கள் பேசவேண்டிய தேவை எழுவதில்லை. எனவே அமைதியாக இருப்பது மெளன அங்கீகாரமாகவே கருதப்படும்.

“பெரும்பான்மை புகஹாக்களின் அங்கீகாரத்துடன் அடையப் பெற்ற கருத்துக்களின் உடன்பாடுதான் இஜ்மா” என்ற கருத்தானது சர்ச்சைக்குரியதொரு விடயமாக இருந்துள்ளது. அதிகமான புகஹாக்கள் இதை இஜ்மா என்று கருதவில்லை. எவ்வாறிருப்பினும் இது அறுதிப் பெரும்பான்மை மூலம் உருவாக்கப்பட்டபோது இதை

72. அல் கஸ்ஸாலி, ‘அல் முஸ்தஸ்பா’ பாகம் 1, 191, 192; இப்னு குதாமா, ‘ரவ்ழத் அல் நாஸிர்’, 77

73. இப்னு ஹஸம், ‘அல் இஹ்காம்’, பாகம் 4, 507; அல் ஆமிதி, ‘அல் இஹ்காம்’, பாகம் 1, 336.

ஒரு இஜ்மாவாக ஒரு சிறு கல்விமான்களின் குழு ஏற்றுக் கொண்டது. ஒரு சில புகஹாக்களின் முரண்பாடு இதன் செல்லுபடியாகும் தன்மையில் எந்தப்பாதிப்பையும் ஏற்படுத்தாது என அக்குழு கருதியது. முஹம்மது இப்னு அல்ஜரீர் அத்தபரி (ரஹ்) (இ.310 ஹி.பி.) அவர்கள்தான் இந்த நோக்கை ஆதரிக்கும் முன்னணி பக்ஹ் ஆகும்.⁽⁷⁴⁾ அல்ஆமிதி (ரஹ்), அத்தபரி (ரஹ்), அபூபக்கர் அர்ராசி (ரஹ்), அபுல் ஹுசைன் அல்ஹையாத், (மு.: தஸிலாக்களைச் சேர்ந்த ஒருவர்), அஹ்மத் இப்னு ஹம்பல் (ரஹ்) போன்றவர்களின் கருத்தின்படி இஜ்மா பெரும்பான்மையான புகஹாக்களால் நிறைவேற்றப்படும் போது அது ஏற்றுக் கொள்ளப்பட வேண்டும்” என்பதாகும்.

புகஹாக்களில் ஒரு சிறு தொகையினரின் எதிர்ப்பு இஜ்மாவின் செல்லுபடியாகும் தன்மையில் எந்தப் பாதிப்பையும் ஏற்படுத்தாது என புகஹாக்களில் ஒரு குழுவினர் நம்புகின்றனர். ஆனால் இந்த சிறு எண்ணிக்கையான புகஹாக்கள் குழு முதலாத்திரான நிலையை அடையும்போது இஜ்மா உருவாக்கப்பட முடியாது போய்விடும்.⁽⁷⁵⁾ இப்னு அல்பராஹ் (ரஹ்) அவர்களின் ஆய்விலிருந்து, அவர், மார்க்க - அரசியல் விவகாரங்களில் பெரும்பான்மை மூலம் பெறுகின்ற இஜ்மாவின் சட்டவலுவை ஏற்றுக் கொள்பவர் என்பது தெரிகிறது. இவரின் கருத்தின்படி குலபாஉர் ராஷிதீன்கள், அவர்களது கிலாபத்தின்மீது நிச்சயிக்கப்பட்ட இஜ்மாவின் மூலமாகத்தான் தமது அதிகாரத்தைப் பெற்றுக் கொண்டனர். இப்னு பராஹ் (ரஹ்) அவர்கள் குலபாஉர் ராஷிதீன்களின் அதிகாரத்தை விரிவாக ஆராய்ந்து இஜ்மாவின் அடிப்படையிலேயே அதனை நிறுவுகிறார்கள். அபூபக்கர் (ரழி) அவர்களின் கிலாபத்தை ஆராயும் போது அவரது கிலாபத்திற்கு சட்ட அங்கீகாரத்தை பெற்றுக் கொடுத்த அடிப்படை, சஹாபாக்களின் இஜ்மா என்று அவர் குறிப்பிடுகின்றார்.⁽⁷⁶⁾ கலீபாக்களான உமர் (ரழி)⁽⁷⁷⁾ உஸ்மான்

74. அல் ஆமிதி, 'அல் இஹ்காம்' பாகம் 1, 336.

75. இப்னு அல் பர்ரா, 'அல் மு.:தமத்' 225

76. மேலுள்ள நூல் 228

77) மேலுள்ள நூல் 229

(ரழி)⁽⁷⁸⁾ ஏன் அலி (ரழி) அவர்களின் கிலாபத்தும் கூட சஹாபாக்களின் இஜ்மாவின் மூலம்தான் அங்கீகாரத்தை பெற்றிருந்தது என்று அல் பராஹ் அவர்கள் குறிப்பிடுகின்றார்கள்.⁽⁷⁹⁾ அலி (ரழி) அவர்கள் முஸ்லிம்களில் பெரும்பான்மையோரால் தெரிவு செய்யப்பட்டார் என்பது தெளிவானதாகும். முஆவியா (ரழி) யும் அவரது ஆதரவாளர்களும் அவருக்கு சத்தியப்பிரமாணம் செய்யவும் இல்லை; அவரது கிலாபத்தை அங்கீகரிக்கவும் இல்லை. அலி (ரழி) அவர்களின் கிலாபத் பெரும்பான்மை முஸ்லிம்களால் தான் தாபிக்கப்பட்டது. இது இவ்வாறிருப்பினும் இப்னு அல் பராஹ் (ரஹ்) அவர்கள் இதையும் இஜ்மா என்றே கருதுகின்றார்கள். இவரது அபிப்பிராயத்தின்படி இதன் கருத்து என்னவெனில், பெரும்பான்மை முடிவு ஒரு செல்லுபடியான இஜ்மாவை உருவாக்கும் என்பதாகும்.

இந்த விடயத்தை இருபிரிவுகளாக பிரித்து நோக்குவது பொருத்தமானதாகும். அவற்றில் ஒன்று இபாதத்துகள். இவை ஷரீஆவின் அடிப்படைகளையும், மார்க்கத்தின் பெறுமானங்களையும் கருத்தில் கொள்வதாகும். இரண்டாவது முஆமலாத். இவை முழுக்க மார்க்க விவகாரங்கள் அல்லாமல் சமூக, பொருளாதார, அரசியல் விடயங்களைக் கொண்டவையாகும். முஆமலாத்தை கவனத்தில் கொண்ட விடயங்களில் பெரும்பான்மையானவர்களின் உடன்பாடு இஜ்மாவை நிச்சயம் உருவாக்கும். இந்த நோக்கானது, புகஹாக்களுக்கு மத்தியில் மிக பிரபல்யம் உடையதாக இல்லாவிட்டாலும், இஜ்மா என்ற கோட்பாட்டில் பகுத்தறிவுடனான அணுகுமுறையையும், தர்க்கரீதியான விளக்கங்களையும் அனுசரிக்கும் அறிஞர்களிடத்தில் கவர்ச்சிகரமானதாக இருக்கின்றது. சில புகஹாக்கள், பரிபாஷையில் பெரும்பான்மையோரின் உடன்பாடான இஜ்மாவை ஏற்றுக் கொள்வதில்லை. எனினும் இவ்வாறான இஜ்மாவை ஒரு ஆதாரமாக (ஹுஜ்ஜா) ஏற்றுக் கொள்கின்றனர்.⁽⁸⁰⁾ பெரும்பான்மையினரின் முடிவினை இஜ்மாவாக ஏற்றுக் கொள்பவர்கள் உண்மையில் இந்தக் கோட்பாட்டின்

78) இப்னு அல் பராஹ், 'அல் மு.தமத்' 231-32

79) அல் கஸ்ஸாலி, 'அல் முஸ்தஸ்பா' பாகம் 1, 187; அல் ஆமிதி, 'அல் இஹ்காம்' பாகம் 1, 336.

80. அல் கஸ்ஸாலி, 'அல் முஸ்தஸ்பா' பாகம் 1, 186-187; அல் ஆமிதி, 'அல் இஹ்காம்' பாகம் 1, 336-344

நடைமுறைக் கண்ணோட்டத்தையே நோக்குகின்றனர். மொழிரீதியான கருத்தில் இஜ்மாவை எய்திக்கொள்வது மிகக் கஷ்டமானதாகும். அதிலும் குறிப்பாக ஒப்பீட்டு ரீதியாக விவாதிக்கும் போது இது மேலும் கஷ்டமாகின்றது. எனவே சமூக அரசியல் விடயங்களில் பெரும்பான்மையினரது முடிவினை இஜ்மாவாக ஏற்றுக் கொள்வதில் எந்தத் தடையும் இல்லை.

எனினும் பெரும்பான்மையினரது முடிவே இஜ்மா என்று குறிப்பிடுகின்ற புகஹாக்களை ஆதரிக்கின்றவர்களிடத்திலும் இது தொடர்பில் சில வாதங்கள் இருக்கின்றன. அவர்கள் தங்களது வாதங்களை “எனது சமூகம் ஒரு போதும் பிளவில் ஒன்றுபடாது” என்ற ஹதீஸில் வரும் “உம்மா” என்ற சொல்லை அடிப்படையாகக் கொண்டே முன்வைக்கின்றனர். இந்த ஹதீஸில் ‘உம்மா’ என்ற சொல் சமூகத்தில் உள்ள எல்லா உறுப்பினர்களையும் உள்ளடக்கினாலும் அது மொழி ரீதியாக முஸ்லிம்களில் பெரும்பான்மையானவர்களையே குறிப்பிடுகின்றது. அரபு இலக்கியத்தில் இதற்கான பல்வேறு உதாரணங்களை நாம் காண முடியும். இவ்வாறான கூட்டுச்சொற்கள் பெரும்பான்மையையே குறிக்கின்றன என்பதை இந்த உதாரணங்கள் எமக்குத் தெளிவுபடுத்துகின்றன. “குறைஷிகள் வர்த்தகர்கள்” அல்லது “பனூ தமீம் அவர்களது அண்டை வீட்டாரை கண்ணியப்படுத்துவார்கள்” என்று சொல்லப்படும்போது இதன் பொருள் குறைஷிகளில் பெரும்பான்மையானவர்கள், பனூ தமீமில் பெரும்பான்மையானவர்கள் என்பதே அன்றி முழு சமூகமும் என்பதல்ல. “ஜமாஅத்தைப் பின்பற்றுங்கள் அல்லது பெரும்பான்மைகளின் பக்கம் இருங்கள்” என்று ரஸூல் (ஸல்) அவர்கள் வழிகாட்டிய ஹதீதானது நாம் மேலே சொன்ன கருத்தை ஆதரிப்பதற்காக அடிக்கடி மேற்கோள் காட்டப்படுகின்றது.⁽⁸¹⁾ எனவே இந்த ஹதீதில் உள்ள ‘ஜமாஅத்’ என்ற சொல் பெரும்பான்மை என்ற கருத்திலேயே பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

81. அல் கஸ்ஸாலி, ‘அல் முஸ்தஸ்பா’ பாகம் 1,198; அல் ஆமிதி, ‘அல் இஹ்காம்’ பாகம் 1,315-346, 402.

2.4 இஜ்மாவின பரிசுத்தத் தன்மை

புகஹாக்கள் எதிர்கொண்ட உண்மையான பிரச்சினைதான், இஜ்மாவின அடிப்படையோடு தொடர்பான “உம்மத்தின் தவறிழைக்காத தன்மை” என்ற பொதுவான கொள்கை ஆகும். முஸ்லிம் சமூகமானது கூட்டுமொத்தத்தில் தவறிழைக்காது; எனவே அது பிழைவிட முடியாது என்று புகஹாக்கள் அபிப்பிராயப்படுகின்றனர். இதன் காரணத்தினால் அதன் ஏகோபித்த முடிவானது தவறிலிருந்து விடுபட்டதாகவே கொள்ளப்பட வேண்டியிருக்கின்றது. புகஹாக்களின் கருத்துப்படி ஒரு தனிமனிதனையாவது தவிர்த்துவிடுவது இந்தத் தூய்மைத் தன்மையைப் பாதிக்கக்கூடியதாகும். ஆகையால் ஒரு புகஹாவின உடன்பாடற்ற தன்மை அல்லது சில புகஹாக்களின் வேறுபட்ட அபிப்பிராயமானது, தவறான தீர்ப்புக்கள் மற்றும் பிழைகள் என்பவற்றுக்கு எதிரான பாதுகாப்பு உத்தரவாதத்தை வழங்கும் பரிசுத்தத்தன்மை என்ற அம்சத்தை மாசுபடுத்திவிடும். எனவே இஜ்மாவானது இந்த இஸ்மத் (பரிசுத்தத் தன்மை) என்ற அடிப்படையில்தான் முன்னணி புகஹாக்களுக்கு நிச்சயத் தன்மைக்கான உத்தரவாதத்தை வழங்குகின்றது.⁽⁸²⁾

முஸ்லிம் சமூகத்தின் பரிசுத்தத்தன்மை என்ற கருத்தியலானது ரசூல் (ஸல்) அவர்கள் குறிப்பிட்ட ஒரு ஹதீதின் அடிப்படையில் உருவாக்கப்பட்டிருக்கின்றது. “எனது சமூகம் பிளவில் ஒருபோதும் ஒன்றுபடாது” என்று ரஸூல் (ஸல்) அவர்கள் கூறினார்கள்.⁽⁸³⁾ இந்த ஹதீஸ் இமாம் ஷாபிஈ (ரஹ்) அவர்களால் குறிப்பிடப்படவில்லை. இருந்த போதும் அவர், முஸ்லிம் சமூகம் ஒரு போதும் பிழையில் ஒன்றுபடாது என்ற கருத்தியலை முழுமையான இஜ்மாவின வெளிச்சத்தில் ஏற்றுக் கொள்கின்றார். பொதுவாக அனைத்து மத்தியகால புகஹாக்களும் இஜ்மாவுக்கு

82. இப்னு மாஜா, ‘ஸுனன்’, பாகம் 2 1303; அஹ்மத் பின் ஹன்பல், ‘முஸ்னத்’ பாகம் 5, 145

83. இப்னு ஹஸம், ‘அல் இஹ்காம்’, பாகம் 4, 496; அல் காதிப் அல் பக்தாதி, ‘அல் பிக்ஹ்’ பாகம் 1, 160-62; அல் மாவர்தி, ‘அதப் அல் காதி’, பாகம் 1, 451 அல் பஸ்தாவி, ‘உஸூல்’ 245; அல் ஸரக்ஸி, ‘உஸூல்’, பாகம் 1.299; அல் கஸ்ஸாலி, அல் முஸ்தஸ்பா பாகம் 1, 175-77; அல் ஆமிதி ‘அல் இஹ்காம்’ பாகம் 1, 313-314

ஆதாரமாக இந்த ஹதீதையே மேற்கோள் காட்டுகின்றனர். அத்துடன் இஜ் மாவின் வடிவில் தெளிவாக்கப்பட்ட உம்மத்தின் 'பரிசுத்தத்தன்மை' என்ற கருத்தியலையும் ஸ்தாபித்துள்ளனர்.⁽⁸⁴⁾

இப்போது கருத்தின் அடிப்படையில் பலமானதும், அறிவிப்பாளர் வரிசையின்படி பலயீனமாகக் குறிப்பிடப்பட்டதுமான ஒரு ஹதீதை பரீட்சித்துப் பார்ப்போம்.⁽⁸⁵⁾ அந்த ஹதீஸ் முதவாத்திர் அல்ல. எனினும் இவ்வாறான ஒரே கருத்தைத்தரும் பல ஹதீஸ்கள் ஒன்றை ஒன்று பலப்படுத்துகின்றன. இந்த அடிப்படையில் இந்த ஹதீஸ் (முதவாத்திர் பில் ம.:.னா) "கருத்தில் முதவாத்திரா" க்கு கருதப்படுகின்றது.

இமாம் திர்மிதி (ரஹ்) அவர்களால் கிதாபுல் பிதன் எனும் பிரிவில், 'சமூகத்தை பற்றிப்பிடித்தல்', எனும் தலைப்பின் கீழ் இந்த ஹதீஸ் அறிவிக்கப்பட்டிருக்கின்றது; இமாம் இப்னு மாஜா (ரஹ்) அவர்களும் இதே அத்தியாயத்தில் 'அறுதிப்பெரும்பான்மை' எனும் தலைப்பின் கீழ் இக்கருத்தை குறிப்பிடுகின்றார்கள். ஹதீஸின் வியாக்கியானத்தை விளங்கிக் கொள்வதில் உதவி செய்கின்ற ஒரு சிறிய வேறுபாடு இந்த அறிவிப்புக்களுக்கிடையில் இருக்கின்றது. திர்மிதி (ரஹ்) அவர்கள் அப்துல்லாஹ் பின் உமர் (ரழி) அவர்கள் வழியாக அறிவிக்கும் ஹதீஸாவது, ரஸூல் (ஸல்) அவர்கள் சொன்னார்கள், "அல்லாஹ் எனது சமூகத்தை, அல்லது முஹம்மத் (ஸல்) வின் உம்மத்தை தவறில் உடன்படச் செய்ய மாட்டான். அத்துடன் அல்லாஹ்வின் கரம் சமூகத்தின் மீதுதான் இருக்கின்றது. சமூகத்துடன் சேர்ந்து இணைந்து போகாதவர்கள் யாராக இருந்தாலும் அவர்கள் நரகில் எறியப்படுவார்கள்."⁽⁸⁶⁾ இப்னு மாஜா (ரஹ்) அவர்கள் அபூ கல்ப் அல்அ.:மா (ரழி) வழியாக அறிவிக்கின்றார்கள். ரஸூல் (ஸல்) அவர்கள் சொன்னார்கள்: "எனது

84. அல் கஸ்ஸாலி, 'அல்முஸ்தஸ்பா' பாகம் 1, 175-77, அல் ஆமிதி, 'அல் இஹ்காம்' பாகம் 1, 313,314

84. அல் கஸ்ஸாலி, 'அல் முஸ்தஸ்பா' பாகம் 1, 175-77, அல் ஆமிதி, 'அல் இஹ்காம்' பாகம் 1, 313-14

85. மேற்படி நூல்

86. அத்திர்மிதி, 'ஸுனன்', பாகம் 3, 315-77 (ஹதீஸ் இல. 2255).

சமூகம் ஒருபோதும் தவறில் ஒன்றுபடாது. நீர் வேறுபாடுகளை காணும்போது, பெரும்பான்மையைப் பின்பற்றுவீராக.”⁽⁸⁷⁾ அஹ்மது இப்னு ஹன்பல் (ரஹ்) அவர்கள் அல்பிதனுடன் தொடர்பான ஹதீதுகளின் பிரிவில் அபூதர் (ரழி) அவர்கள் வழியாக இந்த ஹதீதை குறிப்பிட்டுள்ளார்கள். ரஸூல் (ஸல்) அவர்கள் சொன்னார்கள்: “ஒருவரை விட இருவர் சிறப்பானவர்களாகும்; இருவரை விட மூவரும், மூவரை விட நான்கு பேரும் சிறப்பானவர்களாகும். எனவே நீ சமூகத்தின் ஒற்றுமையை பலமாக பற்றிப்பிடித்துக்கொள். அல்லாஹ் ஒருபோதும் எனது சமூகத்தை நேர்வழியில் தவிர வேறு எதிலும் ஒன்றுபடுத்துவதில்லை.”⁽⁸⁸⁾ ‘உம்மத்தின் தவறிழைக்காத தன்மை’ என்ற பொதுவான கொள்கை பெறப்பட்டு, புகஹாக்களால் வளர்க்கப்பட உதவிய இந்த ஹதீதின் பல்வேறு கூற்றுக்கள் இவைகள்தாம்.

இந்த ஹதீதின் ஒரு கூற்றாவது சமூகத்தின் பரிசுத்தத் தன்மையைப் பற்றிப் பேசவில்லை. இந்த ஹதீஸ் எங்களுக்குச் சொல்வதெல்லாம், சமூகம் முழுவதும் ஒருபோதும் தவறான வழியில் செல்லாது என்பதை மாத்திரம்தான். வேறு வார்த்தையில் சொல்வதாக இருந்தால் முழு சமூகமும் அப்பட்டமான பிழை என்றும் குர்ஆன், ஹதீஸுக்கு முரணானது என்றும் தெரிகின்ற ஒரு விடயத்தில் உடன்படாது என்பதாகும். தவறில் உடன்படாது இருத்தல் என்பது தவறில் இருந்து பாதுகாக்கப்பட்டிருக்கின்றது என்ற கருத்திலிருந்து வேறுபட்டதாகும். இப்னு ஹஸம் (ரஹ்) இஜ்மாவின் சட்டவலுவை நிரூபிப்பதற்காக இந்த ஹதீஸைக் குறிப்பிடவில்லை. இவர் சமூகம் தவறு செய்வதை விட்டும் பாதுகாக்கப்பட்டிருக்கின்றது என்ற கருத்தை ஆதரிப்பவர் அல்ல. இந்த ஹதீதை அவர் பின்வருமாறு விளக்குகின்றார்: “சமூகத்தில் எப்போதும் தவறில் உடன்படாத தனிப்பட்டவர்கள் இருந்து கொண்டே இருப்பார்கள். அதே நேரம் உண்மையை பேசிக் கொண்டும், நிலைபெறச் செய்து கொண்டும் சிலர் இருந்து

87. இப்னு மாஜா, ‘ஸுனன்’ பாகம் 3, 315 (ஹதீஸ் இல. 2255)

87. இப்னு மாஜா, ‘ஸுனன்’, பாகம் 2. 1303 (ஹதீஸ் இல. 3950)

88. அஹ்மத் பின் ஹன்பல், ‘முஸ்னத்’ பாகம் 5, 145

கொண்டே இருப்பார்கள்; முழு சமூகமும் ஒருபோதும் தவறிப் போகாது.”⁽⁸⁹⁾

ஹதீஸ் கலை அறிஞர்கள் இந்த ஹதீதை ‘அல் பிதன்’ என்ற அத்தியாயத்தில் குறிப்பிட்டுள்ளனர். முரண்பட்ட கருத்தை உடைய வேறுபட்ட குழுக்கள் இருக்கும் குறிப்பிட்ட சூழ்நிலைகள் தொடர்பான நபி மொழியே இது என்பதை அவர்களும் விளங்கியிருந்தனர் என்பதையே இது காட்டுகிறது. இந்த வகையில் இந்த ஹதீஸ் சமூகத்தைப் பின்பற்றும்படியும், சமூகத்தின் ஒற்றுமையையும், ஒருமைப்பாட்டையும் பேணிக்கொள்ளுமாறும் வலியுறுத்துகின்றது. முழு சமூகமும் ஷரீஆவின் தெளிவான வழிகாட்டலுக்கும் போதனைகளுக்கும் எதிராகச் செல்லாது. இந்த ஹதீஸின் உள்ளடக்கமானது, சமூகத்தின் மத்தியிலான வேறுபாட்டின் விளைவுக்கு எதிரான ஓர் எச்சரிக்கையையும் உள்ளடக்கியிருக்கின்றது.

இமாம் அல் ஹரமைன் அல் ஜுவைனி (ரஹ்) அவர்கள் ‘சமூகத்தின் பரிசுத்தத்தன்மை’ என்ற பொதுவான கொள்கையை ஏற்றுக் கொள்வதையும், தயக்கத்துடனேயே நோக்குகின்றார்கள். நாம் கலந்துரையாடும் இந்த ஹதீஸின் அடிப்படையிலான இஜ்மா கோட்பாட்டையும் கூட. அவரின் கருத்துப்படி இந்த ஹதீஸ் குறிப்பிடுவதாவது. “சமூகம் ஒருபோதும் ஈமானில் இருந்து விலகிச் செல்லாது; அத்துடன் நிராகரிப்புக்கும் மாறிவிடாது.”⁽⁹⁰⁾

முழு சமூகமும் தவறில் ஒன்றுபடாது என்ற பரிசுத்தத்தன்மை பற்றிய கருத்தியலானது மற்றொரு கோணத்தில் இருந்து விளங்கப்படுத்தப்படலாம். இதனை நாம், ‘தெளிவான நஸ்ஸை’ அடிப்படையாகக் கொண்ட இஜ்மாவில் காணலாம். உதாரணமாக இஸ்லாத்தின் அடிப்படை விடயங்களைக் கூறலாம். முஸ்லிம் சமூகம் பரிசுத்தமானது. ஏனெனில் இந்த இஜ்மாவானது அல்லாஹ்விடம்

89. இப்னு ஹஸம், ‘அல் இஹ்காம்’ பாகம் 4, 496-97

90. இமாம் அல் ஹரமைன் ‘அப்த் அல் மாலிக் அல் ஜுவைனி’, ‘அல் புர்ஹான் பீ உஸூல் அல் பிக்ஹ். ed. அப்த் அல் ஆஸிம் அல் திப் (கெய்ரோ) மக்தபா இமாம் அல் ஹரமைன், 1400) பாகம் 1, 687-89; கியாத் அல் உமம் ed. முஸ்தபா ஹில்மி (தார் அல் த.வா, அலக்ஸாந்திரியா 1402/1970) 34-35

இருந்து வந்த நஸ்சை அடிப்படையாகக் கொண்டதாகும். நஸ்சைக் குறிப்பிடுவது அதற்குப் பரிசுத்தத்தன்மையைக் கொடுக்கின்றது. இமாம் ஷாபிஈ (ரஹ்) அவர்கள் குர்ஆன் அல்லது ஹதீஸ் ஆகிய இரண்டில் ஒன்றில் இருந்து பெறப்பட்ட 'நஸ்'களை அடிப்படையாகக் கொண்ட இஜ்மாவையே ஏற்றுக்கொள்கின்றார்கள். இவரின் கருத்துப்படி குர்அனிலோ, சுன்னாவிலோ எந்த அடிப்படையும் இல்லை என்பதனால் ஒரு இஜ்திஹாத் கருத்தைக் கொண்டு இஜ்மா. வை எய்தப்பெற முடியாது.⁽⁹¹⁾

இந்தக் கருத்தியலானது அர்த்தமுள்ளதும் ஏற்றுக் கொள்ளத்தக்கதுமான வேறொரு வழியில் வியாக்கியானம் செய்யப்படலாம். அதுதான், ஒரு விடயம் இஜ்திஹாதை வேண்டி நிற்கும் போது, இஜ்திஹாத் வழிமுறையினூடாக இஜ்மாவை அடைந்து கொள்வதற்கான படிமுறையான செயல்முறையாகும். அல்குர்ஆன், அஸ்ஸுன்னாவில் இருந்து பெறப்பட்ட பலமான ஆதாரங்களை அடிப்படையாகக் கொண்ட இஜ்திஹாத் முடிவானது ஏனைய புகஹாக்களின் அங்கீகாரத்தைப் பெற்று, அது காலப் போக்கில் இஜ்மாவாக மாறிவிடுகின்றது. இஜ்திஹாதை மேற்கொண்டு ஒரு முடிவுக்கு வருகின்ற ஒரு தனிப்பட்ட முஜ்தஹித், ஒரு தவறை விடலாம். ஆனால் சுன்னாவின் கருத்தின்படி அவர் மேற்கொண்ட தீர்மானத்தில் அவர் ஏதாவது தவறு அல்லது பிழை விட்டிருந்தாலும், அவர் குற்றம் பிடிக்கப்படமாட்டார். ஏனெனில் இஜ்திஹாத் மூலம் பெறப்பட்ட முடிவானது அறிவின் முழுமையான நிச்சயத்தன்மையை அளிக்காது. எனவே தவறு நிகழ்வதற்கு சாத்தியப்பாடுகள் உள்ள போதும், அது குறிப்பிட்ட விடயத்தில் தீர்மானமொன்றை வழங்குவதுடன், அந்த இஜ்திஹாத் ஆனது செயற்படுவதற்குப் போதுமானதாகவும் கருதப்படும். எனினும் ஒரு முஜ்தஹிதின் முயற்சியும், இஜ்திஹாதிற்கான பங்களிப்பும் அல்லாஹ் வினால் வரவேற்கப்பட்டு வெகுமதிகளும் அளிக்கப்படுகின்றன. புகாரியில் பதியப்பட்டுள்ள ஒரு ஹதீஸின்படி இஜ்திஹாதின் மூலம் சரியான முடிவுக்கு வருகின்ற ஒரு முஜ்தஹித் இருமடங்கு கூலிக்கு தகுதியுடையவராக இருக்கின்றார்⁽⁹²⁾ இஜ்மா

91 அல் ஷாபிஈ, 'அல் ரிஸாலா' பாகம் 3, பகுதி 9, 132-33

92. அல் புகாரி, 'ஸஹீஹ்' பாகம் 3, பகுதி 9, 132-33

விடயத்திலும் இதுவே நிலைப்பாடாகும். புகஹாக்களின் கடுமையான உழைப்பும் கூட்டுமுயற்சியும் வரவேற்கப்படுவதோடு கூலிகளும் வழங்கப்படுகின்றன. இந்த புகஹாக்கள் நேர்மையான முறையில் முயற்சிசெய்து, கலந்துரையாடலுக்கு தேவைப்படுகின்ற அறிவுசார் நிபந்தனைகளையும் நிறைவு செய்தால் அனைத்து விடயங்களிலும் கூலி வழங்கப்படுவதோடு, குற்றம் பிடிக்கப்படமாட்டார்கள். இவ்வாறான எந்தவொரு கூட்டு முயற்சியிலும் தவறுவிடுவதற்கான வாய்ப்பு மிக அரிதானதாகும். இவற்றை நாம் தவறில் இருந்து தூய்மைப்பட்டிருத்தல் என்பதைவிட, 'மன்னிக்கப்படக்கூடிய தவறு' எனக் கொள்ள முடியும்.

இமாம் இப்னு ஹஸம் (ரஹ்) அவர்கள் இஜ்மாவை ஒரு வித்தியாசமான கோணத்தில் அணுகுகின்றார்கள். அவரது இஜ்மா பற்றிய கருத்து ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டால், பரிசுத்தத்தன்மை என்ற பிரச்சினையே எழாது. இப்னு ஹஸம் (ரஹ்) அவர்களின் இஜ்மா பற்றிய கருத்து மேலே ஆராயப்பட்டுள்ளது. இவர் மூன்று வகையான இஜ்மாக்களைக் குறிப்பிடுகின்றார். இவை யாவும் அல்குர்ஆனிலோ அல்லது அஸ்ஸுன்னாவிலோ அல்லது இரண்டிலுமோ உள்ள நஸ்ஸை அடிப்படையாகக் கொண்டிருக்கின்றன. அல்குர்ஆன் அல்லாஹ்வின் வார்த்தைகளாக இருப்பதனால், அல்லது ஒருவிடயம், அல்லாஹ்வின் தூதர் என்ற நிலையில் ரஸூல் (ஸல்) அவர்களால் தாபிக்கப்பட்டது என்ற வகையில், பரிசுத்தமானதாகும். எனவே இத்தகைய நஸ்ஸினை அடிப்படையாகக் கொண்ட இஜ்மாவானது பரிசுத்தமானதாகவே கருதப்படுகின்றது. இமாம் இப்னு ஹஸம் (ரஹ்) அவர்களின் இஜ்மா பற்றிய கண்ணோட்டமானது போதுமானதும் நடைமுறைச் சாத்தியமானதுமாகும். பிரபலமான புகஹாக்களின் கருத்தின்படி முரண்பாடான கருத்துக் கொள்ளவோ, மாற்று அபிப்பிராயம் கொள்ளவோ எவரும் அனுமதிக்கப்படவில்லை. இவ்வாறான நேரங்களில் இஜ்மா என்ற பொதுக் கொள்கையானது, கொள்கையளவிலான ஒன்றாகவே தெரிகின்றது. எனவேதான் இந்த விடயத்தில் பிரபல புகஹாக்கள் ஒரு தனியான பகீஹின் முரண்பாட்டை அனுமதிப்பதில்லை. ஏனெனில் அது முஸ்லிம் சமூகத்தின் தவறிழைக்காத தன்மையைக் கெடுத்துவிடும் என்ற

காரணத்தினால் ஆகும்.

அல் ஜுவைனி (ரஹ்) அவர்கள், இஜ்மாவை, “பிழைகளில் இருந்து விடுபட்டது” என்ற பிரச்சினையே எழாத வண்ணம் விளக்குகின்றார்கள். அதே நேரம் சாத்தியமான ஒரு கோட்பாடாகவும் முன்வைக்கின்றார்கள். இவரின் கருத்துப்படி இஜ்மா என்ற விடயத்திற்கு தெளிவான எந்த நஸ்ஸும் குர்ஆனில் இல்லை. அத்துடன் இஜ்மாவை மேற்கொள்வதற்கு பலமான ஆதாரத்தை வழங்கக்கூடிய எந்த ஹதீதும் இல்லை. எவ்வாறிருப்பினும் இஜ்மாவின் அதிகாரத்தை நிறுவுவதற்கான ஒப்பீட்டு ரீதியான முயற்சியை அவர் மேற்கொள்கின்றார். குறிப்பிட்ட சில விடயங்களில் அவை ஹலால் அல்லது ஹராம் என்பது தொடர்பில் புகஹாக்கள் ஒன்றிணைந்துள்ளனர் என அவர் வாதிடுகிறார். குறிப்பிட்ட ஒரு தலைமுறையைச் சேர்ந்த உலமாக்கள் மட்டுமல்ல, மாறாக தலைமுறை தலைமுறையாக, ஒரு நாட்டிலுள்ள உலமாக்கள் மட்டுமல்ல முழு முஸ்லிம் உலகிலுமுள்ள உலமாக்கள் இவ்வாறு ஒன்றுபட்டுள்ளனர். ஆழமான அறிவும், திறமையும், பண்பும் கொண்டவர்கள் என்று மக்கள் நம்புகின்ற உலமாக்கள், புகஹாக்கள் மூலம் எடுக்கப்பட்ட இத்தகைய ஆழமான தீர்மானங்கள், தீர்வுகள், தூய்மையான ஷரிஆவினை அடிப்படையாகக் கொண்டதாகவே இருக்கும். மேலும் இந்த இஜ்மாவுக்கு ஆதரவளிக்கின்ற அறிஞர்களின் எண்ணிக்கை மிகப் பெரியதாகும். எனவே இத்தகையதொரு இஜ்மாவை வலுவுடையதெனக் கொள்வதை மறுப்பதற்கு எந்த நியாயமும் இல்லை.⁽⁹³⁾ இஜ்மா பற்றிய இவ்விளக்கமானது, ‘இஜ்மா பற்றிய கொள்கை நடைமுறைச் சாத்தியமற்றது’ எனும் கருத்தை உருவாக்கக் கூடிய “பரிசுத்தத் தன்மை” பற்றிய சந்தேகம் கொள்ளும் விவகாரத்திலிருந்து எம்மை பாதுகாக்கப் போதுமானதாகும்.

93. அல் ஜுவைனி, ‘கியாத்’ 40-41

மூன்றாம் அத்தியாயம்

இஜ்திஹாதின் வளர்ச்சி

3.1 குலபாஉர் ராஷிதீன்களின் தீர்ப்புக்களும் இஜ்திஹாதின் வளர்ச்சியும்

இஜ்திஹாத் என்பது, மொழி ரீதியாக, கடின உழைப்பு, முயற்சி என்று பொருள் தருகின்றது. இதனை புகஹாக்கள் பின்வருமாறு வரைவிலக்கணப்படுத்தியுள்ளனர். “ஒரு சட்டப் பிரச்சினையில், ஷரீஆவின் வழிகாட்டல்களை கண்டறிந்து கொள்வதற்கான, தகுதிவாய்ந்த சட்ட நிபுணர்களின் முயற்சியே “இஜ்திஹாத்” ஆகும்”.⁽¹⁾ இது ஒரு செல்லுபடியான சட்ட மூலாதாரமாக அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ளது.

ஆரம்பகால புகஹாக்களான இப்னு அபீ லைலா (ரஹ்), அபூஹன்பா (ரஹ்), மாலிக் இப்னு அனஸ் (ரஹ்) போன்றவர்கள், “இஜ்திஹாத்” என்ற பதத்தை “அல்-ரஃயி” - தீர்க்கமான அபிப்பிராயம், அல்லது சரியான தீர்ப்பு என்ற பரந்த கருத்தில் பயன்படுத்தினார்கள்.⁽²⁾ இஜ்திஹாத் செய்யப்பட வேண்டும், என்ற தவிர்க்க முடியாத நிலை வரும் போது, புகஹாக்கள், பொதுவாக இஜ்திஹாதின் பல்வேறு முறைகளைப் பிரயோகித்தனர்.

“இபாதத்” அல்லது “ஹுக்ஹுல்-லாஹ்” (அல்லாஹ்வின் உரிமைகள்) என்ற விடயப்பரப்பில், குறிப்பாக இஸ்லாத்தின் அடிப்படை கொள்கை சம்பந்தப்பட்ட விடயங்களில், சட்டத்தின் துணை மூலாதாரங்களைப் பயன்படுத்த வேண்டிய அவசியம் ஏற்படுவதில்லை. எனினும், சமூக, அரசியல் விவகாரங்கள் புதிய

1. அல் கஸ்ஸாலி, ‘அல் முஸ்தஸ்பா’ பாகம் 2, 350; அல் ஆமிதி, ‘அல் இஹ்காம்’ பாகம் 3, 218

2. அரபி இலக்கியத்திலே “ரஃ” என்பது “தெளிவான அபிப்பிராயம்” எனப் பொருள்படும். சரியாக அனுமானிக்கும் ஆற்றல் பெற்றவன் ‘து அல் ரஃ’, அல்லது ‘ஸாஹிப் அல் ரஃயி’ என அழைக்கப்படுவார். பார்க்க இப்னு மன்சூர், ‘லிஸான் அல் அரப்’ (ரஃயி என்ற சொல்) (பெய்ரூத்: தார் சாதீர் 1388:1968)

பிரச்சினைகளைத் தோற்றுவிக்கும் போது, அவற்றுக்கு சமூக, அரசியல் அமைப்புகள் ஈடு கொடுக்கின்றன. சமூக, அரசியல், சட்ட, பொருளாதாரத் துறைகளின் அபிவிருத்தியுடன் அடிவைத்துச் செல்லக்கூடியதாக, இஜ்திஹாத் எனும் கொள்கையின் பொருத்தமானதும், அதி நவீனமானதுமான வளர்ச்சி இடம்பெற வேண்டும் என்பது அவசியம் என உணரப்பட்டது. எனவே, சட்ட நிபுணர்களால் எதிர்கொள்ளப்பட்ட பிரச்சினைகளையும், விவகாரங்களையும் தீர்ப்பதற்காக, 'கியாஸ்', 'இஸ்திஹ்ஸான்', 'அல் மஸாலிஹ் அல் முர்ஸலா', 'இஸ்தித்லால்' போன்ற இஜ்திஹாதின் புதிய மாதிரிகள் நடைமுறைக்கு வந்தன.

ஆரம்பத்தில் இஜ்திஹாதும் இஜ்மாவைப் போன்றே ஒரு சமூக அரசியல் மற்றும் நிருவாகத் தேவையாகவே இருந்தது. இஜ்திஹாத் என்ற சொல், ரசூல் (ஸல்) அவர்களின் இறுதிக் காலப் பகுதியில் தோன்றிப் பின்னர் இஸ்லாமிய இராச்சியம் பரந்து, விரிந்தபோது, பரவலாகப் பயன்படுத்தப்பட்டது. ஹிஜ்ரி 6ஆம் வருடத்தின் பின், ரசூல் (ஸல்) அவர்கள் இறைமையுள்ள நாடுகளின் ஆட்சியாளர்களிடத்திலும், கோத்திரத் தலைவர்களிடத்திலும் தூதுவர்களை அனுப்பிய போது, (இஜ்திஹாத் என்ற) இந்த வார்த்தைப் பிரயோகம் தோன்றியிருக்கலாம். இதன் விளைவாக அதிகமான குழுக்களும், கோத்திரங்களும் மதினாவுடன் இணைந்தன. அவற்றில் சில இஸ்லாத்தைக்கூட ஏற்றுக் கொண்டன.⁽³⁾ ரசூல் (ஸல்) அவர்கள் பல்வேறு மாகாணங்களுக்கும், ஆளுநர்களையும், வரி அறவிடுபவர்களையும், விஷேட தூதுவர்களையும் நியமித்தார்கள். அக்காலப்பகுதியில் 'இஜ்திஹாத் பில் ரஃயி' என்ற எண்ணக்கரு தோற்றம்பெற்றது. இது வெறும் அபிப்பிராயம் (ரஃயி) என்றல்லாமல் தீர்க்கமான அபிப்பிராயமாக இருந்ததோடு, நிர்வாகத்தின் நடைமுறைப்பிரச்சினைகளைத் தீர்ப்பதற்கும் பயன்படுத்தப்பட்டது. முஆத் இப்னு ஜபல் (ரழி) அவர்கள் ஆளுநராக நியமிக்கப்பட்டார்கள். நீதி தொடர்பான அதிகாரத்தையும் அவர்கள் பெற்றிருந்தார். முஆத் இப்னு ஜபல் (ரழி) அவர்களை யமன் தேசத்தின் ஆளுநராக நியமித்தபோதுதான்

3. அல் யாகூபி, 'தாரிஹ்' பாகம் 2, 645-55

ரசூல் (ஸல்) அவர்களால் முதன் முதலில் 'இஜ்திஹாத் பில் ரஃயி' அங்கீகரிக்கப்பட்டது.⁽⁴⁾ யமன், மதினாவை விட்டும் கணிசமான தூரத்தில் இருந்ததால், முஆத் இப்னு ஜபல் (ரழி) அவர்களின் உடனடி அவதானத்திற்கு வரும் நிருவாக விடயங்களில் அல்லது சமூக அரசியல் விவகாரங்களில் ரசூல் (ஸல்) அவர்களை கலந்தாலோசிக்க முடியவில்லை.

அம்ர் இப்னு ஆஸ் (ரழி) அவர்கள் அறிவிக்கும் மற்றொரு ஹதீஸ், அல்குர்ஆனிலும், அஸ்ஸுன்னாவிலும் குறிப்பான அறிவுறுத்தல்கள் இல்லாத பட்சத்தில், தமது சுதந்திரமான தீர்ப்புக்களை நடைமுறைப்படுத்துவதற்கு ஒவ்வொரு ஹாகிமையும், காதியையும் தூண்டுகின்றது.⁽⁵⁾ இந்த ஹதீஸின்படி ஹாக்கிம்களும், காதிகளும், அவர்கள் சரியான முடிவுகளை எடுத்திருந்தால் இரு மடங்கு வெகுமதிகளும், அவர்கள் பிழை விட்டிருந்தால், ஒரு பங்கு வெகுமதியையும் பெறுவர். இஜ்திஹாதை நடைமுறைப்படுத்துவதற்கான அனுமதி, ஒரு நிருவாக மற்றும் சமூகத் தேவை என்பதையும், இந்த ஹதீஸ் தெளிவுபடுத்துகின்றது. இதன் காரணமாகத்தான் இஜ்திஹாத் செய்வதற்கான அங்கீகாரம், அரசியல் மற்றும் நிருவாக அதிகாரங்களைக் கொண்டிருக்கும் காழி, ஹாகிம், ஆமில் (ஆளுநர்) போன்றவர்களுக்கு வழங்கப்பட்டுள்ளது. இமாம் புஹாரி (ரஹ்) அவர்களும் இஜ்திஹாதின் இந்த அம்சத்தை அழுத்திக்கூறும் வகையில், இமாமவர்கள், ஒரு காழியின் இஜ்திஹாதை, அனுபவமுள்ள, கற்றறிந்தவர்களை கலந்தாலோசிக்க வேண்டிய கலீபாவின் பொறுப்புடனும்⁽⁶⁾ ஆமில் அல்லது ஹாகிமின் இஜ்திஹாதுடனும் சேர்த்து ஒரே அத்தியாயத்தில் (கிதாப்) ஆராய்கின்றார்கள்.⁽⁷⁾

4. அல் பலதூரி, 'புதாஹ் அல் புல்தான்' ed. R.M. நிழ்வான் (பெய்ரூத்: தாருல் குதூப் அல் இல்மிய்யா 1398/1978) 80; அபூதாவுத், 'அல் ஸுன்ன' ed இஸ்ஸத் உபைத் (M. அலி அல் ஸையித்). (Hims 1388/1969) பாகம் 4, 18-19; அல் நஸாஇ, 'அல் ஸுன்ன' (பெய்ரூத் : தார் இஹ்யா அத் துராஸ் அல் அரபி 1348/1930) பார்க்க இதாத். 11 அத்தியாயம் பார்க்க; அல் திர்மிதி, 'அல் ஸுன்ன' பாகம் 5,7
5. அல் புகாரி, 'ஸஹீஹ்', பாகம் 3, பகுதி 9, 132,33; அல் முஸ்லிம், 'அல் ஸஹீஹ்' பாகம் 5-131,132; அபூ தாவுத், 'ஸுன்ன', பாகம் 5-7
6. அல்புகாரி, 'ஸஹீஹ்' பாகம் 3, பகுதி 9-126
7. மேற்படி நூல் 133

அரேபிய சமூகத்தில் கல்பா, ஹாகிம், ஆமில், காழி போன்ற வார்த்தைப் பிரயோகங்கள் அரசியல் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவையாக இருந்துள்ளன. கையில் இருக்கும் பிரச்சினைகள் பற்றி, அக்குறிப்பிட்ட விவகாரங்களுடன் பரிச்சயமானவர்களை அவர்கள் கலந்தாலோசிப்பதும், உண்மைகளை அவர்கள் ஆராய்ந்து கண்டறிவதும், இவையனைத்தும் அவர்களது இஜ்திஹாத் செயன்முறையின் ஒரு பகுதியாகக் கருதப்படுகின்றது.⁽⁸⁾ எனவே சில ஆலிம்கள், இஜ்திஹாத் எனும் கொள்கையை 'ஆட்சியாளர்களுக்கும், நீதிபதிகளுக்கும்மான தென' வரையறுக்கின்றனர். 'நபியவர்கள் இருக்கும் போதல்ல, அவர்கள் இல்லாதபோது, ஆட்சியாளர்களும், நீதிபதிகளும் மாத்திரமே இஜ்திஹாதைப் பயன்படுத்த அனுமதிக்கப்பட்டுள்ளார்கள்' என்று நம்பும் அறிஞர்கள் குழுவின் அபிப்பிராயத்தை, இமாம் கஸ்ஸாலி (ரஹ்) அவர்கள் விளக்குகின்றார்கள்.⁽⁹⁾

ஹிஜ்ரி 2ம், 3ம் நூற்றாண்டுகளில் இஜ்திஹாதானது ஷரீஆவின் ஒரு நுட்ப முறையாகத் தோற்றம் பெற்றது. புகஹாக்களான அபூ யூஸூப் (ரஹ்), அல் ஷைபானி (ரஹ்) இமாம் ஷாபிஈ (ரஹ்) போன்றோர், இஜ்திஹாத் என்ற கருத்தியலை அல்குர்ஆனிலிருந்தும், அஸ்ஸுன்னாவிலிருந்தும் வடித்துக் கொண்டார்கள். மேல் குறிப்பிட்டுள்ள ரசூல் (ஸல்) அவர்களது இரு ஹதீஸ்களிலுமுள்ள முக்கிய விடயம்தான், அதிகாரபீடத்திலிருந்த ஸஹாபாக்கள் தம் தீர்வுகளை அறிவிக்கின்ற போது விவேகத்தையும், சுய கருத்துக்களையும் (ரஃயி) பயன்படுத்துவதற்கு ஆர்வமுட்டப்பட்டு, நெறிப்படுத்தப்பட்டார்கள்' என்பதாகும். அல்குர்ஆனும் விவேகத்தைப் பயன்படுத்துவதற்கும், பகுத்தறிவுத்திறனை பிரயோகிப்பதற்கும் அழுத்தத்தைக் கொடுத்தது. எவ்வாறாயினும் ரசூல் (ஸல்) அவர்களது மரணத்துக்குப் பின் ஸஹாபாக்கள், குறிப்பாக குலபாஉர் ராஷிதீன்கள் மத, சமூக, அரசியல், நிர்வாக விடயங்களில் பல்வேறு தீர்ப்புக்களை வழங்கினர். முதலில் அவர்கள்

8. அல்புகாரி, 'ஸஹீஹ்' பிரிவு 13

9. அல் கஸ்ஸாலி, 'அல் முஸ்தஸ்பா', பாகம் 2 -354; அல் ஆமிதி, 'அல் இஹ்காம்' பாகம் 4-235

அல்குர்ஆனில் தேடினார்கள். பின்னர் ஸுன்னாவில் தேடினார்கள். இறுதியாக அவர்கள் தமது சொந்த சிந்தனைத்திறமையைப் பயன்படுத்தினார்கள். இதுவே அவர்கள் தீர்வுகளை வழங்கும் நடைமுறையும், செயன்முறையுமாக இருந்தது. கலீபாவாக, காழியாக, ஹாகிமாக அல்லது ஆமிலாக இருந்த அந்த ஸஹாபாக்கள் தமது சுதந்திரமான, தனிப்பட்ட தீர்மானங்களை வகுத்தார்கள்; அல்லது சமூக-அரசியல் விவகாரங்களில் அல்லது மார்க்க விவகாரங்களை விளக்குவதில் தனிநபர்கள் என்ற அடிப்படையில் தமது அபிப்பிராயங்களைச் செயல்படுத்தினார்கள். இவைதான் புகஹாக்கள் கட்டி எழுப்பிய மாதிரிகளாகும். அவர்கள் இஜ்திஹாதின் தத்துவ விளக்கத்தையும், பல்வேறு முறைமைகளையும் கூட வளர்த்தார்கள்.

குலபாஉர் ராஷிதீன்களின் கருத்துக்களும், முடிவுகளும் இஜ்திஹாத் எனும் கொள்கையை விருத்தி செய்வதற்கு புகஹாக்களுக்கு எவ்வாறு உதவின என்பதை இனி ஆராய்வோம். ஸஹாபாக்களின் முடிவுகளை நாம் ஆராயும்போது, இஜ்திஹாத் பில் ரஃயி என்ற சொற்பிரயோகத்தை நாம், அச்சொல்லின் நேரடி அர்த்தத்தில் அன்றி, ரசூல் (ஸல்) அவர்கள் மற்றும் குலபாஉர் ராஷிதீன்கள் காலப்பகுதியில் கொள்ளப்பட்ட கருத்தில்தான் பயன்படுத்துகின்றோம். புகஹாக்கள் உதாரணங்களாகக் கொண்ட தீர்ப்புக்களை அல்லது இஜ்திஹாதின் பல்வேறு மாதிரிகளின் வளர்ச்சியில் தாக்கம் செலுத்திய தீர்ப்புக்களையே நாம் இங்கு ஆராய்கின்றோம்.

இஸ்லாத்தின் முதல் தலைமுறையினரது காலப்பகுதியில் பகுத்தறிவை (அகல்) அடிப்படையாகக் கொண்ட தீர்ப்புக்களை வரலாறு பதிவு செய்துள்ளது. சில நேரங்களில் ரசூல் (ஸல்) அவர்கள், அல்ரஃயினை அடிப்படையாகக் கொண்ட முடிவுகளையும் அறிவித்துள்ளார்கள். அது போன்று, ஸஹாபிகளின் கருத்துக்களையும், நோக்குகளையும் கூடப் பல சந்தர்ப்பங்களில் ஏற்றுக் கொண்டுள்ளார்கள். ஆனால் அப்போது ஒரு குறிப்பிட்ட முறையோ அல்லது ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட விவாத அமைப்போ இருந்ததில்லை. உமர் (ரழி) அவர்கள் “இஜ்திஹாத்” என்ற

சொல்லைப் பயன்படுத்திய ஒரு சந்தர்ப்பத்தை, இமாம் மாலிக் (ரஹ்) அவர்கள் 'முஅத்தா'வில் பதிவு செய்துள்ளார்கள். குலபாஉர் ராஷிதீன் காலப்பகுதியில் 'இஜ்திஹாத்' என்ன அர்த்தத்தில் பயன்படுத்தப்பட்டது என்பதை நாம் விளங்கிக் கொள்ள இது உதவுகின்றது. காலித் பின் அஸ்லம் (ரழி) அறிவிக்கின்றார்கள். "உமர் (ரழி) அவர்கள், மேகமுட்டம் கொண்ட ஒரு நாள், சூரியன் மறைந்துவிட்டது என நினைத்து, நோன்பு துறந்துவிட்டார்கள். அப்போது அங்கு வந்த ஒரு மனிதர், "அமீருல் மு.:மினீன் அவர்களே! இன்னும் சூரியன் மறையவில்லையே" என்றார். இதற்கு பதிலளித்த உமர் (ரழி) அவர்கள், "இதைப் பெரிதாக எடுத்துக் கொள்ளாதீர். நாம் இஜ்திஹாதைச் செய்துள்ளோம்" என்றார்கள்.⁽¹⁰⁾ இஜ்திஹாத் என்ற வார்த்தையானது; "யோசனை செய்து எடுக்கப்பட்ட தீர்மானம் அல்லது அபிப்பிராயம்" என்ற கருத்தில் பயன்படுத்தப்பட்டது என்பதற்கு இது ஒரு ஆரம்பகால உதாரணமாகும்.

சஹாபாக்களால் எடுக்கப்பட்ட மிக முக்கியமான தீர்மானம்தான், அபூபக்கர் (ரழி) அவர்களைக் கலீபாவாகத் தெரிவு செய்தமையாகும். இந்நிகழ்வின் போது முன்வைக்கப்பட்ட சில விவாதங்கள் உண்மையில் பலமானவையாக இருந்ததோடு, மத்தியகால புகஹாக்களிடம் பெரும் செல்வாக்குச் செலுத்தின. உதாரணமாக, அபூபக்கர் (ரழி) அவர்கள் மக்கள் முன் உரையாற்றும் போது, 'முஹம்மத் (ஸல்) அவர்கள் வபாத்தாகிவிட்டார்கள்; எனவே, மார்க்கம் நிலைநிறுத்தப்படுவதற்காக, யாராவதொருவர் முன்வரவேண்டும்' எனக் குறிப்பிட்டார்கள்.⁽¹¹⁾ கிலாபத்தை ஏற்படுத்துவதன் நோக்கம், அபூபக்கர் (ரழி) அவர்களது நோக்கில், மார்க்கத்தைப் பாதுகாப்பதும் அதை நிலைநிறுத்துவதுமேயாகும். கிலாபத்தின் தேவைபற்றி ஆராய்கையில், புகஹாக்களும், இதே அடிப்படையிலேயே

-
10. மாலிக் பின் அனஸ், 'அல் முவத்தா', அல் ஸூயூத்தியின் 'ஷரஹ் தன்வீர் அல் ஹவாலிக் (கெய்ரோ : முஸ்தபா அல் பாபி அல் ஹலபி 1370/1951) பாகம் 1-222.
11. இப்ன் அல் அ.:தாம் அல் கூபி, 'கிதாப் அல் புதாஹ்' (ஹைதராபாத் டக்கன்: தாஇரத் அல் மஆரிப் அல் உதுமானிய்யா, 1388/1968) பாகம் 1-23.

விவாதித்தனர்.⁽¹²⁾ இதே நிகழ்வின் போது, உமர் (ரழி) அவர்கள் மற்றொரு உறுதியான வாதத்தை முன்வைத்தார்கள். அவர்கள், அபூபக்கர் (ரழி) அவர்களை கலீபா பதவிக்குப் பொருத்தமானவராக முன்மொழிந்தபோது, ஓர் ஒப்புவமையான ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடிய குறிப்பை முன்வைத்தார்கள். அதாவது, “அபூபக்கர் (ரழி) அவர்களையே ரசூல் (ஸல்) அவர்கள் தொழுகை நடத்துவதற்கான தலைவராக நியமித்திருந்தார்கள். மார்க்கத்தில் அவரது தலைமைத்துவம் ரசூல் (ஸல்) அவர்களால் அங்கீகரிக்கப் பட்டிருக்கின்றது. ஆகையால் இதேபோன்று உலக விடயங்களுக்கும், அவரையே தலைவராக ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும்.” இமாம் தபரி அவர்களின் கூற்றுப்படி, “ரசூல் (ஸல்) அவர்களாலேயே நியமனம் செய்யப்பட்ட ஒருவரை யார் மறுதலிக்க விரும்புவார்கள்?” என உமர் (ரழி) அவர்கள் கேட்டார்கள்.⁽¹³⁾ ஒப்பீட்டுப் பகுத்தாய்வு செயல்முறையினை (கியாஸை) வகுத்தெடுக்க, இவ்வாதம், புகஹாக்களின் கவனத்தை ஈர்த்திருக்கலாம். உமர் (ரழி) அவர்களின் வாதத்தை நாம் ஆராய்ந்து அதை புகஹாக்களால் முன்வைக்கப்பட்ட கியாஸின் அடிப்படைகளோடு ஒப்பிடுகின்ற போது, அவற்றுக்கு மத்தியில் ஒற்றுமையை எம்மால் காண முடிகிறது. கியாஸில், புகஹாக்கள், மூல விடயத்திற்கும், அதனை ஒத்த விடயங்களுக்கும் இடையிலுள்ள பொதுத் தன்மையைக் கருத்திற் கொள்கிறார்கள். உமர் (ரழி) அவர்களும், தமது வாதத்தில், “தொழுகையில் அபூபக்கர் (ரழி) அவர்களின் தலைமைத்துவத்தை நபியவர்கள் அங்கீகரித்திருந்தார்கள்” என்ற காரணத்தைச் சுட்டிக்காட்டி, உலக நடைமுறைகளிலும் அதனை அவர்கள் விஸ்தரித்தார்கள். உமர் (ரழி) அவர்களின் இவ்வாதத்தை ஒரு சிறந்த, விவேகமான கருத்தாக புகஹாக்கள் கொள்கின்றனர்.⁽¹⁴⁾

அபூபக்கர் (ரழி) அவர்கள் கலீபா என்ற வகையில், (ஹி.பி.

-
12. அல் ஈஜி, அப்துர் ரஹ்மான் பின் அஹ்மத், ‘அல் மவாகிப் பீ இல்ம் அல் கலாம்’ (பெய்ருத் : ஆலம் அல்குதூப் 1979) 395; அல் தப்தாஸானி, ஸஅத் அல்தீன், ‘ஷரீஹ் அல் மகாஸித்’ (லாஹூர் - தார் அல் - மஆரிப் அல் நு.:மானிய்யா, 1401/1981) பாகம் 2 - 271.
13. அல் தபரி, ‘தாரிஹ்’ பாகம் 3-202; இப்னு அல் அதீர், ‘அல் காமில்’ பாகம் 4-490.
14. இப்னு அல் பர்ரா, ‘அல் மு.:தமத்’ 223 ; அல் ஜுவைனி, ‘இயாத்’ 32.

11-13) சில முக்கிய தீர்மானங்களை மேற்கொண்டார்கள். அது புகஹாக்களாலும் பின்பற்றப்பட்டது. ஸகாத் கொடுக்க மறுத்த குழுக்களுக்கு எதிராக ஸஹாபிகள் முன்வைத்த ஆதாரங்களை ஆராய்வது இங்கு பொருத்தமானதாகும். அவர்களது பகுத்தறியும் விவேகத்தையும், ‘அல் ரஃயி’யைப் பயன்படுத்தும் விதத்தையும் இதன் மூலம் விளங்கிக்கொள்ளலாம். இந்தக் குழுவினருக்கு எதிராக இராணுவ நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும் என்ற அபூபக்கர் (ரழி) அவர்களின் கூற்றுக்குச் சில சஹாபாக்கள் தம் எதிர்ப்பைத் தெரிவித்தனர். “அல்லாஹ்வையன்றி வேறு இலாஹ் இல்லை என்றும், ரசூல் (ஸல்) அவர்கள் அல்லாஹ்வின் தூதர் என்றும் விசுவாசிக்கும் இக்குழுவினருக்கு எதிராக இராணுவ நடவடிக்கை எடுப்பது எவ்வாறு நியாயமாகும்.?” என அவர்கள் வாதிட்டனர். இதற்குப் பதிலளிப்பதற்கு, அபூபக்கர் (ரழி) அவர்கள் இதே ஹதீஸைப் பயன்படுத்தி, அந்த ஹதீஸின் இறுதிப்பகுதிக்கு அழுத்தம் கொடுத்தார்கள். அதாவது, “..... இஸ்லாத்தில் தண்டனைக்குரிய செயல்களை அவர்கள் செய்யாத வரை” என்பதாகும். “தொழுகைக்கும், ஸகாத்துக்கும் இடையில் எந்த வித்தியாசமும் இல்லை; ஆகவே இவற்றுக்கு மத்தியில் யார் வித்தியாசத்தை கற்பிக்கின்றார்களோ அல்லது எதையாவது கொடுக்க மறுக்கின்றார்களோ, அது சிறு கயிறுத் துண்டாக (இகால்) இருந்தாலும் சரியே, அவர்களுக்கு எதிராக நான் போராடுவேன்” என அபூபக்கர் (ரழி) மேலும் கூறினார்கள்.⁽¹⁵⁾ இதே அடிப்படையில் தான், புகஹாக்கள், “இஸ்லாத்தின் அடிப்படைகளில் அல்லது தூண்களில் ஒன்றை மறுப்பவர்களுக்கு எதிராக மரணதண்டனை விதிப்பது அல்லது யுத்தம் மேற்கொள்வது சட்டரீதியானது” என வாதிடுகின்றனர்.⁽¹⁶⁾ இஜ்திஹாதின் முறைமை பற்றி ஆராய்கின்ற போது, இமாம் கஸ்ஸாலி (ரஹ்) அவர்கள் ஸஹாபிகளின் வாதங்களையும், அபூபக்கர் (ரழி) அவர்களின் விவேகத்தையும்

15. அல் புகாரி, ‘ஸஹீஹ்’, பாகம் 1, பகுதி 2-131; அல் ஐனி அவர்களின் அதற்கான விளக்கவுரையையும் பார்க்க, ‘உம்தா’ பாகம் 8-243-46; இப்னு ஸல்லாம், ‘அல் அம்வால்’, 23 ; அல் மாவர்தி, ‘அஹ்காம் அல் சுல்தானிய்யா’, 57-58; அல் தபரி, ‘தாரிஹ்’ பாகம் 3, 244-45.

16. இப்னு குதாமா, ‘அல் மு:னி’ பாகம் 2, 572-74

குறிப்பிட்டு, “இவர்கள், கலந்துரையாடல், விவாதம் ஆகிய வழிமுறைகள் மூலமே சில முடிவுகளுக்கு வந்தார்கள்” எனத் தெரிவிக்கின்றார்கள்.⁽¹⁷⁾

“பொதுமக்களின் நலன்” கருதி அபூபக்கர் (ரழி) அவர்கள் தீர்மானங்களை எடுத்ததற்கான உதாரணங்களும் காணக்கிடைக்கின்றன. அபூயூஸூப் (ரஹ்) குறிப்பிடுகின்றார்கள்: ‘ஆண்கள், பெண்கள், இளைஞர்கள், முதியவர்கள், சுதந்திரமனிதர்கள், அடிமைகள், என்பவர்களுக்கிடையில் அபூபக்கர் (ரழி) அவர்கள் ஊதியத்தைச் சமமாக வழங்கிவந்தார்கள். இஸ்லாத்தை ஆரம்பத்தில் ஏற்றுக்கொண்டவர்களுக்கும், முக்கியஸ்தர்களுக்கும் இதில் முன்னுரிமை வழங்க வேண்டும் என சிலர் அபூபக்கர் (ரழி) அவர்களிடம் வேண்டிக் கொண்ட போது, அவர்கள், ‘ஆரம்பகால முஸ்லிம்கள், முக்கியஸ்தர்கள் என்ற அடிப்படைகளில் அவர்களுக்குச் சிறந்த கூலியை வழங்குவது அல்லாஹ்வைப் பொறுத்த விடயமாகும் எனவும், தான் வழங்குவது வெறும் இவ்வுலக வாழ்க்கை வசதிகளே (மஆஷ்)’ எனவும் கூறி, இப்பொருட்கள் விடயத்தில் சமத்துவமே சிறந்தது என விளக்கினார்கள்.⁽¹⁸⁾ இமாம் கஸ்ஸாலி (ரஹ்), அல் ஆமிதி (ரஹ்) ஆகியோர் அபூபக்கர் (ரழி) அவர்களின் இந்த வாதத்தையும், தீர்மானத்தையும் ‘இஜ்திஹாத்’ என்ற அத்தியாயத்தில் குறிப்பிடுகின்றனர்⁽¹⁹⁾

உமர் (ரழி) அவர்களின் ஆலோசனையின் பேரில் அபூபக்கர் (ரழி) அவர்களால் எடுக்கப்பட்டதொரு தீர்மானம் தான் அல்குர்ஆனைத் தொகுக்க வேண்டும் என்பதாகும். அல்குர்ஆனைத் தொகுத்துப் பாதுகாப்பதன் மூலம் அபூபக்கர் (ரழி) அவர்கள் முஸ்லிம் உம்மத்தின் நலனையே கவனத்திற் கொண்டார்கள். இமாம் புஹாரி (ரஹ்) அவர்களின் கருத்துப்படி, யமாமா யுத்தத்தில்

17. அல் கஸ்ஸாலி, ‘அல் முஸ்தஸ்பா’ பாகம் 2, 242-43

18. அபூ யூஸூப், ‘அல் கராஜ்’ 45 ; இப்னு ஜல்லாம், ‘அல் அம்வால்’, 244-45 ; அல் முத்தகி அல் ஹிந்தி, ‘கன்ஸ்’ பாகம் 5, 357-58.

19. அல் கஸ்ஸாலி, ‘அல் முஸ்தஸ்பா’, பாகம் 2,243; அல் ஆமிதி, ‘அல் இஹ்காம்’ பாகம் 4, 53

(ஹி.11) பெரும் தொகையான 'காரி' கள் உட்படப் பலர் இறந்தபோது, அல்குர்ஆன் தொகுக்கப்பட வேண்டியதன் அவசியத்தை உமர் (ரழி) அவர்களே முதலில் உணர்ந்தார்கள். குர்ஆனின் சில பாகங்கள் இதனால் இல்லாது போய்விடக் கூடும் எனப் பயந்தார்கள். சிறு சிறு துண்டுகளனைத்தையும் சேகரித்து, அல்குர்ஆனை நூலுருவில் எழுதுவதற்கு யாராவதொருவரை நியமிக்கும்படி அபூபக்கர் (ரழி) அவர்களை வேண்டினார்கள். ஆனால் ரசூல் (ஸல்) அவர்களே செய்யாத ஒரு வேலையைச் செய்யத் தயங்கினார்கள் அபூபக்கர் (ரழி) அவர்கள். எனினும், உமர் (ரழி) அவர்கள், இந்த விடயம் மார்க்கத்தினதும், முஸ்லிம் சமூகத்தினதும் நலனுக்கே என்பதை மீண்டும், மீண்டும் நினைவுறுத்தினார்கள். இறுதியில் அபூபக்கர் (ரழி) அவர்கள், இதன் தேவையை உணர்ந்ததும், உமர் (ரழி) அவர்களின் வேண்டுகோளுக்கு இணங்கினார்கள். அபூபக்கர் (ரழி) அவர்கள் காலத்திலேயே அல்குர்ஆனின் எழுதப்பட்டிருந்த பல்வேறு துண்டுகளை சேகரிக்கும் பணி நிறைவு செய்யப்பட்டது. ரசூல் (ஸல்) அவர்களுக்கு அல்குர்ஆன் அருளப்பட்டபொழுது, அதை எழுதும் செயலாளர்களில் ஒருவராயிருந்த ஸைத் பின் தாபித் (ரழி) அவர்களின் மேற்பார்வையின் கீழ் இது நடைபெற்றது.⁽²⁰⁾ அல்குர்ஆனைப் பாதுகாக்க வேண்டும் என்பதே இத்தீர்மானத்தை மேற்கொள்வதற்கான நியாயமான காரணமாகும். இது உண்மையில் இஸ்லாத்தைப் பாதுகாப்பதற்காகும். இது 'முஸ்லிம் சமூகத்தின் நலனுக்காக' மேற்கொள்ளப்பட்டதாகும். அபூபக்கர் (ரழி) அவர்களின் இந்த முடிவானது இமாம் கஸ்ஸாலி (ரஹ்) அவர்களால் "பாபுல் இஜ்திஹாத்" எனும் அத்தியாயத்தில் ஆராயப்பட்டுள்ளது. இமாம் கஸ்ஸாலி (ரஹ்) அவர்கள், இதனை, அபூபக்கர் (ரழி) அவர்களின் இஜ்திஹாதுக்கு உதாரணமாகக் கொள்கின்றார்கள்.⁽²¹⁾

உமர் (ரழி) அவர்களை கலீபாவாக நியமித்தமை, அபூபக்கர்

20. அல் புகாரி, 'ஸஹீஹ்', பாகம் 2, பகுதி 6-66,68; இப்னு ஹஜர், 'பத்ஹ்', பாகம் 9-9; அல் ஸர்க்ஷி, 'அல் புர்ஹான்', பாகம் 1-233; A.T. வெல்சு, 'இஸ்லாமிய கலைக்களஞ்சியம்' இதில் குர்ஆன் என்ற கட்டுரையைப் பார்க்க. e.d. பெர்னாட் M. லூயிஸ் (லண்டன்: லுஸாக் அன் கொ., 1971)

21. அல் கஸ்ஸாலி, 'அல் முஸ்தஸ்பா' பாகம் 2-243

(ரழி) அவர்கள் எடுத்த ஒரு முக்கியமான முடிவாகவே இருந்தது. இந்த முடிவுக்கு அவர்களே “இஜ்திஹாத் பில் ரஃயி” என்ற வார்த்தையைப் பயன்படுத்தியும் உள்ளார்கள்.⁽²²⁾ இதன் கருத்து, வெறும் “அபிப்பிராயம்” என்பதல்ல. மாறாக அது ஓர் ஆழ்ந்த நோக்குடன் எடுக்கப்பட்ட முடிவாகும். இது விடயத்தில் அபூபக்கர் (ரழி) அவர்கள் இறுதித் தீர்வை எடுக்கு முன்னர் தங்களது மிக முக்கியமான சகபாடிகளைக் கலந்தாலோசித்தது மட்டுமன்றி, அதனைக் கவனமாகப் பரிசீலனை செய்துமிருந்தார்கள்.⁽²³⁾ உமர் (ரழி) அவர்களைக் கலீபாவாகத் தெரிவு செய்த விடயத்தில், அபூபக்கர் (ரழி) அவர்களின் இந்த முடிவானது, புகஹாக்களின் கருத்துக்களில் பாரிய செல்வாக்கைச் செலுத்தியது.⁽²⁴⁾

இரண்டாம் கலீபாவான உமர் (ரழி) அவர்கள், தமது கிலாபத் காலப் பகுதியில் (23 ஹி), தமது சொந்தத் தீர்வுகளைப் பரந்தளவு பயன்படுத்தினார்கள். உமர் (ரழி) அவர்களது தீர்ப்புக்கள் அல்லது “இஜ்திஹாத் பில் ரஃயி”, சட்டங்களை வரைவதற்காக மாத்திரம் வரையறுக்கப்பட்டிருக்கவில்லை. மாறாக, சமூக, பொருளாதார, பொது நிர்வாக விடயங்களிலும் பிரயோகிக்கப்பட்டன. அவர்களது தீர்ப்புக்கள் பல இருக்கின்றன; பல்வேறு வகைகளாக இருக்கின்றன. எனினும் நாம் இங்கு, புகஹாக்களால் குறிப்பிடப்பட்டவைகளையும், கருத்திற் கொள்ளப்பட்டவைகளையும் மாத்திரம் கையாள்கின்றோம்.

உமர் (ரழி) அவர்களின் இஜ்திஹாதிற் கு மிகத் தெளிவான உதாரணம் தான், மதுபோதைக்கான தண்டனையை மீளாய்வு செய்தமையாகும். குடி போதைக்கான தண்டனையின் அளவை நாற்பதிலிருந்து எண்பது கசையடிகளாக ‘அல் ரஃயி, யைப் பிரயோகித்தே மாற்றியமைக்கப்பட்டது. இங்கு கவனிக்க வேண்டிய முக்கிய விடயம் என்ன வென்றால், எண்பது கசையடிகள் கொடுக்க

22. அல் தபரி, ‘தாரிஹ்’ பாகம் 3, 428-29

23. அல் தபரி, ‘தாரிஹ்’, பாகம் 3 428-29; இப்னு அல் அதீர், ‘உஸூத் அல் காபஹ்’ (தெஹ்ரான்: அல் மக்தபா அல் இஸ்லாமிய்யா, n.d) பாகம் 4-69

24. பாருகி, முஹம்மத் யூஸூப், ‘Early (Islamic History as a Model for the Development of Some Legal Categories (Ph.D. Thesis, UK, எக்ஸ்டர் பல்கலைக்கழகம் 1988) 224-226.

வேண்டும் என்ற ஆலோசனையை வழங்கிய அலி (ரழி) அவர்கள் இதற்கான அனுமானத்தை அவதூறுக்கான தண்டனையிலிருந்தே பெற்றார்கள். “ஒரு மனிதன் மது அருந்தும்போது போதையறுகிறான்; அவன் குடிபோதையில் இருக்கும் போது அர்த்தமற்ற வார்த்தைகளையும், அவதூறுகளையும் பேசுகின்றான்; அவதூறு பேசுவதற்கான தண்டனை 80 கசையடிகளாகும். எனவே மதுபோதைக்கான தண்டனையும் அதே அளவாக இருக்க வேண்டும்” என அலி (ரழி) அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். அலி (ரழி) அவர்களால் முன்வைக்கப்பட்ட ஒப்புமையை உமர் (ரழி) அவர்கள் வரவேற்று, அங்கீகாரமும் வழங்கினார்கள்.⁽²⁵⁾ இது ஸஹாபிகளால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டதோடு மட்டுமல்லாமல், புகஹாக்களாலும் நிரூபிக்கப்பட்டது. உண்மையில் புகஹாக்கள், போதையேற்படுத்துகின்ற ஒவ்வொன்றுக்கும் இதே வாதத்தைப் பிரயோகித்தனர்.⁽²⁶⁾

ஹாதிப் இப்னு அபீ பல்தஆ (ரழி) அவர்களின் சில அடிமைகள், முஸானி கோத்திரத்தாரின் ஒரு மனிதனிடமிருந்து திருடிய ஒரு ஒட்டகத்தை உணவுக்காக அறுத்துவிட்டனர். இந்த விடயம் தீர்ப்புக்காக உமர் (ரழி) அவர்களிடம் கொண்டு வரப்பட்டபோது, உமர் (ரழி) அவர்கள், ஷரீஆவின் தீர்ப்புப்படி, கையை வெட்டுவதாக முடிவெடுத்தார்கள்; ஆனால் அதனை மீளாய்வு செய்து, தமது முடிவை வாபஸ் பெற்றுக்கொண்டு, “அவர்களது உழைப்பைச் சுரண்டுகிறீர்; ஆனால் அவர்களைப் பட்டினி போட்டு வதைக்கின்றீர்” என ஹாதிப் (ரழி) வுக்குச் சொன்னார்கள். பின்னர், ஹாதிப் இப்னு அபீ பல்தஆ (ரழி) அவர்களை, ஒட்டகத்தின் பெறுமதியில் இரு மடங்கை, 800 தீர்ஹம்களை, அந்த ஒட்டகச் சொந்தக்காரனான முஸானி கோத்திரத்தைச் சேர்ந்த மனிதனுக்குக் கொடுக்குமாறு தீர்ப்பளித்தார்கள். அடிமைகளின் கைகளைத் துண்டிப்பதும் இரத்துச் செய்யப்பட்டது. இந்த விவகாரத்தை அல்

25. அல் மாவர்தி, ‘அல் அஹ்காம் அல் சுல்தானிய்யா’ 228-29; மாலிக், ‘அல் முஅத்தா’ பாகம் 2, 178

26. அல் ஸரக்ஸி, ‘அல் மப்கூத்’ பாகம் 24-4; இப்னு குதாமா, ‘அல் மு.:னி’, பாகம் 8, 304-308

சரக்ஷி (ரஹ்), இப்னு ஹஸ்ம் (ரஹ்) ஆகியோர் அறிவிக்கின்றனர்.⁽²⁷⁾

வரட்சி நிலவும் காலங்களில் திருட்டுக் குற்றத்திற்கான தண்டனையை இடைநிறுத்தி வைப்பதும் உமர் (ரழி) அவர்களின் ஒரு தீர்ப்பாகவே இருந்தது.⁽²⁸⁾ இது தொடர்பாக அல்குர்ஆனிலோ, அஸ்ஸுன்னாவிலோ தெளிவான கட்டளைகள் எதுவும் காணப்படாத போதும், உமர் (ரழி) அவர்கள் தமது நியாய உணர்வைப் பயன்படுத்தியதோடு, மக்களது நலனையும், சூழ்நிலையின் இயல்பினையும் கருத்திற் கொண்டார்கள். உமர் (ரழி) அவர்களின் இந்தத் தீர்ப்பை அடிப்படையாகக் கொண்டு, வரட்சி காலங்களில், “சரிகாவின் தண்டனையை” (ஹத் அல் சரிகா) இடைநிறுத்தி வைக்க, புகஹாக்கள் ஆலோசனை வழங்கியுள்ளார்கள்.⁽²⁹⁾

“அடிமையின் தாயை விற்பனை செய்தல்” எனும் பிரபல்யமான நடைமுறையை உமர் (ரழி) அவர்கள் மாற்றியமைத்தார்கள். அவர்களுக்கு முன்னர், அடிமையின் தாயை விற்பனை செய்வது தடை செய்யப்பட்டிருக்கவில்லை. அடிமைகளின் நலனைக் கருத்திற் கொண்டு இந்த நடைமுறைக்கு உமர் (ரழி) தடைவிதித்தார்கள். முன்னைய நடைமுறை மாற்றப்பட்ட பின், எஜமானன், இப்போது, அவளை விடுதலை செய்து விடலாமே யொழிய, அவளை விற்பதற்கு அவருக்கு உரிமையில்லை. எஜமான் இறந்ததும் அவள் சுயமாகவே விடுதலை பெற்றுவிடுவாள்.⁽³⁰⁾

ஸகாத் பெறத் தகுதியான எட்டுக் கூட்டத்தினரை அல்குர்ஆன் விதந்துரைக்கின்றது. இந்த விடயம் பற்றிப் பேசுகின்ற அல்குர்ஆன் வசனத்தில் “முஅல்லபதுல் குலூப்” என்ற கூட்டத்தினர் நான்காவதாக இடம் பெறுகின்றனர்.⁽³¹⁾ ரசூல் (ஸல்) அவர்கள், அவர்களது வாழ்நாளில் அல்குர்ஆனின் கட்டளைக்கு ஏற்ப இதனை

27. மாலிக், ‘அல் முஅத்தா’ பாகம் 2-124; அல் ஷாபிஈ, ‘அல் உம்மு’ பாகம் 7-231 இப்னு ஹஸ்ம், ‘அல் முஹல்லா’ பாகம் 11-343; அல் ஸரக்ஸி, ‘அல் மப்கூத்’ பாகம் 9-140

28. அல் ஸரக்ஸி, ‘அல் மப்கூத்’ பாகம் 9, 140

29. மேற்படி நூல்.

30. மேற்படி நூல் பாகம் 7-149

31. குர்ஆன் 9:60

நடைமுறைப்படுத்தினார்கள். உணவு, பணம் மற்றும் சொத்துக்களை இவர்களுக்கு வழங்குவதன் மூலம், தாராளமாக உதவிசெய்தார்கள். ⁽³²⁾ ரசூல் (ஸல்) அவர்கள் இந்த அடிப்படையில் 'அவர்களுக்கு எந்தளவுக்கு செலவு செய்தார்கள் என்பதற்கு இமாம் சரக்ஷி (ரஹ்) அவர்கள் உதாரணங்களைத் தருகின்றார்கள். மக்காவாசிகள் ரசூல் (ஸல்) அவர்களை எதிர்த்ததோடு, பெரும் பிரச்சினைகளையும் ஏற்படுத்தினார்கள். இதன் மூலம் தமது தாய்நாடு, சொத்துக்கள், உறவினர்கள் மற்றும் நண்பர்களைத் துறந்து செல்லும் நிர்ப்பந்தத்தை காபிர்கள் கொடுத்தபோதும், மக்காவில் பஞ்சம் ஏற்பட்டபோது ரசூல் (ஸல்) அவர்கள், அவர்களுக்கு உதவி, ஒத்தாசைகளை வழங்கினார்கள். ஒரு தடவை, ஏழை மக்காவாசிகளுக்கு அபூஸுப்யான் மூலம் பகிர்ந்தளிப்பதற்காக 500 தீனர்களை அனுப்பினார்கள்.⁽³³⁾

எனினும் இந்த நடைமுறையை, உமர் (ரழி) அவர்கள் இடைநிறுத்தினார்கள். இதற்கு அவர்கள் முன்வைக்கும் வாதம் யாதெனில், “முஸ்லிம்கள் தற்போது போதுமான அளவு பலம் பெற்றுள்ளனர்; இஸ்லாமும் சிறந்த முறையில் ஸ்தாபிதம் அடைந்துள்ளது; எனவே இந்த மக்களை (காபிர்களை) அனுசரித்துக் கொண்டு போக வேண்டிய அவசியம் இல்லை”, என்பதாகும். முஸ்லிம் சமூகம் அதன் ஆரம்ப கட்டத்திலும், முஸ்லிம்கள் பலவீனமாகவும் இருந்த ஒரு நிலையில், “முஅல்லபதுல் குலூப்”களுக்கு பைத்துல்மாலிலிருந்து தாராளமாகக் கொடைகளை வழங்கி, அவர்களை இஸ்லாத்தின் பக்கம் நெருக்கமாகக் கொண்டுவருவதற்கும், முஸ்லிம் சமூகம் மீதான அவர்களது எதிர்ப்பைக் குறைப்பதற்கும், இக்கொடைகள் மூலம் அவர்களை

32. இப்னு ஸல்லாம், 'அல் அம்வால்' 537; அல் ஜஸ்ஸாஸ், 'அஹ்காம் அல்குர்ஆன்' பாகம் 3, 123-24; இப்னு ஹபீப் முஹம்மத், 'அல் முஹப்பர்', Ilse tichtenstadter (பெய்ருத்: மக்தபா அல் திஜாதரி 1361/1941) 473-74 தாராளமாகக் கவனிக்கப்பட்ட முஅல்லபதுல் குலூப்களில் 16 நபர்களின் பெயர்ப்பட்டியலை இப்னு ஹபீப் தருகிறார்; அல் தபரீ, 'அல் பயான்' பாகம் 10, 112; இப்னு கதீர், அபூ அல்-பிதா இஸ்மாஈல், 'தப்ஸீர் அல் குர்ஆன் அல் அழீம்' (கெய்ரோ: ஈஸா அல் பாபி அல் ஹலபி. 1342) பாகம் 2, 356; அல் ஷவ்கானி, 'நைல்' பாகம் 4, 233-34.

33. அல் ஸரக்ஸி, 'அல் மப்கூத்' பாகம் 10, 92

சமாளித்து, வென்றுகொள்ள வேண்டிய ஒரு தேவை இருந்தது. பின்னர் முஸ்லிம்களுக்கு அல்லாஹ் பலத்தையும், கண்ணியத்தையும் கொடுத்த போது, அவர்களுக்கு வழங்கப்பட்ட அந்தப் பங்கைத் தொடர்ந்தும் கொடுக்கத் தேவையில்லை என்று உமர் (ரழி) அவர்கள் வாதிட்டார்கள்.⁽³⁴⁾ உமர் (ரழி) அவர்கள் அப்போதிருந்த அரசியல், சமூக நிலையினை கவனத்திற் கொண்டிருக்கலாம். குறிப்பாக “றித்தத்” யுத்தத்தின் போது சில “முஅல்லபதுல் குலூபி”னரின் செயற்பாட்டைக் கருத்திற் கொண்டிருக்கவும் முடியும்.⁽³⁵⁾ காரணம் எதுவாக இருப்பினும், உமர் (ரழி) அவர்களது தீர்ப்புக்குப் போதிய கரிசனையை புகஹாக்கள் வழங்குகின்றனர். ஹனபி புகஹாக்களும், இமாம் அல் ஷஅபீ (ரஹ்) மற்றும் இமாம் மாலிக் (ரஹ்), இமாம் ஷாபிஈ (ரஹ்) போன்றவர்களும் இதே கருத்தைத்தான் கொண்டுள்ளனர். “முஅல்லபதுல் குலூப்”களுக்கு ஸதகாவிலிருந்து எதனையும் கொடுக்கக் கூடாது என்பதே இவர்களின் கருத்தாகும். ஆனால் அஹ்மத் பின் ஹன்பல் (ரஹ்) அவர்களும், அவர்களது மத்ஹபைச் சார்ந்த புகஹாக்களும் இவர்களிலிருந்தும் வேறுபடுகின்றனர்.⁽³⁶⁾ ஷாபிஈ மத்ஹபின் பக்ஹான அல்மாவர்தி (ரஹ்) அவர்கள் ‘முஅல்லபதுல் குலூப்’களுக்கு தரிசு நிலங்களில் இருந்தும், கனிமத்திலிருந்தும் கொடுக்கப்படலாம்’ என்ற கருத்தை முன்வைத்து, இமாம் ஷாபிஈ (ரஹ்) வுடன் முரண்படுகின்றார்.⁽³⁷⁾

ஸகாத்தை இருமடங்காக அறவிடுவதென “பனூ தக்லீப்” கோத்திரத்துடன் செய்து கொண்ட உடன்பாடு, அரசியல் அடிப்படையில், உமர் (ரழி) மேற்கொண்ட தீர்ப்பின் மற்றொரு அமுலாக்கமாகும். கிறிஸ்தவர்களான பனூதக்லீப்களுடன் உடன்பாடு

34. அல் தபரீ, ‘தப்ஸீர்’ பாகம் 10, 113; அல் ஜஸ்ஸாஸ், ‘அஹ்காம் அல்குர்ஆன்’ பாகம் 3, 123-24; அல்குர்தூபி, ‘அல் ஜாமி’ பாகம் 8, 178-81; இப்னு கதீர், ‘தப்ஸீர்’ பாகம் 2, 365

35. ரித்தத்துக்கு எதிரான யுத்தங்களில் உயைனா பின் ஹஸ்ன், அக்ரா பின் ஹாபிஸ் இருவரின் பங்களிப்பைப் பார்க்க, இப்னு அல் அதீர், ‘அல் காமில்’ பாகம் 2, 342

36. இப்னு குதாமா, ‘அல் மு:னி’ பாகம் 2, 666

37. அல் மாவர்தி, ‘அல் அஹ்காம் அல் ஸுல்தானிய்யா’, 123

செய்து கொண்டபோது, பொருளாதாரம், அரசியல் என்ற இரு விடயங்களை உமர் (ரழி) அவர்கள் கவனத்தில் கொண்டார்கள். இவர்கள் ஈராக்கின் வட பகுதியில் வாழ்ந்த அரபுக் கோத்திரத்தவர்களாகும். விவசாயத்திலும், பாற்பண்ணைத் தொழிலிலும் அவர்கள் தேர்ச்சி பெற்றிருந்தனர். உமர் (ரழி) அவர்கள் முதலில் இவர்கள் மீது 'ஜிஸ்யா'வை (பாதுகாப்பு வரி) விதிக்க முயன்றபோது, அது தம்மை அகௌரவப்படுத்துவதாக இவர்கள் கருதினர். எனவே இந்த வரியைச் செலுத்துவதில் நின்று தப்பிப்பதற்காக, பல பகுதிகளுக்கும் அவர்கள் பரவிச் செல்லலாயினர். காலப் போக்கில், இது, சிறந்த விவசாய நிலங்கள் கவனிப்பாரற்று விடுபடுவதற்கு வழிவகுத்திருக்கும். அதேவேளை, பனூதக்லீப் கோத்திரத்தினர் எதிரிகளுடன் இணைந்து, அதன் மூலம் எதிரிகள் பலம்பெற்று, முஸ்லிம்களுக்கு எதிராக அவர்களை திருப்பிவிடக் கூடும் என்ற அச்சமும் நிலவியது. ஸரீஆ இப்னு அல் நு.மான் (ரழி) அவர்கள் உமர் (ரழி) அவர்களிடம் வந்து, பனூதக்லீப் கோத்திரம் ஜிஸ்யா செலுத்த மறுப்பதாகவும், முஸ்லிம்களும் தமது எதிரிகள் பற்றிய அச்ச உணர்வில் இருப்பதாகவும், இவ்வேளையில் அவர்களை எதிரிகளுடன் இணைந்து கொள்ள முஸ்லிம்கள் அனுமதிக்கக் கூடாது எனவும் கூறினார்கள். உமர் (ரழி) அவர்கள் இவர்களது வாதத்தை ஏற்றுக் கொண்டு இவ்விரு அம்சங்களையும் கவனத்திற்கொண்டு, இரு மடங்கு ஸகாத்தை வசூலிக்க முடிவு செய்தார்கள். அதனை பனூ தக்லீபிகளும் ஏற்றுக் கொண்டனர். அபூயூஸூப் (ரஹ்), அபூ உபைத் (ரஹ்) ஆகியோர் அவர்களது நூல்களில் இதனை விரிவாக விளக்குகின்றனர்⁽³⁸⁾

உமர் (ரழி) அவர்களின் இந்த முடிவை புகஹாக்களும் வரவேற்கின்றனர்.⁽³⁹⁾ கலீபா ஹாருன் அல் ரஷீத் அவர்களின் காலத்தில் கூட, பனூ தக்லீபுடனான ஒப்பந்தத்தை இரத்துச் செய்ய

38. அபூ யூஸூப், 'அல் கராஜ்' 129-31; இப்னு ஸல்லாம், 'அல் அம் வால்' 32-33; அல் ஸரக்ஸி, 'அல் மப்கூத்' பாகம் 2, 178-79 அல் மாவர்தி, 'அல் அஹ்காம் அல் சுல்தானிய்யா' 144.

39. யஹ்யா பின் ஆதம், 'கிதாப் அல் கராஜ்', ed. அஹ்மத் ஷாகிர் (பெய்ரூத் : தாருல் மஆரிபா 1399/1979) (E.J. ப்ரில், லெய்டன் 1896) 12

கலீபா முற்பட்டபோது, அபூயூஸூப் (ரஹ்) அவர்கள், பனு தக்லீப்களுக்கு சார்பாக செயல்பட்டார்கள். “பனுதக்லீப்கள், நிபந்தனைகளை கண்டிப்பாக பின்பற்றவில்லையென்றாலும், கலீபா அவர்கள், உமர் (ரழி) அவர்களால் செய்து கொள்ளப்பட்ட ஒப்பந்தத்தைக் கண்ணியப்படுத்த வேண்டும்” என பத்வா கொடுத்தார்கள்.⁽⁴⁰⁾

உமர் (ரழி) அவர்களால் அமுல்படுத்தப்பட்ட மிக முக்கியமான தீர்ப்புத்தான் விவசாய நில சீர்திருத்தமாகும். அபூயூஸூப் (ரஹ்) அவர்கள் “ஸுவாத்” (தரிசு) நிலம் தொடர்பான பிரச்சினைகளை விரிவாக ஆராய்கின்றார்கள். ஈராக் வெற்றியின் பின்னர் (14 ஹி) நாட்டின் பொருளாதாரத்திற்கும், சமூகத்தின் நலனுக்கும் அவசியமானவை எனக் கருதிய சில மாற்றங்களை மேற்கொள்ள உமர் (ரழி) அவர்கள் விரும்பினார்கள். உமர் (ரழி) அவர்கள், இராணுவத்தினருக்கு மத்தியில் நிலம் பங்கிடப்படும் விடயத்தையும், இந்த நிலப்பங்கீட்டினால் ஏற்கனவே பயிர்ச் செய்கையில் ஈடுபட்டிருந்த விவசாயிகளுக்கு மத்தியில் ஏற்படக் கூடிய வேலையில்லாப் பிரச்சினையையும் தமது கவனத்திற் கொண்டார்கள். எனவே, அவர்கள், பழைய நிலச் சொந்தக்காரர்களின் பயிர்ச் செய்கையின் கீழ், வழமைபோல் நிலத்தை விட்டுவைக்கத் தீர்மானித்தார்கள். அத்துடன் அவர்கள் மீது கராஜ் (நிலவரி) விதிக்கவும் முடிவு செய்தார்கள். இம்முடிவானது முழு சமூகத்திற்கும் நலன் பயப்பதாக மாத்திரமன்றி, எதிர்கால சந்ததியினருக்கும் நன்மை பயப்பதாகவும் இருந்தது. ஆனால் இக்கருத்துக்குக் குறிப்பாக இராணுவத்தினருக்கு மத்தியில் பலமான எதிர்ப்பு இருந்தது. ஏனெனில் இது முன்னைய மரபினை உடைக்கின்றதென அவர்கள் கருதினார்கள். எனினும், உமர் (ரழி) அவர்கள் விவாதத்தினூடாகவும், வியாக்கியானத்தின் மூலமாகவும் மக்களை ஏற்றுக்கொள்ள வைத்தார்கள். தரிசு நிலம் தொடர்பான உமர் (ரழி) அவர்களின் தீர்வானது ‘அல்ரஃயி’யை அடிப்படையாகக் கொண்டது என்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

40. அல் ஷைபானி, முஹம்மத் பின் அல் ஹஸன் ‘அல் ஸியார் அல்கபீர்’ ‘ஷரஹ் அல் ஸரக்ஸியுடன், (கெய்ரோ: மத்பஆ அல் இஃலானாத் அல் ஷரகிய்யா 1971)

ஆரம்பத்தில் அவர்கள் குர்ஆன், ஸுன்னாவிலிருந்து ஆதாரங்களை முன்வைக்கவில்லை. பின்னர், சில வசனங்களை அவர்கள் கண்டறிந்தார்கள். அபூயூஸுப் (ரஹ்) அவர்களின் கருத்துப்படி, உமர் (ரழி) அவர்கள், தமது அபிப்பிராயத்துக்கு இவற்றை ஆதாரமாக எடுத்துக் கூறினார்கள். அவர்கள் மேற்கோள் காட்டிய வசனம் வருமாறு: “அவர்களின் பின்னர் (ஈமானின் பக்கம்) வந்தவர்களுக்கும் (பங்கு இருக்கின்றது)”⁽⁴¹⁾ இந்த வசனத்திலிருந்து உமர் (ரழி) அவர்கள் “பிற்காலத்தில் இஸ்லாத்தை ஏற்றுக்கொள்ளத் தயாராகும் எதிர்கால சந்ததியினருக்கும் ஒரு பங்கு இருக்கின்றது’ என வாதிட்டார்கள். இந்த வசனம் உண்மையில் “∴பை” (சண்டையில்லாது அடைந்து கொண்டவை) தொடர்பான பங்கீட்டைத்தான் குறிப்பிடுகிறதேயொழிய கனீமத் (போரில் கிடைத்த பொருள்) துக்குரியதல்ல. ∴பையின் சட்டத்திலிருந்து பெறப்பட்டு, கனீமத்திற்கு நடைமுறை படுத்தப்பட்டதொன்றென, உமர் (ரழி) அவர்களின் இந்த வாதத்தை அர்த்தம் கொள்ளலாம். உமர் (ரழி) அவர்கள் தம் கருத்துக்கு ஆதாரமாக மேலும் சில வசனங்களை நம்பியிருந்தார்கள். அவற்றிலொன்று, “(போரில் வெற்றி கொள்ளப்பட்ட) ஊராரர்களிடமிருந்து அல்லாஹ் தனது தூதருக்குக் கொடுத்த கனீமத் பொருள், அல்லாஹ்வுக்கும், அவனது தூதருக்கும், உறவினர்களுக்கும், அநாதைகளுக்கும், ஏழைகளுக்கும், வழிப்போக்கர்களுக்கும் உரியனவாகும். உங்களில் பணம் படைத்தவர்களுக்கு மத்தியில் மாத்திரம் சுற்றிக் கொண்டிருக்காமல் இருப்பதற்காகவே (இவ்வாறு பங்கீடு செய்யுமாறு அல்லாஹ் கட்டளையிட்டுள்ளான்)”⁽⁴²⁾

ஆகவே உமர் (ரழி) அவர்கள், முஸ்லிம் சமூகத்தின் ஒரு பகுதியினரிடத்தில் செல்வம் குவிவதைத் தடுப்பதே தமது தீர்ப்பின் பின்னாலுள்ள காரணியாகும் எனக் குறிப்பிட்டார்கள். மூன்று நாட்கள் உயிரோட்டமான கலந்துரையாடலின் பின்னர், முக்கியஸ்தர்களின் நம்பிக்கையை வென்று, அந்த முடிவைச் செயற்படுத்தினார்கள்.

41. குர்ஆன் 59:10

42. குர்ஆன் 59:7

(43) இந்தத் தீர்ப்பின் வழிமுறையிலும், விடய அமுலாக்கத்திலும், பின்வரும் அடிப்படைகள் அடையாளப்படுத்தப்பட்டன:

* ∴பை யின் நடைமுறையிலிருந்து இம்முடிவு பெறப்பட்டது.

* ஸவாத் (தரிசு) நில விடயத்தில், உமர் (ரழி) அவர்கள், தனிப்பட்ட மனிதர்களின் நலன்களை விட, மக்களின் பொதுவான நலனையே விரும்பியுள்ளார்.

* இதற்கு மிகப்பளுவான காரணம், செல்வம், பணம் படைத்தவர்களுக்கு மத்தியில் மாத்திரம் சுழல்வதைத் தவிர்ப்பதேயாகும்.

அபூ அல் வலீத் அல் பாஜி (ரஹ்) அவர்கள், இதனை 'நஸ்'ஸிலிருந்து பெறப்பட்ட சிறந்த பகுத்தறிதலுக்கு உதாரணமாகக் கருதுகின்றார்கள். "பணம் படைத்தவர்களுக்கு மத்தியில் மாத்திரம் செல்வம் சுழலக் கூடாது" எனும் சட்டத்தின் அடிப்படையில் இதை அவர்கள் ஆதாரமாகக் கொள்கிறார்கள். உமர் (ரழி) அவர்கள் நிலப்பங்கீட்டைக் கைவிட்டார்கள்.⁽⁴⁴⁾ இம்முடிவு, குலபாஉர் ராஷிதூன் காலப்பகுதி முழுவதும் நடைமுறையிலிருந்தது.⁽⁴⁵⁾

'ஒரு மனிதன் தான் விவசாயம் செய்ய முடியாமல் பெரிய தொரு நிலப்பரப்பை வைத்திருந்தால், நிலம் இல்லாத, ஆனால் அதை மீண்டும் பயன்பாடு உள்ளதாக ஆக்கக் கூடிய பிறிதொருவனுக்கு கொடுப்பதற்காக அதனை அவனிடமிருந்து எடுக்கலாம்' என உமர் (ரழி) அவர்கள் தீர்மானித்தார்கள். பிலால் இப்னு அல் ஹாரித் அல் முஸானி அவர்களுக்கு ரசூல் (ஸல்) அவர்களால் வழங்கப்பட்டிருந்த பாரிய நிலப்பரப்பை,

43. அபூ யூஸூப், 'அல் கராஜ்' 26-29; இப்னு ஸல்லாம், 'அல் அம்வால்' 59-63; அல் தபரி 'தாரீஹ்' பாகம் 3, 586-87; அல் புலாதூரி, 'புதாஹ்' 265-68; அல் ஷாபிஃ, 'அல் உம்மு' பாகம் 4, 181; அல் ஸரக்ஸி, 'அல் மப்ஸூத்' பாகம் 10, 15-16, அல் குர்தூபி, 'தப்ஸீர்' பாகம் 12, 33; அல் ஷவ்கானி, 'நைல்' பாகம் 8, 162-64.

44. அல் பாஜீ, 'அல் மின்ஹாஜ்' 26

45. இப்னு அல் கையிம், 'ஸாத் அல் மஆத்' ed. தாஹா அப்துர் ரஹ்மான் தாஹா (கெய்ரோ: முஸ்தபா அல் பாபி அல் ஹலபி, 1390/1970) பாகம் 2, 193; அல் ஷவ்கானி, 'நைல்' பாகம் 8, 173.

இவ்வடிப்படையில் உமர் (ரழி) அவர்கள் சுவீகரித்தார்கள்.⁽⁴⁶⁾

உமர் (ரழி) அவர்களால் மேற்கொள்ளப்பட்ட, சமூகத்தில் அதிக தாக்கத்தை ஏற்படுத்தக்கூடிய, மற்றும்மொரு முடிவுதான், அஹ்லுல் கிதாப் பெண்களைத் திருமணம் செய்வதைத் தடைசெய்தமையாகும். அல்குர்ஆன் கட்டளையின்படி அஹ்லுல் கிதாப் பெண்களை மணமுடிப்பதற்கு முஸ்லிம்கள் அனுமதிக்கப்பட்டுள்ளனர். அல்குர்ஆனின் அவ்வசனமானது, “நம்பிக் கையாளர்கள் மத்தியிலுள்ள கற்புடைய ஒழுக்கசீலமான பெண்களும், உங்களுக்கு முன் வேதம் அளிக்கப்பட்டோர் மத்தியிலுள்ள கற்புடைய பெண்களும் உங்களுக்கு ஹலாலாக்கப்பட்டுள்ளனர். நீங்கள் அவர்களை விலைமாதர்களாகவோ, அல்லது இரகசிய ஆசை நாயகிகளாகவோ வைத்திராமல், அவர்களுக்கான மஹரை வழங்கி, அவர்களுடன் நேர்மையான முறையில் வாழ்வதாயின்,
”⁽⁴⁷⁾

இக்குர்ஆன் வசனத்தின் அனுமதியை தனக்குச் சாதகமாக எடுத்துக்கொண்ட மதாயின் பிரதேச ஆளுநர் ஹுதைபா பின் அல்-யமான் அவர்கள் ஒரு யூதப் பெண்ணை மணம் செய்து கொண்டார்கள். இச் செயலுக்கு எதிராக உமர் (ரழி) அவர்கள் உடனடியாக மாற்று நடவடிக்கை மேற்கொண்டு, அப்பெண்ணை விவாகரத்துச் செய்யும்படி கட்டளை பிறப்பித்தார்கள். ஆனால் ஹுதைபா அவர்கள் இந்தக் குர்ஆன் வசனத்தை ஆதாரமாக காட்டி, விவாதித்து, தமது செயலுக்கு அனுமதியுண்டு என கலீபா அவர்களை ஏற்க வைத்தார்கள். இருந்த போதிலும், உமர் (ரழி) அவர்கள், சமூகத்தில் இச்செயலின் தாக்கத்தைக் கருத்திற் கொள்ள நேரிட்டது. தமது கவர்னரின் முன்மாதிரியை ஏனைய முஸ்லிம்களும் பின்பற்றுவார்கள்; இது சமூகத்தில் பெரும் பிரச்சினைகளைத் தோற்றுவிக்கும் என உமர் (ரழி) அச்சம் கொண்டார்கள். “அஜமிப்

46. இப்னு ஸல்லாம், ‘அல் அம்வால்’ 267-68; யஹ்யா பின் ஆதம், ‘அல் கராஜ்’ 60-67.

47. குர்ஆன் 5:5 ; அல்தபரி, ‘தப்ஸீர்’ பாகம் 6, 66-69. ஐயும் பார்க்க; அல் மாவர்தி, “அல் நுகாத் வஅல் உயூன்” ed. கிதார் முஹம்மத் கிதார் (குவைத்: விஸாரதுல் ஒளகாப் 1402/1982) பாகம் 1, 449-50.

(அரபி அல் லாத) பெண்கள் முஸ்லிம் பெண்களை மிகைத்துவிடுவார்கள். ஏனெனில் அவர்களிடம் கவர்ச்சியான நடத்தைகளுண்டு. (கிலாபா)⁽⁴⁸⁾ என உமர் (ரழி) அவர்கள் குறிப்பிட்டதாக அல்தபரி (ரஹ்) அவர்கள் அறிவிக்கின்றார்கள். அல்ஜஸ்ஸாஸ் (ரஹ்) அவர்கள் மற்றொரு காரணத்தைத் தருகின்றார்கள். “இப்பெண்கள் காரணமாக முஸ்லிம் பெண்கள் கெட்டுப்போய் விடுவார்கள்” என உமர் (ரழி) கூறியதாக அவர்கள் தெரிவிக்கின்றார்கள்.⁽⁴⁹⁾ உமர் (ரழி) அவர்களின் இக்கருத்தை விளங்கிக் கொண்ட ஆளுநர் ஹுழைபா பின் அல் யமான் அவர்கள், அவளை விவாகரத்துச் செய்து விட்டார்கள். அஹ்லுல் கிதாப் பெண்களைத் திருமணம் செய்வதற்கு எதிரான கொள்கையை உமர் (ரழி) அவர்கள் கொண்டிருந்தார்கள் என வரலாற்று நிகழ்வுகள் கூறுகின்றன. இத்தகைய திருமண பந்தங்களிலிருந்து தமக்குத் தெரிந்த ஒவ்வொருவரையும் அதேரியப் படுத்தினார்கள்.⁽⁵⁰⁾ சில புகஹாக்களின் கருத்துப்படி அஹ்லுல் கிதாபுகளை திருமணம் செய்வதை அல்குர்ஆன் அனுமதிப்பதனால், அது சட்டரீதியானதாகும்; எனினும் உமர் (ரழி) அவர்களின் அபிப்பிராயம் காரணமாக அதனை விரும்பத்தகாத ஒன்றாகக் கருதுகின்றார்கள்.⁽⁵¹⁾

‘கன்ஸூல் உம்மால்’ எனும் நூலில் அல்முத்தகி (ரஹ்) அவர்கள், மக்களின் நலனைக் கருத்திற்கொண்டு, உமர் (ரழி) அவர்கள், முன்னைய நடைமுறையொன்றினை மாற்றியமைத்த ஒரு நிகழ்வினைக் குறிப்பிடுகின்றார்கள். ‘ஏதாவது பொருள் காணாமற்போனால், அல்லது அதற்கு ஏதும் பங்கம் ஏற்பட்டிருந்தால், அப்பிறழ்வு, பொறுப்பாளிகளால் நிகழவில்லையென்றிருப்பின், அப்பொருள் பொறுப்புச் சாட்டப்பட்டவர்கள், அதற்குப் பொறுப்பல்ல’ என்பது நடைமுறையிலிருந்த ஒரு சட்டமாகும். இது நபியவர்களால் அங்கீகரிக்கப்பட்டும் இருந்தது. உமர் (ரழி) அவர்களால் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்ட புதிய சட்டத்தின்படி, ‘கைத்திறன்

48. அல்தபரி, ‘தாரீஹ்’ பாகம் 3, 588.

49. அல் ஜஸ்ஸாஸ், ‘அஹ்காமுல் குர்ஆன்’ பாகம் 2, 324-25

50. அல்தபரி, ‘தப்ஸீர்’ பாகம் 6; 66-69

51. இப்னு குதாமா, ‘அல் மு:னி’ பாகம் 6, 590.

கொண்டவர்கள் (artisans) தையற்காரர், சாயமிடுவோர், வர்ணம் தீட்டுவோர் போன்றவர்கள், அவர்களது பொறுப்பில் அவர்களது வாடிக்கைக் காரர்களின் பொருட்கள் இருக்கும்போது, அவற்றில் ஏற்படும் சேதங்களுக்கு அவர்களே பொறுப்பாவார்கள். அவை அவர்களிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டுள்ள அமானிதம் எனக் கருதப்படும் சரியே'. கைத்திறன் கொண்டவர்கள் (craftsman) தங்களிடம் ஒப்படைக்கப்படும் வாடிக்கையாளர்களது பொருட்கள்மீது உரிய கவனம் செலுத்துவதில்லை என உமர் (ரழி) அவர்கள் கண்டபோதே பொதுநலன் கருதி சட்டத்தில் மாற்றத்தைக் கொணர்ந்தார்கள். இதுமுதல், சேதங்களுக்கு அவர்களே பொறுப்பாளிகளானார்கள்.⁽⁵²⁾

உமர் (ரழி) அவர்களின் இந்தத் தீர்வு, “இஸ்திஹ்ஸான்” என்ற கொள்கையை உருவாக்குவதற்கு ஹனபி புகஹாக்களுக்கும், “மஸாலிஹ் அல் முர்ஸலாஹ்” என்ற அடிப்படையைக் கட்டியெழுப்ப மாலிகி புகஹாக்களுக்கும், தெளிவானதொரு உதாரணமாக அமைந்தது. ஹனபி புகஹாக்கள் “கியாஸை”ப் புறக்கணித்துவிட்டு, மக்களுக்கு எது சிறந்ததோ அதனையே விரும்புகின்றனர். “இஸ்திஹ்ஸான்” என அதனை அழைக்கின்றனர். இதனையே மாலிகிகள் “மஸாலிஹ் அல்-முர்ஸலாஹ்” எனப் பெயரிட்டுள்ளனர். மேற்குறிப்பிட்ட விடயத்தில், உமர் (ரழி) அவர்கள் மக்கள் நலன் கருதி வழக்கிலிருந்த நடைமுறையைப் புறக்கணித்தார்கள். இதற்கு நஸ்ஸிலிருந்து எதுவித வாதத்தையும் அவர்கள் முன்வைக்கவில்லை.

அநாதையொன்றின் செல்வம் ‘முழாரபா’ (வியாபார முயற்சி)யில் முதலீடு செய்யப்படவேண்டும் என்ற கருத்தை உமர் (ரழி) அவர்கள் கொண்டிருந்தார்கள் என இமாம் அல் சரக்ஸி (ரஹ்) அவர்கள் கூறுகின்றார்கள்.⁽⁵³⁾ இங்கும் அவர்கள் அநாதையின் நலனையே மனதில் கொண்டிருந்தார்கள்.

ரசூல் (ஸல்) அவர்களதும், அபூபக்கர் (ரழி) அவர்களதும் காலத்தில் ஒரே அமர்வில் மூன்று ‘தலாக்’கையும் மொழிவதனை ஒரு ‘தலாக்’ ஆகவே கருதப்பட்டது எனத் தெரிவிக்கப்படுகின்றது.

52. அல் முத்தகி அல் ஹிந்தி, ‘கன்ஸ்’ பாகம் 3, 530

53. அல் ஷாபிஈ, ‘அல் உம்மு’ பாகம் 7, 108; அல் ஷரக்ஸி, ‘அல் மப்கூத்’

இதன் விளைவு யாதெனில், 'இத்தா' காலத்திற்குள் கணவன் தனது தலாக்கை வாபஸ் பெறும் உரிமையைப் பெற்றிருந்தான். ஆனால் இதனை மக்கள் பாரதூரமாகக் கருதாமலிருப்பதை உமர் (ரழி) அவர்கள் அவதானித்தார்கள். எனவே அவ்வாறு மொழிவதை மூன்று தலாக்குகளாகவே அவர்கள் கருதினார்கள். இவ்வேளை கணவன் தலாக்கை வாபஸ் பெறும் உரிமையை இழந்தான். ஒரே அமர்வில் மூன்று தலாக்குகளை மொழியும் இவ்விடயத்தில் புகஹாக்கள் வேறுபடுகின்றனர்.⁽⁵⁴⁾ இமாம் அபூஹன்பா (ரஹ்) இமாம் மாலிக் (ரஹ்) ஆகியோரின் கருத்துப்படி அவை மூன்று தலாக்காகவே கருதப்படுகின்றன. கணவனுக்கு அதனை வாபஸ் பெறும் உரிமையோ, அவளை மறுமணம் செய்யும் உரிமையோ இல்லை. இமாம் ஷாபிஈ (ரஹ்) அவர்களும், இமாம் ஹன்பல் (ரஹ்) அவர்களும் அதனை ஒரு தலாக்காகவே கருதி, அதனை வாபஸ் பெற்றுக்கொண்டு, 'இத்தா' காலத்திற்குள்ளேயே மீண்டும் இணைந்து கொள்வதற்கான உரிமையைக் கணவனுக்கு வழங்குகின்றனர். இவ்விரு இமாம்களின் கருத்துப்படி, "உமர் (ரழி), 'தலாக்' ஒரு பாரதூரமான விடயம், அதனை யாரும் இலேசாக எடுத்துக் கொள்ளக்கூடாது" என மக்கள் உணர வேண்டுமென்பதற்காகவே அதனை மூன்றெனப் பிரகடனப்படுத்தினார்கள்" என்பதாகும்.⁽⁵⁵⁾

உமர் (ரழி) அவர்கள் "ரஃயி"யை (சொந்தக்கருத்தை) தாமே பிரயோகித்ததோடு, அல்குர்ஆனிலோ, நபியுடைய வழிமுறையான ஸுன்னாவிலோ தெளிவான கட்டளைகள் காணப்படாதவிடத்து, தமது சொந்த "ரஃயி"யை (கருத்துக்களை)ப் பிரயோகித்து தீர்ப்புக்களை வழங்குமாறு அவரது ஆளுநர்களையும், நீதிபதிகளையும் உற்சாகப்படுத்தினார்கள். இது தொடர்பில் அவரது இரு கடிதங்கள் கவனிக்கத் தக்கவையாகும்.

54. முஸ்லிம், 'ஸஹீஹ்' பாகம் 4, 183-84; அபூ தாவுத், 'ஸுனன்' பாகம் 2 649-51; பத்ருத்தீன் அல் ஜனி, 'உம்தத் அல் காரி' (பெய்ருத் : தார் இஹ்யா அத்துராஸ் அல் அரபி n.d) பாகம் 10,233 இப்பனு அல் கையிம் 'அல் துருக் அல் ஷஹுக்மிய்யா' (மக்தபா அல் அதரிய்யா கெய்ரோ பதிப்பின் மறு பதிப்பு 1317) 16-17; அல் ஷவ்கானி, 'நைல்' பாகம் 7,14

55. இப்பனு குதாமா, 'அல் முஃனி' பாகம் 7, 102-104; இப்பனு அல் கையிம் 'இஃலாம்' பாகம் 3, 41-44

பஸராவின் கவர்னரான அபூமுஸா அல் அஷ்அரி (ரஹ்) அவர்களுக்கு எழுதிய கடிதத்தில் இருந்து முக்கியமான பகுதிகளை ஜாஹிஸ் (ரஹ்) (255 ஹி) அவர்கள் குறிப்பிடுகின்றார்கள்.

“ உங்களுக்குக் குழப்பம் தரும் விடயங்களை, அல்குர்ஆனிலோ அஸ்ஸுன்னாவிலோ தெளிவான அறிவுறுத்தல்கள் அவை தொடர்பாக காண முடியாதபோது, அவற்றை விளங்கிக்கொள்ள முயலுங்கள்; முன்னர் இடம்பெற்றவைகளையும், அவற்றை ஒத்த விடயங்களையும் அங்கீகரித்து, ஒப்பீட்டு முறையைப்பிரயோகித்து, அல்லாஹ்வுக்கு மிகவும் விருப்பமானதும், உங்கள் பார்வையில் மிக நீதமானதுமான முடிவை எடுங்கள்.”⁽⁵⁶⁾ இக்கடிதத்தில் உமர் (ரழி) அவர்கள், நீதி அதிகாரம் வழங்கப்பட்ட தமது ஆளுநருக்கு, ஒரு விடயத்தில் தீர்ப்பைச் சொல்வதற்கு முன்னர் தம் முன் உள்ள, அந்த விடயத்திற்கு முன் நிகழ்ந்த விடயங்களையும், அதனை ஒத்த விடயங்களையும் (அல் அஷ்பாஹ் வ அல்-அம்தால் அல்லது அல் நஸாயிர்) விளங்கி, அவற்றில் இருந்து ஒப்பீட்டாய்ந்து (கிஸ் அல் உமூர், அல்லது இப்னு கல்தூன் அவர்களின் கூற்றுப்படி கிஸ் அல் உமூர் பி நஸா இரிஹா) முடிவுக்கு வருமாறு வழிகாட்டியுள்ளார்கள். பிற்காலத்தில் புகஹாக்கள் இக் கடிதத்திற்குப் பிரத்தியேக கவனத்தைச் செலுத்தியுள்ளனர். இஜ்திஹாதையும், கியாஸையும் பற்றிக் கலந்துரையாடும்போது இக்கடிதத்தின் மேற்கண்ட பகுதியை அடிக்கடி குறிப்பிடுகின்றார்கள்.⁽⁵⁷⁾

56. மிக ஆரம்பகால மூலத்திலிருந்து இக்குவிப்பு பெறப்பட்டுள்ளது, அதாவது, அல் ஜாஹிஸ், ‘அல் பயான் வஅல் தப்யீன்’, பாகம் 2, 48-49; அல் முபர்ரத், முஹம்மத் பின் யஸீத், ‘அல் காமில்’ ed. M. அபூ அல் பழல் இப்நாஹிம் (தார் நஹ்ழா மிஸ்ர், nd) பாகம். 1, 13; இப்னு குதாமா, ‘உயூன் அல் அஹ்பார்’ பாகம் 1, 66; அல் தாரகுத்னி, அலி பின் உமர், ‘ஸுன்னன் அல் தாரகுத்னி’ ed. அப்துல்லா ஹுஸைன் அல் யமானி, பாகம் 4, 206; அல் கதீப் அல் ப.:தாதி, ‘அல் பகீஹ்’ பாகம் 1,200; அல் மாவர்தி, ‘அல் அஹ்காம் அல் ஸுல்தானிய்யா’, 71; அல் ஸுயூத்தி, ‘அல் அஷ்பாஹ் வ அல் நஸாஇர் (கெய்ரோ 1378/1959) 6-7; அல் கஸ்ஸாப், அஹ்மத் பின் அமர், ‘அதப் அல் காதி’ ed. பர்ஹத் ஸியாதா (கெய்ரோ: அமெரிகன் யூனிவர்ஸிடி பிரஸ், 1978) 45-46.

57. அல் கதீப் அல் ப.:தாதி, ‘அல் பகீஹ்’ பாகம் 1, 200; அல் கஸ்ஸாலி, ‘அல் முஸ்தஸ்பா’ பாகம் 2-244; அல் ஆமிதி, ‘அல் இஹ்காம்’ பாகம் 4, 54; இப்னு அல் கையிம், ‘இ.:லாம்’ பாகம் 1, 86.

ஷ்ரைஹ் (ரழி) அவர்கள் உமர் (ரழி) அவர்களால் கூபாவின் நீதிபதியாக நியமிக்கப்பட்டார்கள். அவர் தம் பதவியைப் பொறுப்பேற்க முன்னர் கல்பா அவர்கள் அவருக்குச் சில முக்கிய கட்டளைகளை வழங்கினார்கள். அல்லாஹ்வின் கலாமின் படியும், நபிகளாரின் ஸுன்னாவின்படியும் தீர்ப்புக்களை வழங்குமாறு ஷ்ரைஹ் (ரழி) அவர்கள் வழிகாட்டப்பட்டார்கள்; அல்குர்ஆனிலோ, ஸுன்னாவிலோ தெளிவான கட்டளைகளை அவர் காணாதவிடத்து, அவருக்கு முன்னர் நேர்வழி நின்ற மனிதர்கள் தீர்வு கண்டவாறு அவர் தீர்மானிக்க வேண்டும்; அல்லாதவிடத்து, அவர், தன் சொந்தத் தீர்ப்புக்களை (பஜ்தஹித் ரஃயக) நடைமுறைப்படுத்த வேண்டும்.⁽⁵⁸⁾

இரு கடிதங்களிலும் குறிப்பிட்டுச் சொல்லக்கூடிய ஒரு விடயம் தான் உமர் (ரழி) அவர்கள், ஒரு விடயத்தில் இறுதித்தீர்மானம் எடுப்பதற்கு முன்னர், அதற்கு முன் நிகழ்ந்த உதாரணங்களை ஆராய்வதற்கும், அதனை ஒத்த விடயங்களுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பதற்கும் கட்டளையிட்டுள்ளமையாகும். இந்த அறிவுறுத்தல்கள்தான் 'கியாஸ்' எனும் முறைமையை வளர்த்தெடுப்பதற்கு புகஹாக்களுக்குத் தூண்டுகோலாக அமைந்திருக்க வேண்டும் என எம்மால் ஊகிக்க முடிகின்றது. புகஹாக்கள், கியாஸின் மூலமாக, அசல் வழக்குகளின் தீர்ப்புக்களை, அவற்றிற்கு இணையான வழக்குகளுக்கு, அவற்றிற்கிடையிலான ஒத்த தன்மையை அடிப்படையாகக் கொண்டு, விரிவுபடுத்தப் பிரயோகிக்கின்றார்கள். அல்காதிப் அல்பக்தாதியும் (ரஹ்) ஏனைய புகஹாக்களும் இஜ்திஹாதையும், கியாஸையும் ஆராய்கின்ற போது, இவ்விரு கடிதங்களிலிருந்தும் சாராம்சங்களைக் குறிப்பிடுகின்றார்கள்.⁽⁵⁹⁾

தொடராக வளர்ச்சி கண்டுவரும் ஒரு சமூகத்தில் தோன்றும் பிரச்சினைகளை, சூழ்நிலைகளுக்கு ஈடுகொடுத்துத் தீர்த்து வைப்பது என்பது, பின்வந்த குலபாஉர் ராஷிதீன்களுக்கு இலகுவான விடயமாக இருக்கவில்லை. இவர்கள் பகுத்தறிவைப் பயன்படுத்தி, அதன் மூலம் தீர்வுகளை மேற்கொள்ள முனையவில்லை. அபூபக்கர்

58. அல் தாரிமீ, 'ஸுன்ன' பாகம் 1, 60; அல் நஸாஈ, 'ஸுன்ன', பாகம் 8, 231, வகீஃ, 'அஹ்பார்' பாகம் 2, 189

59. அல் கதீப் அல் பஃதாதி, 'அல் பகீஹ்' பாகம் 1 199-200; அல் கஸ்ஸாலி, 'அல் முஸ்தஸ்பா' பாகம் 2, 244; அல் ஆமிதி, 'அல் இஹ்காம்' பாகம் 4,54.

(ரழி), உமர் (ரழி) ஆகியோர் ஏற்படுத்திய போக்கையே பின்வந்த உஸ்மான் (ரழி) வும், அலி (ரழி)வும் அநேகமாகக் கடைப்பிடித்து வந்தனர். உஸ்மான் (ரழி) அவர்கள் மேற்கொண்ட ஒரு முக்கியமான முடிவுதான், ரசூல் (ஸல்) அவர்களால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட மொழிவழக்கிற்கொப்ப குர்ஆனைப் பாதுகாத்தமையாகும்.⁽⁶⁰⁾

அரபிக் கோத்திரத்தவர்கள், குறிப்பாக தூரப் பிரதேசங்களில் வாழ்ந்தவர்கள், வேறுபட்ட பேச்சுவழக்கைக் கொண்டிருந்தனர்.⁽⁶¹⁾ அல்குர்ஆனை அவர்களது சொந்தப் பேச்சுவழக்கில், சொந்த உச்சரிப்பு முறையில் ஒதுவது அக்கோத்திரத்தவர்களுக்கு இலகுவாக இருந்தது. எனவே ரசூல் (ஸல்) அவர்கள் அவர்களது உள்ளூர் பேச்சுவழக்கில் அல்குர்ஆனை ஒதுவதற்கும், பாராயனம் செய்வதற்கும் அனுமதியளித்தனர். இருந்த போதும், இந்த அனுமதியானது ஆர்மேனியாவிலும், அசர் பைஜானிலும் படையெடுப்பில் கலந்துகொண்டுள்ள முஸ்லிம் படையினருக்கு மத்தியில் வேறுபாடுகளைத் தோற்றுவித்துள்ளதெனவும், இது பாரிய பிரச்சினைகளை உருவாக்கலாம் எனவும் ஹுழைபா பின் அல் யமான் (ரழி) அவர்கள் கலீபாவுக்கு அறிவித்தார்கள். எனவே கலீபா அவர்கள் சைத் பின் தாபித் (ரழி) அவர்களது மேற்பார்வையின் கீழ் ஒரு ஆணைக்குழுவை நிறுவினார்கள். இந்த ஆணைக்குழு, உஸ்மான் (ரழி) அவர்களின் வழிகாட்டலுக்கேற்ப, குறைஷிகளின் பேச்சுவழக்கில் அல்குர்ஆனை பாதுகாத்துக் கொண்டது. ஏனைய பேச்சுவழக்குகளிலிருந்த கிரந்தங்களை உஸ்மான் (ரழி) அழித்துவிட்டார்கள்.⁽⁶²⁾, புகஹாக்களின் நூல்களில்,

60. அல் சுயூத்தி, 'அல் இத்தகான் பீ உலூம் அல் குர்ஆன்' (பெய்ருத்: தாருல் பிகர் 1399/1979) பாகம் 1, 61.

61. தைமூர், 'ஸஹீஹத் அல் அரக்' (அல் ஹயா அல் மிஸ்ரிய்யா, 1973) பேச்சு வழக்கிலுள்ள வித்தியாசங்களுக்குப் பல உதாரணங்களை இவர் தருகிறார். மேலும் பார்க்க அல் ஹிஜானி, மஹ்முத் பஹ்மி, 'அல் லுஅத் அல் அரபிய்யா' சுப்ர் அல் துருன் (கெய்ரோ: தார் அல் திகாபா 1978)

62. அல் புஹாரி, 'ஸஹீஹ்' பாகம் 2, பகுதி, 266; அல் சுயூத்தி, 'அல் இத்தகான்' பாகம் 1, 60-61; அல் ஸர்கஷி, பத்ர் அத்தீன் முஹம்மத் பின் அப்துல்லாஹ் 'அல் புர்ஹான் பீ உலூம் அல்குர்ஆன்', ed. M. அபு அல் பழல் இப்ராஹிம் 'அல் புர்ஹான் பீ உலூம் அல் குர்ஆன்', ed. M. அபு அல் பழல் இப்னு (கெய்ரோ: ஈஸா அல் பாபி அல் ஹலபி, 1391/1972) பாகம் 1, 236; இப்ன் அல் கையின், 'அல் துருக்', 18-19; A.T. வெல்சு, 'குரான்', இஸ்லாமிய கலைக் களஞ்சியத்தில்,

உஸ்மான் (ரழி) அவர்களின் இந்தத் தீர்மானம் பற்றிய குறிப்புக்களை நாம் காணலாம். உஸ்மான் (ரழி) அவர்களின் இஜ்திஹாதிற்கான உதாரணமாக இதனை இமாம் கஸ்ஸாலி (ரஹ்) அவர்கள் நினைவுறுத்துகின்றார்கள்.⁽⁶³⁾

உஸ்மான் (ரழி) அவர்களின் மற்றொரு தீர்ப்பையும் புகஹாக்கள் குறிப்பிடுகின்றனர். இது அவர்கள் தங்களது சுயவிவேகத்தின் (ரஃயி) அடிப்படையில் தீர்ப்பளித்ததாகும். “தலாக் பாயின்” (மீளப்பெற முடியாத தலாக்) மூலம் விவாகரத்து செய்யப்பட்ட பெண்ணுக்கு, அவளது கணவரின் வாரிசுச் சொத்திலிருந்து ஒரு பங்கை அவர்கள் வழங்கினார்கள்.⁽⁶⁴⁾ ‘கணவன், தனது மனைவியை விவாகரத்து செய்வதன் மூலம், வாரிசுச் சொத்தில் அவளுக்குரிய உரிமையைப் பிடுங்கிக் கொள்ள முனைகிறான்’ என்பதை ஒருவேளை உஸ்மான் (ரழி) அவர்கள் உணர்ந்திருக்க வேண்டும்.

நான்காம் கல்பாவான அலி (ரழி) அவர்கள் (40 ஹி), இஸ்லாத்தைப் பற்றிய சிறந்த அறிவும், தெளிவும் உடையவர்களாக இருந்தார்கள். தனிநபர் வழக்குகள் தொடர்பான அவரது தீர்ப்புக்கள் புகஹாக்களால் பொதுவாக குறிப்பிடப்படுகின்றன. சட்ட விடயங்களில் அவர் தமது சொந்த “ரஃயி” (கருத்துக்களை) யை பிரயோகித்திருக்கின்றார்கள். எனினும் அவர்களது சில சட்டத்தீர்ப்புக்கள் பாரிய சமூகத் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியுள்ளதோடு, புகஹாக்களாலும் அவை வரவேற்கப்பட்டுள்ளன.

அபூதாவுத் (ரஹ்) மூலம் இப்னு அல்-கையிம் (ரஹ்) அறிவிக்கின்றார்கள். “ஒரு ஏழை மனிதன், ஒரு செல்வந்தனிடம் பணம் கடனாகப் பெற்று, அவனது ஏழ்மையின் காரணமாக கடனை உரிய காலத்தில் செலுத்தாது விட்டால், அவன் தண்டனைக்கோ, சிறைவாசத்துக்கோ உரித்தானவன் எனக் கொள்ளக் கூடாது” என்பது அலி (ரழி) அவர்களது கருத்தாகும். அவ்வாறான ஒரு

63. அல் கஸ்ஸாலி, ‘அல் முஸ்தஸ்பா’ பாகம் 2, 243.

64. அல் கஸ்ஸாலி, ‘அல் முஸ்தஸ்பா’ பாகம் 2, 244; அல் ஆமிதி, ‘அல் இஹ்காம்’ பாகம் 4,55.

வழக்கில், ஒரு ஏழை மனிதனுக்குத் தண்டனை வழங்குவது அநீதியானதும், நியாயமற்றதுமாகும் என்று அலி (ரழி) அவர்கள் கருதினார்கள். பணம் கடனுக்குக் கொடுப்பவர்களால் இவ்வாறானதொரு வழக்கு அலி (ரழி) அவர்களிடம் தொடுக்கப்படும் போதெல்லாம், அந்த ஏழையிடம் கொடுப்பதற்கு எதுவுமில்லை என்ற நிலையில், அவனை ஒருபோதும் அவர்கள் கைது செய்ததில்லை. சிலவேளைகளில், நீதிமன்றம் தன்னை கொடுக்கும்படி வற்புறுத்தும் என்ற பயத்தில் கடனாளி தன் பணத்தை ஒளித்து வைத்திருக்கிறான்' என கடன் கொடுத்தவர்கள் முறையிடுவர். தன்னிடம் கொடுப்பதற்கு எதுவும் இல்லை என்ற சத்தியவாக்கை அவனிடம் இருந்து பெற்றுக் கொண்டு, அலி (ரழி) அவர்கள், அவனைப் போக விட்டுவிடுவார்கள். மேலும் கடன் கொடுத்தவர்கள் கடனைக் கேட்டு அவனைப் பயமுறுத்தினால். அல்லது தொந்தரவு செய்தால், அலி (ரழி) அவர்கள் தலையிட்டு, அம்மனிதனுக்குக் கடன் கொடுத்தவர்களிடமிருந்தும் பாதுகாப்பை வழங்கினார்கள். (65)

அலி (ரழி) மக்கள் நலனைக் கருத்தில் கொண்ட மற்றோர் உதாரணத்தை இமாம் ஷாபிஈ (ரஹ்) அவர்கள் எடுத்துக் கூறியுள்ளார்கள். ஒரு மனிதனுக்கு 'ஹத்' (கசையடி) நிறைவேற்றப்படும் போது, அவன் இறந்துவிட்டால், அவனது கொலைக்கான 'தியத்' (தெண்டப்பணத்தை) பைதுல் மாலில் (திறைசேரி) இருந்து வழங்க வேண்டும் என அலி (ரழி) கருதினார்கள்⁽⁶⁶⁾. இது போன்று, தப்ஸீர் (ஹத் அல்லது தண்டனை) விடயத்திலும், மரணம் சம்பவித்தால், பைதுல்மாலில் இருந்தே தெண்டப்பணம் வழங்கப்பட வேண்டும்.⁽⁶⁷⁾

இமாம் அபூஹனீபா (ரஹ்) அவர்கள், அலி (ரழி) அவர்களின் மற்றொரு பெறுமதிமிக்க கருத்தைக் குறிப்பிடுகின்றார்கள். அதாவது, போக்குவரத்துக்குப் பயன்படுத்துகின்ற ஒட்டகத்தின் மீதும்,

வேலையிலீடுபடுத்தப்பட்டுள்ள மிருகங்கள் மீதும் ஸகாத் கடமை இல்லை என்பதாகும்⁽⁶⁸⁾ 'அவாமில்' (வேலைக்குப் பயன்படுத்துகின்ற மிருகங்கள்) மீது எந்தக் கடமையும் இல்லை எனும் அலி (ரழி) அவர்களின் கூற்றை அபூதாவூத் (ரஹ்) அவர்களும் அறிவிக்கின்றார்கள்.⁽⁶⁹⁾ மக்கள் மீதுள்ள பொருளாதாரச் சூமையை அலி (ரழி) அவர்கள் இவ்வாறு குறைக்க முனைந்தார்கள்.

மார்க்க அல்லது சமூக விவகாரங்களில் கருத்துக்களையும், தீர்ப்புக்களையும் குலபாஉர் ராஷிதீன்கள் மாத்திரம் தான் வழங்கினார்கள் என்பதல்ல. அவ்வாறான விடயங்களில் ஏனைய முக்கிய ஸஹாபாக்களும் தீர்ப்புக்களை வழங்குபவர்களாக இருந்தனர். முஆத் பின் ஜபல் (ரழி), அப்துல்லாஹ் பின் மஸ்ஊத் (ரழி), உபை இப்னு கஅப் (ரழி), அபூ மூஸா அல் அஷ்அரி (ரழி), சைத் பின் தாபித் (ரழி), அப்துல்லாஹ் பின் அப்பாஸ் (ரழி) போன்றவர்கள் முக்கிய, பிரபலமான புகஹாக்களாகும். பிக்ஹ் கிரந்தங்களில் இந்த புகஹாக்கள் பற்றிக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இந்த ஸஹாபிகள் ரசூல் (ஸல்) அவர்களது ஹதீதுகளை அறிவிப்புச் செய்துள்ளதோடு, குர்ஆன், ஹதீஸில் தெளிவாகச் சொல்லப்படாத விடயங்களில் தம் சொந்தத் தீர்ப்புக்களையும் வழங்கியுள்ளனர். ஷரீஅத் சட்டங்களில் அவர்கள் தம் கருத்துக்களை ஈந்ததன் காரணமாக, அவர்களை, 'அவர்கள் காலத்து புகஹாக்கள்' என அல் யாகூப் (ரஹ்) கருதுகின்றார்.⁽⁷⁰⁾

நாம் முன்னர் குறிப்பிட்டது போன்று, முஆத் இப்னு ஜபல் (ரழி) அவர்கள் இஜ்திஹாத் பிர ரஃயியை பிரயோகிப்பதற்கு ரஸூல் (ஸல்) அவர்களால் அனுமதிக்கப்பட்டிருந்தார்கள். அபூமூஸா அல் அஷ்அரி (ரழி) அவர்களுக்கு இந்த அனுமதி கிடைத்திருந்தது; இவர்களும் முஆத் இப்னு ஜபல் (ரழி) அவர்களுடன் யமனுக்கு அனுப்பிவைக்கப்பட்டார்கள். அபூமூஸா அல் அஷ்அரி (ரழி)

அவர்களைத் தம் தீர்ப்புக்களில் ஒப்பீட்டு முடிவுகளை எடுக்குமாறு உமர் (ரழி) அவர்கள் பணித்திருந்தார்கள் எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

அப்துல்லாஹ் பின் மஸ்ஹத் (ரழி) கூறினார்கள், “நீதிக்குப் பொறுப்பாக யார் நியமிக்கப்பட்டுள்ளார்களோ, அவர், அல்குர்ஆனின் அடிப்படையில் தீர்ப்புக்களை வழங்கவேண்டும்; அல்லாஹ்வின் வேதக்கிரந்தத்தில் தெளிவான கட்டளைகள் காணப்படவில்லை யென்றால் ரசூல் (ஸல்) அவர்களின் முடிவுகளுக்கேற்ப தீர்மானிக்க வேண்டும்; ரசூல் (ஸல்) அவர்களின் தீர்ப்புகளிலும் வழிகாட்டல் கிடைக்கவில்லை என்றால், அவருக்கு முன்னிருந்த சிறந்த மனிதர்கள் மேற்கொண்ட முடிவுகளில் தீர்வைத் தேட வேண்டும்; கையிலுள்ள பிரச்சினைக்கு இவையனைத்திலும் தீர்வு கிடைக்காத பட்சத்தில், அவர் தன் சொந்த இஜ்திஹாதை மேற்கொள்ள வேண்டும்⁽⁷¹⁾ நபியவர்களின் ஒரு ஸுன்னாவின் படி, “அல்குர்ஆனிலும், நபியவர்களது ஸுன்னாவிலும் தெளிவான தீர்வுகள் கிடைக்காத விடத்து, சுதந்திரமான தீர்வுகளை மேற்கொள்வதற்கு ரசூல் (ஸல்), அப்துல்லாஹ் பின் மஸ்ஹத் (ரழி) வைப் பணித்தார்கள்.”⁽⁷²⁾

“அப்துல்லாஹ் இப்னு அப்பாஸ் (ரழி) அவர்களிடம் கேள்வியொன்று கேட்கப்பட்டால், அவர்கள் அல்குர்ஆனிலிருந்து விடைபகர்வார்கள்; அல்குர்ஆனில் அதற்குரிய பதிலைக் காணாத பட்சத்தில், நபியவர்களின் ஸுன்னாவிலிருந்து விடையளிப்பார்கள்; கேட்கப்பட்ட கேள்வி தொடர்பாக ஸுன்னா மௌனம் சாதிக்குமானால் அபூபக்கர் (ரழி), உமர் (ரழி) ஆகியோரின் நடைமுறையை நோக்குவார்கள்; இந்த மூலாதாரங்களிலிருந்தும் அவர்கள் தீர்வு காணாத விடத்து, அவர்கள் தம் சுய கருத்தை விவரிப்பார்கள்” என அல்தாரிமி (ரஹ்) குறிப்பிடுகின்றார்கள்.⁽⁷³⁾ “அப்துல்லாஹ் இப்னு அப்பாஸ் (ரழி) அவர்கள் சிலவேளை ஒரு கருத்தையும்,

மற்றும் சில வேளைகளில் மற்றொரு கருத்தையும் வைத்திருந்தார்கள்” என அல் தாரிமி (ரஹ்) அவர்கள் “இஹ்திலாபுல் புகஹா” எனும் அத்தியாயத்தில், தாஹஸ் (ரஹ்) அவர்களின் கூற்றை தெரிவிக்கின்றார்கள்.⁽⁷⁴⁾ அப்துல்லாஹ் இப்னு அப்பாஸ் (ரழி) அவர்கள் தங்களது சொந்த அறிவையும், தீர்மானங்களையும் பிரயோகித்ததோடு, கிடைக்கக் கூடிய மூலாதாரங்களின் கருத்துக்களுக்கேற்ப மனோ உறுதி கொள்ள முயற்சிப்பார்கள் என்பதனை இது காட்டுகின்றது; வித்தியாசமான ஆதாரங்கள் கிடைத்த வேளைகளில் இவர்கள் தம் கருத்தினை மாற்றிக் கொள்பவராக இருந்தார்கள்.

ஸைத் பின் தாபித் (ரழி) அவர்களும் தம் சொந்த தீர்வுகளை மேற்கொள்பவர்களாக இருந்தார்கள். கணவனுக்கும், பெற்றோருக்கும் வாரிசுச் சொத்தில் உள்ள பங்கை அறிந்து கொள்வதற்காகத் தங்களை ஸைத் பின் தாபித் (ரழி) அவர்களிடம் அப்துல்லாஹ் இப்னு அப்பாஸ் (ரழி) அவர்கள் அனுப்பிவைத்ததாக இக்ரிமா (ரழி) அவர்கள் கூறுகின்றார்கள். “சொத்துக்களில் கணவன் அரைவாசியைப் பெறுவான்; தாய் மூன்றிலொன்றைப் பெறுவாள்; ஏனையவை தந்தையைச் சாரும்” என ஸைத் பின் தாபித் (ரழி) கூறினார்கள். “இது குர்ஆனில் கூறப்பட்டுள்ளதா என்று வினவப்பட்டபோது, இது தனது சொந்தக் கருத்தாகும் என ஸைத் (ரழி) இக்ரிமா (ரழி) விடம் கூறினார்கள்.⁽⁷⁵⁾

நாம் மேலே ஆராய்ந்த சஹாபாக்களின் நோக்குகளினதும், தீர்ப்புக்களினதும் ஆய்வு ரீதியிலான கண்ணோட்டம், எங்களுக்கு ஒரு விடயத்தைத் தெளிவுபடுத்துகின்றது. அதாவது, ‘தேவை எனக் கருதப்பட்ட வேளைகளில், அவர்கள், தம் தீர்ப்புகளுக்குப் பகுத்தறிவையும், ஒப்பீட்டையும் அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளார்கள்’ என்பதனையே அது காட்டுகின்றது. சில

ஸஹாபாக்கள், அவர்களது தீர்ப்புக்களில் தெளிவான ஒப்பீட்டு அணுகுமுறையை கைக்கொண்டுள்ளனர். சில ஸஹாபாக்கள், இறுதி முடிவை அடைந்து கொள்வதற்கு முன், சந்தர்ப்பங்களையும், நிலவுகின்ற சூழ்நிலைகளையும் கருத்தில் கொண்டார்கள் என்பதற்கான ஆதாரங்களுண்டு. அவர்கள், புதிய சந்தர்ப்பங்களும், புதிய சூழ்நிலைகளும் உருவான போது, அல்லது மேலதிக உண்மைகள் வெளிச்சத்திற்கு வருகின்றபோது, தம் முடிவுகளை மாற்றிக் கொண்டனர். உமர் (ரழி) அவர்களின் காலத்தில், குடி போதைச் சட்டத்தில் திருத்தங்கள் கொண்டதும், குதிரைகள் மீது ஸகாத் விதிக்கப்பட்டதும், நிலவுகின்ற நடைமுறைகளை வித்தியாசமான சூழ்நிலைகளில் மீள்பரிசீலனை செய்தமைக்குச் சிறந்த உதாரணங்களாகும்.⁽⁷⁶⁾ தனிப்பட்ட நலன்களும், சமூக நலன்களும் கவனத்தில் கொள்ளப்பட்டன. இருப்பினும் தனிப்பட்ட நலனைவிட கூட்டுமொத்த நலனே பெரிதும் விரும்பப்பட்டுள்ளது.

இஜ்திஹாதின் சட்டரீதியான அடிப்படைக் கொள்கைகளை புகஹாக்கள் ஆராய்ந்துள்ளார்கள். இவற்றின் அடிப்படையில் ஸஹாபாக்களின் கருத்துக்களையும், தீர்வுகளையும் ஒப்பிடும்போது, அவர்களுக்கு மத்தியில் ஒரு பலமான உடன்பாடு இருந்தமை தெளிவாகிறது. ஸஹாபாக்களது தீர்ப்புக்களின் அடியிலுள்ள எண்ணக் கருக்கள், இஜ்திஹாதின் குறிப்பிட்ட முறைமைகளுக்கும், அடிப்படைகளுக்கும் ஏற்ப, புகஹாக்களால் முறையாக ஒழுங்குபடுத்தப்பட்டன. வேறுவார்த்தைகளில் கூறுவதானால், காலத்திற்குக் காலம், வாழ்க்கையின் பல்வேறு அம்சங்களில், ஸஹாபாக்களால் எடுக்கப்பட்ட முடிவுகளின் வெளிச்சத்தில், இஜ்திஹாதின் பல்வேறு வகைகளை, புகஹாக்கள் விருத்தி செய்தனர்.

நான்காம் அத்தியாயம்

இஜ்திஹாதின் வளர்ச்சி தொடர்பில் ஆரம்பகால புகஹாக்கள்.

சில சட்டப்பிரச்சினைகளை தீர்ப்பதற்காக ஆரம்பகால இஸ்லாமிய சட்ட அறிஞர்கள் இஜ்திஹாதின் பல்வேறு வகைகளை பயன்படுத்தினர். அவ்வாறான சட்டப்பிரச்சினைகள் குறித்து இந்த அத்தியாயம் ஆராய்கின்றது.

இந்த சட்டப்பிரச்சினைகளை ஆராய்வதன் மூலமாக எந்தளவு தூரம் ஆரம்ப கால இஸ்லாமிய சட்ட அறிஞர்கள் இஜ்திஹாதின் பல்வேறு வகைகளை விருத்தி செய்வதில் குலபாக்களது தீர்மானங்களையும் தீர்ப்புக்களையும் பின்பற்றினார்கள் என்பதை அறிய முடியும்.

இமாம் அல் ஸரக்ஸி (ரஹ்) யும், இமாம் இப்னு குதாமா (ரஹ்)வும் இமாம்களான இப்னு அபீ லைலா (ரஹ்)வுக்கும், அபூ ஹனீபா (ரஹ்)வுக்கும் இடையில் காணப்பட்ட விவேக, விவாத அணுகுமுறையினை அடிப்படையாகக் கொண்ட வேறுபாடுகளை ஆராய்கின்றார்கள். உதாரணமாக, இப்னு அபிலைலா (ரஹ்) அவர்கள், 'வழக்காளி ஒருவன் சாட்சியாளரைக் கொண்டுவருவதற்கு உரித்துடையவன். அவ்வாறு அவன் கொண்டு வராவிட்டால் பிரதிவாதி சத்தியப்பிரமாணம் எடுக்க வேண்டும்' என்பதில் இமாம் அபூ ஹனீபா (ரஹ்) அவர்களுடன் உடன்படுகிறார். ஆனால் சில சட்டரீதியான விடயங்களில் இதைப் பயன்படுத்துவதில் இப்னு அபீ லைலா (ரஹ்) அவர்கள் இமாம் அபூ ஹனீபா (ரஹ்)வுடன் முரண்படுகின்றார்கள்.

அஸ் ஸரக் ஸி (ரஹ்) அவர்கள், ஒரு பொருளின் சொந்தக்காரருக்கும், அதற்கு சாயம் இட்டவருக்கும் இடையிலான வேறுபாட்டை காட்டுகின்ற ஒரு விடயத்தை குறிப்பிடுகின்றார்கள். சொந்தக்காரர், அவரது பொருளுக்கு குங்குமப்பூ நிறத்தில்

சாயமிடுமாறு தான் கேட்டுக் கொண்டதாகக் கூறுகின்றார். எனினும் சாயமிடுபவர் உஸ்பூரைப் (சிவப்புச் சாயம்) பயன்படுத்தி சாயமிட்டுவிட்டு அவ்வாறு சாயமிடுமாறுதான் உரிமையாளர் கேட்டார் என்று கூறுகின்றார். இந்தவிடயத்தில் இப்து அபீலைலா (ரஹ்) அவர்களின் கருத்துப்படி சாயமிடுபவர் சத்தியப்பிரமாணம் எடுக்க வேண்டும். ஏனெனில் பொருளுக்கு சாயமிடுவதை இருவரும் ஒப்புக் கொண்டனர். ஆனால் இந்த விடயத்தில் பொருள் சொந்தக் காரர் அவரது பொருளுக்கு குங்குமத்தை பயன்படுத்தித்தான் சாயமிடுமாறு கேட்டதாகக் கோருகின்றார். இதனை சாயமிடுபவர் மறுக்கின்றார். இமாம் அபூ ஹனிபா (ரஹ்) வின் கருத்துப்படி பொருள் சொந்தக்காரர்தான் சத்தியப்பிரமாணம் செய்தல் வேண்டும். ஏனெனில் இவர் உஸ்பூரை (சிவப்புச் சாயம்) பயன்படுத்தி சாயமிடுவதற்கு சாயமிடுபவரைக் கேட்டிருந்ததை மறுக்கின்றார்.

அஸ்ஸரக்ஸி (ரஹ்) அவர்கள் மற்றொரு விடயத்தைப் பற்றியும் இங்கு ஆராய்கின்றார். அதுதான் பொறுப்பாளி தொடர்பான விடயமாகும். ஒரு பொறுப்பினை ஒருவரிடம் ஒப்படைத்தால், அந்தப் பொறுப்பாளி, ஒப்படைக்கப்பட்ட பொருளை மற்றொரு ஆளின் பாதுகாப்பில் வைத்தால் அல்லது பொறுப்புக் கொடுத்தவரிடம் திருப்பிக் கொடுத்துவிடுமாறு யாரிடமாவது ஒப்படைத்த வேளையில் அந்தப் பொருள், பொறுப்பாளியின் பகுதியில் எந்தத் தவறும் நிகழாது, தொலைந்து விட்டால் அப்பொறுப்பாளி அதற்குப் பொறுப்பற்றவர் ஆகிறார். இந்த விடயத்தில் இப்து அபி லைலா (ரஹ்) அவர்களின் கருத்து இதுவாகும். இதற்கு இவர் முன்வைக்கும் வாதம் என்னவெனில் ஒரு பொறுப்பாளி, எவராவது ஒருவரின் நம்பிக்கைப் பொருளை, அவரின் சொந்தப் பொருளை பாதுகாப்பது போன்றே அவர் பத்திரப்படுத்தி வைப்பதோடு, தான் நம்புகின்ற மற்றொரு ஆளின் பொறுப்பில் இதைப்பாதுகாக்குமாறும் கொடுக்கலாம். எனவே பொறுப்பாளி இந்த விடயத்தில் ஒரு பொருளைப் பாதுகாப்பதன் வரையறைகளை மீறவில்லை. எனவே இவர் அதற்கு பொறுப்பாளி அல்ல. இதற்கு மாற்றமாக இமாம்

1. அல்சரக்ஸி, “அல்மப்சூத்” பாகம் 15,93

அபூ ஹனீபா (ரஹ்) அவர்கள், அந்தப் பொறுப்பாளிதான் அதற்குப் பொறுப்புச் சொல்ல வேண்டும் என்கின்றார்கள். ஏனெனில் அதைக் கொடுத்தவர் அவரை மாத்திரம் நம்பி அவரது பொறுப்பில் வைத்துப் பாதுகாப்பதற்காகவே கொடுத்தார். அதை அவர் வேறுயாரிடமாவது கொடுத்தால் அது அவரது எல்லைமீறிய செயலாகவே இருக்கும். ஆகையால் இழப்புக்கான பொறுப்பை அவரே ஏற்க வேண்டும்.⁽²⁾ வித்தியாசமான விவாத அணுகுமுறையின் காரணமாக இமாம் அபுஹனீபா (ரஹ்)வும், இப்னு அபி லைலா (ரஹ்) அவர்களும் முரண்படுவதைக் காட்டுகின்ற பல்வேறு உதாரணங்கள் பிக்ஹ் புத்தகங்களில் பதியப்பட்டுள்ளன. த.:ஸிஸ் - அல் நஸார் எனும் நூலில் அல் தப்பூபசி அவர்களும், விவேக விளக்கம் மற்றும் இஜ்திஹாத் அடிப்படையில் இமாம் அபுஹனீபா (ரஹ்) அவர்களும், இப்னு அபீலைலா (ரஹ்) அவர்களும் முரண்படுகின்ற அபிப்பிராயங்களை தொகுத்துள்ளார்கள்.⁽³⁾

இப்னு அபீலைலா (ரஹ்) அவரது பிக்ஹில் இஜ்திஹாதின் மிக முக்கியமான முறைமையாக கியாஸின் பிரயோகத்தைக் கைக்கொண்டார்கள். இவரின் கருத்தின்படி ஒரு கணவன் அவளது மனைவியுடன் தனிமையில் விடப்பட்டால் அவன் முழுமையான மஹர் தொகையைக் கொடுக்க வேண்டும். அந்த தனிமையாக விடப்படும் நேரத்தில் மனைவி மாதவிடாய் உடையவளாகவோ அல்லது நோன்பாளியாகவோ அல்லது உடல் உறவைத் தடுக்கின்ற வேறு எந்தக் காரணமுடையவளாக இருந்தாலும் சரியே. இவ்வாறான நேரத்தில் பெண் தலாக் சொல்லப்பட்டால் அல்லது கணவன் இறந்துவிட்டால் அவள் முழுமையான காலப்பகுதி இத்தா இருத்தல் வேண்டும். ஒப்பீட்டளவில்; 'இத்தா'வை அவள் அனுசரிப்பதால், அவள் தனிமையில் விடப்பட்ட பின் (கல்வா) அவளுக்கு முழுமையான மஹர் தொகையை அவர் வழங்குகிறார்.⁽⁴⁾

2. மேலுள்ள நூல் பாகம் 2,113,

3. அல் தப்பூபசி, உபைதுல்லா பின் உமர், "த.:ஸிஸ் அல் நஸார்" (கெய்ரோ n.d.) பின்வரும் நூல்கள் இப்னு அபி லைலா அவர்களின் பிக்ஹை பாதுகாத்துள்ளன. அல் சரக்ஸியின் "அல் மப்கூத்", இப்னு குதாமாவின் "அல்மு.:னி"; இப்னு ஹஸ்மின் "அல் முஹல்லா" இப்னு றுஸ்தின் "பிதாயத் அல் முஜ்தஹித்"

இப்பினு அபீலைலா (ரஹ்) அவர்கள் “கியாஸ்” என்ற பதத்தைப் பிரயோகிக்காமல், ஒப்பீட்டு விவாதத்தைப் பயன்படுத்தி, ‘அது போன்றதே இது’ எனக் கூறுகின்றார்.⁽⁵⁾

அல் ஸரக்ஸி அவர்களின் கூற்றுப்படி, இப்பினு அபி லைலா அவர்கள் சஹாபிகளின் அபிப்பிராயங்கள் (ஆதார்) காரணமாக ஒப்பீட்டுக் காரணங்களைத் தவிர்ப்பது போன்று இஜ்திஹாதின் அல்லது அர்ரயீயின் வேறு சில முறைமைகளான ‘இஸ்திஹ்ஸான்’ போன்றவற்றை பிரயோகிக்கின்றார்கள். இவர் இஸ்திஹ்ஸான் கோட்பாட்டை ஹரத்தில் (க.:பா) வேட்டையாடும் பிரச்சினைக்கும், ஹரத்தின் தூய்மையை மீறியதற்கான நஷ்டஈட்டுக்கும் உபயோகிக்கின்றார்கள்.⁽⁶⁾

இப்பினு அபி லைலா (ரஹ்) அவர்கள் “சத்துத்தராஇ” (Sadd al-dharaai) என்ற கோட்பாட்டை எந்தளவுக்கு பயன்படுத்தினார் என்பது தெளிவாக இல்லை. எனினும் அதை ஒரு முறைமையாகப் பயன்படுத்திய சில உதாரணங்கள் உள்ளன. இப்பினு ருஸ்த் அவர்கள் குறிப்பிடுகின்றார்கள், “ஒரு மனிதன் அவனது மரணப்படுக்கையில் அவனது மனைவியை மீளப்பெறமுடியாத இறுதித்தலாக் செய்து அவன் மரணித்துவிட்டால், இப்பினு அபி லைலா (ரஹ்) அவர்களின் கருத்துப்படி, அவனது மனைவி வாரிசுச் சொத்தில் அவனது பங்கைப் பெறுவதற்கு உரித்துடையவளாகிறாள். ஏனெனில் இந்த விடயத்தில் அதனை வழங்காவிடில் கணவன் அவளது வாரிசு உரிமையை பிடுங்கிக் கொள்கிறான் என்ற பழிக்காளாகின்றான்.⁽⁷⁾ ஏனைய பல புகஹாக்கள் கூட மனைவிக்குரிய பங்கை அவளுக்குக் கொடுக்கின்றார்கள். எனினும் சில புகஹாக்கள் வாரிசு சொத்தில் பங்கு பெறுவதற்கு அவள் உரித்து உடையவள் அல்ல என்று கருதுகின்றனர். ஏனெனில் கணவன் (தலாக்குல் பாயின்) மீளப்

4. அல்சரக்ஸியின் “அல் மப்சூத்” பாகம் 6, 26

5. சாட், (Schacht) “அடிப்படைகள்”(Origins) 110,

6. அல் சரக்ஸியின் “அல் மப்சூத்” பாகம் 4, 93

7. இப்பினு ருஸ்த்; அபூ அல் வலீத் முகம்மது இப்பினு அஹ்மத் “பிதாயத் அல் முஜ்தஹித்” ed.A. ஹலீம் மற்றும் அப்துர் ரஹ்மான் (கெய்ரோ தாருல்குத்ப் அல் ஹதீதாஹ் 1975) பாகம் 2,68

பெறமுடியாத தலாக்கைச் சொன்னதன் பின்னால் அவள் அவனது மனைவியல்ல. இதனால் வாரிசுச் சொத்தில் அவளுக்கு எந்த உரிமையும் கிடையாது என்பதாகும்.

4:1 ஹனபி புகஹாக்களும் இஜ்திஹாத்தும்.

இமாம் அபூ ஹனீபா (ரஹ்) அவர்கள் சட்ட வசனங்கள் (Textual injunctions) காணப்படாத சட்டரீதியான பிரச்சினைகளுக்கு இஜ்திஹாதை அடிக்கடி உபயோகிக்கின்றார்கள். உண்மையில் இமாம் அபூ ஹனீபா (ரஹ்) அவர்கள் இஜ்திஹாதைப் பயன்படுத்தியதோடு அதன் பல்வேறு முறைமைகளை விருத்தி செய்தும், ஸ்தாபித்தும் உள்ளார்கள். இவை சட்டவிவகாரங்களைத் தீர்ப்பதற்கான விரிவான வாய்ப்புக்களை புகஹாக்களுக்குக் கொடுக்கின்றன.

இமாம் அபூ ஹனீபா (ரஹ்) அவர்கள் பிக்ஹின் மிக முக்கிய கோட்பாடாக கியாஸ் முறையைக் கருதினார்கள். இமாம் அபூ ஹனீபா (ரஹ்) அவர்கள் வணக்க வழிபாடுகளைக் கவனத்தில் கொள்ளும் வசனங்களுக்கும், மனித நடவடிக்கைகளைக் (முஆமலாத்) கவனத்தில் கொள்ளும் வசனங்களுக்கும் இடையில் வேறுபாட்டை ஏற்படுத்துகின்றார்கள். இமாம் அபூ ஹனீபா (ரஹ்) அவர்கள் மனித நடவடிக்கைகள், சமூக விவகாரங்கள், பொது நடவடிக்கைகள் போன்ற விடயங்களிலேயே அதிகமாக இஜ்திஹாதை பயன்படுத்துகின்றார்கள். அல்குர்ஆனிலோ அல்லது சுன்னாவிலோ உள்ளடக்கப்படாத விடயங்களில் கியாஸை உபயோகிப்பதன் மூலம், மூல விடயத்திற்கும் அதை ஒத்த விடயத்திற்கும் மத்தியில் இருக்கின்ற பொதுக் காரணத்தின் அடிப்படையில் அல்லது மூல விடயத்திற்கும் அதிலிருந்து பெறப்பட்டதற்கும் இடையில் இருக்கும் வெறும் ஒத்த தன்மையின் அடிப்படையில் அந்தவிடயங்களின் சட்டரீதியான சொல்லுறுதியாகும் தன்மையைக் கண்டறிகின்றார்கள். Schacht அவர்கள் ஈராக்கியர்களின் கியாஸை அவரது நூலான The Origins of Mohamman Jurisprudence இல் ஆராய்கின்றார்கள். அல்குர்ஆனில்

குறிப்பிடப்பட்டுள்ள நான்கு சாட்சியாளர்கள் என்ற அம்சத்துடன் ஒப்பிட்டு ஒருவருக்கு விபச்சாரத்திற்கான (ஹத்) தண்டனை கொடுப்பதற்கு முன்னர் குற்றவாளி 4 முறை தன் குற்றத்தை ஒப்புக் கொள்வதை ஈராக்கியர்கள் வேண்டி நிற்பதை இவர் சுட்டிக்காட்டுகின்றார்.⁽⁸⁾ மற்றொரு உதாரணத்தில், இமாம் அபூ ஹனீபா அவர்கள், போரில் கிடைத்த பொருட்களில் வாகனத்தை ஒட்டிச் செல்பவருக்கான பங்கைத் தீர்மானிப்பதற்கு தர்க்க வாதத்தையும் விவேகத்தையும் பயன்படுத்துகின்றார்கள். இமாம் அபூ ஹனீபா (ரஹ்) அவர்கள் ஒரு வாகன ஒட்டுனருக்கு அவரது பங்குக்கு மேலதிகமாக அவரது வாகனத்திற்காக ஒரு பங்கையே கொடுக்கின்றார்கள். ஏனெனில் இவரின் கருத்துப்படி, ஒரு மிருகத்தின் பங்கானது ஒரு முஸ்லிமின் பங்கைவிடப் பெரியதாயிருப்பது பொருத்தமற்றதாகும். சில புகஹாக்களின் கருத்துப்படி ஒரு குதிரையின் பங்கு இரண்டு மடங்காகும்.⁽⁹⁾

கியாஸ் முறையானது இஜ்திஹாதின் வாய்ப்பை வரையறை செய்துள்ளது. சட்ட வசனங்களில் இருந்து பெறப்படும் தர்க்கரீதியான, நம்பத்தகுந்ததொரு மூலமாக கியாஸ் இருப்பினும், மூல விடயத்திற்கும், பெறப்பட்ட விடயத்திற்கும் பொதுவான பொருத்தமான காரணத்தைக் கட்டாயம் கவனத்திற் கொள்ள வேண்டும் என்ற ஒரு குறிப்பிட்ட முறைமைக்கு சட்ட நிபுணர்களை அது வரையறை செய்திருந்தது. கியாஸ் விடயத்தில் உள்ள கட்டுப்பாடான கடின நிலைமைகள், இஜ்திஹாத் கோட்பாட்டின் செல்வாக்கினை பெரிய அளவில் குறைத்தது. கியாஸ் முறைமையின் மூலம் தீர்வு காண்பதற்கு கஷ்டமான பல சமூக, அரசியல், சட்ட விடயங்கள் இருந்தன. இமாம் அபூ ஹனீபா (ரஹ்) அவர்கள்தான் இந்தப் பிரச்சினைகளை உணர்ந்து கொண்டு, 'இஸ்திஹ்ஸான்' என்ற கோட்பாட்டை கண்டுபிடித்த முதலாவது

8. அல்மாவர்தி "அல் அஹ்காம் அல்சுல்தானிய்யா" 224; அல்குர்ஆன் 24:4; சாட்சு (Origins) 110.

9. இப்னு குதாமா - "அல் மு:னி" பாகம் 8-404,405; இப்னு அல் பர்ரா "அல் அஹ்காம் அல் சுல்தானிய்யா" 135; அல் நஸபி அப்துல்லாஹ் இப்னு அஹ்மது இப்னு மஹ்முத், "கன்சுல் தகாயிக்" (கராச்சி, மக்தபா அல் அரபிய்யா n.d.) 203.

சட்ட நிபுணராகும். இந்தக் கோட்பாடானது மக்களின் நலனையும் நடத்தையினையும் தொடுகின்ற விடயங்களில் இஜ்திஹாதை உபயோகிப்பதற்கு சட்ட நிபுணர்களுக்கு சுதந்திரத்தைக் கொடுத்தது. அஹ்நாபுகளின் கருத்தின்படி, இது, சில முக்கியமான காரணங்களால் இஜ்திஹாதின் முறைகளில் சட்ட நிபுணர்களின் விருப்பாக இருந்தது.⁽¹⁰⁾ அல் சரக்ஸி (ரஹ்) அவர்களால் கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் வரைவிலக்கணமானது “மஸாலிஹ் அல் முர்சலா” என்ற மாலிகி கோட்பாட்டுக்கு நெருங்கியதாக இருக்கின்றது. அல் சரக்ஸி (ரஹ்) அவர்கள், “கியாசை” ஒரு பக்கம் வைத்துவிட்டு, மக்களுக்கு நலன் இருப்பதை எடுப்பதே இஸ்திஹ்ஸான் என விளக்குகின்றார்கள்.⁽¹¹⁾ அல் ஆமிதி (ரஹ்) அவர்கள் இக்கோட்பாட்டை விரிவாக ஆராய்வதோடு ஹனபி சட்ட நிபுணர்களால் விவரிக்கப்பட்ட வித்தியாசமான வகைகளையும், வரைவிலக்கணங்களையும் குறிப்பிடுகின்றார்கள். எனினும் இஸ்திஹ்ஸானை விரும்புகின்றவர்களாக ஹனபி புகஹாக்கள் மாத்திரம் இருக்கவில்லை. இவர்களைப் போன்று ஹனபி புகஹாக்களின் சமகாலத்தில் வாழ்ந்த ஏனைய சட்ட நிபுணர்களும் அதனை ஒரு சட்ட மூலமாக ஏற்றுக்கொண்டனர். உதாரணமாக ஹன்பலி புகஹாக்கள் இஸ்திஹ்ஸானை ஷரிஆவின் ஒரு சட்ட மூலாதாரமாக ஏற்றுக் கொண்டனர் என அல் ஆமிதி (ரஹ்) கூறுகிறார்.⁽¹²⁾ 30 வருடங்களுக்கு மேலாக நீதிபதியாக செயற்பட்ட இப்னு அபீ லைலா (ரஹ்) அவர்கள் பல சட்ட விடயங்களுக்கு இஸ்திஹ்ஸானை உபயோகித்திருந்தார்கள் என்று அறிவிக்கப்படுகின்றது.⁽¹³⁾ இமாம் மாலிக் (ரஹ்) அவர்கள் கூட, உண்மையான பதத்தைப் பிரயோகிக்காமலே சில விடயங்களில் இஸ்திஹ்ஸானைப் பயன்படுத்தினார்கள் என்று ‘பரட்’

10. அல்பஸ்ரி, “அல் மு.:தமத்” பாகம் 2,838-840; இஸ்திஹ்ஸான் பற்றிய வரைவிலக்கணத்துக்கும் அதுபற்றிய ஆய்வுக்கும், அல் அஸ்மஹ், அஸ்ஸீஸ், “Islamic Legal Theory and Appropriation of Reality,” in Islamic Law; Social and Historical context (London, 1988) 258 ஐப்பார்க்க.

11. அல்சரக்ஸி “அல் மப்சூத்” பாகம் 10,145

12. அல் ஆமிதி “அல் இஹ்காம்” பாகம் 3 209-15 இப்னு குதாமா, “ரவ்தா” 85

13. அல் சரக்ஸி, “அல் மப்சூத்” பாகம் 4,93 பாகம் 6, 154-55

அறிவிக்கின்றார். என்றாலும் இமாம் மாலிக் (ரஹ்) பிக்ஹ் விடயங்களில் இஸ்திஹ்ஸான் என்ற வார்த்தையை, இதற்கான ஆதாரத்தை ஹதீஸிலே அவர்கள் காணவில்லை என்பதனால் மறுத்துவிட்டார்கள். அவர்கள் சென்னார்கள் “நான் அதனை விரும்பினேன்”⁽¹⁴⁾

ஹனபி சட்ட நிபுணர்கள் இஸ்திஹ்ஸானின் மூன்று வகைகளை நடைமுறைப்படுத்தினார்கள் என்று அல் பஸ்தாவி அவர்கள் கூறுகின்றார்கள். முதலாவது வகை, சஹாபாக்களிடத்தில் இருந்து பெறப்பட்ட மரபு (ஆதார்) என்ற காரணத்தினால் கியாசை கைவிடுவதாகும். பின்வரும் விடயங்களில் இவற்றை நாம் காணமுடியும். அவை ‘சலம்’ என்ற விடயம் (முற்பாகக் கொடுப்பனவு மூலம் பொருட்களை வாங்குவதற்கான ஒப்பந்தம்); “இஜாரா” (வாடகைக்கு அமர்த்துதல்); மற்றும் நோன்பு நோற்று இருக்கும் ஒருவர் அவரது நோன்பை மறந்து நன்றாக சாப்பிடுகின்றார்- இவ்வாறு நிகழ்ந்தாலும் அது அவரது நோன்பில் எந்த மாற்றத்தையும் ஏற்படுத்தாது எனக்கொள்வதிலுமாகும்.

இஜ்மா என்ற காரணத்தினால் கியாசை விட்டுவிடுவது இரண்டாவது வகை ஆகும். உதாரணம் “இஸ்திஸ்னாஹ்” (ஒரு உற்பத்தியாளரிடம் அல்லது கைத் திறன் கொண்டவனிடம் சிலவற்றை செய்யுமாறு கேட்டல்). இஜ்மாவின் அடிப்படையிலேயே இதற்கு அனுமதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. கியாஸின் அடிப்படையிலாயிருந்தால் இது செல்லுபடியாகாது. ஏனெனில் இல்லாத ஒன்றை விற்பனை செய்ய முடியாது என்பதினாலாகும்.

மூன்றாவது வகை, அவசியத்தின் அடிப்படையில் தாபிக்கப்பட்ட சட்டங்களை உள்ளடக்கி இருக்கிறது. இதில் பின்வருவனவைகளைக் குறிப்பிடலாம். கிணற்றை, நீர்த் தொட்டியை, பெரிய நீர் ஏந்தும் பாத்திரத்தை துப்பரவு செய்தல்⁽¹⁵⁾ உதாரணமாக ஒரு கிணறு

14. சஹ்நூன், “அல் முதவ்வனா” பாகம் 6,419 இப்னுல் அரபி, அபூபக்கர், “அ.: காமுல் குர்ஆன்”e.d அலி முகம்மது அல் பஜாவி (கெய்ரோ இஸா அல் பாபி அல் ஹலபி 1387/1967) பாகம் 2, 745-46

15. சரக்ஸி “உசூல்” பாகம் 2,203 அல் பஸ்தாவி, “கன்ஸ்” 276.

அசுத்தமடையும் போது, அதை சுத்தம் செய்வது கடினமாகும். ஏனெனில் அதை சுத்தமான நீரினால் கழுகவோ, அலசவோ முடியாது. எனினும் குறிப்பிட்ட எண்ணிக்கை வாளி நீரை அதிலிருந்து வெளியில் ஊற்றிய பின்னர், 'இஸ்திஹ்ஸான்' வழி முறையில் அது சுத்தமானதாக மாறும். ஹனபி புகஹாக்கள் (சட்ட அறிஞர்கள்) இஸ்திஹ்ஸானின் மூலம் தீர்ப்புக்களைப் பெற்ற சட்டவிடயங்களின் பட்டியல் மிக நீண்டதாக இருக்கின்றது. இவற்றில் அதிகமானவை அல்சரக்ஸி (ரஹ்) அவர்களால் அவரது நூலான 'அல் மப்சூத்' தில் பிக்ஹ் தொடர்பான பகுதியில் ஆராயப்பட்டுள்ளன. இவர் ஒரு உதாரணத்தைக் குறிப்பிடுகின்றார். இமாம் அபூ ஹனீபா (ரஹ்) வின் கருத்துப்படி "தொழுகையின் போது வெடிச் சிரிப்பு சிரிப்பது வுழுவை முறித்து விடும்." இந்த விடயத்தில் ரசூல் (ஸல்) அவர்களிடம் இருந்து பெற்ற ஒரு ஹதீஸின் அடிப்படையில் அவர்கள் கியாசை விட்டு விடுகின்றார்கள்.⁽¹⁶⁾ மற்றொரு உதாரணமாவது சிட்டுக்குருவி, புறா போன்ற பறவைகளின் சிறு கழிவுகள் தண்ணீரில் கலந்து இருந்தாலும் அத்தண்ணீரோ, இடமோ மாசடையாது. ஏனெனில் இத்தகைய விடயங்களிலிருந்து தவிர்ந்து கொள்வது மக்களுக்கு கடினம் என்பதனாலாகும். ஆனால் இமாம் ஷாபியி (ரஹ்) அவர்கள் இதற்கு மாற்றமாக இந்த விடயத்தில் கியாசைப் பயன்படுத்துகின்றார்கள். இவரின் கருத்துப்படி அந்த நீர் அல்லது இடம் அசுத்தமடையும் என்பதாகும்.⁽¹⁷⁾ இதே போன்றே ஒரு ஹதீஸின்படி, பூனையின் கழிவு சுத்தமானதாகும்.⁽¹⁸⁾ இமாம் முஹம்மது அல் ஷைபானி இஸ்திஹ்ஸானுக்கு ஒரு முழு அத்தியாயத்தையே ஒதுக்கி இருக்கின்றார்கள். இந்த அத்தியாயத்தில் அவர்கள் இஸ்திஹ்ஸானோடு தொடர்பான சட்டங்களைப் பட்டியல் படுத்தியுள்ளார்கள்.⁽¹⁹⁾

16. அல்சரக்ஸி, "அல் மப்சூத்" பாகம் 1,53,169; பாகம் 13,122; பாகம் 17, 63-64

17. மேலுள்ள நூல் பாகம் 1, 56-57

18. மேலுள்ள நூல் 49

19. அல்சைபானி, முகம்மது இப்னுல் ஹஸன், "கிதாப் அல் அஸ்ல்" e.d. A.W. அல் அப்கானி (ஹைதராபாத் டகான், தாயிராத் அல்மஆரிப் அல் உதுமானிய்யா, 1386/1966) பாகம் 3, 48-166

இமாம் அபூ ஹனீபா (ரஹ்) தான் இஸ்திஹ்ஸான் கோட்பாட்டை தாபித்த முதலாமவராக இருந்தார் என்று கோல்சியர் குறிப்பிடுகின்றார். எனினும் சாட்சின் (schacht) கருத்துப்படி இது இமாம் அபூஹனீபாவுக்கு முந்தியதாகும். ஆனால் இது இவ்வாறு இருந்த போதும் இஸ்திஹ்ஸான் அதன் வார்த்தைப் பிரயோகத்திலும் அதன் அடிப்படைகளிலும் முதலில் வெளிப்பட்டது ஹனபி புகஹாக்களின் சட்ட நூல்களில்தான்; அதிலும் குறிப்பாக அபூ யூசப் (ரஹ்) அவர்களின் நூலில் ஆகும்.⁽²⁰⁾

அல் சரக்ஸி (ரஹ்) அவர்கள் அல்குர்ஆனிலிருந்தும் ஸூன்னாவிலிருந்தும் இஸ்திஹ்ஸானுக்கான நியாயத்தை காண்பதோடு இஸ்லாமிய ஷரீஆவிலே அடிப்படை (அசல்) ஆனது 'விடயங்களை இலகுவாக்குதல்' என்பதே என முடிவு செய்கிறார். அவர் தனது வாதத்திற்கு பின்வரும் இரண்டு அல்குர்ஆன் வசனங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளார்.

1. அல்லாஹ் உங்களுக்கு இலகுவையே விரும்புகின்றான்; உங்களுக்கு கஷ்டத்தை அவன் விரும்பவில்லை.⁽²¹⁾

2. (நபியே) எனது வசனங்களைச் செவிமடுத்து அதில் மிகச் சிறந்தவற்றைப் பின்பற்றுபவர்களுக்கு நன்மாராயம் சொல்வீராக.⁽²²⁾

இமாம் சரக்ஸி (ரஹ்) யின் கருத்துப்படி ரசூல் (ஸல்) அவர்கள் சொன்னதாக அறிவிக்கப்படுகின்றது "இலகுவானதை கொடுக்கின்ற ஒன்றே சிறந்த மார்க்கமாகும்." அலி (ரழி) அவர்களையும் முஆத் இப்னு ஜபல் (ரழி) அவர்களையும் யமனுக்கு நியமித்தபோது, மக்களுக்கு விடயங்களை இலகுவாக்கும்படியும் கஷ்டங்களை ஏற்படுத்த வேண்டாம் என்றும் நபி (ஸல்) அவர்கள் வழிகாட்டினார்கள். மக்களுடன் நெருங்கிய தொடர்பை வைத்துக் கொள்ளும்படியும் அவர்களை வெறுப்படைய வைத்துவிட வேண்டாம்

20. சாட் Schacht 'Origins' 112

21. அல்குர்ஆன் 2:185

22. அல்குர்ஆன் 39:17,18

என்றும் கூறினார்கள். ஸுன்னாவிலிருந்து இஸ்திஹ்ஸானுக்கு உதாரணமாக, ஒரு பெண், அவளை பூரணமாக மறைத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்ற ஹதீதை இமாம் சரக்ஸி (ரஹ்) அவர்கள் குறிப்பிட்டுக் காட்டுகின்றார்கள். இது கியாஸின் வேண்டுகோளாகும். ஆனால் அவள் அவளது கை, முகம் போன்ற உடம்பின் சில பகுதிகளை மறைக்காமல் இருப்பதற்கு அனுமதியளிக்கப் பட்டிருக்கின்றாள். ஏனெனில் அது அவளுக்கு வசதியாகும்; சில வேளை அது தேவையாகவுமிருக்கின்றது. இதை இமாம் சரக்ஸி (ரஹ்) அவர்கள் இஸ்திஹ்ஸான் என்று அழைக்கின்றார்கள்.⁽²³⁾

4.2 மாலிக் புகஹாக்களும் இஜ்திஹாதும்.

மாலிகி புகஹாக்களும் பிக்ஹின் ஒரு மூலாதாரமாக இஜ்திஹாதைக் கருதுகின்றனர். இமாம் மாலிக் (ரஹ்) அவர்கள் இஜ்திஹாத் என்ற வார்த்தைப் பிரயோகத்தை அவரது முஅத்தா என்ற நூலில், தான் விவேகத்துடன் செய்த மார்க்கத் தீர்ப்புக்களில் பல தடவைகள் பயன்படுத்தியுள்ளார்கள். இமாம் மாலிக் (ரஹ்) அவர்கள் போரில் கிடைத்த பொருட்களில் 1/5 (ஹும்ஸ்) இலிருந்து இனாமாக வழங்குகின்ற விடயத்தை ஆராய்கையில் இது இமாமின் இஜ்திஹாதின் படியே தீர்மானிக்கப்பட வேண்டும் என்று குறிப்பிடுகின்றார்கள். சுல்தானின் (ஆட்சியாளரின்) இஜ்திஹாதைப் பொறுத்ததே அது என்பதை விட, இது பற்றி பிரபல்யமான, நம்பகமான வேறு கட்டளை எங்களிடம் இல்லை.⁽²⁴⁾ வேறொரு பந்தியில் இதே போன்று இஜ்திஹாதை உபயோகிக்கின்றார்கள். ஒரு முறை இமாம் மாலிக் (ரஹ்) அவர்களிடம், “ஒருவன் அவனது எதிரியை கொலை செய்துவிட்டு, அந்த மனிதனின் சொத்துக்களை இமாமின் (ஆட்சித்தலைவர்) அனுமதி இன்றி எடுக்கலாமா?” என்று கேட்டபோது, இமாமின் அனுமதி இன்றி இவ்வாறு யாருக்கும் செய்ய முடியாது என்றும், இமாமுக்கு மாத்திரம்தான் இஜ்திஹாத்

23. அல்ஸரக்ஸி - “அல்மப்கூத்” பாகம் 10,145; “உசூல்” பாகம் 2, 207; அல் பஸ்ரீ - “அல் மு:தமத்” பாகம் 2, 838--840

24. மாலிக், “அல் முஅத்தா” “ஷரஹ் தன்வீர் அல் ஹவாலிக்” சுயுத்தி (கெய்ரோ முஸ்தபா அல்பாபி 1370/1951) பாகம் 1 : 303

வழி முறையினூடாக அவ்வாறு செய்ய முடியும் என்றும் சொன்னார்கள்.⁽²⁵⁾ இது போன்ற விடயங்களில் இமாம் மாலிக் (ரஹ்) அவர்கள், இஜ்திஹாதை உபயோகித்து, அவரது கருத்தைச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். “யாரேனும் ஒருவரை எவரேனும் ஒருவர் கொன்றால், அவரின் பொருட்களை இவர் வைத்துக் கொள்ள முடியும்” என்ற ஹதீதானது பொதுவான சட்டம் அல்ல என்பது இவரது கருத்தாகும். இது ஹுனைன் யுத்தத்தின் போது ரசூல் (ஸல்) அவர்களால் விஷேடமாக அறிவிக்கப்பட்டதாகும். இதனைப் பொதுமைப்படுத்த முடியாது. எனினும் இந்த விடயத்தில் இஜ்திஹாதை மேற்கொள்வதற்கு இமாமுக்கு (தலைவருக்கு) உரிமையை வழங்கியுள்ளார்கள் இமாம் மாலிக் (ரஹ்) அவர்கள்.⁽²⁶⁾

தற்செயலாக ஏற்படுகின்ற காயங்களுக்கான நஷ்டஈட்டுத் தொகை பற்றிய சட்டத்தினை இமாம் மாலிக் (ரஹ்) அவர்கள் ஆராயும் போது, தற்செயலாக காயம் ஏற்படுகின்ற விடயங்களில் அதற்கான அபராத பணம் பாதிக்கப்பட்டவர் பாதிப்பிலிருந்து குணம் அடையும் வரை செலுத்தப்படக்கூடாது என்று மக்கள் மத்தியில் கருத்தொருமைப்பாடு இருந்ததாகக் குறிப்பிடுகின்றார்கள். எனினும் ஒருவரது உடம்பில் ஏதேனும் ஒரு பாகத்தின் எலும்புகள் தவறுதலாக உடைக்கப்படும்போது, ரசூல் (ஸல்) அவர்களால் குறிப்பிட்ட காயத்திற்காக அபராதத் தொகை குறித்து சொல்லப்பட்டிருந்தால் அந்த நஷ்டஈட்டுத் தொகை வழங்கப்படலாம். ஆனால் ரசூல் (ஸல்) அவர்களால் அபராதத் தொகை குறித்துச் சொல்லப்படாதிருந்தாலும், இதற்கு முன்னர் சுன்னாவில் இது தொடர்பில் எதுவும் இல்லாமல் இருந்தாலும் ஒருவருக்கு இஜ்திஹாத் செய்ய முடியும். பிறிதோர் இடத்தில் இமாம் மாலிக் (ரஹ்) அவர்கள், தற்செயலாக ஏற்பட்ட உடல் காயத்திற்கு, அது ஆறிவிடுமானால், அபராதப்பணம் இல்லை என்று குறிப்பிடுகின்றார்கள். எனினும் அந்தக் காயம் அடையாளத்தை அல்லது தழும்பை உடம்பில் விட்டுச் செல்லுமாக இருந்தால் வயிற்றுக் காயம் தவிர்ந்த ஏனைய

25. மாலிக், “அல் முஅத்தா” “ஷரஹ் தன்வீர் அல் ஹவாலிக்” சுயூத்தி (கெய்ரோ முஸ்தபா அல்பாபி 1370/1951) பாகம் 1 : 303

26. மேலுள்ள நூல் பாகம் 1 301-303

காயங்களுக்கு ஒருவர் இஜ்திஹாதைக் கைக் கொள்ள முடியும். (27) கண்ணில் ஏற்படுகின்ற காயத்திற்கு இமாம் மாலிக் அவர்கள் இஜ்திஹாதை மீண்டும் ஆலோசிக்கின்றார்கள். கண்ணின் கீழ் இமையும் கண்ணைச் சுற்றி உள்ள எலும்பும் வெட்டப்பட்டால், அபராதத் தொகையினை தீர்மானிக்க இஜ்திஹாதால் மாத்திரமே முடியும். இதே போன்று ஒரு கண்ணை மாத்திரம் கொண்ட ஒரு மனிதனின் கண் காயப்படும் போதும், செயலிழந்த ஒரு கை வெட்டி நீக்கப்படும் போதும் இத்தகைய விடயங்களில் அபராதத் தொகை இஜ்திஹாதைப் பயன்படுத்தி தீர்மானிக்கப்படும். (28) உடம்பின் ஏதேனும் உறுப்பில் ஏற்படும் துளை காயத்தைக் கருத்தில் கொண்டு அதற்கான அபராதத் தொகையை குறிப்பிடுகின்ற ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட நடைமுறை ஏதும் இல்லை என்று இமாம் மாலிக் (ரஹ்) அவர்கள் குறிப்பிடுகின்றார். எனினும் அபராதத் தொகையினை வழங்க இஜ்திஹாத் கைக் கொள்ளப்படும். இங்கும் இமாம் மாலிக் (ரஹ்) அவர்கள் இஜ்திஹாதை பயன்படுத்தும் உரிமையை இமாமுக்கு வழங்குகின்றார்கள். (29)

இஸ் லாத்தின் ஆரம்பகாலப்பகுதியில் 'ரய்' நடை முறைப்படுத்தப்பட்ட அதே வழிமுறையில் 'நீதியான தீர்ப்புகள்' அல்லது 'சிறந்ததாகக் கருதப்பட்ட ஆலோசனைகள்' என்ற கருத்தில் பொதுவாக இஜ்திஹாதை இமாம் மாலிக் (ரஹ்) அவர்கள் உபயோகித்துள்ளார்கள் என்பது மேலுள்ள கலந்துரையாடலில் இருந்து தெரிய வருகின்றது. இஜ்திஹாத் என்ற கருத்தியலை வளர்க்கின்ற ஒரு ஹதீஸை இமாம் மாலிக் (ரஹ்) அவர்கள், ஸஈத் பின் அல் முசையிப் அவர்களின் வாயிலாக குறிப்பிடுகிறார்கள். இப்பினு அல் முசையிப் (ரஹ்) அவர்கள் அறிவிக்கின்றார்கள், உமர் (ரஹ்) அவர்கள் ஒவ்வொரு கடவாய்ப்பல்லுக்கும் ஒரு ஒட்டகம் என்று தீர்மானிக்க, முஆவியா (ரஹ்) அவர்கள் ஒவ்வொரு கடவாய் பல்லுக்கும் 5 ஒட்டகங்கள் எனத் தீர்மானித்தார்கள். ஆகையால் இப்பினு அல் முசையிப் (ரஹ்)

27. மாலிக், "அல் முஅத்தா" "ஷரஹ் தன்வீர் அல் ஹவாலிக்" சுயுத்தி (கெய்ரோ முஸ்தபா அல்பாபி 1370/1951) - பாகம் 2 182-83

28. மேலுள்ள நூல் 185

29. மேலுள்ள நூல் 186

அவர்கள் உமர் (ரழி) அவர்களின் தீர்ப்பில் அபராதத் தொகை குறைவென்றும் முஆவியா (ரழி) வின் தீர்ப்பின்படி அதிகம் என்றும் முடிவெடுத்தார்கள். “அது நானாக இருந்தால் ஒவ்வொரு கடைவாய்ப்பல்லுக்கும் இரு ஒட்டகங்கள் வீதம் கொடுக்கப்பட வேண்டும் என ஆக்கியிருப்பேன். இதுதான் நியாயமான நட்புட்துத் தொகையாகும். எப்படி இருப்பினும் இஐ்திஹாதை உபயோகிக்கின்ற ஒவ்வொருவருக்கும் நன்மைகள் கிடைக்கும்,” எனக் குறிப்பிட்டார்.⁽³⁰⁾

இமாம் மாலிக் (ரஹ்) அவர்களின் பிக்ஹில் இஐ்திஹாதானது நன்கு வளர்ச்சி அடையாமலும், முறைமைப்படுத்தப்படாமலும் இருக்கும் அதேவேளை, கியாஸ் முறைமையானது ஆரோக்கியமானதாகவும் பிக்ஹ் விடயங்களில் மீண்டும் மீண்டும் பயன்படுத்தப்பட்டும் இருக்கின்றது. இமாம் மாலிக் (ரஹ்) அவர்களிடம் ஒரு தடவை, “மாதவிலக்கு வந்து முடிந்தபின் குளித்துக் கொள்வதற்கு தண்ணீர் இல்லாமல் இருக்கின்ற ஒரு பெண்ணைப் பற்றி கேட்கப்பட்டபோது, அவள் அவளை சுத்தப்படுத்திக் கொள்வதற்கு தயம்மும் செய்து கொள்ளட்டும். ஏனெனில் அவள் (இந்திரியம் வெளியாகி) குளிப்பு கடமையான ஒருவனின் நிலையில் இருக்கின்றாள். அவன் குளிப்பதற்கு நீர் இல்லாவிட்டால் தயம்முமை நிறைவேற்றுகின்றான். இதே போன்று அவளும் தயம்மும் செய்து கொள்ளட்டும்” என்று கூறினார்கள்.⁽³¹⁾

தயம்முமானது குளிப்பு கடமையான நிலையில் (ஐனாபத்) இருந்து குளிப்பதற்கு தண்ணீரைப் பெறாத ஒருவருக்கு அல்குர்ஆனினால் அனுமதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. ஆகையால் இமாம் மாலிக் (ரஹ்) அவர்கள் இதே சட்ட அடிப்படையினை கியாஸ் வழி முறையின் மூலம் மாதவிலக்கு அடைந்த பெண்ணுக்கு உபயோகிக்கின்றார்கள்.⁽³²⁾

சுன்னாவில் இருந்து ஒப்பீட்டு முறை முடிவை இங்கு அவர்கள் கொண்டுவருகின்றார்கள். இமாம் மாலிக் (ரஹ்) அவர்கள் ஆயிஷா

30. மாலிக், “அல் முஅத்தா” “ஷரஹ் தன்வீர் அல் ஹவாலிக்” சுயுத்தி (கெய்ரோ முஸ்தபா அல்பாபி 1370/1951) - பாகம் 2 187

31. மேலுள்ள நூல் - பாகம் 1, 60

32. அல்குர்ஆன் 4:43

(ரழி) அவர்களிடமிருந்து பெற்ற ஒரு ஹதீதை விபரிக்கின்றார்கள். அதாவது பாத்திமா பிந்து அபீ ஹுபைஷ் (ரழி) ஒரு முறை ரசூல் (ஸல்) அவர்களிடம் கேட்டார்கள். “நான் ஒரு போதும் மாதவிலக்கில் இருந்து தூய்மை அடைவதில்லை (இரத்தம் தொடர்ந்து ஓடிக் கொண்டிருக்கின்றது); இதனால் தொழுகையை எப்படி நிறைவேற்றுவது?” அதற்கு ரசூல் (ஸல்) அவர்கள், “மாதவிலக்கு வரும் காலம் நெருங்கியவுடன் தொழுகையை நிறுத்துங்கள்; பின்னர் மாதவிலக்கு காலம் முடிந்தவுடன் இரத்தத்தைக் கழுவி சுத்தம் செய்த பின்னர் தொழுகையை நிறைவேற்றுங்கள்” என்று ஆலோசனை வழங்கினார்கள்⁽³³⁾ இந்த ஹதீதின் அடிப்படையில் இமாம் மாலிக் அவர்கள், தொடர்ந்தேர்ச்சையாக இரத்தம் ஓடுகின்ற (இஸ்திஹாதா) பெண்ணின் கணவன், அந்தப் பெண் அவளது உண்மையான மாதவிடாய் காலத்தை கணக்கிட்டு நிறைவு செய்ததன் பின்னர், தொழுகையை நிறைவேற்ற அனுமதிக்கப்பட்டிருக்கையில், அவளுடன் உடல் உறவில் ஈடுபடலாம்” என்று குறிப்பிடுகின்றார்கள். இதே போன்றே, சாதாரணமாக பிள்ளை பெற்று இரத்தம் ஓடவேண்டிய முழு காலப்பகுதியும் இரத்தம் ஓடிய பின்பும் இரத்தம் ஓடக் காண்கின்ற ஒரு பெண்ணுடன் அக்காலப் பகுதி முடிவடைந்த பின், அவளது கணவன் உடல் உறவில் ஈடுபடமுடியும். இமாம் மாலிக் (ரஹ்) அவர்களின் கருத்தின்படி இஸ்திஹாதா என்ற தொடர்ந்து இரத்தம் ஓடிக் கொண்டிருக்கின்ற பெண்ணின் அதே நிலையில்தான் இவளும் இருக்கின்றாள் என்பதாகும்.⁽³⁴⁾

கியாசை நடைமுறைப்படுத்துவதில் இமாம் மாலிக் (ரஹ்) அவர்களின் மற்றொரு உதாரணம் கனிப்பொருட்களின் மீதான விடயத்தில் (ஸகாத் அல் மஆதின்) இருக்கின்றது. இவர் கனிப்பொருட்களை தானியங்களின் வகையில் வைத்தே நோக்குகின்றார். கனிய உற்பத்திப் பொருட்களில் ஸக்காத்தை சேகரிப்பதற்கு விவசாய உற்பத்திப் பொருட்களுக்கு பொருத்தமான நடைமுறையினையே அவர் முன்வைக்கின்றார். ஸகாத்தானது

33. மாலிக் - “அல்முஅத்தா” பாகம் 1, 61

34. மேலுள்ள நூல் 1, 62

வெளியே கொண்டுவரப்படுகின்ற கனிப்பொருட்களில் இருந்து அது அகழ்ந்து எடுக்கப்பட்ட அன்றே கழிக்கப்படும். இதற்கு ஒருவருடம் பூர்த்தி ஆகும்வரை காத்திருப்பதில்லை. எது போன்று என்றால், தானியத்திலிருந்து அது அறுவடை செய்த அன்றைய தினமே 1/10 ஸகாத் பெறப்படுகின்றது. இதற்கும் ஒரு வருடம் பூர்த்தியாவதை எதிர்பார்த்திருப்பதில்லை.⁽³⁵⁾

நாம் குறிப்பிட்ட இவைகள் இமாம் மாலிக் (ரஹ்) அவர்களின் கியாசுக்கு சில உதாரணங்களாகும். இவைகள் அவரின் மிக முக்கிய நூலான முஅத்தாவில் இருந்து எடுக்கப்பட்டவையாகும். கியாசினை அடிப்படையாகக் கொண்ட பெரிய எண்ணிக்கையான சட்டங்கள், அல் முதவ்வனா அல்குப்ரா என்ற நூலில் ஆராயப்பட்டுள்ளது. இமாம் மாலிக் (ரஹ்) அவர்களிடத்தில் கியாஸ் ஒரு சட்ட அடிப்படை என்பதை இது தெளிவாகக் காட்டுகின்றது.

இமாம் மாலிக் (ரஹ்) அவர்கள் கியாஸ் முறைமையோடு மாத்திரம் தன்னை மட்டுப்படுத்திக் கொள்ளவில்லை. ஹனபிகளின் அடிப்படையான இஸ்திஹ்ஸானையும் பயன்படுத்துபவர்களாக இருந்தார்கள். இந்த இஸ்திஹ்ஸானை இவர்கள் ஓர் அறிவு மூலாதாரமாக கருதுபவர்களாக இருந்தார்கள்.⁽³⁶⁾ இந்த கலைச் சொல்லை நாம் அல் முதவ்வனாவில் தெளிவாகக் காண முடியும். இமாம் மாலிக் (ரஹ்) அவர்கள் கூறியதாக அறிவிக்கப்படுகின்றது, “குர்ஆனின் கருத்துப்படி ஒருவன் தவறுதலாக கொலை புரிந்தால் அவன் ஒரு அடிமையை விடுதலை செய்ய வேண்டும்” என்பது ஒரு சுதந்திர மனிதன் மீதாகும். ஒரு கர்ப்பிணிப் பெண்ணின் வயிற்றில் அடித்து அதிலிருக்கும் பிள்ளை கலைந்து போவதற்கு காரணமாக இருந்த ஒருவருக்கும் இஸ்திஹ்ஸான் முறை மூலம் இவர் கப்பாராவை (குற்றப்பரிகாரத்தை) விதிக்கின்றார்.⁽³⁷⁾

35. மாலிக் - “அல்முஅத்தா” பாகம் 1 190-91

36. அல் சாதிபி, இப்றாகிம் இப்னு முஸா, “அல் இ.:திஸாம்” (கெய்ரோ: அல் மனார் 1913) பாகம் 2, 320 ; “அல் முவாபுஃகாத் பீ உஸூலில் அஹ்காம்”, பாகம் 4, 137.

37. சஹ்நூன், “அல் முதவ்வனா” பாகம் 6, 402-403

இமாம் சாத்திபி (ரஹ்) அவர்கள் பல்வேறு உதாரணங்களை மேற்கோள்காட்டுகின்றார்கள். அதில் ஒன்றுதான் மழையின் காரணமாக இஷாவையும் மஃரிபையும் சேர்த்துத் தொழுதல் அல்லது பிரயாணத்தில் இருந்து கொண்டிருப்பதன் காரணத்தினால் தொடர்ந்து வரும் இரண்டு தொழுகைகளை சேர்த்துத் தொழுவதாகும்.⁽³⁸⁾

இமாம் மாலிக் அவர்கள் 'மஸாலிஹ் அல் முர்சலா' (பொது நலன், நன்மை) என்று அழைக்கப்படக்கூடிய மற்றொரு கோட்பாட்டைத் தாபித்ததன் மூலம் இஜ்திஹாதின் பரப்பை மேலும் விரிவு படுத்துகின்றார்கள். இது கியாசைவிட மிகவும் விரிவான ஒரு அடிப்படையாகும். இது, எதிர்பாராத பிரச்சினைகளை கையாள்வதற்கு போதிய நெகிழ்வுத்தன்மையுடனும் பொருத்தப்பாட்டுடனும் சட்டம் இருக்கின்றது என்பதை உறுதிப்படுத்துகின்றது. பொது நன்மை, சமூக நீதி, மக்கள் நலன் போன்ற அடிப்படைகளில் சட்டமியற்றும் நடை முறை ஏன் அனுமதிக்கப்பட்டுள்ளது என்பதை இது விளக்குகின்றது. இப்பனு குதாமா (ரஹ்) அவர்களின் கருத்தின்படி, மஸாலிஹ் அல் முர்சலா என்ற கொள்கையானது 'சில நன்மைகளை அடைதல்' அல்லது 'சில கஷ்டங்கள், பிரச்சினைகளை தவிர்த்தல், அகற்றுதல்' என்று பொருள்படும்.⁽³⁹⁾ இது, ஒரு பயனுள்ள தேவையை நிறைவு செய்கின்றது என்ற மேலாண்மை காரணத்திற்காக ஒரு விடயத்தை தடுக்கின்றது அல்லது அனுமதிக்கின்றது. எனினும் மாலிகி சட்ட நிபுணர்கள் இதன் பிரயோகத்தை ஷரீஆவினால் அங்கீகரிக்கப்பட்டிருக்கின்ற நலன்களுக்குள் வரையறை செய்கின்றனர். மாலிகி புகஹாக்கள் மஸாலிஹ் அல் முர்சலாவை பயன்படுத்துவதற்கு விதித்துள்ள சில நிபந்தனைகளை புகஹாக்கள் குறிப்பிட்டுள்ளனர். உதாரணமாக மஸ்லஹா அவசியமற்றதாகவோ, அசாதாரணமானதாகவோ இருக்கக் கூடாது. மாறாக இவ்வாறு ஒன்றை மேற்கொள்வது அவசியமானதாக இருத்தல் வேண்டும்.⁽⁴⁰⁾

38. அல் சாத்திபி - "அல் முவாபுர்காத்" பாகம் 4. 134-36

39. இப்பனு குதாமா, "ரவ்லதுன் நாசிர" - 86

40. அல் ஆமிதி, "அல் இஹ்காம்" பாகம் 3. 215-216

இதன் பிரதான நோக்கம் மக்களின் நலனாக இருத்தல் வேண்டும். மக்களின் உரிமைகள் (முஆமலாத்) அல்லாஹ்வின் உரிமைகள் (இபாதத்) ஆகிய இரண்டுக்கும் சட்டரீதியாக பாதுகாப்பளிக்கின்ற ஷரீஆவின் கட்டளைக்குள் இருத்தல் வேண்டும். புகஹாக்கள் ஷரீஆவின் உசூலுல் ஹம்ஸ் (5 அடிப்படைகள்)பற்றி ஆராய்ந்திருக்கின்றார்கள். இது மார்க்கம், வாழ்வு, சிந்தனைத்திறன், பிள்ளைகள் (குடும்பம்), சொத்து ஆகிய 5 அம்சங்களின் பாதுகாப்பையும், நலனையும் கவனிக்கின்றது. அத்துடன் இந்த ஆரம்ப ஐந்து அடிப்படைகளும் மஸாலிஹ் அல் முர்சலாவினால் மேம்படுத்தப்படுகின்றன.⁽⁴¹⁾ மஸாலிஹ் அல்முர்சலாவை விரிவான முறையில் ஆராய்ந்த அல் சுலாமி அவர்கள் அல்குர்ஆனின் பிரயோகமான 'அல்ஹுஸனாத்' என்ற வகையினுள் இந்த அடிப்படையினை வைக்கின்றார்கள். இந்த அல்ஹுஸனாத் (அழகானது) என்ற சொல்லானது, அல் ம்பாசித் (பாவங்கள்) அல்லது அஸ்சையிஆத் (தீமைகள்) என்ற சொற்களுக்கு எதிரான சொல்லாக இருக்கின்றது. மக்களின் இம்மை மற்றும் மறுமை நலனை கவனத்தில் கொண்டு, ஷரீஆவின் தேவையை புகஹாக்கள் நிறைவு செய்து கொண்டிருந்தனர்.⁽⁴²⁾

மாலிகி புகஹாக்களிடத்திலிருந்து மஸாலிஹ் அல்முர்சலாவுக்குரிய சில உதாரணங்களை புகஹாக்கள் முன்வைக்கின்றனர். அவைகள் பின்வருமாறு:

சட்டத்தையும், ஒழுங்கையும் பாதுகாப்பதற்கு பொறுப்பாக இருக்கும் ஒரு நிர்வாகி, சந்தேக நபர் மீதும், குற்றம் சுமத்தப்பட்டவர் மீதும், அவர் புரிந்திருக்கின்ற குற்றத்தை ஒப்புக்கொள்ளச்

41. இப்னு குதாமா, "ரவ்லதுன் நாசீர்" 87; அல் கஸ்ஸாலி, "அல் முஸ்தஸ்பா" பாகம் 1, 286-87 இமாம் கஸ்ஸாலி கூறுகின்றார், இந்த ஐந்து நலன்களினதும் பாதுகாப்பை வேண்டி நிற்கின்ற ஒவ்வொரு அம்சமும் மஸ்லஹாவாகும். அதே நேரம் இந்த நலன்களை இல்லாமல் செய்கின்ற ஒவ்வொன்றும் ஹராம் ஆகும்." (மப்ஸதா) நலன்களை இல்லாமல் செய்யக்கூடிய ஒவ்வொன்றையும் எதிர்த்து நிற்பது மஸ்லஹாவாகும். அல் சாதிபி, "அல்முலாபகாத்" பாகம் 2, 5.

42. அல் சுலாமி, 'அப்துல் அஸ்ஸ' "கவாஇது அஹ்காம் பீ மஸாலிஹில் அனாம்" (பெய்ருட் : தாருள் ஜீல் 1400/1980) பாகம் 1,5-20; அல் சாத்திபி, "அல் முலாபகாத்" பாகம் 2, 4-44

செய்வதற்காக அதிகாரத்தை பயன்படுத்துவதற்கு அனுமதியளிக்கப்பட்டுள்ளார். இமாம் மாலிக் (ரஹ்) அவர்களின் கருத்தின்படி, துஷ்ட குணமுள்ள, விரும்பத்தகாத மனிதர்களை, அவர்கள் இரகசியமாக செய்த தவறை ஏற்றுக் கொள்ளச் செய்வதன் மூலம் சட்டத்திற்குள்ளாக்கப்படுவதில் ஒரு மஸ்லஹா (நன்மை) இருக்கின்றது. இமாம் மாலிக் (ரஹ்) அவர்களது இந்த கருத்தில் ஏனைய மத்ஹப்களைச் சேர்ந்த புகஹாக்கள் இமாம் மாலிகுடன் முரண்படுகின்றனர். ஏனெனில் இந்தச் சட்டத்தின்கீழ் தகுந்த காரணமின்றியும், உண்மையிலேயே ஒரு குற்றமும் புரியாமலும் ஒரு நபர் தண்டனை அனுபவிக்க எப்போதும் சாத்தியமிருக்கின்றது. ⁽⁴³⁾ எனினும் மஸ்லஹாவானது மிகவும் வலியுறுத்தப்படும் சந்தர்ப்பங்களில் அந்த விடயங்களில் ஏனைய புகஹாக்களும் இதை ஏற்றுக் கொள்ள முன்வருகின்றனர். இதற்கு உதாரணமாக முஸ்லிம்களைத்தாக்கி, அவர்களுடைய எல்லையை நோக்கி முன்னேறிவரும் எதிரிப்படைகள், முஸ்லிம்கள் பதில் தாக்குதலை மேற்கொள்ளவோ, தம்மைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளவோ முடியாத வண்ணம் முஸ்லிம்கைதிகளை முன்னணியில் நிறுத்துவது தொடர்பான விடயத்தை, முன்வைக்கிறார்கள். இவ்வாறான நேரத்தில், அவ்வாறு பிடிபட்ட முஸ்லிம்களே முதலில் பாதிப்புக்கு உள்ளாவார்கள். எனினும் தங்களைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளவும், எதிரிப்படைகளைத்தாக்கவும், புகஹாக்கள், முஸ்லிம்களை அனுமதிக்கின்றனர். இதில் சில முஸ்லிம்கள் கொல்லப்படலாம். ஒரு சில தனிப்பட்ட முஸ்லிம்களை பாதுகாப்பதைவிட பெரியதொரு முஸ்லிம்கள் சமூகத்தையும் அவர்களது நிலப்பரப்பினையும் (தாருல் இஸ்லாம்) பாதுகாப்பது இதில் உள்ள மஸ்லஹாவாகும் (பொதுநலனாகும்).⁽⁴⁴⁾

‘மஸாலிஹ் முர்ஸலா’ என்ற மாலிக் இமாம் அவர்களின் கோட்பாடானது இஜ்திஹாதிற்கான ஒரு விரிந்த பரப்பைக் கொடுக்கின்றது. ஹனபி மத்ஹபின் அல் இஸ்திஹ்ஸான் என்ற கோட்பாட்டுடன் ஒப்பிடும் போது இது மிக எளிதானதாகவும் நன்கு

43. அல்கஸ்ஸாலி - “அல் முஸ்தஸ்பா” பாகம், 1, 297-98

44. மேலுள்ள நூல் 294-95, அல் ஆமிதி, “அல் இஹ்காம்” பாகம் 3, 216

வரையறுக்கப்பட்டதாகவும் இருக்கின்றது. அல் இஸ்திஹ்ஸானை, அதன் அமுலாக்கத்தை கருத்தில் கொண்டு ஒரு கொள்கையாக வரையறை செய்வது மிகக் கடினமானதாகும். எனினும் இரண்டு கோட்பாடுகளையும் நுணுக்கமாக ஆராயும் போது அவை இரண்டின் விளைவுகளிலும் சிறிய வேறுபாட்டை காட்டி நிற்கின்றன. எவ்வாறிருப்பினும் இஸ்திஹ்ஸான் பற்றிய ஒரு கோட்பாட்டு ரீதியான வரைவிலக்கணத்தை அடைந்து கொள்வதற்கான முயற்சியில் கஷ்டங்கள் இருப்பதன் காரணத்தினால் அது மிக சர்ச்சைக்குரியதாகவே இருந்தது.⁽⁴⁵⁾

4.3 இமாம் ஷாபியும் இஜ்திஹாதும்.

இமாம் ஷாபிஈ (ரஹ்) அவர்களும் சட்டத்தின் ஒரு மூலாதாரமாக இஜ்திஹாதை ஏற்றுக் கொள்கின்றார்கள். ஆனால் ஷரீஆவின் சட்டத் தேவைகளுக்கு இதனை உபயோகிக்கும் போது அல்லது பயன்படுத்தும்போது மிகுந்த முன்னெச்சரிக்கையுடன் நடந்து கொள்கின்றார்கள். இவர்கள் இஜ்திஹாதை குர்ஆனில் அல்லது ஹதீஸில், அல்லது இஜ்மாவில் இருந்து வழிகாட்டலை பெற்றுக் கொள்ள முடியாத விடயத்திற்கு மாத்திரமே பயன்படுத்துகின்றார்கள். இஜ்திஹாதை கியாசுக்கு வரையறை செய்ய முயல்கின்றார்கள். அதாவது ஒப்பீட்டுச் செய்முறை மூலம் பகுத்தறிவதை மாத்திரம் ஏற்றுக் கொள்கின்றார்கள். ஆகையால் இஜ்திஹாத், கியாஸ் ஆகிய இரண்டுக்கும் ஒரே வாதத்தையே முன்வைக்கின்றார்கள்.⁽⁴⁶⁾

இமாம் ஷாபிஈ (ரஹ்) அவர்களுக்கு முன்னர் இஜ்திஹாத் அல்லது 'இஜ்திஹாத் பில்ரஃஈ' பரந்த கருத்தில் பிரயோகிக்கப்பட்டது. இமாம் ஷாபிஈ (ரஹ்) அவர்கள் 'இஜ்திஹாத் பில் கியாசை' தாபித்து இஜ்திஹாத் பில் ரஃஈயை விமர்சிக்கின்றார்கள்.⁽⁴⁷⁾ இமாம் ஷாபிஈ அவர்கள் இஜ்திஹாதை நியாயப்படுத்துவதற்கு அல்குர்ஆன்

45. அஷ்ஷாபிஈ, - "அர்ரிஸாலா" 219-220

46. மேலுள்ள நூல் 205-210, 211-19

47. மேலுள்ள நூல் 17, 220

வசனங்களையும் அல்ஹதீஸையும் மேற்கோள்காட்டுகின்றார்கள். பின்வரும் வசனங்களிலிருந்து இஜ்திஹாத் என்ற கருத்தை அவர்கள் பெறுகின்றார்கள்.

“ஆகவே நீங்கள் உங்கள் முகத்தை மஸ்ஜிதுல் ஹராம் பக்கம் திருப்புவீர்களாக. நீங்கள் எங்கிருந்த போதும் உங்கள் முகங்களை அதனை நோக்கி திருப்புங்கள்”⁽⁴⁸⁾ கிப்லாவின் திசையை, நட்சத்திரங்கள் வழங்கும் அடையாளங்களையும், குறிப்புக்களையும் அவதானிப்பதன் மூலம் கண்டறிய முடியும். இது தொடர்பில் குறிப்பிட்ட இந்த வசனங்கள் வான சாஸ்திர விஞ்ஞானத்திலிருந்து மக்கள் பயனடைவதற்கு தூண்டுகின்றது என்று சொல்கின்றார்கள்.

“அவன்தான் நட்சத்திரங்களை, அதன் மூலம் நீங்கள் கடல், கரையின் இருள்களில் இருந்து வழிகளைப் பெற்றுக் கொள்வதற்காக அமைத்துள்ளான்.”⁽⁴⁹⁾

மேலும் நில அடையாளங்களின் மூலமாகவும் நட்சத்திரங்கள் மூலமாகவும் (மனிதர்கள்) வழியை அறிந்து கொள்கின்றனர்.⁽⁵⁰⁾

இமாம் ஷாபிஈ (ரஹ்) அவர்களின் கருத்தின்படி, ஒருமனிதன், கிப்லாவின் சரியான திசையை அறியாத போது நட்சத்திரங்களால் சுட்டிக்காட்டப்படுகின்ற அடையாளங்களைக் கொண்டு அல்லது சூரியனின் நகர்வை அவதானித்து இஜ்திஹாதை உபயோகிக்குமாறு அல்குர்ஆன் கட்டளையிடுகின்றது.⁽⁵¹⁾ எனினும் இமாம் அல் கஸ்ஸாலி (ரஹ்)வும் அல் ஆமிதி (ரஹ்) அவர்களும் இஜ்திஹாதை நியாயப்படுத்துவதற்காக அல்குர்ஆனில் இருந்து பின்வரும் வசனத்தை மேற்கோள் காட்டுகின்றார்கள்.

“புத்தி உடையவர்களே! (இதிலிருந்து) நீங்கள் படிப்பினை

48. அல் குர்ஆன் 2:144; அஷ்ஷாபிஈ “அர்ரிசாலா” 211

49. அல்குர்ஆன் 6:97

50. அல்குர்ஆன் 16:16

51. அல் ஷாபிஈ - “அல்ரிஸாலா” 17, 211, 218; “அல் உம்மு” பாகம் 7, 299-300

பெறுங்கள்.”⁽⁵²⁾ இந்த வசனத்தில் உள்ள ‘இ:திபார்’ என்ற சொல் பின் வருமாறு புகஹாக்களால் வியாக்கியானம் செய்யப்பட்டுள்ளது. அதாவது “முன்னர் நடந்த நிகழ்வுகளையும் உதாரணங்களையும் கவனத்தில் எடுத்து அவற்றில் தொழிற்படும் நியதிகளை, பிரச்சினைக்குரிய விடயங்களில் பிரயோகியுங்கள்” என்பதாகும்.⁽⁵³⁾ வேறு வார்த்தையில் சொல்வதானால் ஒத்த பிரச்சினைகளுக்கு ஒரே சட்டவிதியைப் பயன்படுத்துதல் வேண்டும். இஐ்திஹாதின் இந்த முறைமை கியாஸின் அடிப்படைகளில் தெளிவாக இருக்கின்றது.

இமாம் ஷாபிஈ (ரஹ்) அவர்கள் இது தொடர்பில் வேறு சில வசனங்களை ஆராய்கின்றார்கள். சூரதுல் மாயிதாவில் உள்ள ஒரு வசனம், நீதியான இரண்டு மனிதர்களை (அதல்), இஹ்ராம் உடை தரித்தவரால் வேட்டையாடப்பட்ட மிருகத்திற்கான மதிப்பீட்டை கொடுப்பதற்கு அதிகாரமளிக்கின்றது. இந்த வசனத்திலிருந்து இமாம் ஷாபிஈ (ரஹ்) வின் முடிவானது என்ன வெனில் இந்த இரண்டு நீதியான மனிதர்களின் தீர்மானமானது இஐ்திஹாதிற்கும் கியாசுக்கும் வழிவகுத்திருக்கின்றது. இமாம் ஷாபியி (ரஹ்) அவர்கள் முன்வைக்கும் வாதமாவது, ஸஹாபாக்கள் இஹ்ராம் தரித்த ஒருவரினால் மான் ஒன்று வேட்டையாடப்பட்டால் அதற்கு ஒரு ஆட்டை பலியிட வேண்டும் என்று தீர்மானித்தார்கள். ஏனெனில் மான் வெளிப்படையில் ஆட்டைப் போன்றது.⁽⁵⁴⁾ இதே போன்று இரண்டு நீதியான மனிதர்கள் ஒரு சாட்சியாளனின் நன்நடத்தைகளை உண்மைப்படுத்தும் போது அவரின் வெளிப்படையான நடத்தையின் அடிப்படையிலேயே செய்கின்றனர். இந்த சாட்சியின் உள்ளார்ந்த நடத்தை பற்றி இவர்களுக்கு தெரியாததன் காரணத்தினால் இவர்களின் உண்மைப்படுத்தல் இஐ்திஹாதாகவே இருக்கின்றது.⁽⁵⁵⁾ இமாம் ஷாபிஈ (ரஹ்) அவர்கள் இஐ்திஹாதுக்கு ஆதாரமாக அம்ர்

52. அல்குர்ஆன் 59:2

53. அல்கஸ்ஸாலி - “அல்முஸ்தஸ்பா” பாகம் 2, 254 அல் ஆமிதி, “அல்இஹ்காம்” பாகம் 3- 281

54. அஷ் ஷாபிஈ “அர்ரிசாலா” 21:13; அல்குர்ஆன் 5:95

55. மேலுள்ள நூல் 214; அல்குர்ஆன் 2:282, 65:2

இப்பினு ஆஸ் (ரழி) அவர்கள் முலம் அறிவிக்கும் ஒரு ஹதீஸை மேற்கோள் காட்டுகின்றார்கள். இந்த ஹதீஸின் படி ரசூல் (ஸல்) அவர்கள் சொன்னார்கள். “ஒரு நீதியாளன் (ஹாகிம்) இஜ்திஹாதைப் பயன்படுத்தி ஒரு முடிவை எடுத்து, அந்த முடிவு அவரது தீர்ப்பில் சரியாக இருந்தால் அவருக்கு இரண்டு கூலிகள் வழங்கப்படும்; அவர் இஜ்திஹாத் முலம் தீர்ப்பு சொல்லி, அவர் அந்த தீர்ப்பில் பிழை விட்டால் அவர் ஒரு கூலிக்கு தகுதியானவர்.”⁽⁵⁶⁾ இந்த ஹதீஸானது வேறொரு அறிவிப்பாளர் வரிசையினூடாக அபூஹுரைரா (ரழி) வாலும் சொல்லப்பட்டுள்ளது. அத்துடன் அது அபூ பகர் இப்பினு அம்ர் இப்பினு ஹஸ்ம் (ரழி) அவர்களாலும் உறுதிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.⁽⁵⁷⁾ அத்துடன் இது முஹத்திஸீன்களால் (ஹதீஸ் கலை அறிஞர்களால்) பண்டைய ஹதீஸ் கிரந்தங்களில் பதியப்பட்டுள்ளது.⁽⁵⁸⁾

இந்த குர்ஆன் வசனங்கள் மற்றும் ஹதீஸின் அடிப்படையில் இமாம் ஷாபிஈ (ரஹ்) அவர்கள் அவர்களது இஜ்திஹாத் கோட்பாட்டை விருத்தி செய்கிறார்கள். இது தகுதி உடைய முஜ்தஹிதுகளால் மாத்திரம் அல்குர்ஆனில் அல்லது சுன்னாவில் அல்லது ஏதேனும் கருத்தொருமைப்பாட்டை காணாத வேளை அந்த விடயங்களுக்கு உபயோகிக்கப்பட்டது.⁽⁵⁹⁾

இமாம் ஷாபிஈ (ரஹ்) அவர்கள், ஏனைய புகஹாக்களால் ஆராயப்பட்ட முஆத் இப்பினு ஜபல் (ரழி) அவர்களின் ஹதீதைக் குறிப்பிடவில்லை. “இஜ்திஹாத் பில் ரஃஈயி”க்கு ரசூல் (ஸல்) அவர்கள் அனுமதியளித்த இந்த ஹதீஸ், புகஹாக்கள், உசூலியூன்கள் (இஸ்லாமிய சட்ட விதிகளை வகுப்பவர்கள்) மத்தியில் பிரபலமாக அறியப்பட்டிருந்ததோடு, இஜ்திஹாத் என்ற

56. அஷ் ஷாபிஈ “அர்ரிசாலா” 214-15

57. “ஸஹீஹுல் புகாரி” பாகம் 3, பகுதி 9, 132-33; “ஸஹீஹ் முஸ்லிம்” பாகம் 5, 131-33

58. “சுனனுத் திர்மிதி” பாகம் 5, 7; “சுனன் அபூதாவுத்” பகுதி 4, 6-7; “சுனன் நஸாயி” பாகம் 8, 224; “சுனன் இப்பினு மாஜா” பாகம் 2, 776; “முஸ்னத்” அஹ்மத் இப்பினு ஹன்பல் பாகம் 4, 198, 204, 205; அல் ஜுவைனி, “கியாத்” 311

59. ஷாபிஈ “அல் ரிசாலா” 206-207

அத்தியாயத்தில் அடிக்கடி மேற்கோள் காட்டப்படுகின்றது. முஹத்திஸீன் களும் அவர்களின் ஹதீஸ் சேகரிப்பில் உள்ளடக்கப்பட்டிருந்த இந்த ஹதீஸுடன் மிகவும் பரிச்சயமாக இருந்தனர்.⁽⁶⁰⁾ இமாம் ஷாபிஈ (ரஹ்) அவர்களும் இந்த ஹதீஸை தெரிந்து வைத்திருந்தார்கள். இந்த ஹதீஸை அவரது பிரபல்யமான 'அல் உம்மு' என்ற நூலில் குறிப்பிடுகின்றார்கள். இதில்தான் அவர்கள் இஸ்திஹ்ஸானை அல்லது இஜ்திஹாத் பில்ரஃஈ ஐ சொல்லத்தகாததாக்குகின்றார்கள்⁽⁶¹⁾ இவர்கள் இஜ்திஹாத் பில்ரஃஈ யின் மூலமான பகுத்தறிவு வாத சிந்தனையை எதிர்க்கின்றார்கள். ஏனெனில் ஷாபிஈ (ரஹ்) அவர்கள் இஜ்திஹாத் பில் கியாஸ் வழிமுறை மூலம் ஒரு முறைமையான பகுத்தறிவு சிந்தனையை தோற்றுவிக்க நாடினார்கள். இமாம் ஷாபிஈ (ரஹ்) அவர்கள் அல் உம்முவில் முஆத் இப்னு ஜபல் (ரழி) அவர்களின் சொற்களை குறிப்பிடுவதை இங்கு சுட்டிக் காட்டுவது அவசியமானது. “நான் இஜ்திஹாத் செய்வேன் (அஜ்தஹிது) என்றுதான் சொன்னார். “அஜ்தஹிது பில்ரஈ” (கருத்து ரீதியாக முயற்சிப்பேன்) என்று கூறவில்லை.” அதேவேளை ஏனைய புகஹாக்களும், முஹத்தீன்களும் இஜ்திஹாத் பில் ரஈயைக் குறிப்பிடுகின்றனர். ஷாபியி புகஹாக்களான மாவர்தி, அல்கஸ்ஸாலி, அல் ஆமிதி (ரஹ்) போன்றவர்கள் கூட அந்த குறிப்பிட்ட ஹதீஸில் உள்ள இஜ்திஹாத் பில் ரஈ ஐப் பதிவு செய்கின்றனர்.⁽⁶²⁾ எனினும் பிற்பட்ட ஹனபி புகஹாக்கள் இஜ்திஹாதின் அத்தியாயத்தில் இந்த ஹதீதை குறிப்பிடுவதோடு மட்டுமன்றி, இஜ்திஹாதின் கோட்பாடுகளை அனுமதித்து, அதனை ஸ்தாபித்த ஒரு அடிப்படை மூலவாக்கியமாகவும் அவர்கள் இந்த ஹதீஸை கருதுகின்றனர். இந்த புகஹாக்கள் இஜ்திஹாதை கியாசுக்கு வரையறை செய்து

60. அபூதாவூத், “ஸுனன்” பாகம் 4, 18-19; இப்னு மாஜா “ஸுனன்” “அல் மனாஸிக்” அத்தியாயம் 38; திர்மிதி “ஸுனன்” பாகம் 5, 8; தாரிமி “ஸுனன்” பாகம் 1, 60; அல் புலாதூரி, “புதாஹ்” 80; அந்நஸாயி “ஸுனன்” (குதாத் 11)

61. ஷாபிஈ, “அல் உம்” பாகம் 7, 300

62. மாவர்தி - “அதபுல் காழி” பாகம் 1, 391; அல்கஸ்ஸாலி “அல் முஸ்தஸ்பா” பாகம் 2, 254; (கஸ்ஸாலியின் கருத்துப்படி இந்த ஹதீதை முஸ்லிம் சமூகம் நிபந்தனையின்றி முழு மனதுடன் ஏற்றுக் கொண்டுள்ளது) அல் ஆமிதி, “அல் இஹ்காம்” பாகம் 4, 42

வைப்பதில் மிகக் கண்டிப்பானவர்களாக இருக்கவில்லை. இமாம் கஸ்ஸாலி (ரஹ்) அவர்கள், சஹாபாக்களின் நடைமுறையிலிருந்து, அவர்கள் இஜ்திஹாத் பில் ரையைப் பயன்படுத்தி இருந்தார்கள் என்பதைச் சுட்டிக்காட்டுகின்ற உதாரணங்களைத் தருகின்றார்கள்.⁽⁶³⁾ அல் ஆமிதி (ரஹ்) அவர்கள் முஆத் இப்னு ஜபல் (ரழி) அவர்களின் ஹதீதை குறிப்பிடுவதோடு, ரசூல் (ஸல்) அவர்கள், “ஒரு விடயம் தொடர்பில் அல்குர்ஆனிலோ அல்லது சுன்னாவிலோ எந்த சட்டத்தையும் காணாத போது இஜ்திஹாத் பில் ரஃர் ஐப் பயன்படுத்துமாறு அப்துல்லாஹ் இப்னு மஸ்ஊத் (ரழி) அவர்களுக்கு வழிகாட்டியுள்ளார்கள்” என்று வரும் ஹதீஸையும் குறிப்பிடுகின்றார்கள்.⁽⁶⁴⁾

இமாம் ஷாபிஈ (ரஹ்) அவர்களும் ஏனைய ஷாபியி புகஹாக்களும் இமாம் அபூஹனீபா (ரஹ்) அவர்களின் இஸ்திஹ்ஸான் கோட்பாட்டை விமர்சித்தார்கள். இங்கு ஒரு சுவாரஸ்யமான விடயம் யாதெனில் ஷாபிஈ பக்ஹான அல் ஆமிதி (ரஹ்) அவர்கள் இமாம் ஷாபிஈ (ரஹ்) அவர்களின் விமர்சனத்தை குறிப்பிடுகின்ற அதே நேரம் இஸ்திஹ்ஸானை பிரயோகிப்பதற்கு இமாம் ஷாபிஈ (ரஹ்) அவர்களால் கைக்கொள்ளப்பட்ட நிபந்தனைகளையும் குறிப்பிடுகின்றார்கள். உதாரணமாக, இஸ்திஹ்ஸான் முறை மூலம் இமாம் ஷாபிஈ (ரஹ்) அவர்கள், “ஒரு பொருளை வாங்குவதற்கான தேர்வுச் சுதந்திரமாக நாட்களை” வழங்குகின்றார். இந்த நாட்களுக்குள், பொருளை வாங்குவதற்கான சட்ட உரிமை பெற்றவர் (ஷாபி) அவரது கோரிக்கையை சமர்ப்பிக்க முடியும். களவு எடுத்ததற்காக கையை வெட்டும் போது வெட்டுகின்ற அந்தநேரத்தில் இடது கையை நீட்டியதால் இடது கைவெட்டப்பட்ட ஒரு கள்வனின் விடயத்தில் இமாம் அவர்கள் இஸ்திஹ்ஸானைப் பயன்படுத்துகின்றார்கள். கியாசின்படி வலது கைதான் வெட்டப்பட வேண்டுமாக இருந்தாலும் இரண்டு கைகளையும் வெட்டுவதற்கு இஸ்திஹ்ஸான்

63. அல்கஸ்ஸாலி, “அல் முஸ்தஸ்பா” பாகம் 2, 248

64. அல் ஆமிதி, “அல் இஹ்காம்” பாகம் 4, 43 அல் நஸாயி, “ஸுன்ன” பாகம் 8, 230

அனுமதிக்கவில்லை. இஸ்திஹ்ஸானின் சரியான கருத்தில் தான் வித்தியாசம் இருப்பதாக அல் ஆமிதி (ரஹ்) அவர்கள் கருதுகின்றார்கள். அல்குர்ஆன், சுன்னாவின் போதனைகளை பின்பற்றுவதற்குப் பதிலாக தமது சொந்த விருப்பத்தை நிறைவேற்றுவதற்காக யாரேனும் இந்தக் கோட்பாட்டைப் பிழையாகப் பயன்படுத்தலாம் என்று இமாம் ஷாபிஈ (ரஹ்) அவர்கள் அச்சப்படுகின்றார்கள்.⁽⁶⁵⁾ எனினும் இந்த வாதமானது கனதியற்றதாக இருக்கின்றது. ஏனெனில் இதே எதிர்ப்பு இமாம் மாலிக் (ரஹ்) அவர்களின் 'அல் மஸாலிஹ் அல் முர்சலா' கோட்பாட்டுக்கு அல்லது இமாம் ஷாபிஈ (ரஹ்) அவர்களின் 'அல் இஸ்திஸ்ஹாப்' கோட்பாட்டுக்கு அல்லது 'அல் இஸ்தித்லால்' கோட்பாட்டுக்கு எதிராக தோன்றலாம். எனினும் இமாம் அஸ்ஸர்கஸி (ரஹ்) அவர்களால் முன்வைக்கப்பட்ட இஸ்திஹ்ஸான் வரைவிலக்கணம் (மக்களின் நலனில் கவனத்தைச் செலுத்துவதற்காக கியாசை ஒரு புறம்பாக விட்டு வைத்தல்) ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டால் ஹனபி, மாலிகி கோட்பாடுகளுக்கு இடையில் உண்மையில் வேறுபாடு இருக்காது.⁽⁶⁶⁾

இமாம் ஷாபிஈ (ரஹ்) அவர்கள் இஜ்திஹாதின் எல்லையை வலியுறுத்தினாலும் கியாஸ் வழங்கியதை விடப் பரந்ததாகவும் விரிவானதாகவும் உள்ள ஒரு அடிப்படையைக் கைக்கொள்வதற்கு ஷாபிஈ (ரஹ்) அவர்கள் நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டார்கள். இவ்வாறு அவர்கள் நிர்ப்பந்திக்கப்படுவதற்கு காரணம் எதிர்பாரா பிரச்சினைகளின் வெளிச்சத்தில் சட்டம் போதியளவு நெகிழ்வாகவும், பொருத்தமாகவும் இருப்பதை, உறுதிப்படுத்துவதற்கேயாகும். இஸ்திஸ்ஹாப் எனும் கோட்பாடு ஷாபிஈ சட்ட வல்லுனர்களால் விருத்திசெய்யப்பட்டு பிரயோகிக்கப்பட்டது.

கோல்சன் (Coulson) இது பற்றிக் கூறும்போது சட்ட ரீதியான சாட்சியத்தின் இயல்பான கோட்பாடு இதுவே... "ஒரு விடயத்தில் மாற்றுக் கருத்து ஸ்தாபிதமாகும் வரை, முன்னர் நிலவிய கருத்தே

65. அல் ஆமிதி, "அல் இஹ்காம்" 3, 210-11

66. அல் சரகஸி "அல் மப்கூத்", பாகம் 10, 145

தொடர்ந்தும் நிலவும்” என்ற அனுமானமாகும்.⁽⁶⁷⁾

ஷரீஆவின் சட்டங்களில் இஸ்திஹ்ஸாபை பயன்படுத்துவதற்கு அல் உம்மு என்ற நூலில் பல உதாரணங்கள் காணப்படுகின்றன. உதாரணமாக ஒரு பிரயாணி அவனுடன் அவன் எடுத்துச் செல்லும் தோல்பையினுள் இருக்கும் நீரை, அந்த நீர் ஏதேனும் நஜீசினால் அசுத்தமடைந்துள்ளது என்று அவன் சந்தேகிக்கும் நிலையிலும் வழுவை நிறைவேற்றவோ அல்லது குடிக்கவோ முடியும். அது நஜீசாகி இருக்கின்றது என்பது அவனுக்கு உறுதியாகும் வரை அது சுத்தமானதாகவே கருதப்படும். இந்த விடயத்தில் இமாம் ஷாபிஈ அவர்கள் கியாசை ஒரு புறமாக ஒதுக்கி வைத்து விட்டு இஜ் திஹா தின் ஒரு முறையான இஸ் திஸ் ஹாபை உபயோகிக்கின்றார்கள்.⁽⁶⁸⁾ இமாம்களான அல்கஸ்ஸாலியும் அல் ஆமிதி அவர்களும் இஸ் திஸ் ஹாப் என்ற அடிப்படை உபயோகிக்கப்பட்டுள்ள பல பிக்ஹ் சட்டங்களை ஆராய்கின்றார்கள்.⁽⁶⁹⁾

ஷாபிஈ மத்ஹபின் சில புகஹாக்கள் மாலிக் இமாம் அவர்களின் அல்மஸாலிஹ் அல் முர்சலா கொள்கையை ஏற்றுக் கொள்கின்றனர். அல் ஜுவைனி (ரஹ்) அவர்கள் இந்தக் கொள்கையை பின்பற்றியதாக அறிவிக்கப்படுகின்றது.⁽⁷⁰⁾ மற்றொரு ஷாபிஈ பக்ஹ் ஆன இமாம் கஸ்ஸாலி (ரஹ்) அவர்கள், சில குறிப்பிட்ட வரையறைகளுக்குள், விஷேட சட்ட மூலமாக இதை ஏற்றுக் கொள்கின்றார்கள்.⁽⁷¹⁾

ஹன்பலி புகஹாக்களும் பிக்ஹின் ஒரு மூலாதாரமாக இஜ் திஹாதை ஏற்றுக் கொள்கின்றனர். இப்னு குதாமா (ரஹ்)

67. Coulson N.J, “இஸ்லாமிய சட்டத்தின் வரலாறு” (எடின்பேக் பல்கலைக் கழக பதிப்பகம்- 1978) 92

68. அஷ் ஷாபிஈ “அல் உம்மு” பாகம் 1, 10

69. அல் கஸ்ஸாலி “அல் முஸ்தஸ்பா” பாகம் 1, 217-23; அல் ஆமிதி, “அல் இஹ்காம்” பாகம் 3. 172-84; அல் பஸ்ரி, “அல் மு.:தமத்” பாகம் 2, 884-86.

70. Paret R. இஸ்லாமிய கலைக்களஞ்சியத்தில் இஸ்திஹ்ஸான் மற்றும் இஸ்திஸ்லாஹ் பற்றிய கட்டுரைகள்.

71. அல் கஸ்ஸாலி, “அல் முஸ்தஸ்பா” பாகம் 1. 286-90

அவர்களின் கருத்துப்படி ஹன்பலி புகஹாக்களின் கருத்தான “இஜ்மா ஒரு தீர்க்கமான சட்டவலு உடையது” என்பதும் கியாஸின் அல்லது இஜ்திஹாதின் அடிப்படையில் அது தீர்மானிக்கப்படுகின்றது என்பதும் சாத்தியமானதாகும்.⁽⁷²⁾ கியாஸின் சட்ட அதிகாரத்தை ஆராய்கையில் அவர் கியாஸின் அதிகாரத்துவத்தை மறுக்கின்ற அஹ்லுல் ஸாஹிரை எதிர்க்கின்றார். இப்னு குதாமா அவர்கள் குர்ஆன், ஹதீஸ், சஹாபாக்களின் நடைமுறை ஆகியவற்றில் இருந்து தனது வாதத்தை முன்வைத்து சொல்வது என்னவெனில், அபூபக்கர் (ரழி) விடயத்தில் சாதகமாக ஒரு திட்ட வட்டமான (சட்டவசனம்) “நஸ்” இருக்கவில்லை. அபூபக்கர் (ரழி)யை கலீபாவாக பதவியில் அமர்த்தியது சஹாபாக்களின் இஜ்திஹாதாகவே இருந்தது. அவர்களும் ஸகாத்தை செலுத்த மறுத்த மக்களுடன் போராட வேண்டும் என்ற அபூபக்கர் (ரழி)வின் முடிவுடன் உடன்பட்டனர். இவர் சஹாபாக்களால் “ரஃய்” பிரயோகிக்கப்பட்டது என்பதற்கு வேறு பல உதாரணங்களை மேற்கோள் காட்டுகின்றார். இவரின் கருத்துப்படி இந்த உதாரணங்கள் இஜ்திஹாதின் சட்டரீதியான செல்லுபடியாகும் தன்மையையும் அதிகாரத்தையும் நிரூபிப்பதற்கு போதுமானவையாகும்.⁽⁷³⁾

இப்னு குதாமா (ரஹ்) அவர்கள் இஜ்திஹாத் கொள்கையை ஆராய்கையில் ஒவ்வொரு முஜ்தஹிதும் எப்போதும் சரியாகச் செய்வாரா அல்லது அவர் சில வேளைகளில் பிழை விடுவாரா என்ற பிரச்சினையை (கதா/வாப்) முன்வைக்கின்றார்கள். இந்த விடயத்தில் இரண்டு கருத்துக்கள் காணப்படுகின்றன. பெரும்பான்மையான புகஹாக்கள் இஜ்திஹாதைப் பயன்படுத்தி சரியான முடிவை ஒரு முஜ்தஹித் அடையலாம் என நம்புகிறார்கள். அத்துடன் அவர் சில நேரம் தவறும் விடலாம். இரண்டாவது கருத்தாவது உபைதுல்லா அல் அன்பாரி, அல் ஜாஹிஸ் போன்ற முஃதஸிலா புகஹாக்களால் குறிப்பிடப்படுகின்றது. ஒவ்வொரு முஜ்தஹிதும் அவரது முடிவில் சரியானவரே என்று இவர்கள் நம்புகின்றனர். இப்னு குதாமா அவர்கள் இரண்டாவது நோக்கை பிழையானது என்று நிறுவுகின்றார்கள். ஏனெனில் இந்த இஜ்திஹாதின்

72. இப்னு குதாமா, “ரவ்ததுல் நாஸீர்” 77-78

73. மேலுள்ள நூல் 146-49

ஆதாரமானது ஊகத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டதாகும். பெரும்பான்மையான இஸ்லாமிய சட்ட அறிஞர்கள் ஊகத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட ஆதாரங்கள் பூரணமான அல்லது நிச்சயமான அறிவைக் கொடுக்காது எனக் கருதுகின்றனர். இதனால் இஜ்திஹாதின் முடிவும் நிச்சயமானதாக இருக்காது. ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் ஒரு முஜ்தஹித் சரியாக இருக்கலாம்; மற்றொரு சந்தர்ப்பத்தில் அவர் பிழையாக இருக்கலாம். இவரது இந்த கருத்துக்கு ஆதாரமாக அம்ர் இப்னு ஆஸ் (ரழி) அவர்களால் அறிவிக்கப்படுகின்ற ரசூல் (ஸல்) அவர்களின் ஒரு ஹதீஸை மேற்கோள்காட்டுகின்றார்கள். இமாம் முஸ்லிம் (ரஹ்) அவர்களால் அறிவிக்கப்பட்டு முஸ்லிம் சமூகத்தால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டிருக்கின்ற இந்த ஹதீஸ், 'இஜ்திஹாத் சரியாயிருக்கலாம் அல்லது பிழையாயிருக்கலாம்' என்ற பிரிவை ஏற்றுக் கொள்கிறது..

ரசூல் (ஸல்) சொன்னதாக அறிவிக்கப்படுவதாவது, "சரியாகச் செய்யும் முஜ்தஹித் இரண்டு கூலிகள் பெறுகின்றான்; பிழையாக செய்யும் முஜ்தஹித் ஒரு கூலியைப் பெறுகின்றான்". இந்த ஹதீஸின்படி ஒரு முஜ்தஹித் பிழை விடுவதற்கு இடம்பாடு இருக்கின்றது என்பதை ரசூல் (ஸல்) அவர்கள் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார்கள். இப்னு குதாமா அவர்கள் அபூபக்கர் (ரழி) உமர் (ரழி) மற்றும் பிற முக்கியமான சஹாபாக்களின் கருத்துக்களையும் குறிப்பிடுகின்றார்கள். இவர்கள் அனைவரும் ரஃஈயை பயன்படுத்தும் போது தவறு இடம் பெறுவதற்கான சாத்தியப்பாடுகள் இருப்பதை அனுமதித்துள்ளனர்.⁽⁷⁴⁾

4.4. ஹன்பலி புகஹாக்களும் இஜ்திஹாதும்

கியாஸ் முறைமையானது பெரும்பான்மையான ஹன்பலி புகஹாக்களால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டுள்ளது. கியாஸானது தவிர்க்க முடியாத ஒன்றாகும் என இமாம் இப்னு ஹன்பல் (ரஹ்) அவர்களே குறிப்பிட்டதாக அறிவிக்கப்படுகின்றது. இப்னு தைமியா (ரஹ்),

74. மேலுள்ள நூல் 193-200; மேலதிக விபரங்களுக்கு அல் பஸ்ரீ, "அல் மு.தமத்" பாகம் 2, 949-52; அல் பஸ்தாவி, "கன்ஸ் அல் வசூல்" 278; அல் சரக்ஸி, "உசூல்" பாகம் 1, 127, பாகம் 2, 131; அல் கஸ்ஸாலி "அல் முஸ்தஸ்பா" பகுதி 2, 360

இப்பினுல் கைய்யிம் (ரஹ்) ஆகிய இரு இமாம்களும் கியாசை ஏற்றுக் கொண்டு அதனை பிக்ஹ் சட்டங்களில் பயன்படுத்தியுள்ளனர்.⁽⁷⁵⁾ கியாஸ் முறைமையை ஹன்பலி அறிஞர்கள் ஏற்றுக் கொள்வதோடு மாத்திரமல்லாது இமாம் அஹ்மத் இப்பினு ஹன்பல் அவர்கள் இஸ்திஹ்ஸான் என்ற அடிப்படையையும் ஏற்றுக் கொள்கின்றார்கள்.⁽⁷⁶⁾ ஷாபிஈ இமாமின் அல் இஸ்திஸ்ஹாப் என்ற அடிப்படையும் ஹன்பலி புகஹாக்களால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றது. இப்பினு குதாமா (ரஹ்) அவர்கள் சட்டத்தின் நான்காவது அடிப்படை மூலமாக இதனை குறிப்பிடுகின்றார்கள். கியாசை விட இதனை அவர்கள் விரும்புகின்றார்கள்.⁽⁷⁷⁾ இஸ்திஹ்ஸான், இஸ்திஸ்ஹாப் இவற்றின் பிரயோகத்திற்கான உதாரணங்கள் இப்பினு குதாமாவின் அல் முஹ்னி என்ற நூலில் காணலாம்.⁽⁷⁸⁾

இஜ்திஹாத், அதன் விரிந்த கருத்தில், நான்கு மத்ஹபைச் சேர்ந்த புகஹாக்களாலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்படக்கூடிய ஒரு அடிப்படையாக அமைந்துள்ளது. இது இஸ்லாத்தின் ஒரு சட்ட மூலமாக உலகளாவிய ரீதியில் குறிப்பிடப்பட்டது. இதே நேரம் இஜ்திஹாதின் சில முறைமைகள் அல்லது அடிப்படைகள், தமது சொந்த நலனை அடைந்து கொள்ள விரும்புகின்றவர்களால் பிழையாக பயன்படுத்தப்பட்டு இஸ்லாத்தின் உள்ளார்ந்த தத்துவத்தையே தகர்த்துவிடலாம் என்று புகஹாக்கள் பயந்தனர். இதனால் புகஹாக்கள் முஜ்தஹிதுகளுக்கு மட்டுமன்றி, இஜ்திஹாத் செய்வதற்கான தகுதியை அடையக்கூடிய கல்விமான்களுக்குமென சில நிபந்தனைகளை உருவாக்கினர்.⁽⁷⁹⁾

75. இப்பினு தைமியா, தகியுத்தீன் அஹ்மத், “மஜ்மஉல் பதாவா இப்பினு தைமிய்யா” (மக்கதுல் முகர்ரமா 1399) பாகம் 19, 280-89; இப்பினுல் கைய்யிம், “இ.:லாம்” பாகம் 1, 130, 203-18

76. இப்பினு குதாமா “ரவ்தத் அல் நாஸிர்” 85; அல் ஆமிதி, “அல் அஹ்காம்” பாகம் 4, 209; அல் புதுஹி அஹ்மத் பின் அப்துல் அஸீஸ், “ஸரஹூல் கவ்கப் அல் முனீர்”, ed.M. ஹாமித் அல் பிகி (கெய்ரோ : மதபஹ்....) 387. மத்பஹ் அஸ் சுன்னா அல் முஹம்மதியா 1372/1953) 387.

77. இப்பினு குதாமா, “ரவ்ததுல் நாஸிர்” 79-82; இப்பினு கைய்யிம், “இ.:லாம்” பாகம் 1, 339-41

78. இப்பினு குதாமா, “அல் மு.:னி” பாகம் 7, 443-45

79. அல் ஆமிதி, “அல் இஹ்காம்” பாகம் 3, 277-87

ஐந்தாம் அத்தியாயம்

உர்பு பற்றிய கணிப்பு

5:1 கல்பாக்களது தீர்ப்புக்கள்

உர்பும் ஆதத்தும் சட்டத்தின் மிகப் பழமையானதும், முக்கியத்துவமிக்கதுமான ஒரு மூலமாக தாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அரபிகள் எந்தவொரு எழுதப்பட்ட ஆவணத்தையோ ஏட்டையோ கொண்டு இருக்கவில்லை. அவர்களின் சமூக முறைமையை ஒழுங்குபடுத்தியவையாக அவர்களுடைய சம்பிரதாயங்கள், மரபுகள் இருந்தன. கிடைக்கப்பெற்ற வரலாற்றுப் பதிவுகளின்படி குலபாஉர் ராஷிதூன்கள் சமூகத்தில் இருந்த அநேகமான சம்பிரதாயங்கள், மரபுகளை தக்கவைத்துக் கொண்டனர். இவை மாத்திரமின்றி, குலபாஉர் ராஷிதூன்கள், பிறசமூகத்தவர்களின் பயன்மிக்க சில மரபுகளைக் கைக்கொண்டதோடு அவற்றை இஸ்லாமிய சமூகத்திலும் அறிமுகம் செய்ததற்கு நாம் ஆதாரங்களைக் காணமுடியும். இவ்வாறு செய்வதன் மூலம் குலபாஉர் ராஷிதூன்கள், ரசூல் (ஸல்) அவர்களது வழிமுறையையே பின்பற்றினர். ஏனெனில் ரசூல் (ஸல்) அவர்களே வஹியின் சொல்லுக்கும் ஆத்மார்த்தத்திற்கும் முரண்படாத அவர்களுக்கு முன்னுள்ள அறியாமைக்கால (ஜாஹிலிய்ய) சம்பிரதாயங்களை ஏற்றுக் கொண்டார்கள். அரபிய தேசத்தில் ரஸூல் (ஸல்) அவர்களால் இஸ்லாம் பிரகடனப்படுத்தப்பட்ட போது, அங்கு பல்வேறு சம்பிரதாயங்களும் மரபுகளும் வியாபித்து இருந்தன. அரபிகள் அதிகமாக சிலை வணக்கத்தில் ஈடுபட்டனர். இதனால் அவர்களின் அதிகமான சம்பிரதாயங்கள் அவர்களின் சிலை வணக்க மனோ நிலையையே பிரதிபலித்தன. எனினும், அதே வேளை, மார்க்கப் போதனைகள், குறிப்பாக இப்றாஹீம் (அலை) அவர்களின் வழிவந்தவற்றில் எஞ்சிய சில போதனைகள் அரபிகளின் சமூக, சமய விடயங்களில் செல்வாக்குச் செலுத்தின. அரபிகள் இப்றாஹீம் (அலை) அவர்களின் மத வழிபாடுகள் தொடர்பான

சில சம்பிரதாயங்களை நடைமுறைப்படுத்தினர். உதாரணமாக க.பாவுடன் தொடர்பான விழாக்கள், கத்னா சடங்கு போன்றவை, அரபியாவின் அறியாமை (ஐாஹிலிய்ய) சமூகத்தில் இப்றாஹீம் (அலை) அவர்களின் குறிப்பிடத்தக்க தெளிவான செல்வாக்கினைப் பிரதிபலிக்கின்றன. உண்மையில் இவைதான் சமூக மரபுகளின் உருவாக்கத்துக்கு அடிப்படையைக் கொடுத்தன.

குலபாஉர் ராஷிதூன்களின் காலப்பகுதியில், அரபிகளின் அதிகமான பழக்க வழக்கங்கள் இஸ்லாமிய சமூகத்தில் தொடர்ந்து நடைமுறைப் படுத்தப்பட்டுக் கொண்டிருந்தன. உதாரணமாக, அரபிகளின் பழக்க வழக்கத்தின்படி தானியம், கோதுமை, பார்லி போன்றவைகள் அளந்து (கைலி) கொடுப்பவையாகக் கருதப்பட்டன; தங்கம், வெள்ளி போன்றவை நிறுத்துக் (வஸ்னி) கொடுப்பவையாகக் கருதப்பட்டன; இதே வழக்கமும் நடைமுறையும், ரசூல் (ஸல்) அவர்களாலும், குலபாஉர் ராஷிதூன்களாலும் உருவாக்கப்பட்ட வியாபாரக் கொடுக்கல் வாங்கலில் பின்பற்றப்பட்டன.⁽¹⁾ பிற்காலத்தில் இஸ்லாமிய சட்ட அறிஞர்கள் இஸ்லாமிய சட்ட நூல்களில் காணப்படுகின்ற கப்பாரா (தெண்ட குற்றம்), ஸதகா (தர்மம்), ஸகாத் (ஏழைவரி) ஆகியவைகளுக்கான அதிகமான சட்ட விதிகளுக்கு நபி (ஸல்) அவர்களும் குலபாஉர்ராஷிதூன்களும் அளவையில் பின்பற்றிய பாரம்பரிய நடைமுறையினை அடிப்படையாகக் கொண்டனர்.⁽²⁾ இது போன்றே அறபு தீபகற்பத்தில் வியாபித்திருந்த ஏனைய பல்வேறு வகையான (ஐாஹிலிய்யாக்கால) வியாபாரக்கொடுக்கல் வாங்கல்கள் (புயூ) இருந்தன. இவற்றில் அதிகமானவை குலபாஉர் ராஷிதூன்கள் காலப்பகுதியில் நடைமுறையில் நீடிக்கப்பட்டன. வியாபாரக் கொடுக்கல் வாங்கலில் ஈடுபட்டிருக்கும் ஏதாவதொரு பகுதியினருக்கு

1. அல் தாரிமி, 'ஸுனன்', பாகம் 2, 257; உத்தியோகத்தர்களான 'வஸ்ஸான்' பற்றி குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. பார்க்க அல் தாரிமி, 'ஸுனன்' பாகம் 2, 260; அஹ்மத் பின் ஹன்பல், 'முஸ்னத்' பாகம் 3, 310.
2. மாலிக், 'முஅத்தா' விலும், ஸஹ்நூன், 'அல் முதவன்னா' விலும் குறிப்பிட்ட அத்தியாயங்களைப் பார்க்க; அல் ஷாபிஈ, 'அல் உம்மு'; அல்ஷைபானி, 'அல் ஐாமி'; (பெய்ருத்: தாருல் இஹ்யா அத்தூராத் அல் அரபி 1399 A.H.) அல் ஸரக்ஸி 'அல் மப்கூத்'

தீங்கு விளைவிக்கக்கூடிய கொடுக்கல் வாங்கல் (கரார்) மற்றும் வட்டியுடன் தொடர்பான கொடுக்கல் வாங்கல்கள் மாத்திரமே தடை செய்யப்பட்டன. இவை தவிர ஏனைய அனைத்து வியாபார கொடுக்கல் வாங்கல்களும் அவை இருந்தவாறே தொடர்ந்தும் நடைமுறையில் இருந்தன. உதாரணமாக “பய்உஸ்ஸலம்” என்ற முற்பணக் கொடுப்பனவு வியாபாரம் இமாம் புஹாரி (ரஹ்) அவர்களின் கருத்துப்படி மதீனா மக்களால் ஹிஜ்ரத்துக்கு முன்னர் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டது.⁽³⁾ இது குலபாஉர் ராஷிதீன்களின் முழுக் காலப்பகுதியிலும் தொடர்ந்தது எனினும் உமர் (ரழி) அவர்கள் ‘ஸலம்’ நடைமுறையை இன்னும் மரங்களில் காய்க்காத பழங்களை விற்பனை செய்வதில் தடை செய்தார்கள்.⁽⁴⁾ நான்காவது கலிபாவான அலி (ரழி) அவர்கள் அல் ஸலம் என்ற இந்த நடைமுறையை தனிப்பட்டவகையில் நடைமுறைப்படுத்தியதாக அறிவிக்கப்படுகின்றது. அலி (ரழி) அவர்கள் தமது உஸைபிர் எனும் ஒட்டகத்தை, இரண்டு பகுதியாரும் ஏற்றுக் கொண்டதற்கேற்ப, குறிப்பிட்ட காலப்பகுதிக்குப் பின்னர் 20 ஒட்டங்கள் தரப்பட வேண்டும் என்ற நிபந்தனையுடன் விற்பனை செய்தார்கள். அப்துல்லாஹ் இப்னு உமர் என்ற ஸஹாபியும் ‘ஸலம்’ வியாபார முறைப்படி மிருகங்களை விற்பனை செய்வதில் ஈடுபட்டதாக அறிவிக்கப்படுகின்றது.⁽⁵⁾ காழி சாதஹ் அவர்கள், அப்துல்லாஹ் இப்னு அபி அவ்பா அவர்கள் மூலம் அறிவிக்கின்றார்கள், “ஸலம் வியாபாரம் ரசூல் (ஸல்) அவர்கள் காலத்திலும் கலீபாக்களான அபூபக்கர், உமர் ஆகியோரின் காலப்பகுதியிலும் நடைமுறையில் இருந்தது.” மக்கள் கோதுமை, பார்லி, பேரித்தம் பழம், பிளம்ஸ் போன்றவற்றை விற்பனை செய்வதற்காக ஸலம் எனும் வியாபார உடன்படிக்கை செய்வது வழமையாயிருந்தது.⁽⁶⁾ ஸலம் மூலமான

3. புஹாரி, ‘ஸஹீஹ்’ பாகம் 1 பகுதி 3, 111 இஸ்லாமில் பின் யஹ்யா அல் முஸ்னி, ‘அல் முஹ்தஸர்’ 90
4. இப்னு ஹஜ்ர், ‘பத்ஹ்’ பாகம் 5, 338-39. (வாங்குபவர் நஷ்டமடையலாம் என்ற அச்சத்தில் உமர் / அரபி) அவர்கள் தடைசெய்தார்கள்.
5. அல் ஸரக்ஸி, ‘அல் மப்ரூத்’, பாகம் 12, 122; மாலிக், ‘அல் முஅத்தா’ (கெய்ரோ: முஸ்தபா அல் பாபி அல் ஹலபி 1370 / 1951) பாகம் 2, 69; ‘அல் முதவன்னா’ (பக்தாத்: மத்பஆ அல் முதன்னா, 1970)
6. காதி ஸாதாஹ், ‘நதாஇஜ் அல் அப்கார்’ (இப்னு அல் ஹஜமாம், ‘ஷரஹ் பத்ஹ் அல் கதீர் உடன் (மக்தபா, ரஷீதியா, பாகிஸ்தான் 1985) பாகம் 5, 324.)

வியாபாரக் கொடுக்கல் வாங்கல் உர்பின் அடிப்படையிலேயே அனுமதிக்கப்பட்டது. எனினும் புகஹாக்கள், வீத்தியாசமான வியாபார கொடுக்கல் - வாங்கல்களிலும் அதன் விபரங்களிலும் கருத்து வேறுபாடு கொள்கின்றனர்.⁽⁷⁾

வாடகையும், குத்தகையும் ஒரு பழையமான நடைமுறையாக இருந்துவந்துள்ளது. இது உமர் (ரழி), அபூபக்கர் (ரழி) ஆகியோராலும் பின்பற்றப்பட்டுள்ளது.⁽⁸⁾ வாகீ அவர்கள் குறிப்பிடும் விடயமாவது “உமர் (ரழி) அவர்கள், தமது நண்பர் ஒருவரும் குதிரையை ஓட்டுவார் என்ற நிபந்தனையின்கீழ் ஒரு குதிரையை வாடகைக்கு அமர்த்தினார்கள். குதிரை காயமடைந்த போது குதிரை சொந்தக்காரன் அதற்கு நஷ்டஈடு தர வேண்டும் எனக் கோரினான். அதற்கு உமர் (ரழி) அவர்கள் தங்களுக்கு மத்தியில் ஏற்பட்ட பிணக்கை சுமுகமாகத் தீர்த்துவைக்க யாரையாவது மத்தியஸ்தராக (ஹகம்) நியமிக்கும்படி வேண்டிக் கொண்டார்கள். தீர்ப்புக்காக நீதிபதிகளிடத்தில் பிரச்சினைகளைக் குறிப்பிடுவது, சம்பிரதாயங்களில் தங்கி இருந்தார்கள் என்பதற்கு மற்றொரு உதாரணமாகும். ஜாஹிலிய்யாக் காலத்தில், பொதுவாக மக்கள் தங்களது பிரச்சினைகளை, தமது நம்பிக்கைக்குரிய நீதிபதிகளிடம் எடுத்துக்கூறுவார்கள். தீர்ப்பளிப்பவர்களுக்கு அவர்களுடைய முடிவை அமுல்படுத்துவதற்கு அதிகாரம் இருக்கவில்லை. எனினும் இருதரப்பினரும் தீர்ப்பை ஏற்றுக் கொள்வதற்கு மானசீக ரீதியாக கடமைப்பட்டிருந்தனர். இந்த நீதி தொடர்பான சம்பிரதாயம் குலபாஉர் ராஷிதூன்களாலும் பேணப்பட்டது. உமர் (ரழி) அவர்கள், தான் குதிரையை வாடகைக்குப்பெற்ற மனிதனிடமே இந்த விடயத்தில் தீர்ப்பளிப்பதற்காக ஒரு தீர்ப்பாளரை நியமிக்கும்படி கேட்டார்கள். இதற்கு அந்த மனிதன் சுரைஹ் அவர்களின் பெயரை குறிப்பிட்டான். உமர் அவரை ஏற்றுக் கொண்டார்கள். சுரைஹ் அவர்கள் குதிரையின் சொந்தக்காரனுக்கு, குதிரையின்

7. இப்னு அல் ஹுமாம், ‘ஷரஹ் பத்ஹ் அல் கதீர்’, பாகம். 5,327; காதி ஸாஹ், ‘நதாஇஜ்’ பாகம் 5, 324); இப்னு ஹஸம், ‘அல் முஅல்லா’ (கெய்ரோ: மக்தபா அல் ஜம்ஹூரிய்யா 1387/1967) பாகம் 10, 55-59 (1819 ம் கட்டுரை)

8. அல் ஷவ்கானி, ‘நைல்’ பாகம் 6; 35; இப்னு குதாமா, ‘அல் மு:னி’ பாகம் 5, 397.

பாதிப்புக்கான நஷ்டஈட்டைக் கொடுக்கும்படி உமரை (ரழி) பணித்தார்.⁽⁹⁾

ரசூல் (ஸல்) அவர்களும் அபூபக்கர் (ரழி) அவர்களும் ஹிஜ்ரத் சென்ற போது, அவர்களுக்கு மதினாவுக்கு செல்லும் வழியைக் காண்பிப்பதற்காக ஒரு வழிகாட்டியை அவர்கள் வாடகைக்கு அமர்த்திக் கொண்டதை வரலாற்றுப் பதிவுகள் காட்டுகின்றன.⁽¹⁰⁾ உமர் (ரழி) அவர்களின் காலத்தில் “இஜாரா” (வாடகை) என்பது மிகவும் பொதுவான ஒன்றாகவே இருந்தது. மக்கள் வீடு, நிலம், பயணத்திற்கான மிருகங்கள் போன்றவற்றை வாடகைக்கு எடுப்பவர்களாக இருந்தனர். அத்துடன் தங்களுக்குப் பொருட்களை செய்து கொள்வதற்காக திறமையுள்ள ஆட்களையும் வாடகைக்கு அமர்த்துபவர்களாக இருந்தனர். அபூஉபைத் அவர்களின் கருத்தின்படி உமர் இப்னு அப்துல் அஸ்ஸ் (ரஹ்) அவர்கள் யஸீத் பின் அபீ மலிக் அல் திமிஸ்கீ, அல் ஹாரித் பின் யம்ஜூத் அல் அஷ்அரி ஆகியவர்களை கிராமப்புற மக்களுக்கு படிப்பிப்பதற்காக நியமித்தார்கள். உமர் (ரழி) அவர்கள் மதினாவில் 30 குர்ஆன் ஆசிரியர்களை நியமித்ததுடன் அவர்களுக்கான மாதாந்த வேதனத்தையும் நிர்ணயித்தார்கள்.⁽¹¹⁾ இவ்வாறு சம்பிரதாயத்திலிருந்து சட்டரீதியான தாபனம் வரும் வரை ஒரு படிப்படியான வளர்ச்சியை நாம் காண்கிறோம். புகஹாக்கள் வாடகை தொடர்பான விதிகளையும் நிபந்தனைகளையும் ஆராய்ந்துள்ளதோடு அதன் அனுமதிக்கப்பட்ட, அனுமதிக்கப்படாத வகைகளையும் குறிப்பிட்டுள்ளனர்.⁽¹²⁾

வியாபார கொடுக்கல் வாங்கல் நடவடிக்கையில் மற்றொரு

-
9. வகீ, ‘அஹ்பார் அல் குதாத்’ பாகம் 2, 189 (ஷுரைஹ் அவர்கள் நீதிபதியாக நியமிக்கப்பட முன்)
 10. புஹாரி, ‘ஸஹீஹ்’ பாகம் 1, பகுதி 3, 116; இப்னு ஹஜர், ‘பத்ஹ்’, பாகம் 5, 349-50; அல் ஜனி, (உம்மத் அல் காரி (பெய்ரூத்: தார் இஹ்யா அத்துராஸ், nd) பாகம் 13 80-82.
 11. இப்னு ஸல்லாம், ‘அல் அம்வால்’ 243,244; இப்னு ஹஸம், ‘அல் முஹல்லா’ பாகம் 8, 195
 12. ஸஹ்நூன், ‘அல் முதவ்வனா’ பாகம் 4, பார்க்க ‘கிதாப் அல் இஜாரா’, 402-59; அல் ஸரக்ஸி, ‘அல் மப்சூத்’, பாகம் 15, 74-184.

சம்பிரதாய தொடர்பு முறையாகவே “முளாரபா” என்ற கூட்டுப் பங்காண்மை முறை இருந்தது. குலபாஉர் ராஷிதூன்கள் இதனை சட்டரீதியானது என்று கருதியதுமட்டுமன்றி தமது வியாபாரஸ்தலங்களை கொண்டு நடாத்துவதற்கும் இம்முறையை பயன்படுத்தினர். இந்த முளாரபா வியாபாரத்தில் அநாதைகளின் சொத்துக்களை முதலீடு செய்யும் நடைமுறையை உமர் (ரழி) அவர்கள் விரும்பினார்கள் என்று இமாம் ஷாபிஈ (ரஹ்) அவர்கள் குறிப்பிடுகின்றார்கள்.⁽¹³⁾ அலி (ரழி) அவர்களும் அநாதைகளின் சொத்துக்களை முளாரபாவில் முதலீடு செய்ததாக அறிவிக்கப்படுகின்றது.⁽¹⁴⁾ இவ்விரு கலீபாக்களும் அநாதைகளின் சொத்துக்களைப் பரிபாலிப்பதற்கான ஒரு சிறந்த வழி என்றே இதனைக் கருதினார்கள். அநேகமாக கலீபாக்களது நடைமுறையின் இந்த அடிப்படையில் முளாரபாவில் அல்லது வேறு இலாபம் தரும் வியாபாரத்தில் முதலீடு செய்வதற்கு இப்றாஹீம் அந்நக்ஹாஈ அநாதைகளின் பாதுகாவலர்களுக்கு சிபாரிசு செய்கின்றார்.⁽¹⁵⁾ அனுபவமிக்க வர்த்தகரான உஸ்மான் (ரழி) அவர்கள் அப்துல்லாஹ் இப்னு அலி அவர்களுடன் “முளாரபா ஒப்பந்தத்தை” மேற்கொண்டிருந்தார். மற்றொரு முக்கிய சஹாபியன அப்துல்லா பின் மஸ்ஊத் (ரழி) அவர்கள் ஸைத் பின் குலைதாவுடன் முளாரபா உடன்பாடு செய்திருந்ததாக அறிவிக்கப்படுகின்றது.⁽¹⁶⁾ புகஹாக்கள் முளாரபாவை சம்பிரதாய மரபு ரீதியான விற்பனை முறையிலிருந்து சட்டரீதியில் வரையறை செய்யப்பட்ட தாபனமாக வளரச்சி அடையச் செய்துள்ளனர். அத்துடன் அதன் பல்வேறு கிளைகளுடன் தொடர்பான நியதிகளையும் நிபந்தனைகளையும் ஆராய்ந்தும் உள்ளனர்.⁽¹⁷⁾

இமாம் மாலிக் (ரஹ்) அவர்கள் உர்பை அடிப்படையாகக் கொண்ட உமர் (ரழி) அவர்களின் சில தீர்ப்புக்களைக்

13. அல் ஷாபிஈ, ‘அல் உம்மு’ (அத். அல் முழாஹபா); அல் ஸரக்ஸி, ‘அல் மப்ஸூத்’ (அத் அல் முழாஹபா). மேலும் இப்னு குதாமா, ‘அல் மு.னி’

குறிப்பிடுகின்றார்கள். உதாரணம் : பழிக்கு பழி நஷ்டஈட்டுத் தொகை தொடர்பில் உமர் (ரழி) அவர்களின் முடிவு அங்கிருந்த மரபுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்தது. தங்கத்தை தங்களது நாணயமாகவும், வெள்ளியை தங்களது நாணயமாகவும் பயன்படுத்திய மக்களுக்கு மத்தியில் உமர் (ரழி) அவர்கள் வேறுபாட்டை ஏற்படுத்தினார்கள். தங்கத்தை நாணயமாகப் பயன்படுத்துபவர்களுக்கு, கொலைக்கான அபராதத்தை “தீனாரில்” விதித்தார்கள். அதாவது ஆயிரம் தீனாருக்குச் சமமானதாக தண்டப்பணம் விதிக்கப்பட்டது. வெள்ளியை நாணயமாகப் பயன்படுத்துபவர்களுக்கு கொலைக்கான அபராதத்தை திர்ஹத்தில் (வெள்ளி நாணயம்) விதித்தார்கள் அந்த அபராதத் தொகை 12 ஆயிரம் திர்ஹங்களாக இருந்தது. திர்ஹமும் தீனாரும் நகர்ப்பகுதி மக்கள் மத்தியில் நடைமுறையில் இருந்தன. இந்த நாணயங்கள் பக்கத்து நாடுகளில் வார்த்து உருவாக்கி இருக்கலாம். பாரசீக நாணயங்களும் பாவனையில் இருந்திருக்கலாம். அரபிகள் தங்க நாணயங்களை தீனார் என்றும், வெள்ளி நாணயங்களை திர்ஹம் என்றும் அழைத்தனர். திர்ஹமும் தீனாரும் பிக்ஹ் நூல்களிலும், ஆரம்பகால ஹதீஸ் கிரந்தங்களிலும் கூட குறிப்பிடப்பட்டன.⁽¹⁸⁾ இமாம் மாலிக் (ரஹ்) அவர்களின் கருத்தின்படி எகிப்தியர்களும், சிரியர்களும் தங்களது வியாபார கொடுக்கல் வாங்கல்களில் தங்கத்தைப் பயன்படுத்திய அதே வேளை ஈராக்கியர்கள் தமது வியாபார கொடுக்கல் வாங்கல்களில் வெள்ளி நாணயத்தைப் பயன்படுத்தும் வழக்கம் உள்ளவர்களாக இருந்தனர். இந்த மக்கள் பாரசீக, பைசாந்திய பழக்க வழக்கங்களின் செல்வாக்கிற்கு உட்பட்டிருக்கலாம். இமாம் மாலிக் (ரஹ்) அவர்கள், உமர் (ரழி) அவர்களின் நடைமுறைகளையும், தீர்மானங்களையும் ஆராயும் அதே வேளை சம்பிரதாயங்களின் அடிப்படையிலே சட்டங்களை பொதுமைப்படுத்துகின்றார்கள். அதாவது தங்களது நாணயங்களாக தங்கத்தை அல்லது வெள்ளியைப் பயன்படுத்திய நகர மக்கள் விடயத்தில் இவர்களிடமிருந்து கொலைக்கான அபராதமாக தங்கம் அல்லது வெள்ளியையே ஏற்றுக் கொள்ளப்பட வேண்டும். எனினும்

18. அபூதாவூத், ‘ஸுனன்’, பாகம் 2, 277-78,? 292-93; அத் திர்மிதி, ‘ஸுனன்’ ஹதீஸ் இல: 2593; அஹ்மத் பின் ஹன்பல், ‘முஸ்னத்’ பாகம் 1, 53,101; பாகம் 2. 90, 180-200.

கிராமப்புற மக்களிடமிருந்து, அவர்களின் ஸ்தாவர சொத்தாக ஒட்டகம் இருப்பதால் ஒட்டகந்தான் கொலைக்கான நஷ்டஈடாக நிர்ணயிக்கப்பட்டது.⁽¹⁹⁾ முஹம்மது அல் ஷைபானி இந்த நடைமுறையை இதைவிடத் தெளிவாகக் குறிப்பிடுகிறார்கள். அவர்களின் கருத்துப்படி உமர் (ரழி) அவர்கள் பின்வருமாறு கொலைக்கான அபராதத்தை தீர்மானித்தார்கள். ஒட்டகச் சொந்தக்காரர்களுக்கு (அஹ்லுல் இபில்) 100 ஒட்டகங்கள்; வெள்ளியைப் பயன்படுத்துபவர்கள் (அஹ்லுல் வரிக்) 10,000 திர்ஹம்முகள், தங்கத்தை பயன்படுத்துபவர்கள் (அஹ்லுல் தஹப்) 1000 தீனார்கள், ஆட்டைப் பயன்படுத்துபவர்களுக்கு (அஹ்லுஷ் ஷாத்) 2000 ஆடுகள், மாட்டை பயன்படுத்துபவர்களுக்கு (அஹ்லுல் பகர்) ஒரு வயதுடைய 200 மாடுகள், ஆடைகளைப் பயன்படுத்துபவர்களுக்கு (அஹ்லுல் ஹுல்லா) 200 ஆடைகள் என்பதாகும்.⁽²⁰⁾ உமர் (ரழி) அவர்களுக்கு முன்னர், ரசூல் (ஸல்) அவர்கள் மற்றும் அபூபக்கர் (ரழி) அவர்களது காலப்பகுதிகளில் அந்த நேரத்தில் இருந்த வழக்கத்தின்படி கொலைக்கான நஷ்டஈடாக ஒட்டகங்களே கொடுக்கப்பட்டன. எனினும் உமர் (ரழி) அவர்களது காலப்பகுதியில் பட்டினங்களில் சமூகம் நகரமயமாக்கப் பட்டிருந்தமையால் மக்கள் தமது வியாபார கொடுக்கல் வாங்கல்களில் தங்க அல்லது வெள்ளி நாணயங்களை தங்களது செலாவணியாகப் பயன்படுத்தினர். உமர் (ரழி) அவர்கள் நகர்ப்புறங்களில் இடம் பெற்ற இந்த வழக்க மாற்றத்தை அவதானித்தார்கள். எனவே அதற்கேற்ப அவர்கள், கொலை அபராத நஷ்டஈட்டுப்பணத்தை திருத்தி அமைத்தார்கள். ஆனால் கிராமப்புறங்களில் ரசூல் (ஸல்) அவர்களதும் அபூபக்கர் (ரழி) அவர்களதும் காலப்பகுதியில் இருந்தவாறே நாடோடி வழக்கங்கள்

19. மாலிக், 'அல் முவத்தா' பாகம் 2, 181

20. அல் ஷைபானி, 'அல் அஸ்ல்' பாகம் 4, 451-52. மாலிக் ஷைபானி ஆகியோரால் அறிவிக்கப்பட்ட தகவல்களில் திர்ஹமின் அளவு வேறுபடுகிறது. மாலிக் அவர்கள் 12,000 திர்ஹம்முகள் என குறிப்பிடும்போது ஷைபானி அவர்கள் 10,000 எனக் குறிப்பிடுகிறார்கள். பின்னவர் கூறுவது மிகச் சரியானதாகத் தெரிகிறது. ஏனெனில் திர்ஹமுக்கும் தீனாருக்கும் இடையில் உள்ள அளவு விகிதம் ஒன்றுக்குப் பத்தாக இருக்கின்றது. ஸகாத் எனும் அத்தியாயத்தில் புகஹாக்கள் இதனை விபரிக்கிறார்கள். 'ஸகாத்துக்கான அல்லது 200 திர்ஹம்முகள் என்பதாக 'நிஸாப்' 20 தீனார்கள் பார்க்க இப்பனு குதாமா, 'அல் மு.னி', பாகம் 7, 760.

தொடர்ந்தும் இருந்தன. உமர் (ரழி) அவர்களும் அவர்களது வழமைக்கு மதிப்பளிப்பவர்கள் என்ற வகையில் கொலைக்கான அபராதத்தை செலுத்துகின்ற அவர்களது சட்டங்களில் எந்த மாற்றத்தையும் செய்யாது விட்டார்கள்.

இமாம் அபூ ஹனீபா (ரஹ்) சொல்கிறார், உமர் (ரழி) ஆரம்பத்தில் மேலே கூறியபடி ஐந்து பொருட்களில் தண்டப்பணம் செலுத்தப்பட முடியும் என நிர்ணயித்தார்கள். ஏனெனில் இவை ஐந்தும் அவர்களது செல்வங்களாக கருதப்பட்டன. ஆனால் உமர் (ரழி) அவர்கள் தீவான் முறையை அறிமுகப்படுத்தி பைத்துல்மாலில் இருந்து மக்களுக்கு ஒரு செலவுத் தொகையினை நிர்ணயித்த போது, கொலை அபராதப் பணமாக தீர்ஹம், தீனார் ஒட்டகம் ஆகியவைகளில் செலுத்தலாம் என்று முடிவெடுத்தார்கள்.⁽²¹⁾ உமர் (ரழி) அவர்களது காலப்பகுதியில் இடம்பெற்ற பாரிய வெற்றிகளின் பின்னர், அவர்கள் பைத்துல் மாலை தாபித்து தீவான் முறைமையை கொண்டு வந்த பின்னரே வழமையில் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன என்பது இமாம் அபூ ஹனீபா (ரஹ்) அவர்களின் விவரணங்களில் இருந்து புலப்படுகிறது. இமாம் அபூஹனிபாவின் கருத்துப்படி உமர் (ரழி) அவர்கள் கொலைக்கான அபராதப்பணமாக தங்கம், வெள்ளி, ஒட்டகம் செலுத்தப்படலாம் என்பதை பின்னரே தீர்மானித்தார்கள். ஏனெனில் இவையே அக்கால மக்களது உண்மையான சொத்துக்களாக இருந்தன. உர்பு, ஆதத்தை (சம்பிரதாயங்களை, மரபுகளை) உமர் (ரழி) அவர்கள் கவனத்திற் கொண்டார்கள் என்பதற்கு இது ஒரு தெளிவான உதாரணமாகும்.

மாலிகி மற்றும் ஹனபி புகஹாக்கள், உர்பு மாற்றமடையும் போது அல்லது உர்பு ஒரு தீர்மானிக்கும் அம்சமாக மாறும் போது, சட்டங்களும் மாறும் என்ற விதியுடன் சட்டவாக்கத்துக்கான வழிகாட்டும் அடிப்படையாக உர்பைப் பயன்படுத்தும் எண்ணக்கருவை கைக்கொண்டிருக்கலாம்.⁽²²⁾

21. அல் ஷைபானி, 'அல் அஸ்ல்' பாகம் 4, 452.

22. அல் கராபி, 'அல் புருக்' (பெய்ருத்: ஆலம் அல் குதாப் nd) பாகம் 4, 288; இப்னு ஆபிதீன் 'நஷர் அல் அர்ப்' (மஜ்மு ரஸாஇலில்) (லாஹூர்: ஸுஹைல் (கடமி 1396/1976) 120, 122,125; மஜல்லா அல் அஹ்காம் அல் அத்லிய்யா (உதுமானிய கலீபாக்களின் சிவில் சட்டம், 39வது ஷர்த்து)

குலபாஉர் ராஷிதூன்கள் தமது சமூகத்தின் பழக்கங்களையும் மரபுகளையும் சட்டங்களை உருவாக்குவதற்கான அடிப்படைகளாக கொண்டதோடு ஏனைய சமூகத்தவர்களின் பயன்மிக்க மரபுகளையும் வழக்கங்களையும் தேர்ந்தெடுத்துக் கொண்டார்கள் என்பதற்கு எம்மிடம் ஆதாரங்கள் இருக்கின்றன. உஸூர் மற்றும் தீவான் அமைப்பு என்பவற்றின் அறிமுகம் அந்நியர்களின் உர்பினை பயன்படுத்தியதற்கு சிறந்த உதாரணங்களாகும். அதிகமான இஸ்லாமிய மூலாதாரங்கள் இஸ்லாத்தில் கராஜ் முறையை அறிமுகப்படுத்திய முதல் கலீபா உமர் (ரழி) ஆவார் எனக் குறிப்பிடுகின்றன. அவர்களது காலப்பகுதிக்கு முன்னர் நில வரி என்ற அர்த்தத்தில் கராஜ் இருக்கவில்லை. இது மத்திய காலப்பகுதி புகஹாக்களினாலேயே ஆராயப்பட்டுள்ளது. நில வரியாக கராஜ் அறவிடுவது பாரசீகர்களினதும், ரோமர்களினதும் நடைமுறையாக இருந்தது.⁽²⁴⁾ (தபதபாஇ அவர்கள் பல்வேறு இஸ்லாமிய மூலங்களிலிருந்து குறிப்பிடுகின்றார்கள்) குலபாக்களால் கிழக்கு மாகாணத்தில் பின்பற்றப்பட்ட நில வரி முறையானது பொதுவாக ஸாஸானியர்களது முறையாகும் என தபதபாஇ என மொரோனி அவர்கள் குறிப்பிடுகின்றார்கள். பாரசீகர்களது தீவானுல் கராஜ், தீவானுல் நபிகாத் போன்ற ஸாஸானியர்களின் நிதிப் பணியகம் ஈராக்கில், அது வெற்றி கொள்ளப்பட்டதன் பின், தொடர்ந்தும் பேணப்பட்டது. குலபாஉர் ராஷிதூன்கள் காலப்பகுதியில் வெற்றி கொள்ளப்பட்ட நிலப்பரப்பில் வாழ்ந்த மக்கள் அவர்களது சொந்த நிலப்பரப்பில் வாழ அனுமதிக்கப்பட்டதோடு, அவர்களது சொந்த நம்பிக்கை, மரபுகளுக்கு ஏற்ப அவர்களுடைய வாழ்க்கையை கொண்டு நடாத்துவதற்கும் அனுமதிக்கப்பட்டனர் என அபூ உபைத்

23. அபூ யூஸூப், 'அல் கராஜ்', 26,28,30; இப்னு ஸல்லாம், 'அல் அம்வால்' 59-60.

24. குதாமா பின் ஜவ்பர், 'அல் கராஜ்' (ஈராக்: தாருல் ரஷீத்: 1981) 8; யஹ்யா பின் ஆதம், 'அல் கராஜ்' 7-8; நபாத்துகள் பாரசீகர்களால் வெற்றிகொள்ளப்பட்டார்கள் என்பதனால், பாரசீகர்களுக்கு அவர்கள் 'கராஜ்' லெுத்தினார்கள் என அவர் குறிப்பிடுகிறார்.

25. H.M. தபதபாஇ, 'இஸ்லாமிய சட்டத்தில் கராஜ்' செலுத்தினார்கள் என அவர் குறிப்பிடுகிறார்

25. H.M. தபதபாஇ, 'இஸ்லாமிய சட்ட மத்தில் கராஜ்' (லண்டன், 1983) 28-29; MG. மொரோனி, (பிறின்ஸ்டன் 1984) 51-52 Iraq after the Muslim Conquest.

அவர்கள் குறிப்பிடுகின்றார்கள்.⁽²⁶⁾

“கஸாமா” நடைமுறையும் ஆரம்பகால கல்பாக்களினால் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்ட ஒரு ஜாஹிலிய்ய நடைமுறையாகவே இருந்தது.⁽²⁷⁾ இது ரசூல் (ஸல்), அபூபக்கர் (ரழி) காலத்தில் கொலையாளியின் கோத்திரத்தைச் சேர்ந்த ஆண் அங்கத்தவர்களால் (ஆகிலா) செலுத்தப்பட்டது. எனினும் உமர் (ரழி) அவர்கள் “கஸாமா” சட்டத்தையும் கொலைக்கான நஷ்டஈட்டையும் மாற்றி அமைத்தார்கள். இவர்கள் தீவான் முறையை அறிமுகப்படுத்தி, கொலைகாரன் பதிவு செய்யப்பட்டிருந்த தீவானில் பங்கு கொண்டிருந்த மக்கள் மீது கொலை அபராதப் பணத்தை விதித்தார்கள்.⁽²⁸⁾

“உஷூர்” என்பது எதிரிகளின் பூமியில் (தாருல் ஹர்ப்) நடைமுறைப்படுத்தப்பட்ட மற்றொரு மரபுரீதியான வரி முறையாகும். அபூ யூசுப் அவர்கள் குறிப்பிடுகின்றார்கள், “முஸ்லிம் வியாபாரிகள் தாருல் ஹர்புக்கு பயணம் செய்யும் போது அங்கு அவர்களிடம் வரி அறவிடப்படுகின்றது” என அபூமுஸா அல் அஷ்அரி (ரழி) உமர் (ரழி) அவர்களுக்கு எழுதினார். எனவே உமர் (ரழி) அவர்கள் எதிரிகளின் பூமியில் இருந்து வியாபாரிகள் இஸ்லாமிய பிரதேசங்களுக்கு (தாருல் இஸ்லாமுக்கு) வரும் போது அவர்களிடம் வரி சேகரிக்குமாறு அவருக்கு கட்டளை பிறப்பித்தார்கள்.⁽²⁹⁾ “மன்பிஜ்” வியாபாரிகள் இஸ்லாமிய நிலப்பரப்பில் தங்களது வியாபாரப் பொருட்களுக்கான சந்தை வாய்ப்பைப் பெற்றுக் கொள்வதற்கு விருப்பங் காட்டினர். அவர்கள் உமர் (ரழி) அவர்களிடம் அனுமதியை வேண்டியதோடு தாம் அனுமதிக்கப்பட்டால் உஷூர் செலுத்துவதற்கு விரும்புவதாகவும்

26. இப்னு ஸலாம், ‘அல் அம்வால்’ 102

27. அல் அஸ்கரி, அபூ அல் ஹிலால், ‘கிதாப் அல் அவாஇல்’ (அல் மதீனா அல் முனவ்வரா 1385/1966) 36-37 அல் ஸரக்ஸி, ‘அல் மப்ஸூத்’ பாகம் 26, 107-109; அல் ஜனி, ‘உம்தா’ பாகம் 24-59; இப்னு ஹஜர், ‘பத்ஹ்’ பாகம் 15, 259; அல் ஷவ்கானி, ‘நைல்’ பாகம் 27. 183-85

28. அல் ஸரக்ஸி, ‘அல் மப்ஸூத்’ பாகம் 26, 110; இப்னு அல் ஹுமாம், ‘ஷரஹ் பத்ஹ் அல் கதீர்’ பாகம் 8, 402-03

29. அபூ யூசுப் ‘அல் கராஜ்’ 145-46; யஹ்யா பின் ஆதம், ‘அல் கராஜ்’ 125-126.

தெரிவித்தனர். எனவே உமர் (ரழி) அவர்கள் இந்த விடயம் தொடர்பாக சஹாபாக்களிடம் ஆலோசனை கேட்டார்கள். சஹாபாக்களும் மன்பிஜ் தேசத்து வியாபாரிகளின் பிரேரணைக்கு உடன்பட்டனர். அவர்கள் உஷூர் சட்டத்தை அமுல்படுத்துமாறு உமர் (ரழி) அவர்களிடம் சிபாரிசு செய்தனர். இதன்பின்னர் உமர் (ரழி) அவர்கள் அவர்களுடைய வியாபாரிகளுக்கு அனுமதி வழங்கியதோடு சியாத் இப்னு ஹுளைர் அல் அஸதீ அவர்களை ஈராக், சிரியா ஆகியவற்றுக்கான உஸ்ர் சேகரிப்பாளராகவும் நியமித்தார்கள். இவ்வாறாக உமர் (ரழி) அவர்கள் முதன் முறையாக இஸ்லாமிய நிலப்பரப்பினுள் இந்த பாரசீக சம்பிரதாயத்தினை அறிமுகம் செய்தார்கள்.

தீவான் அல் லது அரசு பதிவேடுகளும் பாரசீக மரபுகளுக்கேற்பவே அறிமுகப்படுத்தப்பட்டன. அல் மாவர்தி அவர்கள் குறிப்பிடுகின்றார்கள், “உமர் (ரழி) அவர்கள், பஹ்ரைனில் இருந்து பெரியதொரு தொகைப்பணம் சதகா மூலம் கிடைத்த போது, அத்தகைய பெரியதொரு செல்வத்தை முகாமை செய்வது தொடர்பாக சஹாபாக்களுடன் கலந்தாலோசித்தார்கள். அப்போது பாரசீக தீவான் முறைமையை நன்கு தெளிவாக அறிந்து வைத்திருந்த ஒரு நபர், பாரசீகர்கள் எவ்வாறு அவர்களுடைய செல்வங்களை நிர்வகிக்கின்றார்கள் என்பதை உமர் (ரழி) அவர்களுக்கு தெளிவுபடுத்தினார். ஒரு அறிவிப்பின்படி உமர் (ரழி) அவர்களுக்கு இந்த ஆலோசனையை வழங்கியவர் பாரசீகரான ஹூர்முஸான் என்பவராகும். காலித் இப்னு வலீத் அவர்களும், பைசாந்திய ஆட்சியாளர்களால் தெளிவாக தீவான் முறைமை ஒழுங்கமைக்கப்பட்டிருக்கும் சிரியாவில் அவர் அவதானித்தவற்றை குறிப்பிட்டார்கள். உமர் (ரழி) அவர்களும் இந்த ஆலோசனைகளை அங்கீகரித்து தீவான் முறைமையை மதினாவில் உருவாக்கினார்கள்.”⁽³¹⁾

அபூ ஹிலால் அல் அஸ்கரி (இறப்பு 295 ஹி.பி.) அவர்களும், ஜாஹிலிய்யாக் கால மரபொன்றினை, அது அப்போதைய

30. அபூ யூஸுப் ‘அல் கராஜ்’ 146

31. அல் மாவர்தி, ‘அல் அஹ்காம் அல் ஸுல்தானிய்யா’ 199, 200.

மக்களுக்கு பயன்மிக்கதாக இருக்கும் என்பதால், குலபாக்கள் கைக் கொண்டதாகக் குறிப்பிடுகின்றார்கள். ஹஜ் கிரியைகளின் போது, மக்காவின் கிழக்கிலுள்ள சம்பிரதாயபூர்வ தரிப்பிடமான முஸ்தலிபாவில், ஜாஹிலிய்யாக் காலப்பகுதியில் எவ்வாறு அரபிகள் விளக்கேற்றினார்கள் என்பதை வர்ணிக்கின்றார்கள். அல்கல்காசாந்தி அவர்களின் கருத்தின்படி இந்த மரபின் நோக்கம் என்னவெனில் அரபாவில் இருந்து வருகின்ற மக்களை (ஹஜ் யாத்திரிகர்களை) முஸ்தலிபாவை நோக்கிய சரியான பாதையின் பக்கம் திருப்புவதாகவே இருந்தது. இந்த பழக்கமானது குலபாஉர் ராஷிதூன்களால் கைக் கொள்ளப்பட்டதோடு, அவர்களுக்குப் பிற்பட்ட காலப்பகுதியிலும் நீண்டகாலத்திற்கு நடைமுறையில் இருந்தது.⁽³²⁾ இது மக்களை அவர்கள் செல்கின்ற இடத்திற்கு வழிகாட்டுவதற்கு சிறந்ததொரு வழியாகும். இதனால்தான் ரசூல் (ஸல்) அவர்களும், குலபாக்களும் இது தொடர்வதற்கு அனுமதி அளித்தார்கள். உண்மையில் முஸ்தலிபாவில் விளக்கேற்றுகின்ற சம்பிரதாயமானது ஷா'ஆவின் கண்டிப்பான நோக்கில் முக்கியமானதாக இருக்கவில்லை. எனினும் முற்றிலும் மார்க்க கிரிகையின் அம்சங்களில் கூட, மக்களின் நலன் முக்கியமானது என்ற கருத்தை இது உதாரணத்துடன் விளக்குகின்றது. இச் சம்பிரதாயத்தை கைக் கொள்வதற்கு இந்தக் கருத்துத்தான் பின்னணியில் இருந்துள்ளது.

இதேபோன்று, ஹஜ் காலத்தில் அரபிகளால் நடத்தப்பட்டுவந்த பருவகால சந்தைகள், இஸ்லாத்தின் ஆரம்ப காலப்பகுதியில் தொடர்ந்தும் இருந்தன. சில சஹாபாக்கள் இத்தகைய வழமையான சந்தைகளில் வியாபாரம் செய்வதை நிறுத்திக் கொண்டார்கள். ஏனெனில் அவர்கள் ஜாஹிலிய்யா பழக்க வழக்கங்களோடு இணைந்து போக வேண்டி வருகின்றது என்ற காரணத்தினாலாகும். ஆனால் ரசூல் (ஸல்) அவர்களுக்கு அல்குர்ஆன் வசனம் ஒன்று இறங்கியது “உங்கள் இறைவன் அளித்திருக்கும் அருட்கொடைகளை (வியாபாரத்தின் மூலம்) தேடிக்கொள்வது

32. அல் அஸ்கரி, 'கிதாப் அல் அவாஇல்', 28; அல் கல்கஷாந்தி, 'ஸுப்ஹ் அல் அ.: ஷா' (கெய்ரோ: அல் முஅஸ்ஸலா அல் மிஸ்ரிய்யா அல் ஆம்மா 1383/1963) பாகம் 1,409

உங்கள்மீது குற்றமாகாது” இந்த வசனமானது வியாபாரத்திலோ அல்லது பருவகால சந்தையிலோ எந்தத் தவறும் கிடையாது அவைகள் ஹஜ் காலப்பகுதியில் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டாலும் சரியே என்பதைத் தெளிவுபடுத்தியது.⁽³³⁾ உக்காஸ், மஜன்னா, துல் மஜாஸ் போன்ற சந்தைகளில் செய்யப்பட்ட வியாபாரமானது பாரிய பொருளாதார முக்கியத்துவம் வாய்ந்த ஒன்றாகவே இருந்ததோடு, மக்களின் செல்வங்களை அதிகரிப்பதற்கான சிறந்த வழியாகவும் இருந்தது. எனவே இத்தகைய சிறந்த பயன்மிக்க சம்பிரதாயத்தை தவிர்ப்பதற்கு எந்தக் காரணமும் இருக்கவில்லை. இதை தடுப்பதற்கு மாற்றமாக, இஸ்லாம், வியாபாரிகளையும் வியாபாரத்தையும் உற்சாகப்படுத்தியது. எனவே இந் நடைமுறைகளை ஆமோதித்து ஆதரித்தது.

5.2 புகஹாக்களின் நோக்கு (கருத்துக்கள்)

புகஹாக்கள், ஷரீஆவின் கால - இடைவெளியின் தேவைகளைத் தீர்ப்பதற்கான அவசியத்தை முழுமையாக விளங்கி இருந்தனர். இஸ்லாம் வழங்கிய சட்டவரையறையினுள், நெகிழ்வுக்கான பரந்த வாய்ப்பை அளிக்கக்கூடிய இஜ்திஹாதின் விரிவான முறைமைகளை அவர்கள் வளர்த்தனர். இதன் விளைவாக, இஜ்திஹாத், வாழ்வின் அனைத்து துறைகளிலும் தொடர்ந்தேர்ச்சியான முன்னேற்றத்தையும், அபிவிருத்தியையும் உருவாக்குவதற்கான பொறிமுறையாக செயல்பட்டது. ஆயினும் சூழ்நிலையைக் கையாள்வதற்கு எழுந்த ஒரு விளைவாகவே அது இருந்தது. அத்துடன், இஸ்லாம், வளர்ச்சியையும், முன்னேற்றத்தையும் வரவேற்கின்றதே தவிர சோம்பேறித்தனத்தையும், ஸ்தம்பித நிலையையும் தடுக்கின்றது என்ற உண்மையையும் வலியுறுத்தியது.

புகஹாக்கள் உர்பையும், ஆதத்தையும் சட்டவிடயங்களைத் தீர்த்துக் கொள்வதற்காக வழிகாட்டும் அடிப்படைகளாக பயன்படுத்தினர். சட்டத்தின் அசல் மூலாதாரமாக இவை கருதப்படவில்லை. ஆனால் ஒரு சாதாரண மூலாதாரத்தை

33. குர்ஆன் 2:198; அல் தபரி, ‘தப்ஸீர்’, பாகம் 2, 164-66; அல் குர்தூபி, ‘தப்ஸீர்’ பாகம் 2, 413, பாகம் 2,413 அல் புஹாரி ‘ஸஹீஹ்’ பாகம் 1, பகுதி 3, 82.

வழங்கக்கூடிய இரண்டாம் தர மூலாதாரமாக கருதப்பட்டன. அசல் மூலாதாரங்கள் (அல்குர்ஆன், சுன்னா) ஒரு விடயத்தில் எதுவும் கூறாமல் இருக்கின்ற போது மாத்திரம் பிரயோகிப்பதற்கான துணை மூலாதாரமாகவே இவற்றை புகஹாக்கள் கருதிக் கொண்டனர்.

உர்பு என்ற பதம், “மக்கள் மத்தியில் தாபிக்கப்பட்டு, சீரிய சிந்தனை உள்ள மக்களால் (அல் தபாஇ அல் ஸலீமா) ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட ஒரு தொடரான நடைமுறை” என புகஹாக்களால் வரையறை செய்யப்பட்டுள்ளது.⁽³⁴⁾ ஒத்த கருத்தை தருகின்ற உர்பு, ஆதத், தஆமுல்,⁽³⁵⁾ அமல்⁽³⁶⁾ போன்ற பல வித்தியாசமான சொற்களை புகஹாக்கள் பயன்படுத்தியுள்ளனர்.

ஒரு விடயம் உர்பாக கருதப்படுவதற்கு நிறைவு செய்யப்பட வேண்டிய சில நிபந்தனைகளை புகஹாக்கள் வரையறுத்துள்ளனர்.

முதலாவது நிபந்தனை, உர்பானது ஏதேனும் சட்டவசனத்துக்கு (நஸ்ஸுக்கு) எதிரானதாகவோ அல்லது, நஸ்ஸின் எல்லையை மீறுவதாகவோ இருக்கக் கூடாது. உதாரணமாக வட்டிக்குக் கொடுத்தல் அல்லது மது அருந்துதல் போன்றவைகள் சமூகத்தில் மிகப் பொதுவான பழக்கமாக வந்தாலும், அது ஒரு போதும் சட்டரீதியானதாக மாறாது. இத்தகைய உர்புகளை, சட்டமியற்றுவதற்குப் பொருத்தமானவையாக புகஹாக்கள் கருதுவதில்லை.⁽³⁷⁾ உர்பானது ஒப்பந்தம் அல்லது வியாபார கொடுக்கல் வாங்கல் நடைபெறும் நேரத்தில் இருத்தல் வேண்டும். ஒரு ஒப்பந்தம் நடைபெற்று முடிந்ததன்பின் உர்ப் நடைமுறைக்கு

34. இப்னு நுஜைம், ‘அல் அஷ்பாஹ்’ வ அல் நஸாஇர், 93

35. அல் ஷாதிபி, ‘அல் முவாபகாத்’, பாகம் 2, 211-15, 225-26; அஸ்ஸயூத்தி, ‘அல் அஷ்பாஹ்’ 91; இப்னு நுஜைம், ‘அல் அஷ்பாஹ்’ 92, 93; இப்னு பர்ஹூன், ‘தப்ஸீரத் - அல் - ஹுக்காம்’ (உல்லைஷ் ‘பத்ஹூல் அலி அல் மாலிக்’) (கெய்ரோ: முஸ்தபா அல் பாபி, 1378/1958) பாகம் 2, 57.

36. அல் புஹாரி, ‘ஸஹீஹ்’, பாகம் 1, பகுதி 3, 103. ‘உர்பைப் பற்றி புகஹாக்கள் ஆராயும் போது ‘ஸுன்னா’ என்ற பதத்தை அதற்குப் பயன்படுத்த மாட்டார்கள். ஏனெனில் நபி (ஸல்) அவர்களின் நடைமுறைக்கே ஸுன்னா என்ற பதம் பிரத்தியோகமாகப் பயன்படுத்தப்பட்டது. இதனை அவர்கள் தமது ‘கெளகையாகவே வரித்துக் கொண்டார்கள்.

37. அல் ஸரக்ஸி, ‘அல் மப்கூத்’ பாகம் 9, 17; பாகம் 23, 18; இப்னு ஆபிதீன், ‘நஷர் அல்அர்ப்’ 115.

வந்தால், அதற்கு எந்தப் பெறுமானமும் இல்லை.⁽³⁸⁾ புகஹாக்கள் பொதுவான சர்வவியாபகமான சம்பிரதாயங்களை அங்கீகரித்துள்ளனர். குறிப்பிட்ட நாடுகளுக்கு அல்லது மக்களுக்கு சொந்தமான உர்புகளை அல்ல. “அல் உர்பு அல்காஸ்” பொதுவாக சர்ச்சைக்கு உட்பட்டிருந்த போதும், சில புகஹாக்கள் இவற்றை அதிகாரபூர்வமான உர்பாக ஏற்றுக்கொள்வதற்கு மறுத்தாலும், வேறு சிலர், குறிப்பாக அபூ யூசப் மற்றும் ஹனபி புகஹாக்கள், அவற்றை அதிகாரபூர்வமானதாகக் கருதுகின்றனர்.

குறிப்பாக ஹனபி, மாலிகி மத்ஹபுகளைச் சேர்ந்த புகஹாக்கள் உர்பின் சமூக அரசியல் முக்கியத்துவத்தினை விளங்கினார்கள். இவர்கள் ஏனைய மத்ஹபுகளைச் சார்ந்த புகஹாக்களையும் விட கூடியளவு உர்புக்கு அழுத்தம் கொடுத்தனர். இந்த இரண்டு மத்ஹபுகளினதும் புகஹாக்கள், மக்களின் நலன் கருதி, முறையான இஸ்திஹ்ஸான், மஸாலிஹ் அல்முர்சலா ஆகிய கோட்பாடுகளை பிரயோகித்தனர் மரபுகளையும், வழக்கங்களையும் உள்வாங்குவதற்காக அல்ஆமிதி (ரஹ்) அவர்கள் உர்பு, ஆதாத் கொள்கைகளை ஆராய்கையில், மரபுகளுக்கும், சம்பிரதாயங்களுக்கும் அங்கீகாரத்தை வழங்குவதற்காக அடிக்கடி பிரயோகிக்கப்படும் இமாம் அபூஹனீபா (ரஹ்) அவர்களின் இஸ்திஹ்ஸான் கோட்பாட்டை குறிப்பாக சொல்கின்றார்கள். நடைமுறையில் இருக்கும் சம்பிரதாயத்தின்படி, பொது இடத்தில் குளிக்கும்போது, குளிக்கும் நீரின் அளவு, குளிக்கின்ற நேரம், ஏன் குளிப்பதற்கான கட்டணம் எதையும் வழமைபோல் குறிப்பிடாமல், பொது இடத்தில் சென்று கட்டணம் செலுத்தி குளிப்பதை இவர்கள் இதற்கு மேற்கோள் காட்டுகின்றார்கள். கியாஸின்படி இந்த விடயங்கள் அனைத்தும் பொது இடத்தில் குளிப்பதற்கு முன்னர் தீர்மானிக்கப்பட வேண்டும். ஹனபி புகஹாக்களின் கருத்துப்படி இந்த நிபந்தனைகள் அனைத்தும் மரபுகள், சம்பிரதாயங்கள் மூலமும் அறியப்பட்டுள்ளன. இதனால்

38. இப்னு நுஜைம், ‘அல் அஷ்பாஹ்’ 1010; அஸ்ஸுயூத்தி, ‘அல் அஷ்பாஹ்’ 96.

39. அஸ்ஸுயூத்தி, ‘அல் அஷ்பாஹ்’ 92; இப்னு நுஜைம், ‘அல் அஷ்பாஹ்’, 99.

40. இப்னு நுஜைம், ‘அல் அஷ்பாஹ்’, 102-103; இப்னு ஆபிதீன், ‘நஷர் அல் அர்ப்’ 116,

ஒரு பொது குளியலறையில் நுழைய முன்னர் இந்த நிபந்தனைகளை விபரிக்க வேண்டிய தேவை இல்லை.⁽⁴¹⁾ உர்பானது, ஒரு சமூகத்தில் பயன்படுத்தப்படும் பொதுவான சொற்களின் சரியான கருத்தை தீர்மானித்து, விளக்குகின்றது என இமாம் அபூஹனிபா (ரஹ்) கூறியதாக அறிவிக்கப்படுகின்றது. எவ்வாறிருப்பினும், ஒரு சம்பிரதாயத்திற்கு எதிராக தெளிவான (குர்ஆன் வசனம் அல்லது ஹதீஸ்) “நஸ்” இருந்தால், அதற்கு எந்த சட்டப் பெறுமானமும் கிடையாது.⁽⁴²⁾ சத்தியப்பிரமாணத்தின் சட்டங்கள் (அஹ்காம்) இமாம் அபூஹனிபாவின் இந்தக் கொள்கையையே அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளன. சத்தியப்பிரமாணம் எடுப்பதில் பயன்படுத்தப்படும் சொற்களின் கருத்துக்களை தீர்மானிப்பது உர்பேயன்றி, அச் சொற்களின் அசலான கருத்தோ, நேரடிக் கருத்தோ அல்ல.⁽⁴³⁾

உதாரணமாக ஒரு நபர் ‘நான் தண்ணீர் குடிக்க மாட்டேன்’ என சத்தியம் செய்கின்றார்; பின்னர் நாபிழ் (போரீத்தம் பழம் அல்லது திராட்சைப்பழத்தை ஒரு நீர் பாத்திரத்தினுள் போட்டு இனிப்பூட்டப்பட்ட ஒரு பானமாக வரும் வரை ஊறவைத்து பானமாக) அருந்துகின்றார். இவர் இவரது சத்தியத்திற்கு முரணாக நடந்து கொண்டவராக ஆகமாட்டார். ஏனெனில் உர்பின்படி தண்ணீர் என்ற வார்த்தை நாபிழுக்கு (அந்தப்பானத்துக்கு) பயன்படுத்தப்படுவதில்லை. அதில் எந்த அளவு நீர் சேர்ந்திருப்பினும் சரியே.⁽⁴⁴⁾ ஒரு செயற்பாட்டு பங்குதாரர் (active partner) அவர் வியாபார நோக்கத்திற்காக பிரயாணம் செய்யும் செலவை, செயற்பாட்டு பங்காளரும், செயற்பாடற்ற பங்காளரும் (Sleeping Partner) வியாபார ஒப்பந்தம் செய்யும் போது தீர்த்துக் கொள்ளாது விட்டிருந்தால், அங்கிருக்கும் சம்பிரதாயத்திற்கேற்பவே அது தீர்மானிக்கப்படும்.⁽⁴⁵⁾

சட்டத்தின் மூலாதாரமாக மரபுகளும், வழக்கங்களும் பயன்பட்ட அத்தகைய பிக்ஹ் சட்டங்களின் பட்டியல் நீண்டதாகவே

-
41. அல் ஆமிதி, ‘அல் இஹ்காம்’ (கெய்ரோ: மத்பஆ அல் மஆரிப் 1332/1914, பாகம் 4,212
 42. அல் ஸரக்ஸி, ‘அல் மப்கூத்’ பாகம் 9, 17.
 43. மேலுள்ள நூல் பாகம் 8, 135
 44. மேலுள்ள நூல் 186-88.
 45. மேலுள்ள நூல் பாகம் 22, 62-63

இருக்கின்றது. வியாபாரம், ஒப்பந்தம், பிரதி நிதித்துவமும் முகவரும், விவாகம், விவாகரத்து, சத்தியப்பிரமாணம், பயிர்களை பங்கு வைப்பதற்கான ஒப்பந்தம் போன்றவற்றை உள்ளடக்கிய அத்தியாயத்தில் மரபுகளின் தீர்க்கமான பங்களிப்பு காணப்படுகின்றது. புகஹாக்கள் இவற்றை விரிவாகத் தந்துள்ளனர்.⁽⁴⁶⁾ இத்தகைய கொடுப்பனவுத் தொடர்பை சாட் (Schacht) அவர்களின் வார்த்தையில் குறிப்பிடுவதாயின் ஒரு மரபானது, ஏற்பாடுகளிலும், ஒப்பந்தங்களிலும் வரையறை செய்யும் கொள்கையாகவும், பிரகடனங்களை வியாக்கியானம் செய்வதில் அடிப்படையாகவும் அங்கீகரிக்கப்பட்டன. உற்பத்தி (இஸ்திஸ்னா) தொடர்பான ஒப்பந்தத்தையும், ஒரு செவிலித்தாயின் சேவையைப் பெற்றுக் கொள்வதற்காக வாடகைக்கு அமர்த்துவதையும், அவைகள் மரபாக இருக்கும் காலமெல்லாம், சட்டரீதியானதாக இருக்கும் என்பதை இவர் மேற்கோள் காட்டுகின்றார். வக்பு செய்யப்படும் பொருட்கள் அனேகமாக அசையாச் சொத்துக்களே. ஆனால் புத்தகங்கள் போன்ற அசையக்கூடிய பொருட்களும், அவை மரபாக இருப்பின், வக்புச் சொத்தென ஏற்றுக் கொள்ளப்படும்.⁽⁴⁷⁾

இமாம் அபுஹனீபா (ரஹ்) அவர்கள் உர்புக்கு முக்கியத்துவம் அளித்து கியாசைக் கைவிட்ட சந்தர்ப்பங்களும் இருக்கின்றன. உதாரணமாக ஒருவர் ஒரு ஒட்டகச் சுமை விறகு வாங்கினால் அதை வாங்கியவரின் வீட்டுக்குக் கொண்டுசென்று கொடுப்பது வியாபாரியின் பொறுப்பு என்பது வழக்கம். கியாஸ் இத்தகைய கொடுக்கல் வாங்கல்களை ஒப்பந்தம் செய்யும் போது இருதரப்பினரும் அவ்வாறு பொருந்தினாலே ஒழிய, அனுமதிக்கவில்லை. இந்தச் சட்டமானது, வியாபாரி வாங்குபவரின் வீடுவரை போக்குவரத்து வசதி செய்து கொடுக்க வேண்டும் என்ற மரபு இருக்கின்ற ஒரு சமூகத்தில் பொருத்தமானதாகும்.⁽⁴⁸⁾

46. உதாரணங்களைப் பார்க்க 'அல் மப்ஸூத்' பாகம் 8, 135-36; பாகம் 12, 142-43; பாகம் 17, 90; பாகம் 18,190; பாகம் 19, 39, 77,78,93,100,117,118; பாகம் 22, 62-63; பாகம் 23, 18-36; பாகம் 24, 30; பாகம் 30, 199.

47. Schacht, 'An Introduction to Islamic Law' (ஒக்ஸ்போட்: ஒக்ஸ்போட் யூனிவர்ஸிடி ப்ரெஸ் 1982) 63,126,155.

48. அல் இலர்க்ஸி, 'அல் மப்ஸூத்' பாகம் 12, 199.

இதே போன்று, முஹம்மது அஸ்சைபானி (ரஹ்) அவர்கள், பழக்கவழக்கத்திற்கு அது ஒரு மூலம் என்ற வகையில் குறிப்பாக சர்வதேச சட்டத்திலே தனது அவதானத்தை கொடுக்கின்றார்கள். இவர் உர்பு பற்றிக் குறிப்பிட்ட சில விடயங்கள் புகஹாக்கள் மத்தியில் மிகப் பிரபல்யம் பெற்றுள்ளது. இவைகளை அவர்கள் சட்டத்துறையின் நீதிமொழியாக ஏற்றுக் கொண்டுள்ளனர். உதாரணமாக, “உர்பு தீர்க்கமானது”; “வழக்கத்திலிருந்து பெறப்படுகின்ற ஆதாரம் நஸ்ஸிலிருந்து (சட்டவசனம்) பெறப்படுவது போன்றதாகும்”; “உர்பு மூலம் அறியப்படுகின்றவை, நஸ்ஸினால் இடப்படுகின்ற நிபந்தனை போன்றதாகும்.”; “பொதுவான கூற்று ஒன்று, வழக்கத்தின் ஆதாரத்தின் மூலம் திட்டமாக்கப்படலாம்”; “ஒரு வழக்கமானது, அதற்கு முரண்படக்கூடிய எந்த வொன்றையும் ஆதார நூல்களில் கொண்டிருக்காத போது, அது முடிவாகிவிடும்”. அத்துடன் “ஒரு பொதுவான சட்டத்தை குறிப்பானதாகக் குவதற்கு அது வழக்கத்திலிருப்பது போதுமானதாகும்.”⁽⁴⁹⁾ இப்பினு ஆபிதீன் (ரஹ்) உர்பும் ஆதத்தும் பற்றிய தனது நூலில் இந்த நீதிமொழிகளை மீளக் குறிப்பிடுகின்றார்கள். இந்த நூலில் உர்பையும் ஆதத்தையும் அடிப்படையாகக் கொண்ட அதிகமான பிக்ஹ் விடயங்களை கையாள்கின்றார். இப்பினு ஆபிதீன் (ரஹ்) அவர்கள்தான் இந்த விடயத்தை தனித்துவமான முறையில் ஆய்வு செய்கின்ற முதலாவது ஹனபி புகஹாவாக இருக்கலாம். இப்பினு நுஜைம் (ரஹ்) அவர்கள் உர்பை விரிவான முறையில் ஆராய்கின்ற மற்றொரு ஹனபி பிக்ஹ் ஆகும். ஆனால் இவர்கள் அல் சுயூத்தி (ரஹ்) அவர்களின் (Methodology) ஆய்வு முறையையும், (Style) போக்கையும் பின்பற்றினார்கள்.⁽⁵⁰⁾

மாலிகி புகஹாக்களும் வழக்கத்தையும், பாவனைகளையும் தீர்க்கமான அதிகாரம் கொண்டவை என ஏற்றுக்கொண்டார்கள். இந்த விடயம் மாலிகி ஆராய்ச்சி நூல்களான முஅத்தா, அல் முதவ்வனாவிலும், பத்ஹ் அல் அலி அல் மாலிக் என்ற நூலிலும்

49. ஹமீதுல்லாஹ், ‘Muslim Conduct of state’, 35; அல் ஷைபானி, ‘ஷர்ஹ் ஸியார் அல் கபீர்’ (ஹைதராபாத்) பாகம் 1, 194-198; பாகம் 4, 16, 23-25 லிருந்து எடுக்கப்பட்டது.

50. இப்பினு ஆபிதீன், ‘நஷர் அல் அர்பு’ 114-47, பார்க்க அல் சுயூத்தி, ‘அல் அஷ்பாஹ்’ மற்றும் இப்பினு நுஜைம், ‘அல் அஷ்பாஹ்’ மற்றும் இப்பினு நுஜைம், ‘அல் அஷ்பாஹ்’.

பிரதி பலிக்கின்றது. முஹம்மது அஹ்மத் உலைஸ் (1299) அவர்களால் தொகுக்கப்பட்ட “பத்ஹு அல் அலி”, மாலிகி மத்ஹபின் தீர்ப்புக்களாகும். ஆரம்பகால மாலிகி மத்ஹபின் அறிஞர்கள் வழக்கத்தினதும், பாவனைகளினதும் சட்டரீதியான பங்களிப்புக்களை அனுமதிக்கவோ, ஆராயவோ உள்பூர்வமான கவனத்தைக் கொடுக்கவில்லை.

வடமேற்கு ஆபிரிக்காவில் இருந்த மாலிகி மத்ஹபைச் சேர்ந்தவர்கள் “அமலை” விரிந்த கருத்தில் பயன்படுத்தினர். அவர்கள் அனைத்து நாடுகளினதும் பகுதிகளினதும் உர்புகளையும் ஆதத்தையும் உள்ளடக்கினார்கள். கெளல்சனின் கருத்துப்படி ‘அமல்’ என்ற இந்த கருத்தியலானது கைரவான் என்ற மையத்திலிருந்து வளர்ச்சி அடைந்து காழியால் சீராக நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டதாகும்.⁽⁵¹⁾ முக்கியமான எல்லா மத்ஹபுகளும் உள்ளூர் மரபுகளில் கவனம் செலுத்தினாலும், இமாம் மாலிக் (ரஹ்) அவர்களும் அவர்களது சட்ட அடிப்படைகளைப் பின்பற்றுகின்ற மாலிகி புகஹாக்களும் தங்களின் சட்டக் கொள்கையில் மதீனா மக்களின் செயற்பாடுகளுக்கு விரிவான ஒரு இடத்தைக் கொடுக்கின்றனர். மாலிகி புகஹாக்கள் இவற்றை ‘மதீனா வாசிகளின் செயற்பாடு’ என அழைக்கின்றனர். மேலும் ஒரேயொரு அறிவிப்பாளரால் அறிவிக்கப்பட்ட ஒரு ஹதீதை ரத்துச் செய்யக்கூடிய அளவுக்கு பலமிக்க மூலமாக, அது அவர்களிடம் இருக்கின்றது. வேறு வார்த்தையில் சொல்வதாக இருந்தால், மதீனத்து வாசிகளின் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட நடைமுறை, இஜ்மாவின் அந்தஸ்திலுள்ள மிகப் பலமிக்க சட்ட மூலாதாரமாகும்.⁽⁵²⁾ அஹ்மது ஹஸன் அவர்களால் செய்யப்பட்ட இமாம் மாலிக் (ரஹ்) அவர்களின் ‘செயற்பாடு’ (அமல்) பற்றிய கோட்பாட்டின் பகுப்பாய்வின்படி, மாலிக் (ரஹ்) அவர்கள், ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட நடைமுறைகளின் மூன்று வகைகளைக் குறிப்பிடுகின்றார்கள்.

1) நிலத்தை குத்தகைக்கு கொடுத்தல் (முசாகாத்) தொடர்பான “மதீனத்து மக்களின் செயற்பாடு” (ஒரு பெருந்தோட்டத்தை

51. N.J. கோல்ஸன், ‘Muslim Custom and Case Law’, The world of Islam, பாகம் 6 Nr. 1,2 (1959): 22

குத்தகைக்கு கொடுப்பது தொடர்பான கூட்டு விவசாய ஒப்பந்தம். இது ஒரு போகத்திற்கு வரையறை செய்யப்பட்டது) இந்த அடிப்படையிலேதான் அனுமதிக்கப்பட்டது.

2). “மதீனா அறிஞர்களின் (அஹ்ல் அல் இல்ம் வல் பிக்ஹ்) நடைமுறை” இமாம் மாலிக் (ரஹ்) அவர்கள் ஷவ்வால் மாதம் 6 நோன்பு நோற்பதை ஒரு நவீன விடயமாகவே (பித்ஆ) கருதுகின்றார்கள். ஏனெனில் இது மதீனா அறிஞர்களால் நடைமுறைப்படுத்தப்படவில்லை.

3). “அரசியல் அதிகாரிகளின் நடைமுறைகள்.” ‘முன்பும், தற்போதும் அதிகாரிகளால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட விடயம்தான் வாதியிடம் இருந்து சத்தியப்பிரமாணம் எடுப்பதுடன் ஆரம்பிப்பது என்பதை உதாரணமாக, இமாம் மாலிக் (ரஹ்) அவர்கள் குறிப்பிடுகின்றார்கள்.⁽⁵³⁾

உமர் பாறாக் அப்துல்லாஹ் அவர்கள் அவர்களது கலாநிதி பட்டத்திற்கான ஆய்வில் மாலிக் இமாம் அவர்களின், ‘செயற்பாடு’ (அமல்) என்ற கருத்தியலை விரிவாக ஆராய்கின்றார்கள். அதிலே இமாம் மாலிக் (ரஹ்) அவர்களது, ‘மதீனா வாசிகளின் செயற்பாடு’ எனும் கோட்பாட்டையும், உள்ளூர் மரபுகள், பிரயோகங்களையும் இவர் தனியாக கையாண்டார். இவரது முடிவின் படி, ‘எந்த நாட்டின் மரபுக்கும் சட்டவாக்கத்தில் உரிய கவனம் கொடுக்கப்படுதல் வேண்டும் என்பதாகும்.⁽⁵⁴⁾ ஆனால் மதீனா மக்களின் ‘அமல்’, ஏனைய மக்களின் அல்லது நாடுகளின் மரபுகளை போன்றதல்ல. உண்மையில் அது இமாம் மாலிக் (ரஹ்) அவர்களது சட்டக் கொள்கையில், மிக அதிகாரத்துவமுடைய சட்டவிவாதமாகும்.’⁽⁵⁵⁾

அல்லால் அல்பாசி அவர்களின் அபிப்பிராயப்படி, இமாம் மாலிக் (ரஹ்) அவர்கள் புகஹாக்களுக்கு மத்தியில் கருத்து முரண்பாடு இருந்த சட்ட விடயங்களில், பின்பற்றுவதற்கான ஒரு வழிகாட்டலாக

52. அல்பாஜீ, ‘அல் மின்ஹாஜீ’ (பாரிஸ் 1978) 142-43.

53. அஹ்மத் ஹஸன், ‘The Early Development’ 167-70.

54. அப்துல்லாஹ் ‘Malik’s concept of Amal’ (Ph.D. thesis., சிகாகோ பல்கலைக்கழகம், 1978)

55. மேலுள்ள நூல் 380

மதீனத்து மக்களின் செயற்பாடுகளை நோக்கினார்கள். உமர் பாறுக் அவர்கள், அல் முஅத்தாவில் இடம்பெற்றிருக்கும் இமாம் மாலிக் அவர்களின் வார்த்தைப் பிரயோகங்களின் ஆய்வில் இக்கருத்தினை ஆதரித்துள்ளார்.⁽⁵⁶⁾ உர்புக்கும், இமாம் மாலிக் (ரஹ்) அவர்களின் 'அமல்' கோட்பாட்டிற்கும் இடையில் குறிப்பிட்ட சில வேறுபாடுகள் இருக்கின்றன. உர்பானது ஆன்மீக அதிகாரம் உடையதல்ல. ஆனால் 'அமல்' அதனைக் கொண்டுள்ளது. இமாம் மாலிக் (ரஹ்) அவர்களைப் பொறுத்தவரை 'அமல்' ஒரு நஸ்ஸைப் (சட்ட வசனத்தை) போன்றதாகும்.

இஸ்லாத்தின் ஆரம்பகால வரலாற்றில் அமல் பற்றிய இமாம் மாலிக் (ரஹ்) அவர்களது கோட்பாட்டின் அடையாளங்கள் காணப்படுகின்றன. உஸ்மான் (ரழி) அவர்களின் படுகொலைக்குப் பின் கிலாபத் விடயத்தில் மக்கள் முரண்பட்டனர். அப்போது சஹாபாக்களில் ஒரு குழுவினர், 'நாம்' மதீனா மக்கள் என்ன செய்கின்றார்கள் என்று, சற்று தாமதித்து அவதானிப்போம். பின்னர் அதே போன்று நாமும் அவர்களை பின்பற்றுவோம் எனக் கூறினார்கள் என இமாம் தபரி (ரஹ்) அவர்கள் குறிப்பிடுகின்றார்கள்.⁽⁵⁷⁾ 'இந்த விடயம் மதீனத்து மக்கள் தீர்மானிக்க வேண்டியம் விடயம்' என்று அலி (ரழி) அவர்கள் குறிப்பிட்டதாகவும் அறிவிக்கப்படுகின்றது.⁽⁵⁸⁾ வாகி அவர்கள் ஒரு விடயத்தை குறிப்பிடுகின்றார்கள். அபூபக்கர் இப்னு முஹம்மது இப்னு ஹஸ்ம் (ரஹ்) அவர்கள் மதீனாவின் காழியாக இருந்த வேளை (இற 177 A.H), ஆளுநராக பதவி ஏற்றுக் கொண்ட ஒருவர், ஒரு குறிப்பிட்ட விடயத்தில் புகஹாக்களுக்கு மத்தியில் வித்தியாசமான கருத்துக்கள் இருந்ததால் அவரால் ஒரு தீர்வுக்கு வரமுடியாது இருக்கின்றது என அவரிடம் முறையிட்ட போது, அந்த குறிப்பிட்ட விடயத்தில் மதீனா மக்களின் நடைமுறைக்கு ஏற்ப தீர்ப்பைச் சொல்லுமாறு அவருக்கு ஆலோசனை வழங்கினார்கள். ஏனெனில் மதீனத்து

56. அப்துல்லாஹ் '*Malik's concept of Amal*' (Ph.D. thesis., சிகாகோ பல்கலைக்கழகம், 1978) பக்கம் 382

57. அல்தபரி, '*தாரஹ்*' பாகம் 4, 442

58. அல்தபரி, '*தாரீஹ்*' பாகம் 4, 456

மக்களின் செயற்பாடு நியாயமானதும், அங்கீகாரமுடையதுமாகும்.⁽⁵⁹⁾

எனினும் ஷாதிபி, இப்னு பர்ஹூன் போன்ற பின்னைய அறிஞர்கள், அமலை, சட்ட உருவாக்கத்தில், ஒரு பலமான தாக்கமிக்க சக்தியாகக் குறிப்பிடுகின்றார்கள். அல் ஷாதிபி (790A.H) அவர்கள் மக்களின் மரபையும் பிரயோகங்களையும் இரண்டு வகையாகப் பிரித்து நோக்குகின்றார்கள். முதலாவது வகை மரபு ஷரீஆவால் அல்லது நஸ்ஸால் அல்லது ஷரீஆ ஆதாரத்தினால் அங்கீகரிக்கப்பட்டவை. இவைகள் ஷரீஆவின் சட்டங்களாகவே ஆராயப்பட்டனவே தவிர மரபுகளாக அல்ல. இவை ஷரீஆவினால் அங்கீகரிக்கப்பட்டால் சிறப்பானவையாகவும், அங்கீகரிக்கப்படாது மறுக்கப்பட்டால் மோசமானவையாகவும் இருக்கின்றன. உதாரணமாக அவ்றத்தை (பால் உறுப்புக்களை) மறைப்பது ஷரீஆவினால் உறுதிப்படுத்தப்பட்ட ஒரு சிறந்த நடைமுறையாகும். இது எப்போதும் ஷரீஆவின் சட்டங்களில் ஒன்றாகவே கருதப்படும். உலகின் சில பகுதிகளில் இந்த மறைவான உறுப்புக்களை மறைப்பதிலான மரபினுள் ஏற்படுகின்ற எந்த மாற்றத்தையும் ஷரீஆ ஏற்றுக் கொள்ளாது. நிர்வாணமாக இருப்பது ஒரு கெட்ட பழக்கமாகவே எப்போதும் கருதப்படுகின்றது. உரிய முறையில் ஆடை அணிவது சிறந்த பழக்கமாகும்.

இரண்டாவது வகையானது ஷரீஆவினால் உறுதிப்படுத்தப்படாமலும் அதே நேரம் மறுக்கப்படாமலும் மக்கள் மத்தியில் இருந்து வரும் மரபுகளின் வகைகளை உள்ளடக்கி இருக்கின்றது. இவை ஆகுமாக்கப்பட்டவையாக (முபாஹ்) கருதப்படும். புகஹாக்கள் தீர்வுகளைப் பெற்றுக் கொள்கின்ற நேரத்தில் இவற்றை கருத்தில் கொள்வர். ஆனால் இவைகள் கட்டுப்படுத்தக் கூடியவை அல்ல. உதாரணமாக இமாம் ஷாத்திபி (ரஹ்) அவர்கள் அவரது காலத்தில் அவர் வாழ்ந்த பகுதியில் மக்கள் மத்தியில் இருந்த ஒரு பழக்கத்தைக் குறிப்பிடுகின்றார்கள். அதாவது கீழைத்தேய நாடுகளில், நன்னடத்தை கொண்டவர்கள் தலையை மறைத்துக் கொள்வது மரபாக இருந்தது. ஆனால் இது வடமேற்கு ஆபிரிக்காவில் மனித சுபாவத்திற்கு எதிரானதாக

59. வகீ., 'அஹ்பார் அல் குதாத்' பாகம் 1, 143-44.

இருந்தது. ஆகையால் இரண்டு பகுதியிலும் ஷரீஆவின் சட்டங்கள் வித்தியாசப்படுகின்றன. வெறும் தலையுடன் இருப்பது கிழக்கு நாடுகளில் விரும்பத்தகாததொன்றாகும். அது கௌரவமான நடத்தையைக் குறைவுபடுத்துகின்றது. ஆனால் வடமேல் ஆபிரிக்காவில் இது அவ்வாறானதல்ல. தலையை மறைக்காது இருப்பது வடஆபிரிக்காவில் ஒருவரின் நன்னடத்தையை பாதிப்பதையச் செய்யாது⁽⁶⁰⁾ ஹிஜ்ரி எட்டாம் நூற்றாண்டின் கல்விமானாக இருந்த இமாம் ஷாத்திபி (ரஹ்) அவர்கள் அவர்களது காலப்பகுதியில் இருந்த மரபுகளை குறிப்பிடுகின்றார் என்பதை இங்கு குறிப்பிடுவது பொருத்தமானதாகும். அஸ்ஷாதிபி அவர்கள் மஸ்லஹா கோட்பாட்டிற்கும், உர்புக்கும் இடையில் நெருங்கிய தொடர்பு இருப்பதாக அவதானிக்கும் அதே வேளை ஏனைய சட்ட மூலாதாரங்களுடன் இவைகளின் இணக்கப்பாட்டையும் பேணுகின்றார். மேலும், பொது நலன்களின் பாதுகாப்பு, ஷரீஆவின் பொதுவான நோக்கங்களில் அமையப்பெற்றுள்ளது என்பதில் நிலையாக இருக்கின்றார். ஐந்து முக்கிய தேவைகளின் பாதுகாப்பானது இந்த கோட்பாட்டின் மீதுதான் அடிப்படையைக் கொண்டுள்ளது. சமூகத்தின் பொது நலனை அடைந்து கொள்வதில் உதவியாக அமையும் மரபுகளும், சம்பிரதாயங்களும் 'மாஸாலிஹ்' இல் உள்ளடக்கப்பட்டுள்ளன. அவை ஷரீஆவின் முக்கிய நோக்கமொன்றை நிறைவுசெய்கின்றன.⁽⁶¹⁾

இமாம் ஷாதிபி அவர்களின் சமகாலத்தவரான மற்றொரு மாலிகி பகீஹ், இப்னு பர்ஹூன் (ரஹ்) (இ. 799 ஹிபி) உர்பானது தீர்மானிக்கும் காரணியாக இருக்கின்ற சட்டவிடயங்களை ஆராய்கின்றார்கள்.⁽⁶²⁾ சொல்லின் மொழி ரீதியான கருத்துக்கும் அந்த சொல்லின் சமூகப் பிரயோகத்திற்கும் இடையில் முரண்பாடு காணப்பட்டால், நீதிமன்றம், உர்பு மூலம் தீர்மானிக்கின்ற அம்சத்தையே கைக் கொள்ள வேண்டுமேயன்றி சொல்லின் மொழி

60. அல்ஷாதிபி, 'அல் முவாபகாத்' பாகம் 2 209-10

61. மேலுள்ள நூல் 220-233, அல் அஸ்மிஹ், 'Islamic Legal Theory and the Appropriation of Reality in Islamic Law' 260-61.

62. இப்னு பர்ஹூன், 'தப்ஸ்ரீத் அல் ஹுக்காம்' 'பத்ஹ் அல் அலி அல் மாலிக்' பாகம் 2. பார்க்க பாப் பீ அல் கதா பி அல் உர்ப் வ அல் ஆதாஹ், 75.

ரீதியான கருத்தை அல்ல எனத் தெளிவுபடுத்துகின்றார்.⁽⁶³⁾ வியாபாரக் கொடுக்கல் வாங்கல் நடவடிக்கைகளில் கூட, மரபு ரீதியான சட்டங்களுக்கும், நடைமுறைகளுக்கும் புகஹாக்கள் உரிய கவனம் கொடுத்துள்ளனர். வியாபார கொடுக்கல் வாங்கல் விடயங்களில் நாணயம் குறிப்பிடப்படாமல் ஒப்பத்தம் மேற்கொள்ளப்படும் போது, மரபுகளே அவற்றைத் தீர்மானிக்கும். அதாவது சந்தையில் புழக்கத்திலுள்ள நாணயம் கொள்ளப்படும். எனினும் ஒரு நாட்டில் வித்தியாசமான நாணயங்கள் நடைமுறையில் இருந்தால் வியாபாரிகளால் பொதுவாக ஏற்றுக் கொள்ளப்படுகின்ற மேலாதிக்கமுள்ள நாணயமே ஏற்றுக் கொள்ளப்படக் கூடியதாக கருதப்படும்.⁽⁶⁴⁾ உர்பு மாற்றப்படும் போதெல்லாம் சட்ட அபிப்பிராயங்களும் மாற்றமடையலாம். சம்பிரதாய நடைமுறைகளும் முக்கியமானதாக இருக்கும். திருமணம், விவாகரத்து, உயில், சத்தியப்பிரமாணம், போன்ற விடயங்கள் உரிய சட்ட அவதானத்தைப் பெற்றிருக்கின்றன.⁽⁶⁵⁾ இப்னு பாஹுன் அவர்கள், உர்பின் முக்கியத்துவத்தின் மற்றொரு பரிமாணத்தை விளக்குகின்றார்கள். உதாரணமாக, ஒரு முப்தி, வித்தியாசமான மரபுகளும், சம்பிரதாயங்களும் நடைமுறையில் இருக்கின்ற ஒரு நாட்டிற்குச் சென்றால், அந்த நாட்டின் மரபுகளையும், பழக்க வழக்கங்களையும் நன்கு தெரிந்து கொள்ளாமல் சட்ட ஆலோசனைகள் கொடுக்கக் கூடாது⁽⁶⁶⁾

இமாம் ஷாபிஈ (ரஹ்) அவர்கள் அல்ரிஸாலாவிலோ அல்லது அல் உம்முவிலோ சட்ட மூலாதாரங்களை விளக்குகின்ற போது, உர்பையும், சம்பிரதாயத்தையும் ஒரு மூலமாகவோ அல்லது ஒரு அதிகாரத்துவமுடைய சட்ட அடிப்படையாகவோ ஆராயவில்லை. எனினும் இமாம் ஷாபிஈ (ரஹ்) அவர்கள் நடைமுறையில் உர்பை ஒரு சட்டரீதியான அடிப்படையாக ஏற்றுக் கொண்டார்கள் என்பதற்கு பல சான்றுகள் இருக்கின்றன. உதாரணமாக களவு செய்தல் என்ற

63. இப்னு பர்ஹுன், 'தப்ஸீரத் அல் ஹுக்காம்' 'பத்ஹ் அல் அலி அல் மாலிக்' பாகம் 2. பார்க்க பாப் பீ அல் கதா பி அல் உர்ப் வ அல் ஆதாஹ், 67

64. மேலுள்ள நூல் 64-66

65. மேலுள்ள நூல் 66-67

66. மேலுள்ள நூல் 71

குற்றத்தை ஆராய்கின்றார்கள். திருட்டு விடயத்தில் ‘ஹத்’ தண்டனையை நிறைவேற்றுவதற்கு அவசியமான நிபந்தனையான ‘அல் ஹிரஸ்’ பற்றி (பாதுகாப்பு அல்லது பொதுவாக பாதுகாப்பாகவைத்தல்) விபரிக்கின்றார்கள். அல் ஹிரஸில் அடங்குபவை என்ன என்பது பற்றி உர்பின் மூலம் தீர்மானிக்கப்படலாம். இவர் உதாரணமாக ஒரு விடயத்தை மேற்கோள் காட்டுகின்றார்கள். ஒரு சந்தையின் திறந்த ஒரு இடத்தில் வைத்துவிட்டுச் சென்ற பொருள் அந்த இடத்திலிருந்து களவாடப்பட்டிருந்தது. இந்த விடயத்தில் அங்குள்ள சம்பிரதாயம்தான் அந்த பொருள் (ஹிரஸில்) பாதுகாப்பில் இருந்ததா அல்லது இல்லையா என்பதை தீர்மானிக்க வேண்டும். அவைகளை அந்த இடத்தில் வழக்கமாக சொந்தக்காரன் விட்டுச் செல்வது அவற்றுக்கு பாதுகாப்பு என்று கருதப்பட்டால், பாதுகாப்பின் நிபந்தனை (ஹிரஸ்) நிறைவேற்றப்பட்டுள்ளது என்பதே இதன் பொருளாகும்⁽⁶⁷⁾ மேலும் அவர்கள் குறிப்பிடுகின்றார்கள், ஜாரின் (பேரீத்தம் பழம் அல்லது தானியங்கள் வைக்கப்படும் இடம்) பாதுகாப்பான இடமாக கருதப்படும் வேளை ஹாயித் (வயலை, அல்லது தோட்டத்தை சுற்றிய வேலி) பாதுகாப்பான இடமாக கருதப்படவில்லை. ஏனெனில் இவற்றை மக்கள் அவ்வாறே கருதினார்கள் என்பதனால் ஆகும்.⁽⁶⁸⁾ இமாம் ஷாபிஈ (ரஹ்) அவர்கள் அவர்களது காலப்பகுதியில் காணப்பட்ட மரபுகளையும், வழக்கங்களையும் பற்றிப் பேசுகின்றார்கள்.⁽⁶⁹⁾ வேலி என்பது தோட்டத்திற்கும், பழம்தரும் மரங்களுக்கும் உரிய பாதுகாப்பு என்று கருதப்படவில்லை. எனினும் பேரீத்தம் பழத்தை உலர வைப்பதற்கும், தானியங்களைக் களஞ்சியப்படுத்துவதற்கும் தயாரிக்கப்பட்ட விசேட இடம் பாதுகாக்கப்பட்ட ஒரு இடமாகக் கருதப்பட்டது. எனவே இந்த இடங்களில் இருந்து களவாடப்பட்ட விடயம் காழியின் மன்றத்திற்கு சமர்ப்பிக்கப்படும் போது இந்த ‘உர்ப்’ கவனத்தில் கொள்ளப்பட வேண்டி இருந்தது. உர்பும், ஆதத்தும் ஹிரஸை (பாதுகாப்பைத்)

67. அல் ஷாபிஈ, ‘அல் உம்மு’ பாகம் 6, 148-49

68. மேலுள்ள நூல் 148

69. அல் றம்லி, ‘நிஹாயத் அல் முஹ்தாஜ் (கெய்ரோ: முஸ்தபா அல் பாபி அல் ஹலபி 1386/1967) பாகம் 7, 439-48

தீர்மானிப்பதற்கு உதவுகின்றது என்று அல் றம்லி அவர்களின் ஆய்விலும் வெளிப்படுகின்றது.⁽⁷⁰⁾

ஆரம்பகால ஷாயிஃ பக்ஹாக கருதப்படக்கூடிய அல்மாவர்தி (ரஹ்) (450 ஹி.பி) அவர்கள் உசூல் அல் பிக்ஹை நடைமுறையான தீர்ப்புக்களின் அமைப்பினுள் ஆராய்ந்து, தீர்மானங்களை உருவாக்கும் செயல்முறையின் போதும், பிரச்சினைகளைத் தீர்க்கும் போதும் பகுத்தறிவுச் சிந்தனையும், உர்பும் சமமான முக்கியத்துவம் உடையவையாகக் கருதுகின்றார்கள். அனைத்து சட்ட முறைமைகளும் (ஷராஇ) பகுத்தறிவுச் சிந்தனையையும், உர்பையும் கவனத்தில் கொள்வதாக இருப்பதை அல்மாவர்தி அவர்கள் விளக்குகின்றார்கள்.⁽⁷¹⁾

கதீப் அல் பக்தாதி அவர்கள் வலியுறுத்துகின்ற ஒரு விடயத்தின் மூலம் ஷாயிஃ புகஹாக்கள் உர்புக்கும், ஆதத்திற்கும் கொடுத்திருக்கும் முக்கியத்துவத்தினை ஒருவரால் விளங்கிக் கொள்ள முடியும். கதீப் அல் பக்தாதி அவர்கள் குறிப்பிடுகின்றார்கள், காழிகளும், முப்திகளும் மக்களின் பழக்கங்களையும் பரம்பரை வழக்கங்களையும் அவசியம் அறிந்திருத்தல் வேண்டும். அப்போதுதான் பிரச்சினைகளை உரிய தோற்றத்தில் விளங்கி, அதற்கேற்ப சட்ட அபிப்பிராயங்களை அல்லது தீர்ப்புக்களை வழங்கலாம்.⁽⁷²⁾

இமாம் அல்ஹரமைன், அல் ஜுவைனி (இறப்பு 478 ஹிபி) அவர்கள், இஜ்மா பற்றிய அவரது ஆய்வில், பழக்க வழங்கங்களின் முக்கியத்துவத்தினை குறிப்பிடுகின்றார்கள். இஜ்மா ஆனது தொடர்ச்சியான உர்பினால் நிரூபிக்கப்படுகின்றது என்று கூறுகின்றார்கள்.⁽⁷³⁾

இமாம் ஷாயிஃயும், ஷாயிஃ புகஹாக்களும் இஜ்மாவின் அதிகாரத்தை எவ்வாறு ஏற்றுக்கொண்டார்கள் என்ற விடயத்தில், இது, ஏற்கனவே ஆராயப்பட்டுள்ளது.⁽⁷⁴⁾ இமாம் அல்கஸ்ஸாலி

70. அல் ஷாயிஃ, 'அல் உம்மு' பாகம் 6, 5-7

71. அல் மாவர்தி, 'அதப் அல் காதி' பாகம் 1, 135-136

72. அல் கதீப் அல் பக்தாதி, 'அல் பக்ஹ்' பாகம் 2, 135-36

73. அல் ஜுவைனி, 'இயாத்' 39

அவர்கள் அவரது ஆய்வினை ஒரு சொல்லகராதி அமைப்பினுள் வரையறை செய்து சொற்களை இரண்டு பிரிவுகளாகப் பிரித்து நோக்குகின்றார்கள். அதில் ஒன்று மொழிக்கருத்தில் பேசப்படுகின்ற, விளங்கப்படுகின்ற சொற்கள்; இரண்டாவது சம்பிரதாய வழக்கில் பயன்படுத்தப்படுகின்ற சொற்கள். ஆனால் இமாம் கஸ்ஸாலி (ரஹ்) அவர்கள் சட்டரீதியான விதிகளை உருவாக்குவதில் உர்பினதும், ஆதத்தினதும் பங்களிப்பு பற்றி விளக்கவில்லை.⁽⁷⁵⁾

முதலாவது ஷாபிஈ பகீஹ் ஆக கருதப்படக்கூடிய ஜலாலுதீன் அஸ்கயூதி (இ.911 ஹிபி) அவர்கள் சமூக வாழ்வின் மீது உர்புக்கும், ஆதத்திற்கும் இருக்கின்ற மிக முக்கியமான தாக்கத்தினை ஏற்றுக் கொள்கின்றார்கள். அவர், அவைகளை, சட்டத்தின் மூலாதாரமாக, கொள்கை ரீதியாக ஆராய்வதுடன், சட்டவிடயங்களில் அவற்றின் நடைமுறை பிரயோகத்தினையும் குறிப்பிடுகின்றார்கள். இவர்கள் காழி ஹுஸைன் இப்னு முஹம்மது (இ.462 ஹிபி) அவர்களால் ஆய்வு செய்யப்பட்ட பிக்ஹின் நீதி மொழிகளை குறிப்பிடுகின்றார்கள். இவரின் கருத்துப்படி முழு ஷாபிஈ பிக்ஹும் இவற்றையே அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளன. இமாம் சுயூத்தியின் கருத்துப்படி, நான்காவது அடிப்படை “வழக்கம் தீர்க்கமானது” என்பதாகும். இந்த அடிப்படை, ரசூல் (ஸல்) அவர்கள் சொன்னதாக குறிப்பிடப்படும் “ஒரு முஸ்லிம் நல்லவையாகக் காண்பவையெல்லாம் அல்லாஹ்விடத்திலும் நல்லவைகளே” என்ற வார்த்தையில் இருந்து பெறப்பட்டதாகும் என அல் சுயூதி விளக்குகின்றார்கள்.⁽⁷⁶⁾ இந்த நீதி மொழியின் தலைப்பின் கீழ், அல் சுயூத்தி அவர்கள், உர்பையும், ஆதத்தையும் விரிவாக ஆராய்கின்றார்கள். உர்பையும், ஆதத்தையும் அவதானித்து தீர்வுகண்ட எண்ணிக்கையற்ற விடயங்கள் பிக்ஹில் இருக்கின்றதாக இவர்கள் உறுதிப்படுத்துகின்றார்கள்.⁽⁷⁷⁾ மேலும் அவர்கள் விளக்கும்

74. முஹம்மத் யூஸுப் பாருகி, ‘Development of Ijma’; ‘Practices of the Rashidoon khulafa’ , and ‘the Views of the classical Fuqaha’, 177.

75. அல் கஸ்ஸாலி, ‘அல் முஸ்தஸ்பா’, பாகம் 1, 325-26.

76. அல் சுயூத்தி, ‘அல் அஷ்பாஹ்’ 7-100; காழி அல் ஹுஸைன் ஹிஜ்ரி 5ம் நூற்றாண்டில் ஒரு பிரபல ஷாபிஈ பகீஹ் ஆக இருந்தவர்; ஷாபிஈ பிக்ஹின் நான்கு அடிப்படைக் கொள்கைகள் பற்றிக் கூறுகிறார்.

போது, ஒரு சொல்லின், சம்பிரதாய உபயோகத்திற்கும், அதன் மொழி ரீதியான கருத்துக்குமிடையில் முரண்பாடு இருந்தால் அதன் சம்பிரதாய பிரயோகமே விரும்பத்தக்கது. அது ஷரீஆவுக்கு எதிராக இருந்தபோதும் சரியே. உதாரணமாக ஒரு விடயத்தை இமாம் சுயூத்தி (ரஹ்) அவர்கள் விளக்குகின்றார்கள். ஒரு மனிதன் இறைச்சி சாப்பிட மாட்டேன் என்று சத்தியம் செய்து, மீன் சாப்பிடுவதால், அவர் அவரது சத்தியத்தை முறித்தவராகக் கருதப்பட்டமாதலால், ஏனெனில் மக்கள் 'லஹ்ம்' (இறைச்சி) என்ற வார்த்தையை மீனுக்கு உபயோகிப்பது வழக்கத்தில் இருக்கவில்லை. எனினும் அல்குர்ஆன் இதை 'லஹ்ம்' (இறைச்சி) என்றுதான் குறிப்பிடுகின்றது. "அவன் உங்களுக்கு கடலை வசப்படுத்தித் தந்தான்; அதிலிருந்து நீங்கள் புதிய இறைச்சியை உண்பதற்காக" (16:14)⁽⁷⁸⁾ அவர் குறிப்பிடும் மற்ற உதாரணமாவது, ஒரு சொல், ஒரு குறிப்பிட்ட கருத்தில் ஷரீஆவில் பயன்படுத்தப்பட்டால், வெறும் மொழி ரீதியான கருத்துக்கு அங்கு எந்த பெறுமானமும் கிடையாது என்பதாகும்.

உதாரணமாக ஒரு மனிதன் தான் 'ஸலாத்'தை (தொழுகையை) நிறைவேற்ற மாட்டேன் என்று சத்தியம் செய்தால், ஷரீஆவில் சொல்லப்பட்டவாறு நின்றல், ருகூஊ செய்தல், சுஜுது செய்தல், இருப்பில் அமர்தல் போன்ற கிரியைகள் மூலம் தொழுகையை நிறைவேற்றாமல் சில துஆக்களை மொழிவதால் மாத்திரம் அவரது சத்தியம் முறிந்து விடாது. இதனையே 'ஸலாத்' என்ற சொல்லின் மூலம் மக்கள் விளங்கிவைத்துள்ளனர்⁽⁷⁹⁾. சமூக கொடுக்கல் வாங்கல் விவகாரங்களில், மொழிரீதியான கருத்துக்கும் வழக்கில் உள்ள கருத்துக்கும் இடையில் முரண்பாடு தோன்றினால், பாகவி அவர்களின் கருத்துப்படி இந்த விடயங்களில் உர்பானது தீர்க்கமானதாக இருப்பதால், வழக்கில் உள்ள கருத்துக்கே கவனம் செலுத்த வேண்டும் என்பதாகும்.⁽⁸⁰⁾ குறிப்பிட்ட ஒரு சமூக கொடுக்கல் வாங்கலில் சில நிபந்தனைகள் தாபிக்கப்பட்டு, அது சமூகத்தில்

77. அல் சுயூத்தி, 'அல் அஷ்பாஹ்' 90

78. குர்ஆன், 16-14; அல் சுயூத்தி, 'அல் அஷ்பாஹ்', 93

79. அல் சுயூத்தி, 'அல் அஷ்பாஹ்' 93

80. மேலுள்ள நூல் 94

அறியப்பட்டிருந்தால், வியாபார ஒப்பந்தத்தை மேற்கொள்ளும் போது அவற்றை குறிப்பிடாவிட்டாலும் அவை கவனத்தில் கொள்ளப்படல் வேண்டும். இமாம் சுயூத்தி விளக்குகின்றார்கள், 'உர்பு தீர்க்கமானதாகும்'⁽⁸¹⁾. அவர்கள் மேலும் குறிப்பிடுவதாவது, ஷரீஆ எது ஒன்றைப் பொதுவாக குறிப்பிட்டு இருந்தால் அதனை வரையறை செய்வதற்கு ஷரீஆவின் மூலாதாரத்தில் எதுவும் இல்லாதபோதும், மொழி அதன் கருத்தை மட்டுப்படுத்தாது விட்டாலும், அதன் வரையறைகளை உர்பு தீர்மானிக்கலாம். நாம் திருட்டு விடயத்தில் மேலே ஆராய்ந்த ஹிர்ஸ் (பாதுகாப்பு) என்ற அம்சத்தை இவர்கள் மேற்கோள் காட்டுகின்றார்கள். உர்பை மையமாக வைத்து பாதுகாப்பு நிபந்தனை தீர்மானிக்கப்பட வேண்டும்⁽⁸²⁾.

இமாம் அல் சுயூத்தி (ரஹ்) அவர்கள், அவரது ஆய்வில், ஷரீஆவின் சட்டங்களை உருவாக்குவதில் உர்புக்கும் ஆதத்திற்கும் உரிய கவனம் கொடுத்த பல முக்கியமான புகஹாக்களைக் குறிப்பிடுகின்றார்கள். அவர்களுள் காழி ஹுஸைன் (இ462 ஹிபி.)⁽⁸³⁾ அல்சுப்கீ (இ.771ஹிபி.)⁽⁸⁴⁾ அஷ் ஷெய்க் அபூஸைத்⁽⁸⁵⁾ அல் பாகவி (இ.516ஹிபி.)⁽⁸⁶⁾ இப்னுல் சலாஹ் (இ 642 ஹிபி.)⁽⁸⁷⁾ அல்இஸ்னவீ (இ.772ஹிபி.)⁽⁸⁸⁾ மற்றும் அல்ரபீஈ (இ.623ஹிபி.)⁽⁸⁹⁾ ஆகியோர் முக்கியமானவர்களாகும்.

உர்பு தொடர்பில் இமாம் அஹ்மது இப்னு ஹன்பல் அவர்களின் தெளிவானதும், திட்டவட்டமானதுமான எந்தக் கருத்தும் எம்மிடம் இல்லை. அனேகமாக, ஆரம்பகால புகஹாக்கள், மார்க்க முக்கியத்துவமுடைய மூலாதாரங்களை அல்லது மார்க்க

81. அல் சுயூத்தி, 'அல் அஷ்பாஹ்' 95

82. மேலுள்ள நூல் 98

83. மேலுள்ள நூல் 91-93

84. மேலுள்ள நூல் 91-97

85. மேலுள்ள நூல் 95

86. மேலுள்ள நூல் 90-99

87. மேலுள்ள நூல் 92

88. மேலுள்ள நூல் 92

89. மேலுள்ள நூல் 91

மூலாதாரங்கள் மூலம் அங்கீகரிக்கப்பட்ட மூலங்களை மாத்திரம் ஆராய்ந்தனர். எனினும் இமாம் அஹ்மது இப்னு ஹன்பல் அவர்கள் போன்று இஸ்திஹ்ஸான், மஸாலிஹ் அல்முர்ஸலா என்பவற்றின் அடிப்படைகளான அடையாளப்படுத்து கின்றார்கள். இதனை நாம் 'இஜ்திஹாதின் வளர்ச்சியில் ஆரம்பகால புகஹாக்கள்' எனும் தலைப்பில் ஆராய்ந்துள்ளோம்.⁽⁹⁰⁾ இந்த இரண்டு அடிப்படைகளும் உர்பையும், ஆதத்தையும் உள்ளடக்குகின்றன.

இமாம் அபூ தாவுத் (இ 275 ஹிபி) அவர்கள், அஹ்மது இப்னு ஹன்பல் அவர்களின் சட்ட ஆலோசனைகளை உள்ளடக்கிய 'மஸாலிஹ் அல் இமாம் அஹ்மத்' எனும் ஒரு நூலைத் தொகுத்துள்ளார்கள். இந்த நூலில், அபூதாவுத் அவர்கள், உர்பும் ஆதத்தும் கருத்தில் கொள்ளப்பட்ட பல்வேறு விடயங்களை ஆய்வு செய்கின்றார்கள். உதாரணமாக, உணவை பதுக்கி வைப்பது (ஹூக்றா) தொடர்பாக கேட்கப்பட்டபோது, இமாம் இப்னு ஹன்பல் அவர்கள், மக்கள் உணவாக பயன்படுத்துகின்ற ஒன்றுக்கு மாத்திரம்தான் இவற்றை உபயோகிக்கலாம் என்றார்கள். அவர் மக்களின் உணவு பற்றிய விபரங்களை உர்பும், ஆதத்தும் தீர்மானிக்கும் வகையில் விட்டுவிட்டார்கள். உலகின் பல்வேறு பகுதிகளில் வாழும் மக்கள் பல்வேறு உணவு வகைகளைப் பயன்படுத்துகின்றார்கள். எனவே உணவைப் பதுக்கி வைத்தல் என்ற விடயமானது ஒவ்வொரு சமூகத்தின் உர்பைக் கொண்டே தீர்மானிக்கப்படுகின்றது.⁽⁹¹⁾ நஸ்ஸையோ, இஜ்மாவையோ குறிப்பிடாமல் வர்த்தகக் கொடுக்கல் - வாங்கல் தொடர்பான மேலும் பல பிக்ஹ் பிரச்சினைகளில் இமாம் ஹன்பல் அவர்களின் கருத்துக்களை இமாம் அபூதாவுத் தெரிவிக்கின்றார்கள். இந்த விடயங்களில் அவர்கள் உர்பை புறக்கணிக்க முடியவில்லை என்பது தெளிவானதாகும். மக்களின் நலனைக் கருதி அதற்கு இடமளித்துள்ளார்.

இப்னு குதாமா (ரஹ்) அவர்கள் (இ.620 ஹி.பி) ஹன்பலி மத்ஹபின் மிக முக்கியமான ஒரு பகீஹ் ஆகும். இவர் தனது நூலான 'முஃனி' இல் அஹ்மது இப்னு ஹன்பல் அவர்களினதும்,

90. M.Y. பாருகி, 'Early Fiqh on the Development of Ijthihad', ஹம்தர்த் இஸ்லாமிக்ஸ்

91. அபூதாவுத், 'மஸாலில் அல் இமாம் அஹ்மத்', 191

தனதும் சொந்த அபிப்பிராயங்களை விளக்குகின்றார்கள். அஹ்மது இப்னு ஹன்பல் அவர்கள், மக்களின் உர்புடன் தொடர்புபட்டதாகக் கண்டால் பலயீனமான அறிவிப்புக்களையும் ஏற்றுக்கொள்வார்கள். (93) இப்னு குதாமா அவர்கள் உர்பையும், ஆதத்தையும் ஒரு மூலாதாரமாக தாமே அங்கீகரிப்பதோடு, பிக்ஹின் பல சட்டங்களிலும் அவற்றைக் குறிப்பிடுகின்றார்கள். (94)

எவ்வாறிருப்பினும் இமாம்களான இப்னு தைமியாவும், இப்னுல் கையிமும், உர்பையும், ஆதத்தையும் கொள்கையிலும் நடைமுறையிலும் ஏற்றுக் கொள்கின்றார்கள். இமாம் இப்னு தைமியா விடயங்களின் பெயர்களை மூன்று பிரிவுகளாகப் பிரிக்கின்றார்கள். அதில் முதலாவது வகை, உர்ப் ஷர்ஈ என்று அழைக்கப்படுகின்ற ஈமான், ஸலாத், சகாத், குப்ர், நிபாக் போன்றவைகளாகும். இச் சொற்களின் கருத்துக்கள் ஷரிஆவினால் தீர்மானிக்கப்பட்டு தனித்துவமான முறையில் விளங்கப் படுத்தப்பட்டுள்ளது. மொழிக் கருத்துகளுடையதும், வழக்கத்திலும், புழக்கத்திலும் பொதுவாக அறியப்பட்டதும், விளங்கப்பட்டதுமான பெயர்கள் அடுத்துவருகின்றன. இமாம் இப்னு தைமியாவின் கருத்துப்படி, ஷரிஆ, இந்த சொற்களை குறிப்பிட்ட எல்லைக்குள் வரையறை செய்யவில்லை. அது பல்வேறு சமூகத்தில் காணப்படுவது போன்று எண்ணிக்கையற்றதாகவும் வித்தியாசமானதாகவும் இருக்கலாம். மூன்றாவது வகை சொற்களானது, அவற்றின் மொழிரீதியான கருத்தில் விளங்கப்படக்கூடிய சொற்களைக் கொண்டிருக்கின்றன. (95)

உர்பைக் கவனத்தில் கொண்டு இவரால் ஆராயப்பட்ட மற்றொரு உதாணரம் (அல் ஸபர்) பிரயாணமாகும். ஷரிஆவின் கருத்துப்படி, பிரயாணி, அவரது தொழுகையை சுருக்கித் தொழமுடியும். ஆனால் 'பிரயாணம்' எது என்பதை மக்களின் உர்பு தீர்மானிக்கட்டும் என்று விடப்பட்டுள்ளது. ஒரு மனிதன், அவனது உர்பின்படி,

92. அபூதாவுத் 'மஸாஇல்', ஒரு குறிப்பிட்ட வேலைக்கு திறமையுள்ள ஒருவரை வாடகைக்கு அமர்த்துவது தொடர்பான விடயத்தைப் பார்க்க, 206.

93. இப்னு குதாமா, 'அல் மு:னி', பாகம் 6, 485 'கபாஆ' பற்றிப் பார்க்க.

94. மேலுள்ள நூல், பாகம் 3, 561-62; பாகம் 6, 485; பாகம் 7, 18.

95. இப்னு தைமியா, 'பதாவா', பாகம் 19 (உஸூலுல் பிக்ஹ்) 235

பிரயாணியாக கருதப்படுகின்ற போது, அவனது தொழுகையை சுருக்கி தொழுவதற்கு அனுமதியளிக்கப்பட்டுள்ளான். ஷரிஆவில் புவியியல் ரீதியான எல்லை சுட்டிக்காட்டப்படவில்லை. சில நேரம் ஒரு மனிதன் நீண்ட பயணம் போக முடியும், ஒருதபால் வினியோகிப்பவனைப் போல. ஆனால் அவனை பயணி என கருதுவதில்லை. இதே போன்று, பெரியதொரு நகரத்தை சூழ இருக்கின்ற பகுதியில் இருந்து, அந்த நகரத்திற்கு வேலைக்காக வருபவர்களை பிரயாணிகளாகக் கருதுவதில்லை. இதனால் தொழுகையைச் சுருக்கித் தொழுவதற்கு இவர்களுக்கு அனுமதிக்கப்படவில்லை. இதற்கு மாற்றமாக, மக்காவாசிகள், ஹஜ் காலப்பகுதியில் மினாவுக்கும், அரபாவுக்கும் போகும் போதும், அவர்கள் ஒரு இரவுக்கு மேலாக அங்கு தங்கி இருக்கும் நிலையிலும், பிரயாணிகளாகக் கருதப்பட்டு தொழுகைகளைக் 'கஸ்ர்' செய்கின்றனர். தொழுகையை சுருக்கிக் தொழுவதற்கான சட்டமானது, ஒரு மனிதன் அவனது உர்புக்கு அமைவாக பிரயாணியாக கருதப்படுகின்ற போதுதான் உபயோகிக்கப்படுதல் வேண்டும்⁽⁹⁶⁾. ஷரிஆவின் சட்டமானது உர்பின் அமைப்புக்கு பொருத்தமாக அமையக்கூடிய வேறுசில உதாரணங்களையும் அவர் குறிப்பிடுகின்றார். உதாரணமாக, சத்தியம் செய்து விட்டு அதை முறிப்பவர் குற்றப்பரிகாரமாக (கப்பாரத்), அவர் அவரது குடும்பத்திற்கு அளிக்கும் உணவில்மத்தியமான உணவை, 10 ஏழைகளுக்கு அளிக்க வேண்டும். சராசரியான மத்தியமான உணவு எது என்பதை உர்புக்கு அமையவே தீர்மானிக்கப்பட வேண்டும்.⁽⁹⁷⁾

இமாம் இப்னுல் கையிம் அவர்கள், சம்பிரதாய ஆதாரங்கள் கவனத்தில் எடுக்கப்பட்ட சில உரிமைகோரல் விடயங்களை விளக்குகின்றார்கள்.⁽⁹⁸⁾ மேலும் சொல்லும் போது, சில விடயங்களில், உர்பினை கவனத்தில் கொள்வது கடமை என்று குறிப்பிடுகின்றார்கள் (வாஜிப்).⁽⁹⁹⁾ இமாம் இப்னுல் கையிம் அவர்கள், உர்பு செயல்வலுமிக்கதாகவும், தீக்கமானதாகவும் இருக்கும் நூற்றுக்கு

96. இப்னு தைமியா, 'பதாவா', பாகம் 19 (உஸ்லுல் பிக்ஹ்) 19, 243-47

97. மேலுள்ள நூல் 252-53; குர்அன் 5;89 ஐயும் பார்க்க.

98. இப்னு அல் கையிம், 'அல் துருக்', 87-92

99. மேலுள்ள நூல் 88-89, 91, 114.

மேற்பட்ட விடயங்களை தெரிந்திருந்தார்கள்.

ஷரீஆவானது, தனிமனித, கூட்டு வாழ்வின் அனைத்து அம்சங்களையும் நிர்வகித்து, செயற்பாடுகளை ஒழுங்குபடுத்துகின்ற பெரும் நியமம் என்பது தெளிவான விடயமாகும். இதன் அடிப்படை மூலாதாரங்களாக அல்குர்ஆனும், சுன்னாவும் காணப்படுகின்றன. இரண்டாம் தர மூலாதாரங்களும் இருக்கின்றன. ஆனால் அவை சுதந்திரமானவை அல்ல. அவை ஷரீஆவின் ஆரம்ப மூலாதாரங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டிருக்கின்றன. உர்பு, ஆதாத் உட்பட இஜ்திஹாத்தின் எல்லா முறைகளும் அடிப்படை மூலங்களிலிருந்துதான் பெறப்பட்டவையாகும். இவையாவற்றிற்கும் மேலாக, ஷரீஆவானது, பொருத்தமானதும், ஆக்கபூர்வமானதும், ஷரீஆவின் அமைப்பினுள் பொருந்தி வரக்கூடியதுமான பழக்க வழக்கங்களை பிரயோகிப்பதற்கு அனுமதி அளிக்கின்றது.

குலபாக்கள், ஆரம்பகால இஸ்லாமிய சமூகத்தை வளர்ச்சி அடையச் செய்வதற்காக அல்குர்ஆன், சுன்னாவுடன் பொருத்தப்பாடுடைய வழக்கங்களை பயன்படுத்தினர். இவற்றை நாம் ஆரம்பத்திலே ஆராய்ந்துள்ளோம். பிற்பட்ட காலப்பகுதியில், புகஹாக்கள் இந்த நடைமுறையை தொடர்ந்தும் பின்பற்றினர். இவர்கள் உர்பை ஏற்றுக் கொள்வதற்கான சட்ட ரீதியானதும், சிந்தனா ரீதியானதுமான தளங்களை முன்வைத்தனர். ஒரு நாகரீகம் அடைந்த சமூகத்தில் இருந்து, பிரயோசனமான பழக்க வழக்கங்களை அறிந்து, தழுவிக்கொள்வது என்பது உண்மையில் இஸ்லாத்தின் நிலைத்து நீடிக்கின்றதொரு விவேகமாகும். இது ரசூல் (ஸல்) அவர்களின் கருத்தாகும். “கல்வி என்பது ஒரு முஸ்லிமின் இழந்த சொத்தாகும்; அதனை எங்கு கண்டாலும் அடைந்து கொள்வது அவனது கடமையாகும்.” இது, ஷரீஆவின் பொது திட்டத்திற்கு முரணற்ற பிரயோசனமான அறிவையும், வாழ்வின் நல்ல அம்சங்களையும் ஏற்றுக்கொள்வதற்கு முஸ்லிம் கல்விமான்களைத் தூண்டியது.

100.இப்னு அல் கையிம், ‘இ.:லாம்’, பாகம் 2, 393.-94; பாகம் 3, 3-9

கலைச் சொற்களது தொகுதி

1. ஆதத் - வழக்காறு, பழக்க வழக்கம்.
2. அதாலா - நீதி, நேர்மை, நன்னடத்தை
3. ஆதில் - நீதியானவர், நியாயமானவர், நேர்மையானவர்
4. அ.காம் (ஹூக்மின் பன்மை) - ஷரீஆவின் சட்டங்கள், இஸ்லாமிய சட்டத்தின் கட்டளைகளும் ஆக்கங்களும்.
5. அஹ்லுல் திம்மா - ஒரு முஸ்லிம் நாட்டில் வாழ்கின்ற முஸ்லிம்களல்லாத குடிமக்கள், இவர்கள் சில குறிப்பிட்ட வரிகளைச் செலுத்துவதனுடாக அந்நாட்டின் அரசாங்கம் வழங்கும் இரட்சிப்புக்கும் பாதுகாப்பிற்கும் உரித்துடையவராகின்றனர்.
6. அஹ்லுல் ஹல் வல்அக்த் - அதிகாரத்திலுள்ளவர்கள், செல்வாக்கு மிக்க மூத்த சமூகத்தலைவர்கள், இஜ்திஹாத் செய்ய தகுதி பெற்ற அறிஞர்கள்.
7. அஹ்லுல் கிதாப் - தவ்ராத், இன்ஜீல் ஆகிய பழைய வேதங்களைப் பின்பற்றுபவர்கள் (கிறிஸ்தவர்கள் மற்றும் யூதர்கள்)
8. அஹ்லுல் லாஹிர் - வெளிப்படையான கருத்தை ஏற்றுக் கொள்பவர்கள், இவர்கள் கியாஸை அல்லது தர்க்கரீதியான விளக்கத்தை அனுமதிப்பதில்லை.
9. அஹ்மி - அறபி அல்லாதவர்
10. அமல் - செயற்பாடு, செயல், நடைமுறை
11. அமலு அஹ்லில் மதீனா - நபி (ஸல்) அவர்களிடமிருந்து இஸ்லாத்தைக் கற்றுக் கொண்ட மதீனாவாசிகளது செயற்பாடு
12. அமலுஸ் ஸஹாபா - ஸஹாபாக்களது செயற்பாடு
13. ஆமில் - கவர்னர், நிர்வாகி, ஆளுநர்

14. அமீர் - தலைவர், தளபதி
15. அமீருல் முஃமினீன் - முஃமினீன்களது தலைவர், ஒரு கலீபாவுக்குரிய பட்டம்
16. அக்த் - உடன்படிக்கை, ஒப்பந்தம்
17. ஆகிலா - ஒரு குற்றவாளியின் குடும்பத்தின் அல்லது கோத்திரத்தின் ஆண் அங்கத்தவர்கள்.
18. அகல் - பகுத்தறிவு, புத்தி
19. அல் அஷ்பாஹ் வல் நஸாஇர் - ஒரே மாதிரியான பிரச்சினைகள், நிகழ்வுகள்
20. ஆதார் - (அதர் என்பதன் பன்மை) ஸஹாபாக்களது மரபுகள், செயற்பாடுகள்
21. அவாமில் - வேலையில் ஈடுபட்டுள்ள மிருகங்கள்
22. பைஅத் - உறுதிப் பிரமாணம், சத்தியப் பிரமாணம்
23. பை அல் ஸர்ப்:- நாணய பரிமாற்றம்; நோட்டுக்கள் விற்பனை.
24. பைதுல்மால் திறைசேரி, பொதுத் திறைசேரி.
25. ப்யூஃ - (பைஃ என்பதன் பன்மை) வியாபார நடவடிக்கைகள்
26. தலாஇல் - (தலில் என்பதன் பன்மை) ஆதாரங்கள், வாதங்கள்
27. தாருல் ஹர்ப் - இஸ்லாத்தின் எதிரிகளது ஆட்சிப் பிரதேசம்
28. தாருல் இஸ்லாம் - முஸ்லிம்களது ஆட்சிப் பிரதேசம்
29. தீன் - இஸ்லாம் - மார்க்கம்
30. தியத் - நஷ்டஈட்டுப் பணம்
31. (f)பகீஹ் - இஸ்லாமிய சட்டத்துறையில் தேர்ச்சி பெற்றவர்
32. (f)பத்வா - உத்தியோகபூர்வமான மார்க்கத் தீர்ப்பு
33. ப(f)ய்உ - போராட்டமின்றி பெறப்படும் சிறைப்பொருட்கள்

ஆய்வு மற்றும் அபிவிருத்திக்கான செரன்டீப் நிறுவனம்

இந்நிறுவனமானது இலங்கை முஸ்லிம் சமூகம் எதிர் நோக்கும் பல்வேறுவிதமான பிரச்சினைகளில் ஆய்வுகள் நடத்தி, சமூகஅபிவிருத்திக்கான வழிகாட்டல்கள் ஆலோசனைகள் வழங்குவதோடு, மனிதவள விருத்தித் துறையில் பயிற்சிகள் வழங்கும் நோக்கத்தோடு ஸ்தாபிக்கப்பட்டுள்ளது. அத்தோடு ஏனைய சமூகங்களுக்கு மத்தியில் முஸ்லிம் சமூகம் குறித்து புரிந்துணர்வுகளை ஏற்படுத்தும்விதமான நிகழ்ச்சித் திட்டங்களையும் அது வகுத்துச் செயற்படுகின்றது. அது மிகவும் விசாலமான குறிக்கோளை கொண்டுள்ளது. அவையாவன

1. சமூகக் கொள்கை மற்றும் அபிவிருத்தி ஆகிய துறைகளில் ஆய்வு நடாத்துதல்.
2. இந்நாட்டு முஸ்லிம்களும் ஏனைய சமூகத்தவரும் எதிர்நோக்கும் பிரச்சினைகளை ஒரு பல்லின சமூகக் கண்ணோட்டத்திலிருந்து விளங்கி அவற்றை நிவர்த்தி செய்வதற்கான வழிவகைகளை முன்மொழிதல்.
3. சமூகத்திலுள்ள கல்விமான்கள், கருத்துத் தலைவர்கள், கொள்கை வகுப்பாளர்கள் ஆகியோர் தமக்கிடையில் கருத்துப்பரிமாற்றம் செய்து கொள்வதற்கான வாய்ப்புக்களை உருவாக்கிக் கொடுத்தல்
4. இலங்கையில் வாழும் பல்லின சமூகங்களுக்கிடையில் பரஸ்பர நம்பிக்கையை விருத்தி செய்வதற்கு துணைபுரியும் ஆய்வுகளை நடாத்துதல் ஆகியனவாகும்.

IS

200.00
ISLAMIC BOOK HOUSE
00004433 - 1
RS.
01 03 2013